ANDRZEJ

SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VI

TURNUL RÂNDUNICII

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO *THE WITCHER*

ARMADA

www.virtual-project.eu

ANDRZEJ SAPKOWSKI

— SERIA WITCHER —

6. TURNUL RÂNDUNICII

Original: WIEŻA JASKÓŁKI (1997)

Traducere din limba poloneză:
MIHAELA FISCUTEAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

— 2020 —

Într-o noapte întunecată ca steagul de jale, au ajuns la Dun Dâre,
Unde se adăpostea tânăra vrăjitoare.
Din toate părţile târgului au înconjurat-o
Să scape de ei n-au lăsat-o.
Într-o noapte întunecată ca steagul de jale, s-o agaţe au dorit,
Dar cu niciun chip n-au izbutit,
Înainte de-a răsări palidul soare
Treizeci de trupuri zăceau pe cărare.

Cântecul cerşetorului despre măcelul năprasnic petrecut în noaptea de Saovine la Dun Dâre

— Pot să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti, i-a spus zâna. Avere, coroană şi sceptru, faimă, viaţă lungă şi fericită. Alege.

— Nu mă interesează nici averea, nici faima, nici puterea şi nici sceptrul, i-a răspuns vrăjitorul. Vreau un cal negru ca noaptea şi iute ca vântul. Vreau o spadă bine ascuţită şi strălucitoare ca un mănunchi de raze de lună. Vreau să cutreier lumea noaptea pe calul meu şi să înfrâng puterea Răului şi a Întunericului cu spada mea strălucitoare. Asta e tot ce vreau.

— O să-ţi dau un cal mai întunecat decât noaptea şi mai iute decât vântul, i-a făgăduit zâna. O *să-ţi dau o spadă mai ascuţită şi mai strălucitoare decât un mănunchi de raze de lună. Dar pretenţiile tale, vrăjitorule, sunt cam mari. O să trebuiască să plăteşti cu vârf şi îndesat.*

— Cu ce? N-am nimic, chiar n-am.

— Cu sângele tău.

FLOURENS DELANNOY, *Basme şi legende*

1

Universul, după cum ştie toată lumea, urmează la fel ca viaţa o traiectorie circulară. Pe circumferinţa acestui cerc sunt trasate opt puncte magice care formează o rotaţie completă, un ciclu anual. Aceste puncte se află în perechi şi sunt dispuse diametral opus pe circumferinţa cercului: Imbaelk, germinare, şi Lammas, maturizare; Belleteyn, înflorire, şi Saovine, ofilire; solstiţiul de iarnă, numit Midinvaerne, iar cel de vară, Midaete; echinocţiul de primăvară, Birke, şi cel de toamnă, Velen. Cercul este astfel împărţit în opt părţi care corespund diviziunilor unui an în calendarul elfesc.

Oamenii care au debarcat pe ţărmurile de la gurile Jarugăi şi Pontarului au adus propriul lor calendar bazat pe lună, ce împărţea anul în douăsprezece luni şi indica ciclul anual al muncii câmpului, începând de la plantarea puieţilor până la gerul care îngheţa pământul. Cu toate acestea, chiar dacă aveau propriul calendar şi propriile anotimpuri, oamenii au acceptat cercul elfilor şi cele opt puncte marcate pe circumferinţa acestuia. Imbaelk şi Lammas, Saovine şi Belleteyn, cele două solstiţii şi cele două echinocţii din calendarul elfesc au devenit şi pentru oameni nişte zile de sărbătoare ca oricare altele, răsărind la fel de repede ca un copac singuratic în mijlocul unei pajişti.

Pentru că aceste date erau înconjurate de o aură de magie.

Într-adevăr, nu este un secret pentru nimeni, o aură cu totul specială învăluie atmosfera în zilele şi nopţile acestor sărbători. Nu surprind pe nimeni manifestările supranaturale şi fenomenele stranii care însoţesc aceste opt date, în special echinocţiile şi solstiţiile. Toată lumea s-a obişnuit de-acum cu aceste ciudăţenii, rareori mai provoacă mari senzaţii.

Dar în acel an, lucrurile au stat altfel.

În acel an, oamenii sărbătoreau echinocţiul de toamnă aşa cum obişnuiau, cu o cină festivă în sânul familiei.

Conform tradiţiei, trebuiau să fie pe masă cât mai multe roade din recolta acelui an, chiar dacă erau doar câteva din fiecare. Acesta era obiceiul. După ce au luat cina şi i-au mulţumit zeiţei Melitele pentru recolta anului, oamenii s-au dus să se odihnească. Şi atunci a început calvarul.

Chiar înainte de miezul nopţii s-a stârnit o furtună înspăimântătoare, vântul bătea ca nebunul, făcând copacii să se îndoaie până la pământ; printre scrâşnetele căpriorilor, scârţâiturile obloanelor şi trosnetele copacilor aproape smulşi din pământ răzbeau urlete, răcnete şi gemete infernale. Până şi norii care alergau pe cer luau forme extravagante: în mare parte erau siluete de cai şi unicorni în galop. După aproape o oră, furtuna a încetat brusc şi, în liniştea care s-a aşternut abrupt, noaptea a fost animată de trilurile şi fâlfâirile de aripi ale sutelor de caprimulgi, acele păsări misterioase care, potrivit credinţei populare, se adună în jurul muribunzilor pentru a le cânta de jale. De data aceasta, corul de caprimulgi răsuna atât de intens, atât de puternic, încât părea că moare întreaga lume.

Caprimulgii nu mai conteneau cu cântecele lor agonice, cu trilurile lor sălbatice, norii invadau orizontul, mascând ceea ce rămăsese din lumina lunii. În acel moment, teribilul beann’shie, vestitorul morţii violente şi iminente, a început să geamă dintr-odată, iar Vânătoarea Sălbatică, un cortegiu de năluci cu orbitele în flăcări, cocoţate pe spinările unor cai scheletici, a brăzdat cerul nopţii fluturându-şi mantiile ca pe nişte stindarde zdrenţuite. Aşa cum obişnuia să facă la un anumit număr de ani, Vânătoarea Sălbatică îşi aduna recolta. Nu mai fusese atât de năprasnică de zeci de ani; numai în târgul Novigrad dispăruseră fără urmă zeci de oameni.

Când Vânătoarea a trecut şi norii s-au împrăştiat, ochii oamenilor au văzut din nou luna. Era în scădere, ca întotdeauna la momentul echinocţiului. Numai că, în acea noapte, era roşie ca sângele.

Oamenii simpli aveau multe explicaţii pentru fenomenele legate de echinocţiu, care, de altfel, variau considerabil de

la o regiune la alta, conform demonologiei locale. Astrologii, druizii şi magicienii aveau şi ei interpretări, de cele mai multe ori eronate şi exagerate. Cei care reuşiseră să stabilească o legătură între aceste fenomene şi faptele reale erau puţini, foarte puţini.

Pe Insulele Skellige, de exemplu, o mână de oameni superstiţioşi au văzut în aceste manifestări ciudate materializarea omagiului lui Tedd Deireadh, sfârşitul lumii, precedat de bătălia de la Ragh nar Roog, lupta finală dintre Lumină şi Întuneric. Aceştia au asociat furtuna violentă care în noaptea echinocţiului de toamnă a zguduit insulele cu un val puternic, împins de arcul monstruosului Nagifar de Morhogg, care ducea o armată de vrăjitori şi demoni ai haosului într-o corabie construită din unghiile cadavrelor. Oamenii mai luminaţi sau mai bine informaţi, însă, au pus nebunia cerurilor şi a mării pe seama lui Yennefer, magiciana malefică, şi a dispariţiei sale cumplite. Alţii, cel mai bine informaţi dintre toţi, vedeau în marea agitată un semn că era pe moarte cineva prin venele căruia curgea sânge din neamul regilor din Skellige şi Cintra.

De când e lumea, noaptea echinocţiului de toamnă a fost o noapte de coşmaruri, fantome şi apariţii, o noapte cu treziri bruşte şi chinuitoare, cu sufocări şi palpitaţii cauzate de frică, printre aşternuturi mototolite şi leoarcă de transpiraţie. Nici cele mai luminate capete nu au fost scutite de viziuni şi de tulburări: În Nilfgaard, în Turnurile de Aur, s-a trezit urlând însuşi împăratul, Emhyr var Emreis. În nord, în Lan Exeter, regele Esterad Thyssen a sărit brusc din pat, trezindu-şi soţia, pe regina Zuleyka. În Tretogor, Dijkstra, şeful spionilor, s-a ridicat şi a pus mâna pe pumnal, trezind-o pe nevasta ministrului de finanţe. În palatul din Montecalvo, magiciana Filippa Eilhart s-a înfăşurat în cearşaful de damasc, fără să o trezească pe soţia contelui de Noailles. S-au trezit mai mult sau mai puţin brusc şi piticanul Yarpen Zigrin din Mahakam, bătrânul vrăjitor Vesemir din cetatea de pe muntele Kaer Morhen, scribul Fabio Sachs din târgul Gors Velen, iarlul Crach an Craite de pe corabia Ringhorn. De asemenea,

magiciana Fringilla Vigo s-a trezit în castelul Beauclair, preoteasa Sigrdrifa s-a trezit în templul zeiţei Freya de pe insula Hindarsfjall. Daniel Etcheverry, contele de Garramone, s-a trezit în cetatea asediată din Maribor. Zyvik, decurionul Cuirasierului Greu din fortul Ban Gleann. Negustorul Dominik Bombastus Houvenaghel din târgul Claremont. Şi mulţi, mulţi alţii.

Totuşi, puţini au fost în stare să asocieze aceste fenomene stranii cu fapte concrete şi reale. Şi cu o anumită persoană reală, întâmplarea a făcut ca trei dintre aceşti oameni să petreacă noaptea echinocţiului de toamnă sub acelaşi acoperiş. Cel al templului zeiţei Melitele din Ellander.

— Cucuvele, a gemut Jarre, în timp ce contempla bezna care se revărsa peste parcul templului. Cred că sunt mii, un cârd întreg… Ele urlă pentru moartea cuiva… Pentru moartea ei… Moare…

— Nu vorbi prostii! s-a întors Triss Merigold, ridicând pumnul încleştat, părând pentru o clipă că-l va îmbrânci sau îl va lovi pe băiat în piept. Crezi în superstiţii de-astea stupide? Suntem la sfârşitul lunii septembrie, păsările se strâng să migreze! E ceva complet natural.

— Moare ea…

— Nu moare nimeni! a exclamat magiciana, palidă de furie. Nimeni, pricepi? Nu mai bate câmpii!

Adeptele, trezite de alarma nocturnă, au început să curgă pe culoarul bibliotecii. Chipurile lor erau grave şi palide.

— Jarre, i-a spus Triss după ce şi-a recăpătat calmul, punându-şi mâna pe umărul băiatului şi strângându-l. Tu eşti singurul bărbat din templu. Toate se uită la tine şi aşteaptă sprijinul tău. N-ai voie să-ţi fie frică, n-ai dreptul să intri în panică. Stăpâneşte-te! Nu ne dezamăgi.

Jarre a inspirat adânc, în timp ce a încercat din răsputeri să-şi calmeze tremurul mâinilor şi al buzelor.

— Nu mi-e frică… a şoptit el, evitând privirea magicienei. Nu mă tem deloc, sunt îngrijorat! Pentru ea. Am văzut-o în

vis…

— Şi eu am visat-o. Triss şi-a strâns buzele. Am avut acelaşi vis, tu, Nenneke şi cu mine. Dar nu suflăm nicio vorbă despre asta.

— Sânge pe faţa ei… Atâta sânge…

— Te-am rugat să taci. Vine Nenneke.

Înalta preoteasă s-a apropiat de ei. Avea un chip obosit. La întrebarea tăcută a lui Triss, a dat din cap. Văzând că Jarre dă să vorbească, i-a spus:

— Nimic, din păcate. Când Vânătoarea Sălbatică a zburat deasupra templului, s-au trezit aproape toate, dar niciuna n-a avut nicio viziune. Nici măcar la fel de nebuloasă ca ale noastre. Du-te la culcare, băiete, n-ai niciun rost aici! Fetelor, în dormitor, vă rog!

Şi-a frecat faţa şi ochii cu mâinile.

— Ah, echinocţiul! Noaptea blestemată… Du-te la culcare, Triss. Nu putem face nimic.

— Neputinţa asta mă înnebuneşte, a mărturisit magiciana, încleştându-şi pumnii. Numai la gândul că suferă nu ştiu pe unde, că sângerează, că e ameninţată de un… La naiba, dacă mă duce capul ce să fac!

Nenneke, Înalta preoteasă a templului lui Melitele, s-a întors.

— Ai încercat să te rogi?

Spre miazăzi, departe, pe celălalt versant al munţilor Amell, în provincia Ebbing, în inima unei ţări pe nume Pereplut, în mlaştinile imense, formate la confluenţa râurilor Yelda, Leta şi Arete, la vreo opt sute de mile în zbor de cioară de la târgul Ellander şi de la templul lui Melitele, bătrânul pustnic Vysogota a fost trezit în zori dintr-odată de un coşmar. Când s-a dezmeticit, Vysogota nu şi-a putut aminti cu niciun chip ce visase, însă o nelinişte bizară îl împiedica să adoarmă din nou.

— Brrr, e frig, e frig, repeta pustnicul, urmând o potecă printre tufişuri.

Următoarea capcană era goală. Nici măcar o ondatră.

Ziua de vânătoare se dovedise lipsită de noroc. În timp ce mormăia un blestem şi se smârcâia, Vysogota curăţa mâlul şi ferigile care îi acopereau capcana.

— E ger, brr, hu-ha, ger cumplit, ce mai la deal, la vale! a repetat el în timp ce se îndrepta spre mlaştină. Şi totuşi, abia suntem în septembrie! N-au trecut decât patru zile de la echinocţiu! De când sunt eu pe lumea asta, n-am avut parte de un asemenea ger în anotimpul ăsta. Şi a trecut mult timp de când am venit eu pe lume!

Următoarea capcană, penultima deja, era goală. Lui Vysogota nu-i mai ardea nici să blesteme.

— La ce să te-aştepţi? bodogănea el mergând. Clima este tot mai rece de la un an la altul. Şi acum se pare că efectele răcirii se vor accelera ca o avalanşă. Ah! Elfii o anticipaseră de mult, dar cine să dea crezare predicţiilor lor?

Deasupra capului bătrânului se auzea fâlfâit de aripi şi se strecurau rapid siluete întunecate. Negura care trena peste mlaştini era străpunsă brusc de trilurile sacadate şi sălbatice ale cucuvelelor, de bătăile rapide ale aripilor lor. Vysogota nu a acordat nicio atenţie păsărilor. Nu era superstiţios, iar cucuvelele se adunau întotdeauna ciopor deasupra mlaştinilor, mai ales în zori; atât de aproape zburau, încât te înspăimânta ideea că s-ar putea ciocni de capul cuiva. Ei bine, poate că nu au fost întotdeauna atât de numeroase ca în acea dimineaţă, poate că nu au zburat într-un mod atât de demonic... Dar, până la urmă, natura jongla cu trucuri amuzante în ultima vreme: fenomene bizare se succedau, unul mai bizar decât altul.

Pustnicul scotea din apă ultima capcană, goală, când a auzit fornăitul unui cal. Cântecul cucuvelelor a încetat ca la comandă.

Mlaştinile Pereplutului erau presărate cu insule mai înalte, uscate, acoperite cu mesteacăn negru, arin, corn, sânger, plopi şi sălcii. Majoritatea acestor insule erau înconjurate de hăţişuri, încât era absolut imposibil ca un cal sau chiar un călăreţ care nu ştia calea să ajungă la ele. Un alt fornăit s-a auzit. La fel ca primul, venea dinspre una

dintre insule.

Curiozitatea a biruit prudenţa.

Vysogota nu ştia prea multe despre cai şi rasele lor, dar era un estet, ştia să recunoască şi să aprecieze frumuseţea. Iar calul, de un negru strălucitor ca antracitul, care stătea în faţa mestecenilor, era de o frumuseţe rară. Era chintesenţa celei mai pure frumuseţi. Atât de frumos, încât părea ireal.

Dar era cât se poate de real şi de bine priponit: frâiele şi capul îi erau încurcate în ramurile roşietice ale sângerului. Când Vysogota s-a apropiat de el, calul şi-a ciulit urechile şi a tropăit de s-a cutremurat pământul; şi-a clătinat capul graţios şi s-a întors. Acum a putut observa că era o iapă. Şi a mai văzut ceva. Ceva care i-a făcut inima să bată puternic. Un val de adrenalină l-a copleşit şi l-a sugrumat, ca o pereche de ciuperci invizibile.

În spatele calului, într-o scobitură superficială, era un cadavru.

Vysogota şi-a aruncat desaga. Primul gând care i-a venit în minte a fost să se întoarcă şi să fugă, dar, ruşinat, s-a apropiat. S-a apropiat precaut, căci iapa neagră continua să tropăie; şi-a lăsat în jos urechile, şi-a dezvelit dinţii deasupra zăbalei, aşteptând momentul oportun să-l muşte pe pustnic sau să-i dea o copită.

Cadavrul era al unui adolescent. Zăcea cu faţa în jos, avea o mână lipită de corp, cealaltă era răsucită în lateral, cu degetele înfipte în pământ. Era îmbrăcat cu o jachetă din piele de căprioară şi pantaloni strâmţi, din piele; purta cizme elfeşti, cu catarame, care îi ajungeau până la genunchi.

Vysogota s-a aplecat şi, în acel moment, cadavrul a scos un geamăt. Iapa a nechezat prelung, lovind pământul cu copitele.

Pustnicul a îngenuncheat şi l-a întors cu precauţie pe rănit. Instinctiv, el şi-a întors capul şi a şuierat văzând masca oribilă de murdărie şi sânge coagulat care-i acoperea chipul tânărului. Vysogota a îndepărtat cu delicateţe muşchiul, frunzele şi nisipul de pe buzele băloase ale tânărului şi a încercat să-i desprindă de pe obraz

şuviţele de păr lipite cu sânge. Rănitul a gemut surd, s-a încordat şi s-a zguduit. Vysogota i-a îndepărtat părul de pe faţă.

— O fată! a exclamat el cu voce tare, nevenindu-i să creadă ce avea în faţa ochilor. Este o fată!

Dacă în acea zi, după lăsarea nopţii, cineva ar fi izbutit să se strecoare până la coliba cu acoperişul năpădit de muşchi, pierdută între mlaştini; dacă ar fi privit printr-una dintre crăpăturile obloanelor, ar fi văzut în odaia slab luminată de lumânări o adolescentă cu capul înfăşurat în bandaje groase, înţepenită ca un cadavru pe o laviţă căptuşită cu piei. Lângă ea, ar fi văzut un bătrân cu fruntea încreţită, cu o barbă sură, ascuţită şi cu părul alb, lung, revărsat peste umeri, în ciuda cheliei din vârful capului. Ar fi putut să-l vadă pe bătrânel aprinzând încă o lumânare de seu, punând o clepsidră pe masă, ascuţind o pană şi aplecându-se peste o foaie de pergament. L-ar fi văzut grijuliu, în plină reflecţie, vorbind cu el însuşi, fără să-şi ia ochii de la fata care zăcea pe laviţă.

Dar era imposibil. Nimeni nu-i putea vedea. Coliba pustnicului Vysogota era bine ascunsă în mijlocul mlaştinilor, într-o pustietate veşnic cufundată în pâclă, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

— Să consemnăm următoarele. Vysogota şi-a înmuiat pana în tuş. Au trecut trei ore după procedură. Diagnostic: *vulnus incisivum,* rană cauzată cu multă forţă de o unealtă neidentificată, aparent cu o margine ascuţită, cu siguranţă cu o lamă curbată. Situată în partea stângă a feţei, începe în regiunea infraorbitală, continuă de-a lungul obrazului, ajungând în regiunea parotidiană şi la muşchiul maseter. Partea cea mai profundă a rănii, ce ajunge până la periost în faţă, este cea de sub orbită, la nivelul osului zigomatic. Timpul scurs între momentul rănirii şi prima intervenţie: zece ore.

Pana a scârţâit pe pergament, însă doar vreme de câteva secunde. Şi câteva linii. Vysogota nu a considerat demn să noteze tot ceea ce îşi spunea.

— Revenind la examinarea rănii, a reluat bătrânul după o clipă cu privirea aţintită la lumina strălucitoare a lumânării pâlpâitoare de seu, să notăm următoarele. Nu am tăiat marginile crestăturii, m-am limitat să continui cu ablaţia unor lambouri neirigate în mod natural. Am curăţat rănile cu tinctură de scoarţă de salcie. Am înlăturat toate impurităţile şi corpurile străine. Am cusut cu fir de cânepă. Nu aveam niciun alt fir disponibil; aşadar să scriem şi asta. Am aplicat o compresă cu arnică de munte pe rană înainte de a o înfăşură cu muselină, formând un bandaj.

Un şoarece a traversat camera. Vysogota i-a aruncat o bucată mică de pâine. Fata de pe laviţă se chinuia să respire, gemea în somn.

— Opt ore după procedură. Starea pacientului: fără modificări. Starea vraciului, adică a mea, îmbunătăţită, pentru că m-am oblojit cu un pui de somn… Sunt în stare să-mi continui notele. Prin urmare, ar trebui să scriu câteva informaţii despre pacientul meu. Pentru posteritate. Pentru cazul în care va ajunge cineva vreodată în aceste mlaştini înainte de a putrezi totul şi de a se preschimba în scrum.

Vysogota a oftat adânc, şi-a înmuiat pana în tuş şi a şters-o de gura călimării.

— În ceea ce priveşte pacienta, a mormăit el, reţinem următoarele. Vârsta, din câte se pare, şaisprezece ani. Este mare, are o constituţie destul de subţire, dar fără să fie slabă. Fără urme de subnutriţie. Musculatura şi structura osoasă sunt mai degrabă caracteristice tinerilor elfi, dar nu există dovezi că este vorba despre o rasă mixtă sau de semielf. Un procent mai mic de sânge elfesc, după cum ştim, nu poate lăsa urme.

Doar atunci Vysogota şi-a dat seama că nu scrisese nicio rună pe pagină, nici măcar un cuvânt. A pus pana pe pergament, dar tuşul se uscase. Bătrânul nici nu s-a clintit.

— De remarcat, a continuat el, că fata nu a născut niciodată. De reţinut că trupul ei nu poartă nicio sarcină, nicio cicatrice veche, nicio urmă care să sugereze că a efectuat vreo muncă grea, că a fost victima unor accidente

sau că a avut o viaţă periculoasă. Mă refer aici la urme străvechi. Urmele recente nu lipsesc, sunt pe tot corpul. Fata a fost bătută, biciuită, şi nu de o mână paternă, putem afirma cu tărie. Evident, a lovit şi ea. Am găsit pe corpul său un semn destul de ciudat... Hmm... Să notăm, de dragul ştiinţei... În zona inghinală, chiar lângă muntele lui Venus, fata poartă un tatuaj reprezentând un trandafir roşu.

Concentrat, Vysogota a aruncat o privire spre vârful ascuţit al penei şi a cufundat-o în călimara cu tuş. De data aceasta, însă, nu a uitat de ce a făcut-o şi a acoperit repede foaia cu linii obişnuite, aplecate. A scris până când s-a uscat pana.

— Pe jumătate conştientă, a continuat el, a vorbit şi a strigat. Accentul şi felul ei de a se exprima, intercalate cu argoul obscen specific infractorilor pe care l-a folosit, sunt destul de neconcordante şi dificil de localizat, dar m-aş încumeta să afirm că provin mai degrabă din nord decât din sud. Unele cuvinte...

Pana a scârţâit din nou pe pergament, nu foarte mult timp, prea puţin pentru a fi în stare să noteze tot ceea ce spusese. După care şi-a reluat monologul exact de unde îl întrerupsese.

— Unele cuvinte, nume şi denumiri bâiguite de fată în timpul delirului ei merită să fie reţinute. Şi examinate. Totul pare să indice că este o persoană neobişnuită, care a găsit calea către coliba bătrânului Vysogota...

S-a oprit o clipă, ascultând.

— Fie ca această colibă a bătrânului Vysogota să nu fie capătul călătoriei sale!

Vysogota s-a aplecat asupra pergamentului şi a pus chiar vârful penei pe el, dar nu a scris nimic, nici măcar o rună. Enervat, a aruncat pana pe masă. A tresărit o clipă, mormăind furios şi suflându-şi nasul. S-a uitat spre laviţă şi a ascultat sunetele care veneau dintr-acolo.

— Trebuie să recunosc, a spus el cu o voce obosită, că temerile mele sunt întemeiate. Toate leacurile mele pot fi inadecvate şi ineficiente, iar eforturile mele pot fi zadarnice. Pacienta mea este tare vlăguită şi are febră

mare. Rana este infectată. Avem deja trei simptome de inflamaţie acută. *Rubor, calor* şi *tumor* sunt uşor de observat în acest moment cu ochiul liber şi prin atingere. Când şocul postoperator va fi trecut, nu va exista niciun dubiu, va apărea şi cel de-al patrulea simptom, *dolor.* Consemnez că a trecut aproape jumătate de veac de când m-am dedicat practicării medicinei. Simt cum anii lasă urme în memorie şi în agilitatea degetelor. Nu ştiu să fac mare lucru, cu atât mai puţin pot să fac. Nu am suficiente remedii sau leacuri. Toată speranţa mea constă în mecanismele de apărare ale unui organism tânăr…

— Douăsprezece ore de la procedură. Aşa cum era de aşteptat, a apărut cel de-al patrulea simptom al inflamaţiei, *dolor.* Pacienta ţipă de durere; febra şi tremurul ei se intensifică. Nu am nimic, niciun remediu pe care să i-l administrez. Am o cantitate mică de elixir de stramonium, dar fata este prea sleită de puteri pentru a supravieţui acţiunii sale. Am şi ceva aconit, dar ar ucide-o instantaneu.

— Cincisprezece ore de la procedură. Zori de zi. Pacienta este inconştientă. Febra este în continuă creştere şi tremurul se intensifică. În afară de asta, pare să existe o contracţie puternică a muşchilor feţei. Dacă este vorba despre tetanos, fata va pieri. Dar să sperăm că este vorba doar despre un nerv facial… Sau de trigemen… Sau de ambele. Va rămâne desfigurată… Dar va trăi…

Vysogota a aruncat o privire pe pergament; nu scrisese nicio rună, niciun cuvânt.

— Cu condiţia, a adăugat el încet, să supravieţuiască infecţiei.

— Douăzeci de ore de la procedură. Febra este în continuă creştere. Starea pacientei este critică. *Rubor, calor, tumor* şi *dolor* sunt pe cale să ajungă, mi se pare, la punctul culminant. Dar ea nu are nicio şansă să trăiască nici măcar până să ajungă la aceste limite. Aşa că scriu… Eu, Vysogota din Corvo, nu cred în existenţa zeilor. Dar, dacă din întâmplare aceştia există, îi rog s-o ia sub

protecţia lor pe fata asta. Şi să mă ierte pentru ce am făcut… Dacă ceea ce am făcut se dovedeşte a fi greşit.

Vysogota şi-a lăsat pana, şi-a frecat ochii umflaţi, care îl jenau, şi-a sprijinit pumnii pe tâmple.

— I-am dat un amestec de aconit şi stramonium, a spus el cu voce înăbuşită. Următoarele ceasuri vor fi hotărâtoare.

Nu dormea, doar moţăia, când a fost trezit deodată de un zgomot urmat de un strigăt. De mânie, mai degrabă, decât de durere.

Afară, lumina zorilor se limpezea, filtrată prin fantele obloanelor. Nisipul din clepsidră se scursese de multă vreme. Vysogota, ca de obicei, uitase să o întoarcă. Flăcăruia lumânării abia mai pâlpâia; doar strălucirea rubinie a jarului din vatră mai lumina slab cotloanele odăii.

Bătrânul s-a ridicat şi a dat la o parte paravanul improvizat dintr-o cuvertură, care atârna în jurul laviţei, despărţind-o de restul odăii pentru a-i oferi pacientei o oarecare linişte sufletească.

Bolnava reuşise să se ridice de pe podeaua pe care căzuse cu o clipă mai devreme şi stătea ghemuită pe marginea laviţei, încercând să se scarpine pe faţă pe sub bandaj. Vysogota a tresărit.

— Te-am rugat să nu te ridici. Eşti vlăguită. Dacă vrei ceva, cheamă-mă. Sunt întotdeauna aproape.

— Ei bine, n-aş vrea să fii prea aproape, a spus ea încet, dar foarte apăsat. Vreau să fac pipi.

Când a revenit în odaie ca să-i dea oala de noapte, fata era întinsă pe laviţă, pe spate, mângâind uşor bandajul care îi acoperea obrazul, fiind prins pe frunte şi pe gât cu plasturi. După un răstimp, când s-a întors, a găsit-o în aceeaşi poziţie.

— Patru zile şi patru nopţi? a întrebat ea cu ochii aţintiţi în tavan.

— Cinci. A trecut aproape o zi de când am stat de vorbă ultima dată. Ai dormit o zi şi o noapte. E bine. Ai nevoie de somn.

— Mă simt mai bine.

— Mă bucur să aud asta. Dăm jos bandajul. O să te ajut să te aşezi. Ţine-mă de mână.

Rana se vindecase bine, crusta se uscase, de data aceasta a îndepărtat pansamentul fără prea multă durere când îl desprinse. Fata şi-a atins obrazul cu grijă. S-a crispat, dar Vysogota ştia că nu era din cauza durerii. Cu fiecare ocazie putea verifica din nou întinderea tăieturii, putea conştientiza gravitatea rănii. Se asigura, cu groază, că ceea ce simţea nu era un coşmar provocat de febră.

— Ai vreo oglindă pe-aici?

— N-am, a minţit el.

S-a uitat la el, poate pentru prima dată pe deplin lucidă.

— Asta înseamnă că este atât de groaznic? a întrebat ea, trecându-şi uşor degetele de-a lungul rănii.

— Este… Este o rană lungă şi profundă, s-a bâlbâit el, mânios pe el însuşi pentru că dădea explicaţii şi se justifica în faţa unei puştoaice. Încă mai ai faţa umflată. Peste câteva zile o să-ţi scot firele; până atunci o să-ţi aplic nişte tinctură de arnică şi o poţiune din coajă de salcie. Nu mai trebuie să-ţi bandajez tot capul. Rana se vindecă frumos. Chiar frumos.

Nu i-a răspuns. Şi-a mişcat buzele şi maxilarul, şi-a schimonosit faţa, încercând să vadă ce îi permite rana să facă şi ce nu.

— Am gătit o supă de pui. Vrei să mănânci?

— Da. Dar de data asta încerc de una singură. E umilitor să fiu hrănită ca o paralitică.

I-a luat mult ca să mănânce. Ducea lingura de lemn la gură cu grijă şi cu mult efort, de parcă ar fi cântărit cel puţin două kilograme. Dar s-a descurcat fără ajutorul lui Vysogota, care o urmărea cu interes. Vysogota era curios şi ardea de nerăbdare. Ştia că odată cu revenirea fetei la viaţă vor începe schimburi de cuvinte care ar putea arunca o lumină asupra misterului. Ştia asta şi nu mai avea răbdare să aştepte. Trăia de prea mult timp singur în pustietate.

Fata a terminat de mâncat şi s-a întins pe perne. O

vreme a ţintuit tavanul cu privirea, ca şi cum ar fi murit. Ochii ei neobişnuit de verzi şi de mari, s-a gândit Vysogota din nou, îi dădeau o faţă copilăroasă, inocentă, care în acel moment contrasta izbitor cu obrazul ei stâlcit. Vysogota cunoştea acest gen de frumuseţe: ochii mari ai copilului etern, fizionomia care provoca o reacţie instinctivă de simpatie. Copila eternă, chiar şi după ce a fost dată uitării cea de-a douăzecea, ba chiar şi cea de-a treizecea aniversare. Da, lui Vysogota nu-i era străin acest gen de frumuseţe. Cea de-a doua sa soţie fusese aşa. Fiica lui fusese aşa.

— Trebuie să plec de aici, l-a anunţat fata deodată. Şi cât mai repede. Sunt urmărită. Ştii asta.

— Ştiu, a confirmat el dând din cap. Acestea au fost primele cuvinte pe care le-ai spus şi care, contrar aparenţelor, nu erau aiureli provocate de delir. Mai precis, printre primele. Mai întâi ai întrebat de calul tău şi de spada ta. În această ordine. Când te-am asigurat că atât calul, cât şi spada sunt pe mâini bune, ai început să mă bănuieşti că sunt în cârdăşie cu unul, Bonhart, şi că nu te vindec, ci te supun torturii. Când, cu mare greutate, te-am convins că nu aşa stau lucrurile, te-ai prezentat drept Falka şi mi-ai mulţumit că te-am salvat.

— E bine, a spus, apoi a întors capul spre pernă, de parcă ar fi vrut să-i evite privirea. Bine măcar că n-am uitat să-ţi mulţumesc. Îmi amintesc ca prin negură. Nu ştiu ce a fost real şi ce a fost vis. Mă temeam că n-am mulţumit. Numele meu nu este Falka.

— Am aflat şi asta, deşi mai degrabă din întâmplare. Vorbeai când aveai febră.

— Sunt un fugar, a adăugat ea fără să întoarcă capul. Un fugar. Este primejdios să mă găzduieşti. Te afli în primejdie, dacă-mi ştii adevăratul nume. Trebuie să încalec şi să fug până nu dau de mine aici.

— Adineaori, i-a spus el cu blândeţe, abia te-ai aşezat cu chiu cu vai pe oala de noapte. Nu te văd prea bine pe un cal. Dar nu-ţi face griji, căci aici eşti în siguranţă. Nimeni n-o să te găsească.

— Mă caută, fără nicio îndoială. S-au luat după urme, scotocesc împrejurimile…

— Linişteşte-te. Plouă în fiecare zi şi urmele nu se mai văd. Aici eşti în pustietate. Te afli în coliba unui pustnic care s-a retras departe de lume. Ca să-i fie greu lumii să-l găsească. Cu toate astea, dacă-ţi doreşti, pot găsi o cale de a le transmite prietenilor şi rudelor tale veşti despre tine.

— Habar n-ai cine sunt eu…

— Eşti o fată rănită, a întrerupt-o el, ce fuge de cineva care face rău fetelor, fără să stea pe gânduri. Vrei să trimiţi vreun mesaj?

— N-am cui, i-a răspuns ea după o clipă, iar Vysogota i-a simţit schimbarea din glas. Prietenii mei sunt morţi. Toţi au fost ucişi.

Nu a comentat.

— Eu sunt moartea, a continuat ea cu o voce stranie. Toţi cei care se apropie de mine mor.

— Nu chiar toţi, a contrazis-o el, privind-o îndeaproape. Nu şi Bonhart, cel al cărui nume l-ai strigat când aveai febră, cel de care vrei să fugi acum. Apropierea de el ţi-a făcut mai degrabă rău ţie decât lui. El este… cel care te-a desfigurat?

— Nu, a spus şi şi-a apăsat buzele pentru a-şi înăbuşi ceea ce părea să fie un geamăt sau o înjurătură. M-a rănit la faţă Huhurezul. Stefan Skellen. Cât despre Bonhart… Bonhart m-a rănit mai grav. Mai adânc. Am spus ceva şi despre asta când aveam febră?

— Linişteşte-te. Eşti ostenită, trebuie să eviţi emoţiile puternice.

— Mă numesc Ciri.

— Îţi fac o cataplasmă cu arnică, Ciri.

— Stai aşa… o clipă. Dă-mi o oglindă.

— Ţi-am spus…

— Te rog!

I-a făcut hatârul, ajungând la concluzia că n-are încotro, că n-are rost să mai tărăgăneze. A adus chiar şi o lampă. Ca să vadă mai bine ce păţise la faţă.

— Ei, aşa, a spus ea cu o voce schimbată şi frântă. Aşa.

Exact aşa cum credeam. Aproape aşa cum credeam.

A ieşit, trăgând după el paravanul improvizat dintr-o cuvertură.

Ea se străduia să suspine încet ca el să nu o audă. Se străduia din greu.

A doua zi, Vysogota i-a scos jumătate din fire. Ciri şi-a atins obrazul, a şuierat ca o viperă, acuzând o durere acută de ureche şi o hipersensibilitate a gâtului, sub mandibulă. S-a ridicat, s-a îmbrăcat şi a ieşit afară. Vysogota nu a protestat. A însoţit-o. Nu era nevoie să o ajute sau să o susţină. Fata era sănătoasă şi mult mai puternică decât părea.

S-a oprit doar în prag, ţinându-se de tocul uşii.

— Dar… a răbufnit ea cu un oftat adânc. E frig! E ger cumva? E iarnă? De când zac aici? De câte săptămâni?

— De exact şase zile. Suntem în a cincea zi a lunii octombrie. Dar se anunţă un octombrie geros.

— Cinci octombrie? s-a schimonosit şi a şuierat de durere. Cum aşa? Două săptămâni…

— Ce? Cum două săptămâni?

— Nu contează, a ridicat ea din umeri. Poate că mă înşel… Sau poate că nu. Spune-mi, ce pute atât de groaznic aici?

— Pieile. Mai vânez câte un cerb moscat, castori, nutrii şi vidre şi le argăsesc pieile. Trebuie şi pustnicii să trăiască din ceva.

— Unde mi-e calul?

— În grajd.

Iapa neagră i-a întâmpinat pe oaspeţi cu un nechezat puternic, iar capra lui Vysogota i-a ţinut isonul cu un behăit în care se simţea imensa nemulţumire de a fi nevoită să-şi împartă spaţiul cu un alt locatar. Ciri şi-a îmbrăţişat calul apucându-l de grumaz, l-a bătut uşor pe greabăn, i-a mângâiat crupa. Iapa a fornăit şi a dat cu copita în pământ.

— Unde mi-e şaua? Caparasonul? Harnaşamentul?

— Aici.

Vysogota nu a protestat, nu a făcut nicio observaţie, nu

şi-a exprimat opinia. Tăcea, sprijinindu-se în baston. Nu s-a clintit atunci când a văzut-o cum icneşte încercând să-şi ridice şaua, nu a tresărit când a văzut-o cum se năpusteşte spre şa şi se prăbuşeşte cu un geamăt sfâşietor pe pământul acoperit cu paie. Nu s-a apropiat de ea şi nu a ajutat-o. O privea cu atenţie.

— Ei bine, a spus ea printre dinţii încleştaţi, împingând iapa şi încercând să-şi strecoare nasul în gulerul cămăşii. E limpede ca lumina zilei. Dar trebuie să plec de aici, la naiba! Pur şi simplu, trebuie!

— Încotro? a întrebat-o el glacial.

Şi-a plimbat mâna pe faţă stând în continuare pe paie, lângă şaua căzută.

— Cât mai departe posibil.

El a dat din cap, ca şi cum răspunsul l-ar fi satisfăcut, ar fi clarificat totul şi nu ar fi lăsat loc pentru dubii. Ciri s-a ridicat cu greu. Nici măcar nu a încercat să se aplece după şa şi ham. A verificat doar dacă iapa avea fân şi ovăz în iesle, a început să şteargă spinarea şi crupa calului cu un mănunchi de paie. Vysogota aştepta în tăcere. Fata s-a repezit spre unul dintre stâlpii care susţineau acoperişul, albă ca varul. El i-a înmânat bastonul fără un cuvânt.

— Sunt bine. Numai…

— Numai uşor ameţită, pentru că eşti bolnavă şi vlăguită ca un nou-născut. Să ne întoarcem. Trebuie să te întinzi.

La apusul soarelui, după ce dormise câteva ore, Ciri a ieşit din nou. Vysogota, care tocmai se întorcea de la râu, a găsit-o lângă gardul viu de mur.

— Nu te îndepărta prea mult de colibă, a atenţionat-o el pe un ton tăios. În primul rând eşti prea sleită de puteri…

— Mă simt mai bine.

— În al doilea rând, este primejdios. În jur este o zonă umedă, imensă, un câmp nesfârşit de stuf. Nu cunoşti cărările, poţi să te rătăceşti sau să te afunzi în mlaştină.

— Dar tu, a arătat ea spre sacul pe care îl purta el în spate, cunoşti cărările, desigur. Şi chiar mergi pe ele, aşa că mlaştina nu este chiar atât de primejdioasă. Argăseşti

piei ca să trăieşti, e limpede. Kelpie, iapa mea, are ovăz şi nu văd niciun lan pe-aici. Am mâncat pui. Şi pâine. Pâine adevărată, nu turte. N-ai luat pâinea dintr-o capcană. Asta înseamnă că există un sat prin preajmă.

— Deducţie fără cusur, a confirmat el calm. Într-adevăr, primesc provizii din cel mai apropiat cătun. Cel mai apropiat, dar asta nu înseamnă că este prea aproape. Se află tocmai la marginea mlaştinilor. Zona umedă se întinde de-a lungul râului. Dau la schimb piei pentru de-ale gurii aduse cu barca. Pâine, ovăz, făină, sare, brânză, uneori câte un iepure sau câte un pui. Uneori ştiri.

Nu a primit întrebări, aşa că a continuat.

— O ceată de călăreţi a trecut de două ori prin cătun. Prima dată i-au avertizat pe ţărani să nu cumva să te ascundă, amenințându-i că-i trec prin foc şi spadă, dacă eşti prinsă în cătun. A doua oară, au făgăduit o răsplată celui care o să-ţi găsească trupul. Urmăritorii tăi sunt convinşi că zaci moartă prin vreo pădure, pe fundul vreunui iaz sau în vreo râpă.

— Şi n-o să înceteze să mă caute până când n-o să-mi găsească rămăşiţele. Ştiu bine. Trebuie să aibă dovada că sunt moartă. Fără această dovadă n-o să se dea bătuţi. O să scotocească peste tot. Şi în cele din urmă o să ajungă aici…

— Sunt foarte interesaţi, a observat el. Aş spune chiar neobişnuit de interesaţi…

Şi-a strâns buzele.

— Să nu-ţi faci griji. O să plec de-aici înainte să mă găsească. N-o să-ţi fac necazuri… Nu te teme.

— Ce te face să crezi că sunt speriat? s-a retras, ridicând din umeri. Ce motiv aş avea ca să-mi fie frică? Nimeni n-o să ajungă aici, nimeni n-o să te găsească în coliba mea. Însă, dacă îţi scoţi nasul dincolo de stuf, o să cazi direct în ghearele urmăritorilor tăi.

— Cu alte cuvinte, a spus ea, ridicându-şi capul arogant, trebuie să rămân aici? Asta vrei să spui?

— Nu eşti prizonieră. Eşti liberă să pleci când vrei. Sau mai exact: când o să fii în stare. Dar poţi rămâne la mine să

aştepţi. Urmăritorilor tăi o să li se facă lehamite în cele din urmă. O să se lase păgubaşi, mai devreme sau mai târziu. Crede-mă. Ştiu ce spun.

Ochii ei verzi au scânteiat când i-a aruncat o privire.

— La urma urmei, s-a grăbit el să adauge, ridicându-şi umerii şi evitându-i privirea, o să faci cum vrei. Repet, nu eşti prizoniera mea.

— Oricum, n-am cum să plec azi, a pufnit ea. Sunt istovită… Şi în curând o să apună soarele… Nu cunosc nici cărările. Să ne întoarcem în colibă. M-a luat frigul.

— Ai spus că sunt aici de şase zile şi şase nopţi. Aşa este?

— De ce te-aş minţi?

— Hai, nu te supăra! Încerc să socotesc zilele care au trecut… Am fugit… Am fost rănită… În ziua de echinocţiu. Douăzeci şi trei septembrie. Dacă ne luăm după calendarul elfesc, ar fi ultima zi de Lammas.

— Nu se poate.

— De ce te-aş minţi? a întrebat ea şi a gemut, luându-şi faţa între mâini.

Vysogota a privit-o cu un aer senin.

— Nu ştiu de ce, i-a răspuns el rece. Dar află că am fost cândva doctor, Ciri. A trecut multă vreme de-atunci, dar tot mai ştiu să fac diferenţa dintre o rană făcută cu câteva ore în urmă şi una de patru zile. Te-am găsit pe douăzeci şi şapte septembrie. Aşa că ai fost rănită în ziua de douăzeci şi şase. A treia zi de Velen, dacă ne luăm după calendarul elfesc. La trei zile de la echinocţiu.

— Am fost rănită chiar de echinocţiu.

— Nu se poate, Ciri. Cred că încurci datele.

— Imposibil, bag mâna-n foc. Poate că ai tu vreun calendar învechit, de pustnic.

— Bine, fie cum spui tu. Dar e chiar aşa de important?

— Nu. Deloc.

Trei zile mai târziu, Vysogota i-a îndepărtat ultimele fire. Avea toate motivele să fie mândru şi mulţumit de munca

sa: cusătura era uniformă şi curată, nu exista riscul ca impurităţile să intre în rană şi să arate ca un tatuaj. Cu toate acestea, satisfacţia chirurgului a fost umbrită de expresia de pe figura lui Ciri, care, într-o linişte sumbră, contemplă cicatricea în oglindă din unghiuri diferite şi încercă în zadar să o ascundă, pieptănându-şi părul spre obraz. Cicatricea era hidoasă, ce-i drept. N-avea ce să-i facă. Nu putea cu niciun chip să pretindă că n-o vede. Încă roşie, tumefiată ca o frânghie, punctată de semnele lăsate de împunsăturile acului şi brăzdată de urmele evidente ale firelor, cicatricea era monstruoasă. Acest aspect ar fi avut şansa de a se îmbunătăţi treptat, poate chiar şi destul de repede. Vysogota ştia însă că cicatricea n-avea nicio şansă să dispară, lăsându-i faţa pocită.

Ciri se simţea mult mai bine. Totuşi, spre uimirea şi satisfacţia bătrânului, ea nu mai pomenea nimic despre plecare. Şi-a luat iapa Kelpie din grajd. Vysogota ştia că, în nord, „kelpie” însemna algomoreţ, un monstru de mare periculos, care, potrivit superstiţiilor, putea lua forma unui cal magnific, a unui delfin sau chiar a unei femei frumoase, dar care, de fapt, arăta ca un ghem imens de buruieni. Ciri a încălecat iapa şi a dat ocol curţii şi colibei, după care a dus-o pe Kelpie înapoi în grajd ca să-i ţină de urât caprei, în timp ce ea a intrat în colibă ca să-i ţină companie lui Vysogota. Chiar l-a şi ajutat, mai mult ca sigur din plictiseală, să pregătească pieile. În timp ce el sorta nutriile în funcţie de mărime şi de nuanţă, ea tranşa cerbii moscaţi şi îi jupuia de piele pe o masă pe care o aduseseră în interior. Avea degetele foarte iscusite.

Şi atunci, în timpul acelor activităţi, s-a înfiripat o conversaţie ciudată între ei…

— Nu ştii cine sunt. Nici măcar nu-ţi trece prin cap.

Ea a repetat această afirmaţie banală de mai multe ori la rând, ceea ce l-a iritat oarecum pe pustnic. Desigur, n-a lăsat să se vadă, dezvăluirea sentimentelor sale în faţa unei puştoaice ar fi fost sub demnitatea lui. Nu, nu putea să-şi permită; şi nici nu-şi putea da frâu liber curiozităţii care îl măcina.

Curiozitate care era practic nefondată, pentru că, până la urmă, el putea intui cu uşurinţă cine era fata. Nici pe vremea lui Vysogota, bandele de tineri nu erau o raritate. Au trecut anii, dar n-au reuşit să erodeze forţa magnetică exercitată de astfel de bande asupra odraslelor dornice de aventuri şi de emoţii puternice. Lucrul acesta le aducea adesea numai nenorociri. Dacă scăpau numai cu o cicatrice urâtă pe faţă, se puteau considera norocoase; pe cele mai ghinioniste însă le aşteptau tortura, ştreangul, toporul sau ţeapa.

Hm... un singur lucru s-a schimbat de atunci: emanciparea precoce. Aceste bande atrăgeau nu numai adolescenţii, ci şi puştoaicele care preferau calul, spada şi aventura în locul croşetatului, al torsului sau al aşteptării peţitorilor.

Vysogota nu i-a spus ei dintr-odată toate acestea. A luat-o pe ocolite, dar în aşa fel încât ea să înţeleagă că el ştie. Ca să-i demonstreze că, dacă cineva este o enigmă, cu siguranţă nu ea este aceea – o tânără fără căpătâi, înhăitată cu o bandă de tâlhari, scăpată ca prin urechile acului de sub nasul urmăritorilor săi. O haimana ordinară, pocită, care încerca să se înconjoare de o aură de mister...

— Nu ştii cine sunt. Dar să nu-ţi fie frică. O să plec în curând. N-o să te bag în bucluc.

Vysogota n-a mai răbdat.

— Nu mă bagi în niciun bucluc, i-a răspuns el sec. Ce părere ai? Chiar dacă urmăritorii tăi ar apărea aici – lucru de care mă îndoiesc –, ce-aş putea să păţesc? Oricine înlesneşte fuga unui criminal este pasibil de pedeapsă, dar în niciun caz un pustnic, deoarece pustnicul nu este la curent cu lucrurile lumeşti. Privilegiul meu este să găzduiesc pe oricine vine la schitul meu. Ai spus corect, nu ştiu cine eşti. Cum pot eu, un pustnic, să ştiu cine eşti, ce nenorociri ai săvârşit şi de ce eşti urmărită de justiţie? Şi de care justiţie, mă rog? Habar n-am cine face justiţia pe meleagurile acestea, sub jurisdicţia cui mă aflu. Şi nici nu-mi pasă. Eu sunt un pustnic.

Vorbise prea mult despre sihăstrie, şi-a dat seama. Dar

nici gând s-o lase mai moale. Ochii verzi, înverşunaţi ai lui Ciri l-au ţintuit ca nişte pinteni.

— Sunt un pustnic amărât. În ochii lumii, sunt mort. Sunt un om simplu şi neştiutor, fără cunoştinţă de treburile lumeşti…

Exagerase.

— Hai, las-o baltă! s-a inflamat ea, aruncând pe podea cuţitul şi pielea pe care le avea în mână. Mă crezi tâmpită sau cum? Nu sunt tâmpită deloc, bagă de seamă. Pustnic, pustnic amărât, ei, nu mai spune! Când erai afară, am aruncat un ochi în jur. M-am uitat acolo, în colţul de după perdeaua aia cam slinoasă. De unde şi până unde aceste cărţi erudite pe poliţele tale, omule simplu şi neştiutor?

Vysogota a aruncat pielea de nutrie pe maldărul de paie.

— Un perceptor a locuit cândva aici, i-a replicat fără să stea pe gânduri. Sunt tot felul de cadastre şi registre contabile.

— Minţi! Ciri a făcut o grimasă, masându-şi cicatricea. Minţi de-ngheaţă apele!

El nu i-a răspuns, prefăcându-se că apreciază nuanţa unei blăniţe.

— Nu cumva îţi închipui, a reluat fata după o clipă, că dacă ai barbă albă, riduri şi o sută de ani de viaţă, poţi înşela o fată naivă? Ei bine, ascultă la mine ce-ţi spun: poate ţi-ar merge cu vreo gâsculiţă, dar nu cu mine!

El a ridicat din sprâncene la modul interogativ, cu un aer provocator. Nu l-a lăsat să aştepte prea mult:

— Eu, dragul meu pustnic, am studiat în locuri unde erau multe cărţi identice cu cele de pe poliţa ta. Cunosc multe dintre aceste titluri.

Vysogota a ridicat şi mai mult din sprâncene. Ea privea ţintă în ochii lui.

— Chestii ciudate, a spus ea, scoate pe gură vagaboanda murdară, orfană, bandita sau golanca descoperită în tufişuri, cu botul căscat. Dar trebuie să ştii, jupâne pustnic, că am citit *Historia* lui Roderick de Novembre. Am parcurs, de mai multe ori, cartea cu titlul *Materia medica.* Îl cunosc pe *Herbarius,* acelaşi pe care l-am văzut pe poliţa ta. Ştiu şi

ce înseamnă pe coperta unei cărţi o cruce ermină pe un scut roşu. Aceasta este dovada că respectiva carte a fost publicată de Universitatea din Oxenfurt.

A făcut o pauză fără să-şi ia ochii de la el. Vysogota tăcea mâlc, străduindu-se să nu dezvăluie nimic prin mimica feţei.

— De aceea cred, a continuat ea, îndreptându-şi capul cu acea smucitură de mândrie care îi era specifică, că nu eşti deloc un simplu om şi niciun pustnic. Nu ai murit în ochii lumii, ci ai fugit de ea. Şi te ascunzi aici, în pustiu, în spatele aparenţelor şi al stufărişului nesfârşit.

— Dacă-i aşa, a răspuns zâmbind Vysogota, destinele noastre s-au împletit ciudat, domniţa mea erudită. Soarta ne-a reunit într-un mod misterios. La urma urmei, şi tu te ascunzi de ochii lumii. La urma urmei, şi tu, Ciri, ai ţesut cu măiestrie în jurul tău un văl de aparenţe. Eu nu sunt decât un bătrân amărât, plin de suspiciuni şi de o amarnică neîncredere senilă…

— Neîncredere în mine?

— În lume, Ciri. Această lume în care aparenţele înşelătoare poartă masca adevărului pentru a livra un alt adevăr, contrafăcut, şi care, să recunoaştem, încearcă şi el să amăgească. Această lume în care stema Universităţii din Oxenfurt este inscripţionată pe uşile bordelurilor. În care haimanalele rănite se dau drept dudui experimentate, educate şi chiar nobile, intelectuale şi erudite, care l-au citit pe Roderick de Novembre şi cărora stema Academiei nu le este străină. În pofida tuturor aparenţelor. Chiar dacă poartă alte însemne. Un tatuaj golănesc. Un trandafir roşu, tatuat în zona inghinală.

— Aşa-i, că bine-ai zis, a mormăit ea, muşcându-şi buzele, iar pe faţa ei înroşită ieşea în evidenţă linia neagră a cicatricei. Eşti un bătrân amărât. Un moşneag suspicios.

— Pe poliţa mea, din spatele draperiei, a continuat el, arătând cu o mişcare din cap, se află o culegere de poveşti şi parabole în versete elfeşti, *Aen N’og Mab Taedh’morc.* Găseşti acolo o poveste despre un corb senil şi un pui de rândunică, care se potriveşte de minune cu situaţia

noastră. Întrucât sunt, ca şi tine, Ciri, un erudit, o să-mi permit să-ţi citesc un anumit fragment. După cum îţi aminteşti cu siguranţă, corbul o acuză pe rândunică că este timidă şi neatractivă.

Hen Cerbin dic'ss aen n'og Zireael
Aark, aark, caelm foile, te veloe, ell?
Zireael...

S-a oprit, şi-a sprijinit coatele pe masă şi bărbia pe degetele încrucişate. Ciri a clătinat din cap, s-a semeţit, l-a privit interogativ, apoi a încheiat.

...Zireael ueloe que'ss aen en'ssan irch
Mab og, Hen Cerbin, vean ni, quirk, quirk!

— Bătrânul amărât şi bănuitor, a spus Vysogota după o clipă, fără să-şi schimbe postura, îi cere iertare tinerei erudite. Corbul senil, care adulmecă peste tot înşelăciunea şi stratagemele, îi cere iertare rândunicii, a cărei singură vină este aceea de a fi tânără şi plină de viaţă. Şi foarte drăguţă.

— Ai început să baţi câmpii, s-a ofuscat Ciri, ascunzându-şi instinctiv cicatricea de pe obraz. Scuteşte-mă de asemenea complimente. N-au cum să-mi înlături urmele firelor grosolane cu care mi-ai brăzdat faţa. Nu cumva îţi închipui că o să-mi câştigi încrederea? Încă nu ştiu cine eşti cu adevărat. Nu ştiu de ce m-ai înşelat cu datele şi zilele. Sau cu ce scop te-ai uitat între picioarele mele, atâta timp cât eu eram rănită la faţă. Nu ştiu dacă te-ai mulţumit doar cu o simplă observare.

De data aceasta reuşise să-l scoată din pepeni.

— Dar ce-ţi trece prin cap, mucoaso? a strigat el. Ţi-aş putea fi tată!

— Mai degrabă bunic, l-a corectat ea cu răceală. Şi chiar străbunic. Dar nu eşti. Nu ştiu cine eşti. Dar cu siguranţă nu eşti cel care vrei să pari.

— Sunt cel care te-a găsit în mlaştini lipită de muşchi din

cauza îngheţului, cu o crustă neagră în locul feţei, inconştientă, murdară, în agonie. Sunt cel care te-a adus în coliba lui, când nu ştia cine eşti şi ar fi putut să-şi imagineze cele mai rele lucruri. Eu sunt cel care te-a îngrijit şi te-a întins pe pat. Care te-a supravegheat când te agitai de la febră. Care te-a spălat. Cu mare atenţie. Inclusiv în jurul tatuajului.

Ciri s-a mai calmat, dar strălucirea sfidării i-a rămas în priviri.

— Pe acest pământ, a mormăit ea, apariţiile înşelătoare îşi pun uneori masca adevărului, ai spus-o chiar tu. Cunosc şi eu puţin lumea, crede-mă. M-ai salvat, ai avut grijă de mine, m-ai vindecat. Îţi mulţumesc pentru asta. Sunt recunoscătoare pentru… bunătatea ta. Dar ştiu că nu există bunătate fără…

— Fără vreun interes sau vreo speranţă de profit, a încheiat el cu un zâmbet. Da, da, ştiu. Sunt umblat prin lumea asta… Cine ştie dacă nu cunosc lumea la fel de bine ca tine, Ciri? Este ştiut faptul că fetele rănite sunt jefuite de orice au de valoare. Atunci când sunt inconştiente sau prea slăbite pentru a se apăra, oricine îşi dă frâu liber apetitului sexual şi concupiscenţei, folosind adesea mijloace perverse şi nefireşti. Nu-i aşa?

— Lucrurile nu sunt niciodată ce par a fi, a replicat Ciri, îmbujorându-se pentru a treia oară.

— Perfect adevărat! a fost de acord bătrânul, adăugând o altă piele la maldărul pe care îl avea lângă el. Ceea ce ne conduce ineluctabil la concluzia că nu ştim nimic unul despre celălalt, Ciri. Cunoaştem doar aparenţele, iar acestea sunt înşelătoare.

A aşteptat un moment, dar Ciri nu părea să se grăbească să vorbească.

— Cu toate că am condus împreună ceea ce pare o anchetă preliminară, încă nu ştim nimic unul despre celălalt. Nu ştiu cine eşti, iar tu nu ştii cine sunt eu…

De data aceasta a aşteptat intenţionat. Văzând-o cum îl priveşte, i-a citit în ochi întrebarea pe care o aştepta. O strălucire ciudată îi lumina ochii arzători când, în cele din

urmă, l-a întrebat:
— Cine începe?

Dacă în acea zi, după lăsarea nopţii, cineva ar fi reuşit să se strecoare până la coliba cu acoperiş de paie, năpădit de muşchi, dacă ar fi aruncat o privire înăuntru, ar fi putut vedea, la lumina flăcărilor şi a jarului care strălucea în vatră, un bătrân cu barba sură aplecat peste un maldăr de piei. Ar fi putut vedea o fată cu părul cenuşiu, cu obrazul desfigurat de o cicatrice oribilă, ce nu se potrivea deloc cu ochii ei mari, verzi, ca de copil.

Dar nimeni nu-i putea vedea. Coliba era bine ascunsă în stufăriş, în inima mlaştinilor, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

— Numele meu este Vysogota din Corvo. Am fost medic. Chirurg. Am fost alchimist. Am fost cercetător, istoric, filosof, etician. Am fost profesor la Academia Oxenfurt. A trebuit să fug de acolo după publicarea unei anumite lucrări considerate nelegiuite, care la vremea respectivă – acum cincizeci de ani – atrăgea după sine pedeapsa cu moartea. A trebuit să iau calea pribegiei. Soţia mea n-a vrut să mă însoţească, aşa că m-a părăsit. Cât despre mine, mi-am văzut de drum către miazăzi până în Imperiul Nilfgaardian. Am ajuns să fiu lector de etică la Academia Imperială din Castell Graupian, unde am predat aproape zece ani. Dar a trebuit să fug şi de acolo, tot după publicarea unui anumit tratat... De altfel, lucrarea în cauză se ocupa de puterea totalitară şi de caracterul odios al războaielor de ocupaţie, dar oficial mi s-a reproşat că promovez un misticism metafizic şi o anume schismă clericală. Am fost acuzat că am purces la instigarea grupurilor clericale revizioniste şi expansive, care conduceau, de fapt, regatele Nordling. Ceea ce era culmea culmilor, având în vedere condamnarea mea la moarte pentru ateism în urmă cu douăzeci de ani! În realitate, preoţii expansionişti căzuseră de mult în uitare pe tărâmurile de la miazănoapte, dar în Nilfgaard asta nu se aflase încă. Amestecul misticismului şi

al superstiţiilor în politică era pedepsit aspru, fără milă.

— Astăzi, privind retrospectiv, cred că, dacă m-aş fi smerit şi m-aş fi pocăit, subiectul s-ar fi închis, iar împăratul n-ar mai fi luat măsuri drastice împotriva mea; doar aş fi căzut în dizgraţie. Dar m-am indignat. Sigur pe adevărul meu, pe care l-am considerat etern, superior oricărei puteri politice, oricare ar fi ea. M-am simţit umilit, atacat pe nedrept. Victimă a unei puteri despotice. Aşa că am stabilit contacte strânse cu disidenţii care luptau în secret împotriva tiranului. Până să mă dezmeticesc, m-am trezit în temniţă cu aceiaşi disidenţi, iar unii dintre ei, înspăimântaţi de perspectiva de a fi schingiuiţi, m-au identificat drept principalul ideolog al mişcării. Împăratul a făcut uz de dreptul său de graţiere, aşa că doar m-au izgonit şi m-au ameninţat că voi fi executat pe loc, dacă mă întorc pe meleagurile imperiale.

— M-am supărat pe toată lumea, pe regate, pe imperii şi pe universităţi, pe disidenţi, pe funcţionarii publici şi pe avocaţi. Pe colegii şi prietenii mei care, parcă atinşi de o baghetă magică, încetaseră să mai fie ei înşişi. Pe cea de-a doua soţie, care, la fel ca prima, considera că necazurile soţului constituiau un motiv întemeiat pentru a divorţa. Pe copiii mei, care mă abandonaseră. Am devenit pustnic. Aici, în Ebbing, în mlaştinile Pereplutului. Am preluat coliba de la un pustnic bătrân pe care îl cunoscusem demult. Ghinionul a făcut ca Nilfgaardul să anexeze Ebbingul şi astfel, vrând nevrând, m-am trezit din nou pe teritoriul Imperiului. Nu mai am nici forţă, nici chef să mă mai întorc, aşa că trebuie să mă ascund. Sentinţele imperiale nu sunt supuse prescripţiei, nici măcar în cazul în care împăratul care le-a emis a plecat de mult din această lume, iar succesorul său nu prea are motive să-l amintească şi să-i împărtăşească punctele de vedere. Condamnarea la moarte rămâne în vigoare. După legea şi obiceiurile din Nilfgaard. Condamnările pentru înaltă trădare nu pot fi abrogate şi nici nu pot beneficia de amnistia acordată de fiecare nou împărat după încoronarea sa. După instalarea sa pe tron, noul suveran îi graţiază pe toţi cei condamnaţi de

predecesorul său… cu excepţia celor care se fac vinovaţi de înaltă trădare. Indiferent cine domneşte în Nilfgaard: dacă află că mai trăiesc şi nu sunt în pribegie, ci pe teritoriul imperial, o să-mi pierd capul pe eşafod. După cum vezi, Ciri, ne aflăm exact în aceeaşi situaţie…

— Ce este etica? Ştiam, dar am uitat.

— Ştiinţa care se ocupă cu moralitatea. Cu regulile de comportament moral, cu nobleţea, cu cinstea, cu onestitatea. Cu culmile binelui spre care dreptatea şi moralitatea conduc sufletul uman. Cu abisurile răului, spre care duc necinstea şi imoralitatea…

— Culmile binelui! a izbucnit ea. Onestitate! Moralitate! Hai, nu mă face să râd, căci o să mi se deschidă cicatricea de la falcă. Ai avut noroc că nu te-au hăituit sau că n-au trimis pe urmele tale vânători de recompense precum… Bonhart. Ai fi văzut atunci cum arată abisurile răului. Etica? Etica asta a ta este un căcat, Vysogota de Corvo. Nu cei răi şi necinstiţi se duc spre adâncurile răului, nu, nu! Cei răi, dar foarte hotărâţi, nu ezită să-i afunde în abisuri pe cei decenţi, cinstiţi, nobili, dar stângaci, şovăitori şi plini de scrupule.

— Îţi mulţumesc pentru lecţie! a exclamat el. Crede-mă, chiar dacă am trăit un veac întreg, nu este niciodată prea târziu să mai învăţ câte ceva. Într-adevăr, nu strică să asculţi oameni maturi, umblaţi şi cu experienţă.

— Fă mişto de mine, ia-mă la mişto! a clătinat ea din cap. Cât mai poţi. Pentru că acum este rândul meu. Acum o să te delectez cu povestea mea. O să-ţi spun ce-am păţit. Iar când o să termin, mai vedem dacă mai ai chef să mă iei la mişto.

Dacă în acea zi, după lăsarea nopţii, cineva ar fi reuşit să se strecoare până la coliba cu acoperişul strâmb, dacă ar fi aruncat o privire prin vreo crăpătură de-a obloanelor, ar fi putut vedea în odaia slab luminată un bătrân cu barba albă, care asculta cu luare-aminte povestea unei fete cu părul cenuşiu, aşezaţi amândoi pe buturugi, cu ochii aţintiţi la jarul rubiniu care se topea în vatră. Ar fi putut observa că

fata vorbea domol, ca şi cum îi era greu să-şi găsească cuvintele, că îşi freca nervos obrazul desfigurat de o cicatrice oribilă, întrerupându-şi cu momente lungi de tăcere povestea destinului. O poveste despre învăţăturile pe care le primise şi care se dovediseră a fi false şi înşelătoare. Despre promisiuni care îi fuseseră făcute şi care nu fuseseră ţinute. Despre acel destin în care fusese convinsă să creadă şi care o trădase şi o privase de moştenire. Despre faptul că, de fiecare dată când începea să spere într-o schimbare în bine, se abăteau asupra ei hărţuirea, durerea, chinurile şi umilinţa. Despre cum cei în care avea încredere şi pe care îi iubea au trădat-o, nu i-au sărit în ajutor atunci când a suferit, când a fost ameninţată cu ponegrirea, schingiuirea şi moartea. Despre idealurile cărora fusese sfătuită să le fie credincioasă şi care o dezamăgiseră, o trădaseră, o abandonaseră atunci când avusese nevoie, dovedindu-i cât de nefondate sunt. Despre cum găsise sprijin, prietenie şi iubire acolo unde părea că nu are de ce să caute nici sprijin, nici prietenie. Ce să mai vorbim de iubire!

Însă nimeni nu i-ar fi putut vedea, iar de auzit, nici pomeneală. Coliba cu acoperişul de paie năpădit de muşchi era bine ascunsă în negură, în inima mlaştinilor, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

La vârsta adolescenţei, o fată tinde să facă incursiuni în zone ale vieţii care înainte îi erau inaccesibile; ceea ce în basme este reprezentat simbolic printr-un turn misterios în care tânăra intră în căutarea unei săli secrete. Urcă în vârful turnului, păţind pe treptele unei scări în spirală care, în vise, se traduce prin experienţe erotice. Sala interzisă, această cameră mică, ferecată, simbolizează vaginul, iar răsucirea cheii în lacăt simbolizează actul sexual.

BRUNO BETTELHEIM, *The Uses of Enchantment, the Meaning and Importance of Fairy Tales*

2

Vântul dinspre apus aducea o furtună în noapte.

Un fulger urmat de un tunet prelung sfâşiau cerul purpuriu-întunecat. O ploaie iscată ca din senin plesnea violent drumul prăfuit cu picături groase ca uleiul, răsuna pe acoperişuri, spăla murdăria de pe obloanele ferestrelor. Însă nu a durat mult şi vântul puternic a alungat ploaia, împingând furtuna dincolo de orizontul luminat de fulgere.

Şi atunci au început să latre câinii. Copitele tropăiau, armele zăngăneau. Şuierele şi urletele sălbatice le ridicau părul în cap sătenilor treziţi din somn. Panicaţi, au sărit să-şi baricadeze uşile şi obloanele. Palmele transpirate se încleştau pe cozile topoarelor şi ale furcilor. Le strângeau cu putere. Însă erau neputincioşi.

Teroarea… teroarea pluteşte deasupra satului. Cine sunt vânătorii? Cine sunt vânaţii? Oare sunt cruzi şi smintiţi de furie sau de frică? Oare o să traverseze satul la galop, cocoţaţi pe caii lor sau o să şi-i strunească? Sau în curând noaptea va fi sfâşiată de vâlvătăile acoperişurilor de paie arse?

Şşşşşt, şşşşşt, copii…

Mamă, ăştia-s demonii? Asta-i Vânătoarea Sălbatică? Fantomele ieşite din iad? Mamă, mamă!

Şşşşt, şşşşt, copii! Nu sunt nici demoni, nici diavoli…

Mai rău.

Sunt oameni.

Câinii lătrau. Vântul vuia. Caii nechezau, potcoavele zornăiau.

Prin sat şi prin noapte gonea cavalcada sălbatică.

Hotsporn a ajuns în vârful dealului, şi-a strunit caii şi s-a întors. Era prudent, înţelept şi nu-i plăcea să se hazardeze, mai ales atunci când vigilenţa nu costa nimic. Nu se grăbea să coboare în vale, la râu, să ajungă la poştă. Prefera să observe mai întâi amănunţit împrejurimile.

În faţa poştei nu erau nici cai, nici diligenţe, doar o căruţă

trasă de o pereche de catâri deşelaţi. Pe coviltirul său era o inscripţie pe care Hotsporn, de la distanţă, nu o putea descifra. Dar nu părea să-l pască nicio primejdie. Hotsporn se pricepea să adulmece primejdia. Era expert.

A coborât până la malul stufos şi mărăcinos, şi-a îndemnat ferm calul să intre în albia râului şi apoi a galopat printre stropii de apă care se zbenguiau deasupra şeii. Raţele care se bălăceau în mâlul de pe mal au zburat măcănind de mama focului.

Hotsporn şi-a îmboldit calul şi a pătruns prin gard în curtea poştei. Acum putea citi inscripţia de pe coviltirul căruţei: „Maestrul Almavera, artist tatuator”. Fiecare cuvânt din inscripţie avea altă culoare şi începea cu o literă exagerat de mare, iluminată din belşug. Iar pe oişte, deasupra roţii drepte din faţă, se putea observa o săgeată vopsită în violet, ruptă.

— Jos de pe cal! a auzit el din spate. La pământ, mai repede! Jos mâinile de pe mâner!

S-au apropiat şi l-au înconjurat în tăcere: Asse, într-o scurtă de piele neagră, garnisită cu argint, în partea dreaptă; Falka, într-o jachetă de căprioară, verde şi cu o beretă cu pene, în partea stângă. Hotsporn şi-a dat jos gluga de pe cap, şi-a scos masca de pe faţă.

— Ha! Asse şi-a lăsat spada în jos. Tu eşti, Hotsporn! Te-aş fi recunoscut dintr-o mie, dar m-a derutat calul tău negru!

— Ce iapă frumoasă! a exclamat Falka, îndesându-şi bereta pe o ureche. Neagră şi lucioasă ca tăciunele, niciun fir de păr mai deschis la culoare. Şi viguroasă! Mai rar aşa ceva!

— Da, da! Am dat pe ea mai puţin de o sută de florini, a zâmbit Hotsporn nonşalant. Unde-i Giselher? Înăuntru?

Asse a dat afirmativ din cap. Falka, vrăjită de iapă, a bătut-o uşor pe grumaz.

— Când am văzut-o galopând prin apă, a rostit ridicând spre Hotsporn ochii mari, verzi, părea o adevărată kelpie! Dac-ar fi apărut din mare, şi nu din râu, aş fi băgat mâna-n foc că-i o kelpie.

— Ai văzut vreodată o kelpie în carne şi oase, duduie Falka?

— Într-o poză, a spus fata posomorându-se brusc. Este o poveste mai lungă. Hai înăuntru! Giselher te aşteaptă.

Lângă fereastra prin care pătrundea o rază de lumină, fusese instalată o masă. Pe masă era tolănită Mistle, sprijinită pe coate, dezbrăcată de la brâu în jos, cu excepţia şosetelor negre. Între picioarele ei răşchirate obraznic, stătea în genunchi un individ slab, cu părul lung, cu un halat gri-închis. Nu putea fi nimeni altcineva decât maestrul Almavera, artistul tatuator, care tocmai era ocupat cu efectuarea unui tatuaj colorat pe coapsa lui Mistle.

— Hai mai aproape, Hotsporn! l-a invitat Giselher, aducând un taburet lângă masa la care şedea împreună cu Scânteie, Kayleigh şi Reef.

Ultimii doi, la fel ca şi Asse, erau îmbrăcaţi tot în piele neagră, împodobită cu capse, catarame, lanţuri şi alte ornamente fanteziste de argint. Pesemne că vreun meşteşugar a fost nevoit să facă un târg cu ei, se gândea Hotsporn în sinea lui. Când le cădea ceva cu tronc, Şobolanii îi plăteau regeşte pe croitori, cizmari şi şelari. Bineînţeles, nu se dădeau în lături să smulgă fără şovăială o haină sau o bijuterie care le sărea în ochi de la persoana pe care tocmai o atacau.

— Ei, după cum văd, ai găsit mesajul nostru printre ruinele vechii poşte, a spus Giselher întinzându-se. Dar ce mai îndrug şi eu! Altfel n-ai fi aici, nu? Chiar ai coborât destul de repede, trebuie să recunosc.

— Pentru că are o iapă frumoasă, a intervenit Falka. Pun rămăşag că-i şi focoasă!

— Am găsit mesajul vostru. Hotsporn nu l-a slăbit din priviri pe Giselher. Dar al meu? A ajuns la tine?

— A ajuns… s-a bâlbâit căpetenia Şobolanilor. Dar… pe scurt… să zicem că n-am prea avut timp atunci. Apoi ne-am îmbătat şi a trebuit să ne odihnim niţel. Şi mai târziu am luat-o pe alt drum…

„Nenorocitul naibii!” s-a gândit Hotsporn.

— Ca să nu mai lungim vorba, n-ai îndeplinit misiunea pe care ţi-am încredinţat-o.

— Păăi… nu. Iartă-mă, Hotsporn! N-a fost chip… dar data viitoare, negreşit!

— Negreşit! a repetat cu emfază Kayleigh, deşi nimeni nu-i ceruse să repete.

Nenorociţii naibii! S-au îmbătat. Şi apoi au luat-o pe alt drum. Fără îndoială până la atelierul unui croitor căruia i-au comandat haine fistichii.

— Bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Dar o să guşti din asta, nu? Giselher a arătat spre o cutiuţă lăcuită, aşezată în mijlocul castroanelor şi al ulcioarelor. Hotsporn înţelesese deja de ce ochii Şobolanilor aveau acea strălucire ciudată, de ce mişcările lor erau atât de nervoase şi atât de iuţi.

— Praf de primă clasă, l-a asigurat Giselher. Nu iei şi tu un vârf de cuţit?

— Nu, mulţumesc.

Hotsporn a privit elocvent pata de sânge şi urmele lăsate în rumeguş, care dezvăluiau calea pe unde un trup fusese târât.

Giselher i-a observat privirea.

— Un ticălos a vrut să se joace de-a curajosul cu noi, a chicotit el. Până în momentul în care Scânteie a trebuit să-l pună la punct.

Scânteie a pufnit într-un râs gutural. Era uşor de ghicit că era foarte încântată de stupefiante.

— L-am pus la punct atât de bine, că i-a dat borşul, s-a lăudat ea. Iar după aceea, ceilalţi s-au calmat pe loc. Aceasta se numeşte teroare!

Ca de obicei, era încărcată cu bijuterii, un cercel cu diamant îi împodobea o nară. Nu purta piele, ci un caftan de culoarea vişină putredă, cu un model de brocart suficient de cunoscut pentru a fi ultimul răcnet în materie de modă în rândul tineretului de aur din Thurn. La fel ca eşarfa de mătase cu care-şi înfăşurase capul Giselher. Hotsporn auzise chiar şi despre fete care se sluţeau „ca

Mistle”.

— Se numeşte teroare, a repetat gânditor Hotsporn, cu ochii fixaţi pe urmele de sânge de pe podea. Dar şeful poştei? Nevastă-sa? Fiul?

— Nu, nu! a rânjit Giselher. Ce crezi, că i-am lichidat pe toţi? Da’ de unde! Pentru moment sunt închişi în pivniţă. După cum vezi, poşta-i a noastră acum.

Kayleigh şi-a clătit gura zgomotos cu vin, apoi a scuipat pe podea. Folosind o linguriţă minusculă, a luat puţin fisstech din cutiuţă, l-a aşezat meticulos pe vârful degetului arătător, l-a umezit cu salivă, apoi l-a dus la gură pentru a-şi freca gingia. I-a înmânat cutiuţa lui Falka, care a repetat ritualul înainte de a-i întinde fisstechul lui Reef. Nilfgaardianul a refuzat, căci era ocupat să răsfoiască catalogul de tatuaje colorate; a pasat cutiuţa către Scânteie. Elfa, fără să ia din ea, i-a pasat-o lui Giselher.

— Teroare! a mârâit ea, îngustându-şi ochii sclipitori şi inhalând cu nesaţ aerul pe nas. Ţinem poşta sub teroare! Aşa cum face împăratul Emhyr cu întreaga lume. Noi facem doar cu dugheana asta, dar principiul rămâne acelaşi!

— Auuu! La naiba! a urlat Mistle de pe masă. Fii mai atent! Vezi unde înţepi. Dacă mai faci o dată, o să te înţep şi eu! Dar în aşa fel încât să te străpung dintr-o parte în alta!

Şobolanii, cu excepţia lui Falka şi Giselher, au chicotit.

— Baba suferă la frumuseţe! a exclamat Scânteie.

— Înţeap-o, maestre, înţeap-o, a adăugat Kayleigh. Că-i tare între picioare!

Falka a scos o înjurătură dură şi a aruncat cu o ulcică în el. Kayleigh s-a aplecat. Şobolanii au izbucnit din nou în hohote de râs.

— Aşadar, ţineţi poşta sub teroare, a intervenit Hotsporn hotărât să pună capăt veseliei. Pentru ce, mă rog? În afară de satisfacţia resimţită că-i înspăimânţi pe cei de-acolo.

— Stăm aici, la pândă, ca să prădăm, a răspuns Giselher, frecându-şi gingia cu fisstech. Dacă cineva poposeşte aici ca să se odihnească ori ca să-şi schimbe calul, atunci e dezbrăcat. E mai simplu aici decât pe la răspântii sau prin

tufişurile de pe marginea drumului. Aşa cum tocmai a spus Scânteie, principiul e acelaşi.

— Dar astăzi, din zorii zilei şi până acum, nu ne-a căzut decât pârlitul ăsta, a intervenit Reef arătând spre maestrul Almavera, ascuns aproape tot cu capul între picioarele răşchirate ale lui Mistle. Golaş ca orice artist, n-am avut ce să-i furăm, aşa că i-am furat arta. Aruncă o privire, să vezi cât de priceput este la desen.

Şi-a suflecat mâneca, şi-a scos la iveală antebraţul şi i-a arătat tatuajul: o femeie dezbrăcată care părea să-şi mişte fesele când îşi încleşta el pumnul. Kayleigh s-a lăudat şi el: deasupra brăţării cu ţinte, un şarpe verde era încolăcit în jurul încheieturii, cu gura căscată, dezvăluind o limbă stacojie, bifurcată.

— Chestiune de gust, a observat Hotsporn indiferent. Şi de mare folos la identificarea cadavrelor. Cu toate acestea, dragii mei Şobolani, nu v-a mers cu tâlhăria asta. Trebuie să-i plătiţi artistului pentru arta sa. N-a avut când să vă avertizeze: de şapte zile, adică de la întâi septembrie, semnul este o săgeată purpurie. Are una pictată pe căruţă.

Reef a înjurat în bărbie, Kayleigh a izbucnit în râs. Giselher şi-a fluturat mâna indiferent.

— Greu. Ce să-i faci? O să-i plătim pentru ace şi tatuaje, dacă-i musai. O săgeată purpurie, spui? O să ţinem minte. Dacă până mâine mai vine pe-aici vreunul cu semnul săgeţii, nu ne-atingem de el.

— Aveţi de gând să staţi aici până mâine? a întrebat Hotsporn mirat. Este riscant şi primejdios!

— Cum adică?

— Este riscant şi primejdios.

Giselher a ridicat din umeri. Scânteie a pufnit şi a scuipat pe podea. Reef, Kayleigh şi Falka se uitau la negustor de parcă le-ar fi spus că soarele a căzut în râu şi trebuie pescuit rapid, înainte de a-l ciuguli racii. Hotsporn şi-a dat seama că tocmai făcuse apel la raţiunea unor puşti descreieraţi. Că îi avertizase asupra riscurilor şi a primejdiilor pe nişte fanfaroni care nu-şi mai încăpeau în piele de vitejie frenetică, cărora aceste concepte le erau

complet străine.

— Sunteţi urmăriţi, Şobolanilor.

— Ei, şi ce dacă?

Hotsporn a oftat.

Discuţia a fost întreruptă de Mistle, care se apropiase de ei fără să se fi sinchisit să se îmbrace. A pus un picior pe bancă şi, răsucindu-şi şoldurile, expunea tuturor opera maestrului Almavera: un trandafir roşu-aprins, pe o codiţă verde, cu două frunze mici, situat pe coapsă, chiar lângă zona inghinală.

— Zău? a întrebat ea, cu mâinile în şolduri. Brăţările, care îi acopereau braţele aproape până la coate, scânteiau ca nişte diamante. Ce spui acolo?

— Ce minunăţie! a izbucnit Kayleigh, dându-şi părul pe spate.

Hotsporn a observat că Şobolanul avea mai mulţi cercei care îi străpungeau pavilioanele urechilor. Nu încăpea nicio îndoială că, în curând, astfel de cercei vor fi la modă – la fel ca pielea ornată cu metal – în rândul tineretului de aur din Thurn şi din întregul Geso.

— E rândul tău, Falka, i-a spus Mistle. Ce tatuaj vrei să-ţi facă?

Falka i-a atins coapsa fetei, s-a aplecat şi i-a examinat tatuajul de aproape. Mistle i-a mângâiat tandru părul cenuşiu. Falka a chicotit şi, fără prea multă ceremonie, a început să se dezbrace.

— Vreau exact acelaşi trandafir, a anunţat ea. În acelaşi loc ca tine, draga mea.

— Ai şoareci, Vysogota, zău! şi-a întrerupt Ciri povestirea, uitându-se la podeaua pe care, în cercul de lumină proiectată de lampa cu gaz, se desfăşura un adevărat turnir de şoareci. Era lesne de imaginat ce se întâmpla în afara cercului, în bezna totală. Ţi-ar prinde bine o pisică. Poate chiar două.

— Rozătoarele, şi-a dres pustnicul vocea, se înghesuie în colibă pentru că vine iarna. Cât despre pisică, am avut una. Dar s-a rătăcit, a dispărut.

— O fi mâncat-o vreo vulpe sau vreun dihor.

— N-ai văzut-o, Ciri. Nu putea fi mâncată decât de un balaur. De nimic altceva.

— Chiar aşa era? Ha, ce păcat! N-ar fi lăsat şoarecii ăştia să mişune pe sub patul meu. Păcat!

— Da, mare păcat. Dar cred c-o să se întoarcă. Pisicile se întorc mereu.

— Pune lemne pe foc. E frig.

— Da. E-al naibii de frig noaptea... Şi nu suntem nici măcar la jumătatea lunii octombrie... Continuă, Ciri.

Fata a rămas o clipă încremenită, cu privirea aţintită în vatră. Focul se înviora de la lemnul aruncat, care trosnea, sfârâia, întindea o strălucire aurie şi umbre mişcătoare pe chipul desfigurat al fetei.

— Povesteşte.

În timp ce maestrul Almavera o înţepa cu acul, Ciri simţea cum i se strâng lacrimile ca mărgelele în colţul ochilor. Deşi o anesteziase înainte cu vin şi pulbere albă, durerea era insuportabilă. A strâns din dinţi ca să-şi înăbuşe gemetele. Şi bineînţeles că nu a scăpat niciun geamăt; se prefăcea că nu acordă atenţie acului, că dispreţuieşte durerea. Încerca să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, lua parte la conversaţia pe care Şobolanii o începuseră cu Hotsporn, individul care voia să se dea drept negustor, dar care, în afară de faptul că trăia de pe urma negustorilor, nu avea nimic în comun cu negoţul.

— Nori negri se îngrămădesc deasupra capetelor voastre, a spus grav Hotsporn, cercetând feţele Şobolanilor cu ochii săi întunecaţi. Nu-i destul că prefectul din Amarillo vă urmăreşte, dar şi Vamhagen, şi baronul Casadei...

— Cine? a întrebat încruntându-se Giselher. Prefectul şi Vamhagen mai treacă-meargă, da' de ce să ne prigonească Casadei ăla?

— Lupul s-a învelit în blană de oaie, a zâmbit Hotsporn, şi behăie jalnic: bee, bee, nimeni nu mă iubeşte, nimeni nu mă înţelege, oriunde mă duc, aruncă cu pietre în mine, bâr, bâr, strigă la mine. De unde şi până unde atâta ură şi

nedreptate? Păi, pe fiica baronului Casadei, dragi Şobolani, de la aventura sa de lângă râul Pliszka şi până în ziua de azi n-o mai slăbesc frigurile şi se usucă pe picioare…

— Aaaa, şi-a amintit Giselher. Trăsura cu patru mârţoage! Aia-i duduia?

— Da. După cum vă spuneam, suferă, noaptea se trezeşte strigând, îşi aminteşte de jupânul Kayleigh… Şi mai ales de duduia Falka. Şi de broşa pe care-o avea ca amintire de la regretata sa mamă, broşă pe care duduia Falka i-a smuls-o fără milă de pe rochie, aruncându-i tot felul de vorbe.

— Asta nu-i chiar aşa! a izbucnit Ciri de pe masă, profitând de ocazie ca să-şi mai aline durerea. Am umilit-o şi am jignit-o pentru că n-am chinuit-o prea mult. Ar fi trebuit s-o învăţăm noi minte pe duduiţă.

— Într-adevăr. Ciri i-a simţit privirea lui Hotsporn pe coapsele ei goale. A fost o uriaşă insultă pentru ea că n-a fost chinuită! Nu-i de mirare că baronul, mânios, a chemat o trupă înarmată şi a pus la bătaie o răsplată. A jurat public c-o să vă atârne pe toţi cu capul în jos de consolele de pe zidurile castelului său. A anunţat, de asemenea, că, pentru acea broşă smulsă de la fiica sa, îi va sfâşia pielea duduii Falka. În fâşii.

Ciri a înjurat, iar Şobolanii au hohotit într-un râs sălbatic. Scânteie a tuşit şi a scuipat arogant o flegmă: fisstechul îi atacase mucoasele.

— Scăpăm lesne de urmăritorii noştri, a anunţat ea, ştergându-şi nasul, buzele, bărbia, dar şi masa cu eşarfa. Prefectul, baronul, Vamhagenii! Sunt pe urmele noastre, dar n-o să ne prindă! Suntem Şobolani! După ce am traversat Velda, am făcut trei zigzaguri, iar acum idioţii ăia se-nvârt în jurul cozii pe aceleaşi trasee dificile. Când o să-şi dea seama că sunt pe o pistă falsă, o să fie prea departe ca să se mai întoarcă.

— Da’ de s-ar întoarce! a mârâit Asse, care-şi părăsise de ceva vreme postul şi nimeni nu se dusese să-l înlocuiască, chiar dacă nici măcar nu avea vreunul de gând s-o facă. Le-arătăm noi!

— Fără doar şi poate! a exclamat de pe masă Ciri, uitând deja de fuga din noaptea precedentă prin satele aflate de-a lungul Veldei şi de teama care îi pătrunsese în oase.

— Bine, a rostit Giselher lovind masa cu palma deschisă, punând capăt imediat hărmălaiei iscate. Spune mai departe, Hotsporn. Văd că vrei să ne spui despre cineva, cineva mai important decât prefectul Vamhagen, baronul Casadei şi fata lui cea mofturoasă.

— Bonhart este pe urmele voastre.

O tăcere de plumb s-a aşternut peste odaie. Până şi maestrul Almavera şi-a întrerupt activitatea pentru câteva clipe.

— Bonhart, a repetat Giselher încet. Ticălosul bătrân cu capul sur. Se pare c-am zgândărit pe cineva sus-pus.

— Pe cineva bogat, a confirmat Mistle. Nu oricine şi-l poate permite pe Bonhart.

Ciri era gata-gata să întrebe cine este Bonhart, dar Asse şi Reef i-au luat-o înainte aproape într-un glas.

— Este un vânător de recompense, le-a explicat sumbru Giselher. Se pare c-a fost cândva soldat, după care s-a ocupat cu negoţul ambulant, iar în cele din urmă s-a apucat să omoare oameni în schimbul unei răsplate. E-un nenorocit tare parşiv, ca să nu spun mai mult.

— Cică, a intervenit Kayleigh nepăsător, dacă i-ar îngropa pe toţi cei care au murit de mâna lui Bonhart într-un singur cimitir, ar trebui să se întindă pe cel puţin o jumătate de acru.

Mistle a luat un vârf de pulbere albă între degetul mare şi arătător, apoi a inhalat adânc.

— Bonhart a stârpit banda Marelui Lothar, a spus ea. I-a înjunghiat pe el şi pe frate-său, cel căruia i se spunea Buretele Muştelor.

— Cică lovitură pe la spate, a adăugat Kayleigh.

— L-a ucis şi pe Valdez, a adăugat Giselher. Iar când Valdez a murit, toată banda lui s-a destrămat. A fost una dintre cele mai bune. O trupă puternică, solidă. Buni camarazi. O vreme m-am gândit chiar să mă alătur lor. Înainte de-a mă întâlni cu voi.

— E adevărat, a spus Hotsporn. Bandă ca a lui Valdez n-a mai fost pe faţa pământului şi nici n-o să mai fie. Se cântă şi o baladă despre cum au scăpat dintr-o încăierare din Sarda. Oh, capete glorioase! Oh, bravi cavaleri! Nimeni nu îndrăznea să se pună cu ei.

Şobolanii au tăcut brusc şi l-au ţintuit cu ochi scânteietori şi răutăcioşi.

— Într-o zi, a spus Kayleigh cu îngâmfare, după o clipă de tăcere, pe vremea când eram doar şase, am răpus un escadron întreg de-al cavaleriei nilfgaardiene.

— L-am scos pe Kayleigh din Nissirs, a mârâit Asse.

— Nici cu noi nu îndrăzneşte nimeni să se pună, a şuierat Reef.

— Aşa-i, Hotsporn, a spus umflându-şi pieptul Giselher. Şobolanii sunt mai puternici decât orice altă bandă, chiar şi decât cea a lui Valdez. Bravi cavaleri ai spus? Ei bine, o să-ţi povestesc ceva despre bravura feminină. Scânteie, Mistle şi Falka, tustrele, aşa cum le vezi aici, au trecut prin mijlocul târguşorului Druigh ziua-n amiaza mare şi aflând că Vamhagenii se aflau în tavernă, au traversat-o în galop! De-a lungul ei. Au intrat prin faţă şi au ieşit prin spate. Iar Vamhagen a rămas cu botul căscat, holbându-se la ulcelele sparte şi la berea vărsată. Poţi să spui că nu-i cine ştie ce bravură?

— N-o să spună, a anticipat Mistle, zâmbind maliţios. N-o să spună pentru că ştie cine sunt Şobolanii. Şi breasla lui ştie prea bine.

Maestrul Almavera şi-a terminat tatuajul. Ciri i-a mulţumit cu o mină mândră, s-a îmbrăcat şi s-a alăturat trupei. A pufnit simţind asupra sa privirea lui Hotsporn, stranie, iscoditoare şi oarecum dispreţuitoare. I-a aruncat o căutătură furioasă îmbrăţişându-i ostentativ umerii lui Mistle. Reuşise să observe că astfel de manifestări tandre descurajau şi răcoreau eficient entuziasmul unor bărbaţi cărora le stătea gândul numai la amor. În cazul lui Hotsporn era zadarnic, întrucât pseudonegustorul n-avea astfel de tendinţe.

Hotsporn era o enigmă pentru Ciri. Îl mai văzuse o

singură dată până atunci, în rest aflase de la Mistle. Hotsporn şi Giselher, îi povestise ea, se cunoşteau de multă vreme şi colaborau foarte bine, stabiliseră anumite semnale, parole şi locuri de întâlnire. În timpul acestor întâlniri, Hotsporn îi furniza informaţii lui Giselher; Şobolanii se duceau apoi la locul indicat şi se năpusteau asupra negustorului vizat, a convoiului sau a caravanei. Uneori ucideau o anumită persoană. Cei doi bărbaţi aveau întotdeauna un semn; negustorii cu semnul respectiv pe căruţe nu erau atacaţi.

La început, Ciri a fost uimită şi oarecum dezamăgită. Se uita la Giselher ca la un curcubeu, căci îi avea pe Şobolani drept modele de libertate şi de independenţă; ajunsese să îndrăgească acea libertate, acel dispreţ faţă de oricine şi orice. Până când, pe neaşteptate, ajunseseră să execute anumite comenzi. Precum zbirii cu simbrie, cineva le ordona pe cine să atace. Pe lângă asta, altcineva le interzicea să se atingă de o persoană, iar ei, cu capul plecat, se conformau.

— O mână o spală pe cealaltă, i-a răspuns Mistle, ridicând din umeri când a fost întrebată de Ciri. Hotsporn ne dă porunci, dar ne oferă şi informaţii datorită cărora supravieţuim. Libertatea şi dispreţul au limitele lor. La urma urmei, aşa-i de când lumea, fiecare e instrumentul altcuiva.

— Asta-i viaţa, Şoimuleţule.

Ciri era uimită şi dezamăgită, dar a trecut repede peste asta. A învăţat în special să-şi tempereze uimirea şi să nu aibă aşteptări prea mari, astfel încât nici dezamăgirea să nu fie prea amară.

— Eu, dragi Şobolani, a spus între timp Hotsporn, aş avea un leac pentru toate necazurile voastre legate de Nissir, de baroni, de prefecţi şi chiar de Bonhart. Da, da. Chiar dacă vedeţi că se strânge funia în jurul grumazului, ştiu un mijloc prin care să alunecaţi din laţ.

Scânteie a izbucnit în hohote de râs, Reef a chicotit. Cu un gest, Giselher i-a redus la tăcere, lăsându-l pe Hotsporn să continue.

— Umblă zvonul, a spus negustorul după o clipă, că de la

o zi la alta se va anunţa o amnistie. Chiar şi cei care au fost condamnaţi, ba chiar şi cei cărora le atârnă ştreangul deasupra capului, vor fi amnistiaţi, cu condiţia să raporteze autorităţilor şi să se declare vinovaţi. Acest lucru este valabil şi pentru voi.

— Aiurea! a strigat Kayleigh, cu ochii umeziţi, întrucât tocmai inhalase praf de fisstech. Este un truc de-al nilfgaardienilor, o capcană! Vulturii bătrâni ca noi nu se amestecă cu pleava!

— Cătinel, cătinel, l-a calmat Giselher. Nu te înfierbânta, Kayleigh. Lui Hotsporn, după cum îl ştim noi, nu-i stă-n fire să vorbească în dodii sau să nu se ţină de cuvânt. Ştie el ce spune şi de ce spune asta. Cu siguranţă ştie şi ne va spune de unde şi până unde atâta bunăvoinţă nilfgaardiană ivită aşa, din senin.

— Împăratul Emhyr, a anunţat Hotsporn calm, se însoară. În curând vom avea o împărăteasă în Nilfgaard. Din acest motiv trebuie să proclame o amnistie. Se pare că împăratul este extrem de fericit şi, prin urmare, vrea să-i facă şi pe alţii fericiţi.

— Fericirea împăratului, a spus Mistle cu dispreţ, mă lasă rece. Iar în ce priveşte amnistia, îmi voi permite luxul să nu profit de ea, pentru că această bunăvoinţă nilfgaardiană nu-mi miroase a bine, ci a ceva ce seamănă cu un par foarte bine ascuţit! He, he!

— Mă îndoiesc că-i o capcană, a spus Hotsporn, ridicând din umeri. Mai degrabă e o chestiune politică. Una importantă. Mai importantă decât voi, Şobolanilor, şi decât toate bandele de prin preajmă adunate laolaltă. Aici e vorba de politică.

— Adică de ce? s-a încruntat Giselher. Că eu unul nu mai pricep nicio iotă.

— Căsătoria împăratului Emhyr este politică, iar chestiunile politice se rezolvă cu ajutorul căsătoriilor de felul acesta. Împăratul, prin căsătorie, creează o uniune, vrea să întărească şi mai mult Imperiul, să pună capăt tămbălăului de la hotare, să fie pace. Ştiţi cu cine se însoară? Cu Cirilla, moştenitoarea tronului Cintrei.

— Minciuni! a explodat Ciri. Prostii!

— Oare pe ce bază duduia Falka îndrăzneşte să mă acuze că mint? Hotsporn a ţintuit-o cu privirea. Oare o fi mai bine informată?

— Bineînţeles!

— Tacă-ţi fleanca, Falka! s-a răstit Giselher. Ai tăcut chitic pe masă când te-a înţepat în vrăbiuţă, iar acum ai prins glas? Ce-i cu Cintra asta, Hotsporn? Cine-i Cirilla asta? De ce-i atât de importantă?

— Cintra, a intervenit Reef, presărându-şi fisstech pe deget, este o ţărişoară de la miazănoapte, pe care Imperiul a râvnit-o şi pentru care s-a luptat cu căpeteniile de acolo. Să tot fie vreo patru sau cinci ani de atunci.

— Aşa este, a confirmat Hotsporn. Imperialii au cucerit Cintra şi chiar au trecut Yarra, dar mai târziu au fost nevoiţi să se retragă.

— Pentru că s-au bătut pe dealul Sodden! s-a răstit Ciri. S-au retras atât de repede, încât nu mai aveau mult şi-şi pierdeau şi chiloţii pe drum!

— Duduie Falka, din câte văd eu, eşti la curent cu istoria contemporană. Eşti demnă de toată admiraţia, mai ales la această vârstă fragedă. Pot să te întreb la ce şcoală ai învăţat, duduie Falka?

— Nu poţi.

— Gata! a intervenit din nou Giselher. Ia povesteşte despre Cintra, Hotsporn. Şi despre amnistie.

— Împăratul Emhyr, a continuat negustorul, a hotărât să facă din Cintra un stat-iederă…

— Cum aşa?

— Iederă. La fel ca iedera, care nu poate exista fără un trunchi solid în jurul căruia să se agaţe. Iar trunchiul, bineînţeles, este Nilfgaardul. Astfel de state există deja, să luăm de exemplu Metinna, Maecht, Toussaint… Dinastiile locale domnesc acolo. Sau, mai bine zis, pretind că domnesc acolo.

— Asta se numeşte autonomie aparentă, s-a lăudat Reef. Am auzit despre asta.

— Problema cu această Cintra este că linia regală s-a

stins…

— S-a stins?!

Părea că nişte scântei verzi erau gata-gata să izbucnească din ochii lui Ciri dintr-un moment în altul.

— Ce frumos m-au stins! Nilfgaardienii au ucis-o pe regina Calanthe! Au ucis-o pur şi simplu!

— Trebuie să recunosc, a răspuns Hotsporn oprindu-l cu un gest pe Giselher, care intenţiona s-o mustre din nou pe Ciri pentru intervenţia sa, că duduia Falka e năucitoare prin cunoştinţele ei. Regina Cintrei a pierit într-adevăr în timpul războiului. Nepoata sa, Cirilla, ultima moştenitoare a sângelui regal, se pare că a dispărut şi ea. Aşa că Emhyr, în această situaţie, n-a trebuit să se chinuie prea mult să creeze, aşa cum a spus atât de înţelept conul Reef, o autonomie aparentă. Până când, hocus-pocus, acea Cirilla a reapărut ca din spuma mării.

— Basme de adormit copiii! a pufnit Scânteie, sprijinindu-se de umărul lui Giselher.

— Fără doar şi poate, a dat din cap Hotsporn, sună ca-n basme, trebuie să recunoaştem. Se spunea că o magiciană rea o ţinea pe acea Cirilla încuiată într-un turn magic din nordul îndepărtat. Dar a izbutit acea Cirilla să fugă şi să caute azil în Imperiu.

— Ce tâmpenii, ce prostii, ce minciuni! a strigat revoltată Ciri, care cu mâinile tremurânde strângea cutiuţa cu fisstech.

— Cică împăratul Emhyr, a continuat Hotsporn tulburat, s-a îndrăgostit nebuneşte de ea şi umblă zvonul că vrea să se însoare cu ea.

— Şoimuleţul are dreptate, a spus apăsat Mistle, însoţindu-şi cuvintele cu o lovitură de pumn în masă. Astea-s nişte prostii! Pe toţi diavolii! Nu pot pricepe nimic din ce înseamnă toate astea. Un lucru-i limpede: să ne bazăm pe această nădejde tâmpită în bunăvoinţa nilfgaardiană ar fi o tâmpenie şi mai mare.

— Absolut, a sprijinit-o Reef. N-avem ce nădăjdui de la căsătoria imperială. Chiar dacă s-o însura cu nu ştiu cine, noi avem altă mireasă care ne-aşteaptă. Cânepa!

— Nu despre beregatele voastre e vorba aici, dragi Şobolani, le-a reamintit Hotsporn. Ci despre politică. La hotarul de nord al Imperiului sunt mereu tulburări, revolte, răscoale, în special în Cintra şi în împrejurimile sale. Dar dacă împăratul o să se însoare cu moştenitoarea Cintrei, Cintra o să se liniştească. O să se proclame oficial amnistia şi atunci partizanii o să coboare din munţi şi o să înceteze umilirea şi hărţuirea soldaţilor imperiali. Iar dacă cintreana o să se cocoaţe pe tronul imperial, eu m-aştept ca partizanii să se şi înroleze în armata nilfgaardiană. Şi ştiţi foarte bine că în nord, dincolo de râul Yarra, războiul continuă şi fiecare soldat contează.

— Aha! s-a încruntat Kayleigh. Acum m-am dumirit! Asta era amnistia! Ai de ales: aici e parul ascuţit, acolo sunt culorile imperiale. Ori un par în fund, ori culorile Nilfgaardului pe spinare. Şi hai la război, hai să ne dăm viaţa pentru Imperiu!

— La război, a spus domol Hotsporn, lucrurile stau cu totul altfel, aşa cum spune cântecul. La urma urmei, dragi Şobolani, nu toată lumea trebuie să lupte. S-ar putea, bineînţeles, după îndeplinirea condiţiilor amnistiei în prealabil, adică predarea în mâinile autorităţilor şi recunoaşterea faptelor, să se efectueze un fel de serviciu alternativ.

— Cum adică?

— M-am prins care-i treaba. Dinţii lui Giselher au sclipit scurt în mijlocul feţei sale arse de soare şi nebărbierite. Drăgălaşilor, breasla negustorilor ar dori să ne primească! Să ne strângă la piept şi să aibă grijă de noi, ca o mamă.

— Ca o curvă, a răbufnit Scânteie în barbă.

Hotsporn s-a prefăcut că nu a auzit nimic.

— Ai dreptate, Giselher, a fost de acord el pe un ton glacial. Breasla ar putea, dac-ar vrea, să vă angajeze. Oficial, pentru o schimbare. Şi, de asemenea, ca să vă ofere un acoperiş deasupra capului. Şi protecţie. Tot oficial şi tot pentru schimbare.

Kayleigh a vrut să spună ceva, Mistle a vrut să spună şi ea ceva, dar privirea fugitivă a lui Giselher i-a ţinut la

distanţă.

— Transmite-i breslei, Hotsporn, i s-a adresat căpetenia Şobolanilor cu o voce îngheţată, că-i suntem recunoscători pentru propunere. O să chibzuim, o să vorbim despre asta. Şi o să ne sfătuim ce să facem.

Hotsporn s-a ridicat în picioare.

— Pornesc la drum.

— Acum, în miez de noapte?

— O să înnoptez în sat. Nu mă simt bine aici. Şi mâine plec aţă spre graniţa cu Metinna, apoi o iau pe drumul principal spre Forgeham, unde o să rămân până la echinocţiu şi, cine ştie, poate chiar mai multă vreme. Căci o să-i aştept pe cei care se vor fi chibzuit şi sfătuit şi care o să fie gata să se prezinte şi să aştepte amnistia sub oblăduirea mea. Nici voi să nu pierdeţi prea multă vreme cu atâta gândire şi sfătuire. Amintiţi-vă că Bonhart nu aşteaptă nicio amnistie…

— Ne tot ameninţi întruna cu Bonhart ăsta, a replicat Giselher încet, ridicându-se şi el. Ai crede că borfaşul ăla este deja printre noi… şi, când colo, el o fi unde-a înţărcat mutu' iapa…

— …în Gelozia, şi-a încheiat calm fraza Hotsporn. La hanul „Sub Capul Himerei", la vreo treizeci de mile de aici. Dacă n-ar fi fost zigzagurile voastre de pe malul Veldei, v-aţi fi ciocnit cu el ieri. Dar asta nu vă sperie, ştiu. Rămâi cu bine, Giselher! Rămâneţi cu bine, Şobolanilor! Maestre Almavera, mă duc la Metinna şi întotdeauna sunt bucuros să am companie pe drum… Ce zici, maestre? Ţi-ar părea bine? Aşa mă gândeam şi eu. Aşadar, ia-ţi lucrurile. Haideţi, Şobolanilor, plătiţi-l pe artist pentru munca sa!

Poşta mirosea a ceapă prăjită şi a ciorbă de cartofi, pregătită de nevasta şefului de poştă, eliberată temporar din pivniţa în care era închisă. Şobolanii formau un cerc în jurul mesei, cu capetele plecate, atât de apropiate, încât păreau că se ciocnesc, încălzite de lumânarea care trosnea, pâlpâia, fluturându-şi coada.

— E în Gelozia, a spus Giselher încet. La hanul „Sub

Capul Himerei”. La o zi de-aici. Ce părere aveţi?

— La fel ca şi tine, a mormăit Kayleigh. Mergem să-l ucidem odată pe borfaşul ăla.

— O să-l răzbunăm pe Valdez, a spus Reef. Şi pe Buretele Muştelor.

— Şi niciun Hotsporn n-o să mai vină să ne provoace, aburindu-ne cu faima şi vitejia altora. O să-l ucidem pe Bonhart ăla, monstrul ăla, vârcolacul ăla nenorocit! O să-i atârnăm căpăţâna deasupra uşii hanului, ca să i se potrivească numele! Pentru ca toată lumea să vadă că nu-i niciun erou, ci un simplu muritor de rând, care şi-a găsit naşul. O să le-arătăm noi care-i banda cea mai tare, de la Korath până la Pereplut!

— O să se cânte balade despre noi prin bâlciuri, s-a entuziasmat Kayleigh. Da’ ce spun eu, ba chiar prin castele!

— Hai să mergem! a replicat dând cu pumnul în masă Asse. Să-l omorâm pe nenorocitul ăla!

— Şi după aceea, a adăugat Giselher, o să chibzuim şi la amnistia aceea… La Breaslă… De ce te schimonoseşti aşa, Kayleigh, de parcă te-ar fi lovit strechea? Urmăritorii ne suflă-n ceafă şi iarna se apropie. Iată cum gândesc eu să facem, dragi Şobolani: o să iernăm, o să ne încălzim curul lângă sobă, la adăpost de frig, prin amnistie, sorbind câte-o bere fierbinte. O să strângem din dinţi, o să îndurăm decent, cu demnitate… cam până în primăvară, ce spuneţi? Iar la primăvară… când dă firul ierbii de sub zăpadă…

Şobolanii au izbucnit în cor într-un râs sinistru. Ochii le străluceau ca cei ai şobolanilor adevăraţi, atunci când se apropie, noaptea, într-un cotlon întunecat, de un bărbat rănit, lipsit de apărare.

— Să ciocnim! i-a îndemnat Giselher. Să-l ia naiba pe Bonhart! Acum, hai să mâncăm supa asta şi apoi să ne culcăm! Trebuie să dormim bine, pentru că o luăm din loc dis-de-dimineaţă.

— Cum te văd şi cum mă vezi! a chicotit Scânteie. Luaţi exemplu de la Mistle şi Falka, sunt în pat de-un ceas.

Nevasta şefului de poştă s-a cutremurat lângă ceaun, auzind din nou hlizelile scârboase, surde şi

înspăimântătoare venind dinspre masă.

Ciri şi-a ridicat privirea, a rămas tăcută un răstimp, privind fix la flăcările abia pâlpâitoare ale lămpii, în care mai ardea gazul de pe fund.

— M-am strecurat din poştă ca un hoţ, a continuat ea. În zorii zilei, într-o beznă de-ţi băgai degetele-n ochi… Dar n-am scăpat neobservată. Când m-am ridicat din pat, Mistle s-a trezit. M-a ajuns în grajd, în timp ce mă suiam pe cal. Dar nu s-a arătat surprinsă. Şi nici n-a încercat să mă oprească, nu… Mijea de ziuă…

— Nu mai e mult şi mijeşte de ziuă şi la noi, a căscat Vysogota. E timpul să dormi, Ciri. O să continui povestea mâine.

— Poate că ai dreptate, a spus ea căscând la rândul ei. S-a ridicat şi s-a întins. Şi mie mi se închid ochii. Dar în ritmul ăsta, pustnicule, nu mai termin niciodată. Câte seri mai avem împreună? Vreo zece. Mă tem că întreaga poveste ar putea dura o mie şi una de nopţi.

— Avem vreme, Ciri? Avem vreme.

— De cine fugi, Şoimuleţule? De mine? Sau de tine?

— Nu mai fug de nimeni de-acum. Am de gând să prind eu ceva. De aceea trebuie să mă întorc… acolo unde a început totul. Trebuie. Trebuie să mă-nţelegi, Mistle.

— De-aia… de-aia ai fost aşa de bună cu mine azi? Pentru prima dată după atâtea zile… Pentru ultimă dată, de despărţire? Şi de-acum o să mă uiţi?

— N-o să te uit niciodată, Mistle.

— Ba da, o să mă uiţi.

— Niciodată. Îţi făgăduiesc. Şi n-a fost pentru ultima dată. O să te găsesc. O să vin să te iau… Într-o trăsură aurie, trasă de şase cai. Cu un cortegiu de curteni. O să vezi. În curând o să am… posibilităţi. Mari posibilităţi. O să fac în aşa fel încât destinul tău să se schimbe… o să vezi ce sunt în stare să fac. Cât de multe o să pot schimba.

— Ar fi nevoie de o putere nemaipomenită pentru asta, a oftat Mistle. Şi de o magie puternică…

— Şi asta o să fie posibil, a răspuns Ciri trecându-şi limba peste buze. Şi magia… o s-o recuperez… Tot ce-am pierdut cândva, o să pot primi înapoi… Şi o să fie din nou al meu. Îţi făgăduiesc, ai să rămâi cu gura căscată când o să ne întâlnim din nou.

Mistle şi-a întors capul ras şi s-a uitat la capătul dinspre răsărit al lumii, pe care zorii îl vărgau deja în albastru şi roz.

— Chiar aşa, a rânjit ea cu voce scăzută. O să rămân cu gura căscată, dacă o să ne mai întâlnim vreodată. Dacă o să te mai văd într-o bună zi, micuţo. Hai, du-te! Să n-o mai lungim.

— Aşteaptă-mă, i-a spus Ciri, inspirând aerul cu putere pe nas, şi nu te lăsa omorâtă. Gândeşte-te la amnistia aia despre care vorbea Hotsporn. Chiar dacă Giselher şi ceilalţi nu o vor… tu mai gândeşte-te, Mistle. Poate că-i o soluţie ca să rămâi în viaţă… Căci eu mă-ntorc după tine. Făgăduiesc!

— Sărută-mă!

Se crăpa de ziuă. Era din ce în ce mai multă lumină şi din ce în ce mai frig.

— Te iubesc, Mătăsarul meu!

— Te iubesc, Şoimuleţule! Hai, du-te!

— Nu m-a crezut, nu încape nicio îndoială. Era convinsă că-mi intrase frica-n oase, că voiam să-l ajung din urmă pe Hotsporn ca să-l rog să mă salveze, să-mi acorde amnistia cu care ne ispitise. De unde să poată ea să-şi dea seama care erau sentimentele care mă copleşiseră în timp ce ascultam ce povestea Hotsporn despre Cintra, despre bunica mea Calanthe… Şi despre o oarecare „Cirilla” care avea să devină soţia împăratului Nilfgaardului? Acelaşi împărat care o ucisese pe bunica mea Calanthe! Şi care-l trimisese pe urmele mele pe acel cavaler negru, cu aripi la coif. Ţi-am povestit despre el, ţii minte? Pe insula Thanedd, când a întins mâna după mine şi i-am umplut-o de sânge! Ar fi trebuit să-l omor atunci… Dar nu prea puteam… am fost bleagă! Dar mai ştii… poate că i s-a scurs tot sângele acolo, pe Thanedd, şi a mierlit-o… De ce te uiţi aşa la mine?

— Continuă. Spune-mi cum l-ai găsit pe Hotsporn şi cum

ţi-ai recăpătat moştenirea. Cum ai primit înapoi ce era al tău.

— Nu-i nevoie să mă iei peste picior, să-ţi baţi joc de mine. Da, ştiu, a fost o tâmpenie, acum îmi dau seama, chiar şi atunci… Am fost mai deşteaptă la Kaer Morhen şi în templul Melitele, acolo am înţeles că ce a trecut nu se mai poate întoarce, că nu mai sunt prinţesa din Cintra, ci cu totul altcineva, că nu mai am nicio moştenire, că am pierdut totul şi că trebuie să mă împac cu ideea asta. Mi s-a explicat cu înţelepciune şi calm şi am acceptat. Cu acelaşi calm. Şi deodată, au început să revină. Mai întâi, atunci când au încercat să-mi scoată ochii cu titlul acelei fete, fiica baronului Casadei… Nu mă interesaseră niciodată poveştile astea, dar, în acel moment, am devenit brusc furioasă, mi s-a urcat sângele la cap şi am început să strig că sunt mai titrată decât ea şi m-am născut într-o familie mai nobilă. Şi de atunci nu am încetat să mă gândesc la asta. Am simţit cum creşte furia în mine. Pricepi asta, Vysogota?

— Pricep.

— Iar povestea lui Hotsporn a fost picătura care a umplut paharul. Dădeam în clocot de mânie… Mi se spuseseră atât de multe despre predestinarea mea la vremea respectivă… Iar acum altcineva se pregătea să se bucure de ea din cauza unei înşelăciuni ordinare. Cineva se dăduse drept Ciri din Cintra şi avea să aibă totul, să huzurească în lux… Nu, nu mă mai puteam gândi la nimic altceva… Deodată, mi-am dat seama că nu mâncam niciodată pe săturate, că înduram frigul şi dormeam sub cerul liber, că trebuia să mă spăl în râuri reci ca gheaţa… Eu! Eu, care ar fi trebuit să fac baie într-o cadă de aur! Cu apă parfumată cu trandafiri şi lavandă! Prosoape calde! Aşternuturi curate! Înţelegi, Vysogota?

— Înţeleg.

— Dintr-odată eram gata să merg la cea mai apropiată prefectură, la cel mai apropiat fort, la Nilfgaardienii Negri, de care mi-era atât de frică şi pe care îi uram atât de mult… eram gata să le spun: „Eu sunt Ciri, sărmanilor idioţi nilfgaardieni, eu sunt cea cu care ar trebui să se însoare

tontul vostru de împărat. I-au băgat pe gât împăratului vostru o impostoare neruşinată şi fraierul nu s-a prins deloc. Eram atât de furioasă, încât aş fi făcut-o, dacă aş fi avut ocazia. Fără şovăială. Înţelegi, Vysogota?

— Înţeleg.

— Din fericire, m-am liniştit.

— Din mare fericire pentru tine, a dat din cap grav. Această căsătorie imperială poartă toate semnele unui scandal de stat, ale unei lupte între diferite partide sau facţiuni. Dacă ţi-ai fi dezvăluit identitatea, dând peste cap planurile unei anumite forţe de influenţă, nu ai fi scăpat de pumnal sau de otravă.

— Mi-am dat şi eu seama. Şi am tot chibzuit la asta. Am chibzuit bine. Să dezvălui cine sunt însemna moarte pentru mine. Am avut ocazia să mă conving. Dar să le luăm în ordine.

Au rămas tăcuţi un răstimp, tăbăcind pieile. Vânătoarea fusese nemaipomenit de bună în ultimele zile: mai mulţi cerbi moscaţi, nutrii, două vidre şi un castor fuseseră prinşi în capcane şi smâcuri. Aveau, aşadar, multă treabă.

— L-ai ajuns din urmă pe Hotsporn? a întrebat-o Vysogota în cele din urmă.

— L-am ajuns, i-a răspuns Ciri, ştergându-şi fruntea. Destul de repede, pentru că nu se grăbea. Şi n-a fost deloc surprins să mă vadă!

— Duduie Falka! Hotsporn a tras frâiele şi iapa neagră s-a întors ţopăind. Ce surpriză plăcută! Cu toate că trebuie să recunosc că nu-i chiar atât de mare surpriza. Nu-ţi ascund că mă aşteptam să vii. Ştiam că o duduie tânără ca dumneata o să ştie să aleagă. Să aleagă isteţ. Am observat strălucirea isteţimii în ochii dumitale frumoşi, plini de farmec.

Ciri s-a apropiat atât de mult, încât era cât pe ce să-şi atingă pintenii unul altuia. Apoi şi-a dres vocea zgomotos, s-a aplecat şi a scuipat în nisipul din drum. Învăţase să scuipe în acest mod – absolut dezgustător, dar eficient – pentru a răcori zelul seducătorilor.

— Bănuiesc, a zâmbit uşor Hotsporn, că vreţi să profitaţi de amnistie?

— Bănuieşti prost.

— Atunci, cărui motiv îi datorez bucuria de a revedea o duduie fermecătoare?

— Ar trebui să fie un motiv? a râs ea. Spuneai la poştă că ţi-ar plăcea să ai companie la drum.

— Aşa e, a fost el de acord cu un zâmbet mai larg. Dar dacă n-am nimerit-o cu amnistia, nu-i sigur c-o să mergem împreună. După cum vedeţi, ne aflăm la o răspântie. O răscruce, patru puncte cardinale, o alegere de făcut... Simbolismul, ca în acea legendă faimoasă. Dacă te duci spre apus, nu te mai întorci. Dacă te duci spre răsărit, nu te mai întorci... Spre miazănoapte... Hm... Spre miazănoapte se află amnistia...

— Mai scuteşte-mă cu amnistia ta!

— Cum doriţi. În acest caz, dacă mi-e îngăduit să vă întreb, pe unde o luaţi? Pe care dintre drumurile acestei răscruci simbolice? Maestrul Almavera, artistul acului, a dat pinteni catârului spre apus, spre târguşorul Fano. Drumul dinspre răsărit duce spre cătunul Gelozia, dar nu vă sfătuiesc s-o luaţi în acea direcţie...

— Râul Yarra, a spus încet Ciri, despre care a fost vorba la poştă, este numele nilfgaardian al Jarugăi, nu-i aşa?

— O duduie aşa de educată să nu ştie asta? s-a aplecat şi a privit-o în ochi.

— Nu poţi să răspunzi omeneşte, când eşti întrebat omeneşte?

— Am glumit şi eu, ce naiba! De ce să te enervezi? Da, este acelaşi râu. Yarra pe elfeşte şi în nilfgaardiană, iar la miazănoapte i se spune Jaruga.

— Iar la gura de vărsare a râului, a continuat Ciri, se află Cintra?

— Aşa-i. Cintra.

— De aici, de unde suntem noi acum, cât de departe-i Cintra? Câte mile?

— Destul de multe. Dar depinde în ce fel de mile socotim. Fiecare naţiune are măsura sa, lesne te poţi înşela. Cel mai

bine este să foloseşti măsura negustorilor ambulanţi, care socotesc astfel de distanţe în zile. Ca să ajungi în Cintra de aici, îţi ia cam douăzeci şi cinci, treizeci de zile.

— În ce direcţie? Direct spre miazănoapte?

— Duduia Falka pare tare interesată de această Cintra. De ce oare?

— Vreau să mă instalez pe tron.

— Bine, bine! Hotsporn a ridicat mâna într-un gest defensiv. Am înţeles aluzia delicată. N-o să mai pun nicio întrebare. Cel mai scurt drum către Cintra, culmea culmilor, nu-i cel care duce direct spre miazănoapte, deoarece te încurcă sălbăticia şi mlaştinile din zona lacurilor. Trebuie să te duci mai întâi la Forgeham, apoi să te îndrepţi spre nord-vest, spre Metinna, capitala ţării cu acelaşi nume. Apoi, trebuie să străbaţi câmpia Mag Deira, pe drumul negustorilor, până în târgul Neunreuth. Abia de-acolo o iei spre nord, urmând valea râului Yelena. De acolo, te descurci uşor să găseşti drumul: o iei pe urmele convoaielor militare, prin Nazair şi prin Topliţele Marnadalului, o trecătoare care duce spre miazănoapte, spre valea Marnadal. Şi dac-ai ajuns în Valea Marnadal, eşti cu un picior în Cintra.

— Hm… Ciri contempla orizontul nebulos şi linia înceţoşată a culmilor întunecate. Spre Forgeham, apoi spre nord-vest… adică pe unde?

— Ştiţi ce, duduie? i s-a adresat Hotsporn cu un zâmbet uşor. Eu mă îndrept spre Forgeham, apoi spre Metinna. Oo, pe drumeagul al cărui nisip auriu străluceşte printre pini. Haideţi cu mine şi n-o să vă rătăciţi. Amnistia ca amnistia, dar o să fie o plăcere să călătoresc cu o duduie aşa de drăguţă.

Ciri l-a măsurat din cap până-n picioare cu cea mai rece privire de care era în stare. Hotsporn şi-a muşcat buza cu un zâmbet viclean.

— Aşadar?

— Să pornim.

— Bravo, duduie Falka! O hotărâre înţeleaptă. Am spus eu bine, duduia pe cât e de frumoasă, pe-atât e de

deşteaptă.

— Te rog să nu-mi mai spui duduie, Hotsporn. Din gura ta sună oarecum jignitor şi nu-ţi permit să mă jigneşti fără a fi pedepsit.

— Cum porunciţi, duduie!

Ziua următoare n-a fost pe măsura zorilor feerici. Era mohorât şi jilav. Negura densă era străpunsă de strălucirea tomnatică a frunzelor ruginite din copacii aplecaţi de-a lungul drumului, care scânteiau într-o mie de nuanţe de ocru, roşu şi galben.

În aerul reavăn se simţea miros de scoarţă putredă şi de ciuperci.

Călăreau la pas pe covorul de frunze moarte, dar Hotsporn îşi îmboldea adesea iapa la trap sau la galop. Ciri o privea admirativ.

— Are un nume?

— Nu, i-au scânteiat dinţii lui Hotsporn într-un zâmbet larg. Tratez animalele în mod practic, le schimb adesea, fără să mă ataşez deloc de ele. Consider că e pretenţios să dai nume unui cal, atunci când nu ai niciun grajd. Sunteţi de acord cu mine? Să botezi un cal Fulgerică, un câine, Azorică sau un motan, Miaunică e cam pretenţios!

Lui Ciri nu-i erau pe plac privirile şi zâmbetele lui cu mai multe înţelesuri şi mai ales tonul uşor sarcastic cu care răspundea sau punea întrebări. Aşa că a adoptat o tactică simplă: tăcea sau răspundea monosilabic, fără să-l provoace. Cel puţin atunci când era posibil. Nu întotdeauna se putea însă. Mai ales când aducea vorba despre amnistie. Când ea şi-a manifestat nemulţumirea din nou şi destul de dur, Hotsporn şi-a schimbat pe neaşteptate strategia: a început dintr-odată să-i arate că în cazul ei amnistia n-avea niciun rost şi că n-o privea în niciun fel. Amnistia îi privea pe infractori, spunea el, nu pe victimele acestora. Ciri a izbucnit în râs.

— Tu însuţi eşti o victimă, Hotsporn!

— Am vorbit foarte serios, a spus el. Nu pentru a-ţi stârni

amuzamentul, ci pentru a-ţi sugera o modalitate de a-ţi salva pielea în cazul în care te vor înhăţa. Bineînţeles, n-o să-ţi meargă cu baronul Casadei, nici de la Vamhagen să nu te aştepţi la vreo clemenţă. În cel mai bun caz, o să te linşeze pe loc, repede şi, cu puţin noroc, fără să suferi. Pe de altă parte, dacă o să încapi pe mâinile prefectului şi o să te confrunţi cu faţa aspră, dar corectă a dreptului imperial… Ei bine, în această situaţie ţi-aş sugera să adopţi următoarea tactică de apărare: Începi să plângi şi declari că eşti victima nevinovată a unei combinaţii de circumstanţe.

— Şi cine o să mă creadă?

— Toată lumea, Hotsporn s-a aplecat în şa şi a privit-o în ochi. Pentru că ăsta-i adevărul. Eşti o victimă nevinovată, Falka. N-ai 16 ani. Conform legii imperiale, eşti minoră. Te-ai băgat în trupa de Şobolani întâmplător. Nu-i vina ta că a pus ochii pe tine bandita aia de Mistle, ale cărei înclinaţii nefireşti nu sunt un secret pentru nimeni. Ai fost subjugată de Mistle, exploatată sexual şi forţată să…

— În sfârşit s-a limpezit totul! l-a întrerupt Ciri, uimită ea însăşi de calmul ei. Acum m-am lămurit eu ce urmăreşti, Hotsporn. Am mai văzut eu alţii ca tine.

— Chiar?

— La fel ca oricărui cocoş, a continuat ea la fel de calm, ţi se zburleşte creasta când te gândeşti la mine şi la Mistle. Ca oricărui alt bărbăţel prost, ţi-a trecut prin cap gândul să încerci să mă vindeci de o boală nefirească, pentru a aduce pervertirea pe care o bănuieşti pe calea cea bună. Dar ştii ce este cu adevărat dezgustător şi nefiresc, de fapt? Tocmai gândurile acestea.

Hotsporn a privit-o un răstimp în tăcere, cu un zâmbet oarecum enigmatic pe buzele lui subţiri.

— Gândurile mele, dragă Falka, poate că nu sunt prea curate, poate că nu sunt prea frumoase, poate că, hm, nu sunt deloc nevinovate. Dar, pe toţi zeii, ele sunt în acord cu natura. Cu natura mea. Mă jigneşti presupunând că atracţia mea faţă de tine se bazează pe o oarecare… curiozitate perversă. Te jigneşti şi pe tine însăţi neobservând sau nevrând să vezi că farmecul tău seducător, frumuseţea ta

neobişnuită sunt în stare să îngenuncheze orice bărbat. Că privirea ta fermecătoare…

— Ascultă, Hotsporn, l-a întrerupt ea, ia nu mai bate şaua ca să priceapă iapa. Vrei să mă abureşti ca să te culci cu mine?

— Câtă inteligenţă! a exclamat el, întinzându-şi braţele. Pur şi simplu m-ai lăsat fără cuvinte!

— Atunci, o să te-ajut eu. Şi-a strunit uşor calul pentru a-l putea privi peste umăr. Căci eu am cuvinte din belşug. Mă simt onorată. În alte circumstanţe, cine ştie… Dacă ar fi fost altcineva, ha! Dar tu, Hotsporn, nu-mi placi deloc. Nimic, dar absolut nimic nu mă atrage la tine. Aş spune chiar că dimpotrivă: mi-e tare silă de tine. Aşa că trebuie să recunoşti că, în astfel de condiţii, actul sexual ar fi nefiresc.

Hotsporn a izbucnit în râs în timp ce îşi strunea şi el calul. Iapa cea neagră dansa pe potecă, îndreptându-şi cu graţie capul fermecător.

Ciri s-a întors în şa, luptându-se cu un sentiment bizar care îi încolţise adânc, în vintre, dar care îşi făcea drum repede şi tenace în afară, spre pielea iritată de îmbrăcăminte. „I-am spus adevărul”, s-a gândit ea. „Nu-mi place, la naiba, calul lui îmi place, iapa asta neagră … Nu el, ci calul… Ce tâmpenie! Nu, nu şi nu! Chiar dacă n-aş ţine cont de Mistle, ar fi caraghios şi de ocară să-i cedez doar pentru că îmi place iapa lui care dansează pe drum.”

Hotsporn a lăsat-o să se apropie, s-a uitat în ochii ei cu un zâmbet straniu pe buze. Apoi a tras înapoi frâiele, forţându-şi iapa să se smucească, să facă paşi în faţă şi în lateral. „Ştie”, se gândea Ciri, „vulpoiul bătrân ce simt. La naiba! Mor de curiozitate.”

— Ace de pin, i-a spus cu o voce blândă Hotsporn, apropiindu-se tot mai mult şi întinzându-şi mâna, ţi s-au prins în păr. Ţi le scot, dacă-mi dai voie. Adaug că gestul izvorăşte din galanterie şi nu din pofte perverse.

Atingerea nu a surprins-o deloc, ba chiar i-a făcut plăcere. Era încă departe de a lua o decizie, dar, ca să fie sigură, a numărat zilele de la ultima sângerare. Yennefer o învăţase asta, să numere dinainte şi cu capul limpede, căci

mai târziu, când se înfierbântă lucrurile, dispare cheful de a face socoteli şi apare tendinţa nefericită de a nu acorda importanţa cuvenită consecinţelor.

Hotsporn o privea în ochi şi zâmbea de parcă ar fi ştiut că socoteala era în favoarea lui. „Măcar dacă n-ar fi fost atât de bătrân”, se gândea Ciri, oftând pe furiş. „Să tot aibă vreo treizeci de ani…”

— Turmalină, a adăugat Hotsporn, atingându-i delicat cu degetele urechea şi cercelul fetei. Frumos, n-am ce zice, dar e doar o turmalină. Cu mare plăcere ţi-aş dărui şi ţi-aş agăţa smaralde la urechi. Pe cele mai scumpe şi mai viu colorate, ca să se potrivească de minune cu frumuseţea ta şi cu verdele din ochii tăi.

— Ştii, a spus ea încet, privindu-l cu îndrăzneală, chiar dacă lucrurile ar ajunge într-un anumit punct, ţi-aş cere smaraldele în avans. Pentru că bag mâna-n foc că nu doar pe cai îi tratezi în mod practic, Hotsporn. Dimineaţa, după o noapte fierbinte, până şi amintirea numelui meu ţi s-ar putea părea o mare pretenţie. Câinele Azorică, motanul Miaunică, iar duduia Mărioara!

— Pe onoarea mea! a râs el forţat. Ai putea să răcoreşti cele mai arzătoare dorinţe, Regina Zăpezilor!

— Am învăţat de la o maestră bună.

Negura se mai risipise, dar vremea era încă posomorâtă şi somnoroasă. Somnolenţa a fost întreruptă brusc de strigăte şi ropote de cai. Călăreţii au răsărit de după stejarii pe lângă care treceau.

Ambii au acţionat atât de repede şi s-au sincronizat, de parcă s-ar fi antrenat de săptămâni întregi. Şi-au strunit caii şi i-au întors, s-au îndepărtat cât ai clipi, galopând furios, aplecându-se peste iepele lor, pe care le încurajau cu strigăte şi lovituri de călcâie. O rafală de săgeţi cu pene le-a şuierat deasupra capetelor; ţipete, scrâşnete, zăngănituri.

— În pădure! a strigat Hotsporn. Ia-o prin pădure!

Înaintau printre copaci şi arbuşti fără să încetinească. Ciri s-a lipit şi mai mult de grumazul calului, pentru că ramurile care o şfichiuiau ameninţau să o dea jos de pe cal. A văzut

arcul unei arbalete ieşind din trunchiul unui arin pe lângă care trecea, a dat pinteni calului ca să-l grăbească, aşteptându-se în orice clipă să fie străpunsă de o săgeată în spate. Hotsporn, călare chiar în faţa ei, a scos dintr-odată un geamăt ciudat.

Au sărit peste un făgaş adânc, au coborât pe un versant stâncos, abrupt şi s-au trezit într-un stufăriş spinos. Atunci Hotsporn a alunecat brusc din şa şi s-a rostogolit în tufa de merişor. Iapa cea neagră s-a învârtit, s-a cabrat, vânturându-şi coada, şi a plecat mai departe. Ciri n-a stat pe gânduri. A sărit pe pământ, a cuprins calul de grumaz şi l-a dezmierdat. Luând-o pe urmele iepei, l-a ajutat pe Hotsporn să se ridice şi s-au cufundat împreună în desişul din ariniş; s-au poticnit, s-au rostogolit pe versant şi au plonjat pe ferigile uriaşe de pe fundul râpei. Salteaua de muşchi le-a amortizat căderea.

De sus, dinspre buza prăpastiei, răsuna tropotul copitelor de cai – din fericire, îşi cărau în spinare stăpânii spre pădurile de mai sus. Aparent, dispariţia lor printre ferigi trecuse neobservată.

— Cine-or fi? a şuierat Ciri, trăgându-se de sub corpul lui Hotsporn şi scuturându-şi bucăţile zdrobite de hribi, care i se agăţaseră în păr. Oamenii prefectului? Vamhagenii?

— Bandiţi ordinari. Hotsporn a scuipat o frunzuliţă. Borfaşi.

— Propune-le amnistia, a scrâşnit ea nisipul dintre dinţi. Făgăduieşte-le…

— Taci! O să ne-audă.

— Heeeei! Heeeei! Aiiiiiici! se auzea de sus. Vine din stââââââânga! Din stââââââânga!

— Hotsporn!

— Ce-i?

— Ai sânge pe spate.

— Ştiu, i-a răspuns el rece în timp ce-şi scotea un sul de pânză din sân, întorcându-se cu spatele la ea. Pune-mi asta pe sub cămaşă. În dreptul umărului stâng.

— Unde te-a nimerit? Nu-i văd vârful.

— A fost o arbaletă… O săgeată de fier, mai mult ca sigur

dintr-o caia de potcoavă. Nu mai pune mâna. E chiar la şira spinării.

— Fir-ar al naibii! Ce trebuie să fac?

— Să faci linişte. Se întorc.

Vuia valea de tropotul copitelor; cineva a fluierat strident. Cineva a strigat, i-a ordonat altuia să se întoarcă. Ciri şi-a ciulit urechile.

— Se îndepărtează, a mormăit ea. Lasă baltă urmărirea. N-au pus mâna pe caii noştri.

— Mai bine.

— Nici noi n-o să mai punem mâna pe ei. Poţi să mergi?

— N-o să fie nevoie, a spus el zâmbind şi arătându-i brăţara destul de înzorzonată din jurul încheieturii. Am cumpărat panarama asta odată cu calul. E fermecată. Iapa a purtat-o de când era mânz. Când o lustruiesc, uite, în felul acesta, parc-aş striga-o. Ca şi cum mi-ar auzi glasul. O să vină într-un suflet aici. Durează puţin, dar vine. Cum te văd şi cum mă vezi. Cu puţin noroc, o să se ţină după ea şi iapa ta.

— Şi cu puţin ghinion? O să pleci singur?

— Falka, i s-a adresat el pe un ton grav. N-o să plec singur, am nevoie de tine. Trebuie să mă ajuţi să mă ţin în şa. Degetele de la picioare încep deja să-mi amorţească. Dintr-o clipă în alta mă aştept să-mi pierd cunoştinţa. Ascultă bine: defileul ăsta te duce în valea pârâului. Urci în amonte, urmând pârâul, spre nord. O să mă duci într-un târguşor numit Tegamo. Acolo o să găsim pe cineva care se pricepe să-mi îndepărteze fierul din spate, fără să-mi provoace moartea sau paralizia.

— Ăsta-i cel mai apropiat târg?

— Nu. Gelozia-i mai aproape, în vale, la vreo douăzeci de mile de aici, în cealaltă direcţie. Dar să nu te duci acolo nici în ruptul capului.

— De ce?

— Nici în ruptul capului, a repetat el, schimonosindu-şi faţa. Nu-i vorba despre mine, ci despre tine. Gelozia înseamnă moarte pentru tine.

— Nu-nţeleg.

— Nici nu-i nevoie. Ai încredere în mine.

— I-ai spus lui Giselher…

— Uită-l pe Giselher! Dacă vrei să rămâi în viaţă, uită-i pe toţi.

— De ce?

— Rămâi cu mine. Mă ţin de cuvânt, Regina Zăpezii. Te îmbrac din cap până-n picioare în smaralde. O să te acopăr cu ele…

— Ce să spun?! Potrivit moment pentru glume!

— Orice moment e potrivit pentru glume.

Hotsporn a îmbrăţişat-o brusc, i-a strâns cu putere umerii şi a început să-şi descheie bluza. Fără formalităţi, dar şi fără grabă. Ciri i-a îndepărtat mâna.

— Ce să spun, a mormăit ea, potrivit moment şi pentru asta!

— Şi pentru asta orice moment e potrivit. Mai ales pentru mine, acum. Ţi-am spus, e vorba despre şira spinării. Mâine pot apărea necazuri… Ce faci? Ah, la naiba…

De data asta l-a împins mai puternic. Prea puternic. Hotsporn s-a albit la faţă, şi-a muşcat buza, a icnit de durere.

— Îmi pare rău. Când cineva este rănit, trebuie să stea liniştit.

— Apropierea trupului tău mă face să uit de durere.

— Lasă-mă, la naiba!

— Falka… fii drăguţă cu un om aflat în suferinţă!

— Ai să vezi tu suferinţă, dacă nu-ţi ţii mâinile acasă. Chiar acum!

— Mai încet… Că ne-aud bandiţii… Pielea ta este ca satinul… Nu mai face atâtea nazuri, ce naiba!

„Ah, la naiba”, s-a gândit Ciri, „ce mai la deal, la vale. La urma urmei, ce mai contează? Sunt curioasă. Am dreptul să fiu! Nu-i niciun sentiment aici. O să-l tratez în mod practic, asta-i tot. Şi o să-l uit fără prea mult tam-tam.”

S-a lăsat pradă mângâierilor şi plăcerilor oferite. Şi-a întors capul, dar s-a gândit că dă dovadă de falsă modestie şi de ruşine excesivă – nu voia să pară o inocentă sedusă.

L-a privit drept în ochi, dar această atitudine părea prea

îndrăzneaţă şi provocatoare – nu voia nici să treacă drept acel tip de fată. Aşa că şi-a închis pleoapele şi l-a ajutat cu nasturii, căci el se mişca destul de anevoios.

Atingerile mâinilor au fost urmate de atingerile buzelor. Era pe punctul de a uita de restul lumii când Hotsporn a înţepenit brusc. A aşteptat întinsă câteva clipe, răbdătoare, amintindu-şi că fusese rănit şi că probabil îl sâcâia rana. Dar a durat prea mult timp. Saliva lui i se uscase pe sfârcuri.

— Hei, Hotsporn? Dormi?

Ceva îi curgea pe piept şi pe abdomen. A atins lichidul cu degetele, a înţeles despre ce era vorba. Sânge.

— Hotsporn! l-a împins ea. Hotsporn, ai murit?

„Ce întrebare tâmpită!” s-a gândit ea. „Doar văd bine. Doar văd bine că a murit.”

— A murit cu capul pe pieptul meu.

Ciri şi-a întors faţa. Obrazul său stâlcit era roşu. Vysogota nu ştia dacă era din cauza jarului din vatră sau a jenei pe care ar fi putut-o simţi.

— Singurul lucru pe care l-am simţit atunci, a adăugat ea, cu capul încă întors, a fost dezamăgirea. Te surprinde?

— Nu. Chiar nu.

— Înţeleg. Mă străduiesc să nu înfloresc povestea, să nu schimb nimic. Să nu ascund nimic. Deşi uneori sunt tentată să fac asta, mai ales în ceea ce priveşte acest ultim episod.

A tras adânc aer în piept, frecându-şi colţul ochiului cu pumnul încleştat.

— L-am acoperit cu crengi şi pietre. În grabă, recunosc. Se întunecase, trebuia să-mi petrec noaptea acolo. Bandiţii încă mai mişunau prin împrejurimi, le auzeam ecourile vocilor şi eram gata să bag mâna-n foc că nu sunt nişte bandiţi oarecare. Singurul lucru pe care nu-l ştiam era pe cine urmăreau: pe el sau pe mine. Oricum trebuia să nu fac niciun zgomot. Toată noaptea. Până în zori. Lângă un cadavru. Brrr! În zori, a continuat ea după un răstimp, nu mai era nici urmă de bandiţi şi am putut să pornesc la drum. Aveam şi cal de-acum. Brăţara magică pe care o

scosesem de la încheietura mâinii lui Hotsporn chiar a funcţionat. Iapa neagră s-a întors. De acum înainte îmi aparţinea. Mă alesesem şi eu cu un dar. Există un obicei pe Insulele Skellige, ştii? Fiecare fată primeşte un cadou scump de la primul ei iubit. Şi ce dacă al meu a murit înainte de a fi împreună?

Iapa şi-a înfipt copitele din faţă în pământ, a nechezat, s-a întors într-o parte, ca şi cum ar fi aşteptat să fie admirată. Ciri n-a putut să-şi reprime un suspin de uimire la vederea acelui gât de delfin, graţios şi zvelt, dar foarte musculos, a acelui cap mic şi bine conturat, cu fruntea bombată, a greabănului înalt, a corpului bine proporţionat.

S-a apropiat prudent, arătându-i iepei brăţara pe care o purta la încheietura mâinii ei. Iapa a fornăit îndelung, şi-a ciulit urechile agile, dar nu a împiedicat-o pe Ciri să o apuce de căpăstru şi să-i mângâie nările de catifea.

— Kelpie, i-a spus Ciri. Eşti neagră şi agilă ca o kelpie marină. Eşti fermecătoare ca o kelpie. Aşa că, de-acum înainte, o să te strig Kelpie. Şi nu-mi pasă deloc dacă este pretenţios sau nu.

Iapa a fornăit, şi-a îndreptat urechile, şi-a scuturat coada mătăsoasă, care îi ajungea până la copite. Ciri, căreia îi plăcea să stea sus pe şa, a scurtat curelele de prindere a scăriţelor, a simţit şaua nemaipomenit de plată, fără săritor şi fără bila din faţă. Şi-a potrivit ciubotele în scăriţe şi a apucat calul de căpăstru.

— Uşurel, Kelpie!

Şaua, contrar aparenţelor, era destul de confortabilă. Şi, din motive evidente, mult mai uşoară decât şeile obişnuite ale călăreţilor.

— Acum, a spus Ciri, bătând uşor grumazul cald al iepei, să vedem dacă eşti la fel de iute, pe cât eşti de frumoasă. Dacă eşti pursânge sau o corcitură. Ce spui de un galop de douăzeci de mile, Kelpie?

Dacă în acea noapte adâncă cineva ar fi reuşit să se strecoare pe furiş până în inima mlaştinilor, la coliba cu

acoperişul de paie, năpădit de muşchi, dacă ar fi aruncat o privire înăuntru prin crăpăturile obloanelor, ar fi văzut un bătrân cu barbă sură ascultând povestea unei adolescente cu ochii verzi şi părul de culoarea cenuşii.

Ar fi văzut cum jarul aproape stins din vatră se înviorează şi începe să strălucească, de parcă ar fi presimţit ce urma să fie povestit…

Dar aşa ceva nu era posibil. Nimeni nu putea vedea asta. Coliba veche a lui Vysogota era bine ascunsă printre trestiile din mlaştină, într-un pustiu veşnic scufundat în negură, în care nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

— Valea pârâului era plată, numai bună pentru călărie, aşa că Kelpie a galopat ca vântul. Bineînţeles, n-am luat-o în amonte, ci în aval de pârâu. Mi-am adus aminte de acel nume deosebit: Gelozia. Mi-am amintit ce i-a spus Hotsporn lui Giselher la poştă. Mi-am dat seama de ce mă avertizase în privinţa acelui cătun. În Gelozia fusese pusă la cale o capcană. Când Giselher a bagatelizat oferta de amnistie şi de a se alătura breslei, Hotsporn l-a informat intenţionat despre prezenţa vânătorului de recompense în cătun. Ştia că Şobolanii o să înghită momeala asta, că o să se ducă acolo şi că o să cadă în capcană. Trebuia să ajung în Gelozia înaintea lor, să le ies în cale, să-i avertizez. Să-i întorc din drum. Pe toţi. Sau măcar pe Mistle.

— Bănuiesc, a murmurat Vysogota, că n-ai izbutit.

— Atunci, a continuat ea cu voce joasă, m-am gândit că în Gelozia îi aştepta un detaşament mare, înarmat până-n dinţi. Nici în cele mai nesăbuite gânduri ale mele nu mi-aş fi închipuit vreodată că în această capcană aştepta un singur om…

A tăcut, privind fix în întuneric.

— Habar n-aveam ce fel de om era.

Cu pereţii caselor sale acoperiţi de gresie roşie şi cu acoperişurile gălbui, de paie, Birka fusese cândva un sat fermecător, prosper, situat într-o vale foarte pitorească, ale cărei pante abrupte, împădurite, îşi schimbau culoarea în

funcţie de anotimpuri. Toamna, mai ales, Birka încânta ochii şi inimile sensibile.

Până când satul şi-a schimbat numele. Cum s-au petrecut lucrurile?

Un tânăr fermier, un elf care locuia într-o colonie elfească din apropiere, s-a îndrăgostit nebuneşte de o morăriţă din Birka. Morăriţa era o vicleană, care îşi bătea joc de elful îndrăgostit şi se arunca ba în braţele vecinilor, ba în braţele cunoscuţilor, chiar şi în braţele rudelor sale. Toţi aceştia au început să-l batjocorească pe elf şi să-i ia în râs dragostea oarbă. Elful, într-o manieră care nu-i caracterizează pe elfi, şi-a dezlănţuit furia şi răzbunarea într-un fel înfiorător. Într-o noapte, când vântul era puternic, a dat foc satului, iar Birka s-a prefăcut în scrum.

Sătenii, ruinaţi, au luat-o razna. Unii şi-au luat lumea-n cap, alţii au luat drumul beţiei şi s-a ales praful de ei. Banii strânşi pentru reconstrucţie se topeau imediat sau se duceau pe băutură, iar satul oferea o imagine a mizeriei şi a disperării: era o adunătură de şoproane şi coşmelii încropite în grabă la poalele versantului ras şi înnegrit de funingine. Înainte de incendiu, Birka avea forma ovală, fiind dispus în jurul unei pieţe centrale; acum, puţinele case puse la punct, hambarele şi distileriile formau un fel de uliţă lungă, închisă de faţada hanului ridicat prin munca tuturor, „Sub Capul Himerei”, ţinut de văduva Goulue.

De şapte ani, nimeni nu mai folosea numele de Birka. Satului i se spunea Vâlvătăile Geloziei sau, pe scurt, Gelozia.

Pe uliţa Geloziei călăreau la pas Şobolanii. Era o dimineaţă înnorată, rece şi mohorâtă.

Oamenii zoreau spre casele lor, se ascundeau prin coşmelii şi şoproane. Cei care aveau obloane la ferestre le închideau cu un bubuit, cei care aveau uşi, le zăvorau. Cei care mai aveau votcă, o beau ca să prindă curaj. Şobolanii avansau încet, ostentativ de încet, scăriţă lângă scăriţă. Pe feţele lor se citea dispreţul, dar ochii mijiţi urmăreau cu atenţie ferestrele, pragurile şi colţurile caselor.

— O săgeată în arbaletă! a tunat Giselher ca avertisment.

O coardă întinsă de arc, şi vă ia mama dracului!

— Şi iar o să se-aprindă satul! a adăugat Scânteie cu o voce înaltă şi vibrantă, de soprană. N-o să mai rămână piatră peste piatră!

Câţiva dintre săteni aveau cu siguranţă arbalete, dar n-a îndrăznit nimeni să verifice dacă Şobolanii aruncau vorbe-n vânt.

Şobolanii au descălecat. Au străbătut pe jos distanţa care îi despărţea de hanul „Sub Capul Himerei”, umăr lângă umăr, zăngănindu-şi ritmic pintenii, podoabele şi bijuteriile.

Văzându-i că vin, trei bărbaţi, care îşi vindecau mahmureala din ziua precedentă pe treptele hanului cu câte-o ulcică de bere, au dispărut fără urmă.

— Numai de-ar fi aici, a mârâit Kayleigh. Am pierdut vremea. Nu trebuia să mai aşteptăm, trebuia să dăm buzna, ce dacă era noapte…

— Ce idiot! a şuierat Scânteie printre dinţi. Dacă voiam ca trubadurii să cânte despre asta, nu puteam să acţionăm noaptea şi pe întuneric. Oamenii trebuie să vadă cu ochii lor! Dimineaţa devreme este cel mai bun moment pentru că toată lumea este lucidă, nu-i aşa, Giselher?

Giselher nu i-a răspuns. A ridicat o piatră, şi-a luat avânt şi a aruncat-o în uşa hanului.

— Ieşi de-acolo, Bonhart!

— Ieşi de-acolo, Bonhart! au repetat Şobolanii în cor. Ieşi de-acolo, Bonhart!

Dinăuntru răsunau paşi. Domoli şi anevoioşi.

Mistle a simţit un fior străbătându-i gâtul şi braţele.

Bonhart a apărut în tocul uşii.

Instinctiv, Şobolanii au făcut un pas înapoi, şi-au înfipt călcâiele cizmelor înalte în pământ, şi-au dus mâinile la mânerele spadelor. Vânătorul de recompense îşi ţinea spada la subsuoară. Astfel, avea mâinile libere; într-una ţinea un ou fiert, decojit, în cealaltă, o bucată de pâine.

S-a apropiat încet de parapet şi i-a privit de sus. Era şi foarte înalt. Uriaş, deşi slab ca un ghul.

I-a privit, plimbându-şi ochii apoşi de la unul la altul, pe rând. A muşcat mai întâi din ou, apoi din pâine.

— Dar Falka unde este? a bălmăjit el cu gura plină. Bucăţi de gălbenuş îi scăpau prin mustaţă şi peste buze.

— Fugi, Kelpie! Fugi, draga mea! Fugi cât te ţin puterile!

Iapa neagră necheza puternic, întinzându-şi grumazul înainte într-un galop halucinant. Pietrişul sărea sub copitele ei, care păreau că abia ating pământul.

Bonhart s-a întins leneş, încât i-a pârâit jacheta de piele; şi-a tras încet pe mâini mănuşile din piele de elan şi le-a aranjat cu atenţie.

— Care-i treaba? a strigat el rânjind. Vrei să mă omori? Şi pentru ce, oare?

— Ei bine, pentru Buretele Muştelor, ca să nu căutăm prea departe, i-a răspuns Kayleigh.

— Şi ca să ne distrăm, a adăugat Scânteie.

— Şi pentru sfânta pace, nu s-a lăsat Reef mai prejos.

— Ahaaa! a rostit alene Bonhart. Deci, despre asta-i vorba! Şi dacă vă făgăduiesc că vă las în pace, mă lăsaţi să trăiesc?

— Nu, câine sur, nu te lăsăm, i-a răspuns Mistle cu un zâmbet fermecător. Te cunoaştem noi. Ştim că nu laşi tu pe nimeni aşa cu una, cu două, c-o să te târăşti pe urmele noastre, aşteptându-ne la cotitură ca să ne dai un brânci. Ieşi de-acolo!

— Cătinel, cătinel! a replicat Bonhart cu un zâmbet ameninţător, care-i întindea buzele sub mustaţa sură. O să cădem noi la învoială până la urmă, nu te grăbi ca mireasa la pat. Mai întâi o să vă fac o propunere, Şobolanilor. O să vă dau voie să alegeţi, apoi o să faceţi cum vă duce capul.

— Ce tot bâigui acolo, iască bătrână? a strigat Kayleigh semeţindu-se. Vorbeşte cu toată gura!

Bonhart a dat din cap şi s-a scărpinat la picior.

— Se oferă o răsplată frumuşică în schimbul vostru, Şobolanilor. Şi trebuie să trăiesc şi eu.

Scânteie a şuierat ca o pisică sălbatică, zgâindu-se ca o pisică sălbatică. Bonhart şi-a încrucişat braţele peste piept, lipindu-şi spada în pliul cotului.

— O răsplată frumuşică, a repetat el, dacă-i prinzi morţi, dar şi mai ispititoare, dacă pui mâna pe ei în viaţă. Să fiu sincer, pentru mine nu-i nicio diferenţă. N-am nimic împotriva voastră, personal. Chiar ieri mă gândeam c-o să vă omor doar din plăcere şi distracţie, ca să mai treacă timpul, dar v-aţi prezentat voi, scutindu-mă de drum şi de oboseală. Făcând acest lucru, mi-aţi intrat la inimă. Vă las să alegeţi. Cum preferaţi să vă iau? Cu binişorul sau cu de-a sila?

Kayleigh şi-a încleştat fălcile. Mistle s-a aplecat înainte, gata să sară. Giselher i-a pus acesteia mâna pe umăr.

— Vrea să ne scoată din sărite, a şuierat el. Lasă-l să trăncănească, borfaşul naibii!

Bonhart a pufnit.

— Ei, cum? a repetat el. Cu binişorul sau cu de-a sila? Vă sfătuiesc s-o alegeţi pe prima. Pentru că, vedeţi voi, cu binişorul înseamnă mult mai puţin chin.

Şobolanii şi-au scos armele ca la comandă. Giselher a făcut o cruce cu fierul şi a adoptat o poziţie de gardă. Mistle a scuipat pe pământ.

— Hai încoace, moşneag împuţit! a spus ea pe un ton aparent calm. Hai, nenorocitule! O să te înjunghiem ca pe o javră sură.

— Aşadar, aţi ales cu de-a sila.

Privind departe, undeva deasupra acoperişurilor caselor, Bonhart şi-a apucat încet spada, aruncând teaca la pământ. S-a repezit pe treptele din faţă, zăngănindu-şi pintenii.

Şobolanii s-au răspândit rapid de o parte şi de alta a uliţei. Kayleigh s-a retras cât a putut în partea stângă, aproape de zidul distileriei. Scânteie stătea lângă el, cu buzele ei subţiri, strâmbate în zâmbetul maliţios, caracteristic. Mistle, Asse şi Reef stăteau în dreapta. Giselher a rămas în centru, încruntat, privindu-l pe vânătorul de recompense pe sub pleoapele strânse.

— Ei bine, Şobolanilor! a rostit Bonhart uitându-se într-o parte, spre cer, apoi şi-a ridicat spada şi a scuipat pe lama acesteia.

— Dacă-i bal, bal să fie! Să cânte muzica!

Şobolanii s-au năpustit asupra vânătorului de recompense ca lupii, fulgerător, fără zgomot, fără avertisment. Lamele au şuierat în aer, umplând uliţa de răsunetul tânguitor al oţelului. La început nu se auzeau decât zăngănitul lamelor, icnetele, gemetele şi gâfâielile.

Şi apoi, brusc, din senin, Şobolanii au început să urle. Şi să moară.

Reef a ieşit primul din vârtej, s-a izbit cu spatele de perete, stropind cu sânge varul alb, murdar. După el, Asse s-a desprins cu un salt, s-a aplecat şi a căzut într-o parte, contractându-şi şi relaxându-şi alternativ genunchiul.

Bonhart se învârtea şi sărea ca un prâsnel, înconjurat de scânteierile şi şuierăturile lamelor. Şobolanii s-au retras din faţa lui, sărind, lovind şi tăind furioşi, înverşunaţi, nemiloşi. Şi ineficienţi. Bonhart para, ataca, para, lovea, ataca întruna, nelăsându-le răgaz. El impunea ritmul. Iar Şobolanii se retrăgeau. Şi cădeau ca muştele.

Scânteie, înjunghiată în gât, s-a prăbuşit în noroi, s-a chircit ca un pisoi, stropind cu sângele scurs din carotidă gamba şi genunchiul lui Bonhart, care trecu peste ea. Cu un gest larg, acesta a respins atacurile lui Mistle şi Giselher, după care s-a rotit şi, cu o lovitură ameţitoare, l-a învins pe Kayleigh, tăindu-l cu vârful spadei de la gât până la şold. Kayleigh şi-a aruncat spada, dar nu a căzut; s-a ghemuit, strângându-şi pieptul şi pântecul cu ambele mâini, iar de sub palme a început să-i curgă sânge. Bonhart a evitat un alt atac al lui Giselher, a parat atacul lui Mistle şi l-a trântit din nou pe Kayleigh, transformându-i de această dată capul într-un terci stacojiu. Şobolanul cu părul de culoare deschisă s-a prăbuşit la pământ, răspândind în jurul lui o baltă de sânge amestecat cu noroi.

Mistle şi Giselher au ezitat o clipă. Şi, în loc să fugă, au strigat sălbatic şi furios la unison, apoi s-au năpustit asupra lui Bonhart.

Şi-au găsit amândoi moartea.

Ciri a ţâşnit în sat, galopând pe uliţă. De sub copitele iepei negre zburau stropi de noroi.

Bonhart a împins cu călcâiul trupul lui Giselher, care zăcea la poalele zidului. Liderul Şobolanilor nu dădea niciun semn de viaţă. Sângele încetase să mai curgă din craniul lui zdrobit.

Mistle, în genunchi, îşi căuta spada, îşi vântura mâinile prin mâl şi bălegar, fără să-şi dea seama că îngenunchease în mijlocul unei bălţi roşii, care se tot mărea. Bonhart se apropia de ea încet.

— Nuuuuuuu!

Vânătorul de recompense a ridicat capul.

Ciri a sărit de pe cal din mers, s-a dezechilibrat, a căzut pe un genunchi.

Bonhart a zâmbit.

— Şobolăniţa! a spus el. A şaptea. Ce bine că eşti aici! Doar tu lipseai din colecţie.

Mistle şi-a găsit spada, dar nu era în stare să o ridice. A mormăit răguşit şi s-a aruncat la picioarele lui Bonhart; cu degetele tremurându-i, i s-a agăţat de tureatca cizmei. A deschis gura să urle, dar nu i-a ieşit de pe buze decât un şiroi roşiatic. Bonhart i-a tras un şut puternic, care a făcut-o să se rostogolească în bălegar. Mistle, ţinându-şi pântecul rănit cu ambele mâini, a reuşit să se ridice din nou.

— Nuuuuuuuu! a strigat Ciri. Miiiiiistle!

Vânătorul de recompense nu a acordat nicio atenţie strigătului ei, nici măcar nu şi-a întors capul. Şi-a răsucit spada şi a lovit cu forţă, ca o coasă, ridicând-o pe Mistle de la pământ şi izbind-o de zid, moale ca o păpuşă de cârpă, pătată de sânge.

Strigătul a murit în gâtlejul lui Ciri. Mâinile ei tremurau când s-a întins după spadă.

— Criminalule! i-a spus ea surprinsă de cât de stranie îi era vocea, de cât de stranii îi erau buzele, care deveniseră monstruos de uscate. Criminalule! Nenorocitule! Criminalule! Canalie!

Bonhart o privea curios, cu capul aplecat uşor în lateral.

— O să murim? a întrebat-o el.

Ciri s-a îndreptat spre el, înconjurându-l în semicerc.

Spada pe care o ţinea cu mâinile ridicate şi întinse se vântura, îl fenta, îl zăpăcea.

Vânătorul de recompense a izbucnit într-un hohot de râs.

— Să moară, a repetat el. Şobolăniţa vrea să moară!

S-a întors încet, neclintindu-se din loc pentru a nu se lăsa prins în capcana semicercului. Dar lui Ciri îi era totuna. Clocotea de furie şi ură, tremura de dorinţa de a ucide. Voia să-l lichideze pe bătrânul acela nemilos, să simtă cum lama spadei îi străpunge corpul. Voia să-i vadă sângele scurgându-i-se din vinele tăiate, zvâcnind în ritmul ultimelor bătăi ale inimii sale.

— Bine, Şobolăniţo! Bonhart şi-a ridicat spada plină de sânge şi a scuipat-o pe tăişul lamei. Înainte de a crăpa, arată-mi ce zace-n tine! Să cânte muzica!

— Chiar nu ştiu cum de nu s-au ucis între ei în încăierarea aceea de la bun început, a spus Nycklar, fiul coşciugarului şase zile mai târziu. Aveau un chef nebun de a se măcelări, ce mai tura-vura! Ea pe el, el pe ea. S-au apropiat unul de celălalt şi nici bine n-au clipit o dată, c-au şi început să-şi ciocnească spadele. Să fi fost vreo două sau poate trei lovituri. N-a fost chip să le numeri, nici văzându-le, nici auzindu-le. S-au lovit aşa de repede, conaşule bun, că nici ochiu' omului, nici urechea nu puteau distinge loviturile. Au tot dansat şi au sărit unu' la altu' ca două nevăstuici.

Stefan Skellen, zis Huhurezul, asculta cu atenţie în timp ce se juca cu biciul.

— Au sărit unu' la altu', a continuat băiatul, şi n-au avut nici cea mai mică zgârietură. Şobolăniţa era de nestăvilit, s-a făcut foc şi pară, da' torcea ca un motan care încearcă să ţină la distanţă şoarecele. Iar conaşu' Bonhart era destul de calm.

— Falka, i-a spus Bonhart zâmbind şi descoperindu-şi colţii ca un ghul în carne şi oase. Te pricepi al naibii de bine să mânuieşti şi să suceşti spada. Mă faci curios, puştoaico! Cine eşti, oare? Spune-mi înainte de a muri!

Ciri gâfâia. Simţea cum o copleşeşte frica. Îşi dădea seama cu cine avea de-a face.

— Spune-mi cine eşti şi o să-ţi cruţ viaţa.

Ea a strâns puternic mânerul spadei. Era musai-musai să-i oprească loviturile, înainte de se pune el în gardă. Nu-l putea lăsa să-i respingă loviturile şi nu putea să i le pareze cu spada ei; nu putea risca încă o dată durerea şi paralizia care i se instalaseră în cot şi în antebraţ. Nu putea să-şi irosească energia evitând la mustaţă loviturile adversarului. Trebuia să-i spargă apărarea, se gândea ea. Acum. Aceasta este singura ei şansă. Sau moartea.

— O să mori, Şobolăniţo! a amenințat-o el, avansând spre ea cu spada întinsă înainte, departe. Nu ţi-e frică? Poate pentru că nu ştii cum arată moartea.

„Kaer Morhen”, se gândea ea, salturile. „Pieptenele. Morişca”.

A făcut trei paşi, s-a rotit într-o semipiruetă, iar când el a atacat-o, a executat un salt înapoi, a aterizat agil pe pământ într-un genunchi şi s-a năpustit imediat asupra lui, ghemuindu-i-se sub lamă şi răsucindu-şi mâna din încheietură pentru a-i aplica o lovitură aprigă, susţinută de o rotire puternică din şold. Dintr-odată, a fost cuprinsă de o stare de euforie, aproape că putea simţi tăişul lamei muşcând din carnea inamicului.

În schimb, a fost o ciocnire dură şi sonoră de metal pe metal. Şi, dintr-odată, o licărire în ochi, o tresărire şi o durere. Simţea că se prăbuşeşte, simţea că s-a prăbuşit. „A parat şi s-a retras”, s-a gândit ea. „Mor”.

Bonhart i-a dat un şut în burtă. Cu al doilea şut, de data asta îndreptat cu precizie şi durere spre cot, i-a smuls spada din mână. Ciri şi-a prins capul în mâini, simţea o durere surdă, dar nu găsea nici rană, nici sânge sub degete. „M-a pocnit cu pumnul”, s-a gândit ea speriată. „M-a pocnit pur şi simplu cu pumnul. Sau cu mânerul spadei. Nu m-a ucis. M-a pocnit, nenorocitul!”

A deschis ochii.

Vânătorul de recompense stătea în faţa ei, încrâncenat, slab ca un schelet, înălţat deasupra ei ca un copac bolnav,

desfrunzit, duhnind a sudoare şi a sânge.

A apucat-o de chică, a ridicat-o brutal, a ţinut-o în picioare, însă imediat a târât-o, duduind pământul sub ei, către Mistle, care zăcea la poalele zidului.

— Nu ţi-e frică de moarte, ha? a strigat el, aplecându-i capul în jos. Ia uite-aici, Şobolăniţo! Asta-i moartea. Aşa se moare. Uite, astea sunt maţe. Ăsta-i sânge. Iar ăsta-i rahat. Asta are omul înăuntru.

Ciri se zbătea, se încovoia, atârnată în mâna lui, îngăima ceva, deşi îi venea să verse. Mistle era încă în viaţă, dar ochii îi erau deja tulburi, înceţoşaţi, sticloşi ca de peşte. Mâna ei, ca o gheară de şoim, se încleşta şi se deschidea, afundată în noroi şi bălegar. Ciri a simţit un miros înţepător, pătrunzător de urină. Bonhart a chicotit.

— Aşa se moare, Şobolăniţo. În pişatul propriu şi personal!

I-a dat drumul la păr. Ciri s-a prăvălit în patru labe, scuturată de spasme, de hohote uscate de plâns. Mistle era acolo, chiar acolo. Mâna ei, mâna atât de fină, delicată, tandră, înţeleaptă… Nu se mai mişca.

— Nu m-a ucis. Mi-a legat mâinile de un cârlig de priponit caii.

Vysogota stătea încremenit. De multă vreme stătea aşa. Îşi ţinea chiar şi respiraţia. Pe măsură ce Ciri îşi continua povestea, vocea îi devenea din ce în ce mai surdă, din ce în ce mai nefirească şi din ce în ce mai sâcâitoare.

— Le-a poruncit celor care se apropiaseră să-i aducă un sac de sare şi un butoi cu oţet. Şi un ferăstrău. Nu ştiam… nu puteam să-mi dau seama ce-avea de gând… Pe-atunci nu ştiam de ce era în stare. Eram priponită de cârlig. A chemat nişte valeţi, le-a poruncit să mă ţină de păr… şi de pleoape. Le-a arătat cum… ca să nu pot întoarce capul sau să închid ochii… Aşa că a trebuit să văd ce face. „Trebuie s-avem grijă, să păstrăm marfa în bună stare”, le-a spus el. „Să nu putrezească…”

Vocea lui Ciri s-a întrerupt, i se uscase gâtlejul. Vysogota, intuind dintr-odată ce urma să audă, a simţit un val de

salivă inundându-i gura, ca o viitură.

— Le-a retezat capetele cu fierăstrăul, a spus Ciri cu voce stinsă. Lui Giselher, lui Kayleigh, lui Asse, lui Reef, lui Scânteie… şi lui Mistle. Le-a retezat capetele. Pe rând. Sub ochii mei.

Dacă în noaptea aceea, cineva ar fi izbutit să se strecoare până la coliba acoperită cu paie şi năpădită de muşchi, pierdută în inima mlaştinilor, dacă ar fi aruncat o privire înăuntru prin crăpăturile obloanelor, ar fi văzut în odaia slab luminată un bătrân cu barba sură, îmbrăcat cu un cojocel de oaie, şi o fată cu părul cenuşiu, cu faţa desfigurată de o cicatrice pe obraz. Ar fi văzut-o pe tânără tremurând şi plângând în braţele bătrânului, iar pe acesta încercând s-o potolească, mângâind-o mecanic şi stângaci şi bătând-o uşor pe umerii scuturaţi de spasme.

Dar nimeni nu i-ar fi putut vedea. Coliba era bine ascunsă printre trestiile din inima mlaştinilor. Într-un pustiu veşnic scufundat în negură, în care nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

Am fost întrebat adesea cum am ajuns să-mi scriu memoriile. Multă lume s-a arătat interesată de momentul în care am început să-mi aştern amintirile – ce fapt anume, circumstanţe ori evenimente au însoţit sau au trezit primele mele scrieri. În trecut, obişnuiam să dau diverse explicaţii, să mint de cele mai multe ori, acum, însă, îi aduc un omagiu adevărului pentru că astăzi, când mi-a încărunţit şi mi s-a rărit părul, ştiu că adevărul este un bob preţios şi că minciuna este o pleavă fără rost.

Şi iată care este adevărul: evenimentul declanşator, cel căruia îi datorez primele mele note, cele care au făcut ca opera vieţii mele să prindă viaţă, a fost descoperirea, din întâmplare, printre lucrurile pe care eu şi tovarăşii mei le-am furat de prin taberele militare lyriene, a unui creion chimic şi a unor foi de hârtie. S-a întâmplat...

JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

3

...S-a întâmplat în a cincea zi după luna nouă a lunii septembrie, exact în a treizecea zi a expediţiei noastre, socotind de la părăsirea Brokilonului şi la şase zile după Bătălia de la Pod.

Acum, dragii mei viitori cititori, mă voi întoarce puţin în timp şi vă voi descrie evenimentele care au urmat glorioasei Bătălii de la Pod. Înainte de toate, însă, trebuie să-i luminez pe nenumăraţii cititori, care, preocupaţi de alte lucruri sau din cauza ignoranţei, nu ştiu nimic despre Bătălia de la Pod. Iată cum au stat lucrurile: această bătălie a avut loc în ultima zi a lunii august din Anul Marelui Război de la Angren, pe un pod care leagă cele două maluri ale Jarugăi, în împrejurimile micului port fluvial, cunoscut sub numele de Bastionul Roşu. Părţile implicate în acest conflict militar au fost: armata Nilfgaardului, un corp lyrian, condus de regina Meve, precum şi trupa noastră nemaipomenită – eu, subsemnatul, dragă cititorule –, împreună cu vrăjitorul Geralt, vampirul Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy, săgetătoarea Maria Barring, poreclită Milva, şi Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach, nilfgaardianul căruia, cu o înverşunare demnă de o cauză mai nobilă, îi plăcea să demonstreze că nu era nilfgaardian.

Poate că nu-ţi este prea limpede, cititorule, cum de ajunsese în Angren regina Meve, căreia i-am pomenit numele mai devreme, atâta vreme cât se credea despre ea că pierise odată cu armata ei în iulie, în timpul incursiunii nilfgaardiene în Lyria, Rivia şi Aedim, trei ţări pe care armatele imperiale le invadaseră şi le ocupaseră de mult. Cu toate acestea, Meve nu pierise în luptă, aşa cum se credea, nici nu fusese luată prizonieră de către nilfgaardieni. După ce i-a chemat pe supravieţuitorii cavaleriei Lyriei sub stindardul său şi i-a recrutat pe toţi voluntarii, inclusiv mercenari şi tâlhari la drumul mare, cutezătoarea Meve a lansat un război de gherilă împotriva Nilfgaardului. Cât priveşte provincia sălbatică Angren,

aceasta se potrivea ca o mănuşă acestui tip de război, fiind propice ambuscadelor, iar vegetaţia sa bogată în tufişuri oferea multe ascunzători. Pe de altă parte, ca să vă spun drept, cu excepţia tufişurilor, nu văd nimic în această ţară, dar absolut nimic, care să fie demn de menţionat.

Detaşamentul lui Meve, poreclită deja Regina Albă de către trupele sale, a crescut cu iuţeală ca forţă şi a căpătat aşa o faimă de vitejie, încât a izbutit să biruiască fără teamă malul stâng al Jarugăi, pândind şi hărţuind în voie în spatele inamicului.

Acum să ne întoarcem la oile noastre, adică la Bătălia de la Pod. Situaţia a fost următoarea: după ce au hălăduit pe malul stâng al Jarugăi, partizanii reginei Meve au vrut să meargă în cealaltă parte a râului, dar au dat nas în nas cu nilfgaardienii, care rătăceau pe malul drept şi voiau să treacă pe malul stâng al Jarugăi. Cât despre noi, am plonjat chiar din mijlocul Jarugăi pentru a păzi podul, dintr-o poziţie centrală, flancaţi în dreapta şi în stânga de oameni înarmaţi. Neavând unde să fugim, am devenit eroi şi ne-am acoperit de glorie eternă. Între noi fie vorba, victoria a fost de partea lyrienilor, întrucât planul lor iniţial de a se refugia pe malul drept a fost îndeplinit cu succes. Nilfgaardienii s-au refugiat cine ştie pe unde, şi astfel au pierdut bătălia. Îmi dau seama că toate acestea pot părea foarte confuze şi nu voi omite, înainte de publicarea textului meu, să consult un teoretician militar. Deocamdată, mă bazez pe Cahir aep Ceallach, singurul soldat din trupa noastră care mi-a confirmat că, din punctul de vedere al majorităţii doctrinelor militare, dezertarea rapidă de pe câmpul de luptă de către rival înseamnă victoria părţii opuse.

Participarea trupei noastre la luptă a fost, fără doar şi poate, onorabilă, dar a avut şi consecinţe nefaste. Milva, care era însărcinată, a avut un accident tragic. Noi, ceilalţi, am fost salvaţi ca prin minune, nimeni nu a fost rănit grav. Dar nimeni nu a avut niciun profit şi nici măcar mulţumiri nu am primit. Cu excepţia vrăjitorului Geralt. Căci acesta, în ciuda presupusei sale neutralităţi şi a indiferenţei sale adesea proclamate şi – după cum s-a putut vedea –

indiferente, a dat dovadă pe parcursul acestei bătălii de o fervoare pe cât de profundă, pe atât de demonstrativă; cu alte cuvinte: el s-a luptat destul de spectaculos, ca să nu zic... pentru spectacol. El a fost observat, iar Meve, regina Lyriei, l-a uns cavaler chiar cu mâna sa. Această înnobilare, după cum s-a adeverit imediat apoi, i-a adus mai multe dezavantaje decât avantaje.

Căci trebuie să ştii, dragă cititorule, că vrăjitorul Geralt fusese întotdeauna un om modest, grijuliu şi stăpân pe el, cu o personalitate simplă şi dreaptă, ca un băţ de halebardă. Cu toate acestea, avansarea neaşteptată, care i s-a propus, şi aparenta bunăvoinţă a reginei Meve l-au transformat. Dacă nu l-aş fi cunoscut atât de bine, aş fi putut crede că i s-a urcat gloria la cap. În loc să dispară cât mai repede posibil, incognito, de pe scenă, Geralt s-a strecurat în suita regală, bucurându-se de onoarea care i se făcea, încântat de favorurile cu care era răsplătit, bucurându-se de popularitate şi de faimă.

Dar popularitatea şi faima erau ultimele lucruri de care aveam nevoie. Le reamintesc celor care au uitat că acelaşi vrăjitor Geralt, acum supranumit cavaler, fusese urmărit de organele de securitate ale celor Patru Regate în legătură cu revolta magicienilor de pe insula Thanedd. Că au încercat să mă acuze de spionaj pe mine, care sunt inocenţa şi puritatea întruchipată, curat ca lacrima. Trebuie să adaug că Milva, care a colaborat cu driadele şi Scoia'tael, a fost implicată, după cum s-a aflat mai târziu, în faimoasele masacre ale oamenilor la frontierele pădurii Brokilon. Ca să nu mai amintesc de Cabir aep Ceallach, nilfgaardianul, cetăţean al unei naţiuni inamice, oricare ar fi ea, a cărui prezenţă în partea greşită a frontului era greu de justificat. Şi, uite-aşa, singurul membru al echipei noastre, a cărui biografie nu era afectată de vreo problemă politică sau criminală, s-a dovedit a fi un vampir. Aşa că, dacă vreunul dintre noi ar fi fost demascat şi recunoscut, toţi ceilalţi ar fi fost, de asemenea, suspendaţi în nişte pari ascuţiţi de stejar. Fiecare zi trecea sub umbra stindardelor din Lyria. La început, zilele au fost foarte plăcute: primeam hrană şi

siguranţă, apoi, însă, riscurile au crescut.

Când ne reaminteam, Geralt era oarecum întristat, dar mi-a spus motivele sale, două la număr. În primul rând, din cauza accidentului neplăcut pe care-l suferise, Milva avea încă nevoie de supraveghere medicală şi îngrijire, iar printre soldaţi se aflau şi felceri. În al doilea rând, armata reginei Meve se îndrepta spre est, spre Caed Dhu. Iar trupa noastră, înainte de a-şi schimba direcţia şi de a ne trezi în mijlocul bătăliei descrise mai sus, mergea spre Caed Dhu pentru că nădăjduiam să adunăm de la druizii care trăiau acolo informaţii care ar fi putut fi utile în găsirea lui Ciri. Detaşamentele de cavalerie şi grupările de partizani care-şi făceau veacul prin preajma Angrenului ne-au abătut de la ruta noastră iniţială, care ne-ar fi dus la druizi. Acum, sub protecţia binevoitoare a armatei lyriene, datorită favorurilor şi bunătăţii reginei Meve, drumul către Caed Dhu se deschidea din nou înaintea noastră şi, în credinţa mea, părea direct şi lipsit de pericole.

L-am avertizat pe vrăjitor că aceasta era doar o impresie, că nu trebuie să avem încredere în aparenţe, că bunăvoinţa regală era iluzorie şi că se scaldă în ape tulburi. Vrăjitorul nu voia să audă nimic nici în ruptul capului. N-a durat însă mult ca să iasă la iveală cine avea dreptate. Când umbla vestea că o expediţie punitivă trimisă de Nilfgaard venea dinspre pasul Klamat din est şi mărşăluia spre Angren, armata Lyriei s-a întors fără şovăială spre nord, spre munţii Mahakam. După cum ne-am putea aştepta, această schimbare de direcţie nu a fost deloc pe gustul lui Geralt: el se grăbea să ajungă la druizi, nu la Mahakam! Naiv ca un copil, s-a repezit la casa reginei Meve cu intenţia de a obţine o permisie din armată şi binecuvântarea regală pentru proiectele sale personale. Iar din acel moment s-au sfârşit dragostea şi bunăvoinţa regală, iar respectul şi admiraţia pentru eroul Bătăliei de la Pod s-au risipit ca un fum. Cavalerului Geralt din Rivia i-au fost amintite, pe un ton rece şi dur chiar, îndatoririle sale cavalereşti faţă de coroană. S-a poruncit ca Milva, care era din ce în ce mai slăbită, vampirul Regis şi subsemnatul să se alăture

coloanei de fugari şi civili care se târau în spatele caravanei. Cahir aep Ceallach, un tinerel înalt, chipeş, care nu părea a fi civil, a fost îmbrăcat cu eşarfa albă şi albastră şi încorporat în compania liberă, aşa cum i se spunea, adică un detaşament de cavalerie compus din toate scursurile adunate de pe drumuri de corpul lyrian.

Astfel, am fost despărţiţi şi totul părea să indice că expediţia noastră avea să se încheie definitiv şi irevocabil.

Totuşi, aşa cum poţi ghici, dragă cititorule, nu a fost deloc sfârşitul, ba nici măcar începutul! Când a aflat despre noua turnură a evenimentelor, Milva s-a declarat imediat sănătoasă şi în formă bună – şi a fost prima care a dat parola de retragere. Cahir a aruncat într-un tufiş culorile regale şi a părăsit compania liberă, iar Geralt s-a strecurat pe furiş din corturile de lux ale cavalerilor de elită.

N-o să fac apel la detalii, iar modestia mă împiedică să-mi expun meritele, considerabile de altfel, în cadrul acestui demers. Declar următoarele: în noaptea dinspre cinci spre şase septembrie, întreaga noastră trupă a părăsit în secret corpul armatei reginei Meve. Înainte de a ne lua rămas-bun de la armata Lyriei, am avut grijă să ne aprovizionăm din belşug, fără a cere permisiunea ofiţerului de intendenţă. Consider termenul „jaf”, folosit de Milva, ca fiind un pic cam exagerat. La urma urmei, meritam şi noi o gratificaţie pentru participarea noastră la memorabila Bătălie de la Pod sau, în lipsa unei gratificaţii, cel puţin o răsplată pentru daunele suferite! Fără a ţine cont de accidentul Milvei, pe lângă rănile şi vânătăile lui Geralt şi ale lui Cahir, toţi caii noştri au fost ucişi sau răniţi în timpul bătăliei, în afară de credinciosul meu Pegaz şi de Babuşca, iapa nărăvaşă a vrăjitorului. Aşa că, drept compensaţie, am luat trei armăsari pursânge, de cavalerie, şi o mârţoagă. Ne-am oferit, de asemenea, diferite materiale, câte ne-au încăput în braţe – ca să fiu corect, trebuie să recunosc totuşi că am aruncat jumătate dintre ele după aceea. După cum bine spunea Milva, aşa se întâmplă când furi pe întuneric. Bucurându-se de o vedere mai bună noaptea decât ziua, vampirul Regis a subtilizat din magazia de aprovizionare

cele mai folositoare lucruri. Mai mult decât atât, el a redus capacitatea defensivă a armata Lyriei cu un catâr gras, sur, pe care l-a scos atât de agil din incintă, încât niciun animal nu a fornăit sau nechezat. Prin urmare, poveştile despre animalele care simt prezenţa vampirilor şi reacţionează la mirosul lor cu spaimă şi agitaţie ar trebui încadrate la capitolul basme – poate cu excepţia cazurilor izolate, când este vorba despre anumite animale sau anumiţi vampiri. Voi adăuga că-l mai avem şi în ziua de astăzi pe acel catâr sur. După ce ne-am pierdut mârţoaga, fugărită de lupi în pădurile din Pesterâuri, catârul a fost cel care ne-a transportat marfa sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ea. Numele lui este Draakul. Regis a fost cel care l-a botezat chiar după ce l-a furat şi aşa i-a rămas numele. În cultura şi limbajul vampirilor, acest nume are evident un sens comic, care îl amuză pe Regis, dar a refuzat să ni-l explice, argumentând că este un joc de cuvinte intraductibil.

Şi iată că în acest fel, trupa noastră a pornit din nou la drum, iar lista, destul de lungă şi până atunci, de oameni care nu ne aveau la inimă a devenit şi mai lungă. Geralt din Rivia, cavaler fără teamă şi fără cusur, a părăsit rândurile cavaleriei chiar înainte de a fi confirmat printr-un brevet şi înainte de a-i fi inventat blazonul de către heraldul de la Curte. Cât despre Cabir aep Ceallach, în marele conflict dintre Nilfgaard şi Nordling, el a avut timp să lupte în rândurile ambelor armate şi să le părăsească pe amândouă înainte de a fi condamnat la moarte în absenţă de fiecare dintre ele. Nici restul trupei noastre nu se afla într-o situaţie mai bună – la urma urmei, funia-i tot funie, iar diferenţa între faptele celor care atârnă în ea nu mai contează: dezonorarea cavalerismului, dezertarea sau atribuirea numelui de Draakul unui catâr de armată.

Nu te mira, dragă cititorule, că am făcut eforturi titanice pentru a spori distanţa care ne separa de trupele reginei Meve. Ne-am zorit cât am putut caii împrumutaţi spre sud, spre Jaruga, cu intenţia de a ajunge pe malul stâng. Nu numai pentru a ne îndepărta de regină şi de gherilele ei, ci

şi pentru că zona Pesterâuri, cu pustiurile ei, era mai puţin primejdioasă decât Angrenul răvăşit de război. Pentru a merge la druizii din Caed Dhu, era mult mai înţelept să călătoreşti pe malul stâng decât pe cel drept. Poate părea paradoxal, pentru că malul stâng al Jarugăi aparţinea deja inamicului imperial, Nilfgaardului... Această alegere strategică a fost opera vrăjitorului Geralt care, după renunţarea la fraternitatea nobililor cavaleri, îşi recăpătase în mare parte raţiunea, capacitatea de a gândi logic şi prudenţa-i caracteristică. Aşa cum avea să ne demonstreze viitorul, planul vrăjitorului nu era prea lesne de pus în aplicare şi urma să afecteze soarta tuturor membrilor expediţiei. Dar vom vedea asta mai târziu.

Când am ajuns şi noi în sfârşit la Jaruga, am văzut un puhoi de nilfgaardieni traversând deja podul reconstruit de la Bastionul Roşu, continuându-şi ofensiva asupra Angrenului – şi probabil mai departe, asupra Temeriei, Mahakamului şi naiba ştie cât de departe plănuise să avanseze statul-major al Nilfgaardului! Nici vorbă să traversăm râul în marş, căci trebuia să ne ascundem şi să aşteptăm să treacă toate trupele. Aşa că am petrecut două zile şi două nopţi în răchitişul de pe malul râului, îngrijindu-ne reumatismul şi hrănind ţânţarii. Colac peste pupăză, vremea s-a stricat dintr-odată, a început să bureze, s-a stârnit un vânt năprasnic şi rece, de ne clănţăneau dinţii. Nu-mi amintesc de un septembrie aşa de aspru printre numeroasele luni de septembrie gravate în memoria mea. Tocmai în clipele acelea, dragă cititorule, am găsit printre materialele împrumutate din tabăra Lyriei o hârtie şi un creion chimic, drept care m-am apucat să-mi omor timpul, ca să uit de toate necazurile, să notez unele dintre aventurile noastre, ca să le imortalizez.

Vremea ploioasă şi lâncezeala forţată ne-au dat peste cap starea de spirit şi ne-au trezit tot felul de gânduri negre. Mai ales vrăjitorului. Pe vremuri, Geralt căpătase obiceiul să socotească zilele care îl despărţeau de Ciri şi fiecare zi în care stătea pe loc, după spusele lui, îl ţinea tot mai departe de fată. Ţintuit în răchitişul jilav, în frig şi în

ploaie, vrăjitorul devenea din ce în ce mai morocănos şi mai posac. Am observat, de asemenea, că şchiopăta rău şi, când credea că nimeni nu-l poate vedea sau auzi, înjura şi şuiera de durere. Pentru că trebuie să ştii, dragă cititorule, că Geralt îşi rupsese oasele în timpul congresului magicienilor de pe insula Thanedd. Datorită descântecelor şi îngrijirilor driadelor din pădurea Brokilon, oasele şi rănile i s-au vindecat, însă durerile îl sâcâiau în continuare. Vrăjitorul suferea atât trupeşte, cât şi sufleteşte, cum se spune, şi era acru ca o murătură, aşa că era mai bine să nu fii prin preajma lui.

Şi iarăşi au început să-l bântuie coşmarurile. În ziua de nouă septembrie, dimineaţa, pe când stătea de pază, a aţipit şi la scurtă vreme ne-a băgat pe toţi în sperieţi: a sărit dintr-odată în picioare, strigând şi apucându-şi spada. Parcă dăduse amocul peste el, dar, din fericire, n-a durat mult şi i-a trecut.

S-a dus mai încolo, s-a întors repede la noi cu o faţă pleoştită şi netam-nesam ne-a anunţat că trupa se va destrăma şi că-şi vede de drum de unul singur, pentru că undeva se întâmplau lucruri tragice. Vremea trecea, situaţia devenea tot mai primejdioasă şi nu voia să expună pe nimeni niciunui risc şi nici nu voia să-şi asume răspunderea pentru nimeni. Mormăia şi îngăima fără nicio noimă, încât nimeni nu se sinchisea să-i dea apă la moară. Până şi vampirul, de obicei atât de guraliv, şi-a manifestat indiferenţa ridicând din umeri; Milva a scuipat, iar Cahir i-a spus că răspunde singur pentru sine, iar, în ceea ce priveşte riscul, nu de flori de măr purta spada la brâu. După aceea, însă, toată lumea a încremenit în tăcere, întorcându-şi privirea către subsemnatul, aşteptându-se fără îndoială că voi profita de ocazie ca să mă întorc acasă. Cred că n-are rost să mai adaug că s-au înşelat amarnic.

Cu toate acestea, discuţia ne-a convins să punem capăt lâncezelii şi ne-a împins către o acţiune îndrăzneaţă: traversarea Jarugăi. Mărturisesc că operaţiunea mi-a trezit îngrijorarea – planul consta în trecerea înot a râului pe timp de noapte „la coada calului”, pentru a-i cita pe Milva şi

Cahir. Chiar dacă ar fi fost o metaforă, şi bănuiesc că n-a fost, nu mi-aş fi putut închipui cum să trec râul atârnat de coada armăsarului meu, Pegaz. Înotul n-a fost şi nu este, ca s-o spun pe cea dreaptă, punctul meu forte. Dacă Mama Natură ar fi vrut ca eu să înot, ar fi avut grijă, în actul creaţiei şi în procesul de evoluţie a speciilor, să mă doteze cu membrane între degete. Acelaşi lucru ar fi fost valabil şi în cazul lui Pegaz.

Grijile mele s-au dovedit a fi zadarnice, cel puţin în ceea ce priveşte înotul la coada calului, întrucât am folosit o modalitate diferită de a ajunge pe malul celălalt. Cine ştie dacă n-a fost şi mai nechibzuită? Obraznică îndrăzneală: am traversat podul reconstruit al Bastionului Roşu chiar pe sub nasul santinelelor şi patrulelor nilfgaardiene. Operaţiunea – aşa cum aveam să ne dăm seama – era o aventură şi ne putea pune viaţa în primejdie; în realitate însă, totul a mers strună. După ce-au trecut regimentele de infanterie, podul a fost invadat de convoaie de căruţe şi de turme care mergeau în ambele sensuri. Tot felul de oameni traversau podul, în grupuri care mai de care mai pestriţe, printre care ne-am strecurat fără să atragem atenţia. Astfel, în a zecea zi a lunii septembrie am trecut cu toţii pe malul stâng al Jarugăi. Am fost opriţi o singură dată de un străjer pe care Cahir, înfruntându-l cu o încruntare, l-a ameninţat că-şi bagă ceva în serviciul imperial, punctându-şi observaţiile cu diverse cuvinte de ocară foarte plastice, printre care nelipsitul şi eficientul „fiu de curvă”. Până să ajungă altcineva să aibă timp să se intereseze de noi, eram deja pe celălalt mal al râului, cufundaţi adânc în pădurile din Zarzecze, întrucât nu exista decât un singur drum care ducea spre sud şi n-aveam de unde să ştim dacă nu era năpădit de nilfgaardieni, aşa cum n-aveam de unde să ştim nici în ce direcţie mergeau.

La primul bivuac pe care l-am instalat în pădurea Zarzecze, şi eu am fost bântuit de un vis ciudat în timpul nopţii; spre deosebire de Geralt, eu n-am visat-o pe Ciri, ci pe magiciana Yennefer. A fost un vis ciudat, tulburător: Yennefer, îmbrăcată în alb şi negru, ca de obicei, se înălţa

în văzduh deasupra unui castel mohorât din munţi, ameninţată cu pumnii şi insultată de către alte magiciene aflate pe pământ. Ca un albatros negru, Yennefer zbura peste o mare nesfârşită, fluturându-şi mânecile lungi ale rochiei, direct spre soarele care răsărea. Din acea clipă, visul s-a preschimbat într-un coşmar. Când m-am trezit, detaliile îmi dispăruseră din memorie, îmi rămăseseră doar imagini vagi, fără noimă, dar din cale-afară de monstruoase: torturi, ţipete, durere, frică, moarte... Într-un cuvânt, groază.

Nu m-am lăudat cu acest vis lui Geralt. Nu i-am suflat nicio vorbă. Şi pe bună dreptate, după cum voi fi aflat mai târziu.

— O chema Yennefer! Yennefer din Vengerberg. Şi era o magiciană vestită! Să n-apuc ziua de mâine, dacă vă mint!

Triss Merigold s-a cutremurat şi apoi s-a întors, încercând să străpungă cu privirea puhoiul şi fumul cenuşiu care umpleau sala principală a tavernei. În cele din urmă s-a ridicat de la masă, lăsând în urmă cu o uşoară părere de rău fileul de limbă-de-mare cu sos de anşoa, o specialitate locală şi o adevărată delicatesă. Se perinda în jurul tavernelor şi al hanurilor din Bremervoord nu doar pentru a se înfrupta din delicatese, ci şi ca să culeagă informaţii. În plus, trebuia să aibă grijă de siluetă.

Ceata de oameni prin care a încercat să-şi croiască drum era deja mare şi densă: în Bremervoord, oamenilor le plăceau poveştile şi nu scăpau niciodată ocazia să asculte altele noi. Iar când veneau nenumăraţii marinari, niciodată nu-i dezamăgeau, pentru că întotdeauna aveau un repertoriu bogat, reîmprospătat de anecdote şi de povestiri pescăreşti. Fără doar şi poate, în mare parte erau născocite, dar asta nu conta. Povestea-i poveste. Şi are regulile ei.

Cea care tocmai vorbea, şi care pomenise de Yennefer, era o pescăriţă din insulele Skellige, o femeie înaltă, voinică, tunsă scurt, îmbrăcată la fel ca cei patru tovarăşi ai ei într-un caftan din piele de narval, lustruit de la atâta

purtat.

— Era a nouăşpea zi a lunii august, dimineaţa devreme, după a doua noapte de la luna plină, povestea ea, ducând o ulcică de bere la gură.

Mâna ei, după cum a observat Triss, era de culoarea cărămizii vechi, iar braţul său gol, musculos nu avea mai puţin de douăzeci de ţoli[1] în circumferinţă. Triss avea douăzeci şi doi de ţoli în talie…

— Barcagiu' nostru, a continuat pescăriţă, uitându-se la feţele ascultătorilor ei, ne-a dus în mare într-o dimineaţă, când abia se crăpa de ziuă, pe cordonu' dintre An Skellig şi Spikeroog, la ferma de stridii, unde ne puneam de obicei năvoadele de somon. Ne zoream nevoie mare, căci se stârnea furtuna la orizont, iar ceru' se întunecase de-a binelea către apus. Trebuia să scoatem somonu' din năvoade cât mai repede, căci altfel, ştiţi la fel de bine ca mine, când vrei să ieşi pe mare din nou după furtună, nu mai rămâne nimic în ele, numai căpăţânile de somon muşcate, putrezite – ce mai la deal, la vale, toată prada se duce pe copcă!

Ascultătorii, în cea mai mare parte locuitori din Bremervoord şi Cidaris, care trăiau din mare şi de ea le depindea traiul, au dat din cap aprobator, mormăind. Triss nu mai văzuse somon decât sub formă de rondele roz, dar a dat şi ea din cap mormăind, pentru că nu voia să iasă în evidenţă. Era acolo incognito, într-o misiune secretă.

— Am ajuns, a continuat pescăriţa, terminându-şi ulcica şi dându-le de înţeles ascultătorilor că pot să i-o umple din nou. Am ajuns şi goleam năvoadele, când din senin şi-a făcut apariţia Gudrun, fiica lui Sturla, şi a început să urle în gura mare şi să arate cu deştu' spre tribord! Ne uităm şi observăm ceva care zboară în văzduh, da' nu era o pasăre! Inima mi-a stat în loc o clipă, pentru că am crezut imediat că este un wyvern sau un mic grifon, căci din când în când mai zboară câte unu' spre Spikeroog, iarna mai degrabă, ce-i drept, mai ales aduşi de vântu' de la apus. Dar iată

[1] Ţol – unitate de măsură pentru lungimi, folosită în ţările anglo-saxone şi germanice, egală cu 25,4 mm (n. red.).

ceva negru, bâldâbâc în apă! Un val şi apoi ţuşti! Direct în năvodu' nostru! S-a înfipt în plasă şi a început să se zbată şi să stropească precum o focă, şi atunci noi toate – şi eram vreo opt femei – ne-am adunat puterile, am apucat de năvod şi hopa! Hop-şa-şa! Pe punte! Abia atunci ne-am descleştat gurile! Pentru că lucru' ăla negru care căzuse din cer era, de fapt, o muiere în rochie neagră. Şi ea era neagră ca un corb, înfăşurată în năvod, între doi somoni, dintre care unu' – să nu mă mişc de-aici dacă nu-i aşa – avea patrujdouă de funţi şi jumate!

Pescăriţa din Skellige a suflat spuma din noua ulcică şi a băut o gură de bere. Niciunul dintre ascultători nu a comentat şi nu şi-a exprimat neîncrederea, chiar dacă nici cei mai în vârstă nu-şi aminteau să fi auzit vreodată de pescuirea unui somon atât de mare.

— Bruneta, a continuat insulara, s-a scuturat, a scuipat apa de mare şi a tuşit, iar Gudrun, nervoasă, pentru că nu mai avea mult şi trebuia să nască, a început să răcnească: „Kelpie! Kelpie! Sirenă!" Şi, zău, orice idiot putea să vadă că nu era o kelpie, pentru că o kelpie ar fi sfâşiat de mult năvodul, cine-a mai pomenit ca o asemenea spurcăciune să ajungă într-o barcă! Şi nici sirenă n-avea cum să fie, din moment ce n-avea o coadă de peşte, că orice domniţă a mării are întotdeauna una! Şi doar în mare căzuse din cer şi cine-a mai văzut vreodată vreo kelpie sau vreo sirenă care să zboare? Dar Skadi, fiica lui Una, care se aprindea mereu cât ai zice peşte, a început să răcnească şi ea: „Kelpie!", şi nici una, nici două, a pus mâna pe ţăpoi şi hop cu ţăpoiul în năvod! Şi, să crăp dacă vă mint, de-acum Skadi a noastră era de nestăvilit! Ţăpoiul în stânga, ea în dreapta şi din trei lovituri i-a înfipt ţăpoiul în fund! Ha! S-a dovedit a fi o magiciană care, prinsă în năvod, era mai rea decât o meduză, un scorpion sau o anghilă electrică! Numaidecât magiciana a început să răcnească şi să suduie de-ţi era mai mare groaza! Din mrejele năvodului şuiera, se zvârcolea, ieşea fum! Era magie curată! Vedeam cu ochii noştri că nu se juca…

Pescăriţa şi-a terminat ulcica şi, fără să stea pe gânduri,

a întins mâna după următoarea.

— Nu-i de şagă, a mârâit zgomotos, ştergându-şi nasul şi gura cu dosul mânecii, să prinzi o magiciană în năvod! Am simţit de la magia aceea, atât de zdravănă a fost, că barca noastră a început să se zgâlţâie din ce în ce mai tare. Nu era vreme de pierdut! Britta, fiica lui Karen, a luat ţăpoiu', eu am pus mâna pe vâslă şi am început să cărăm lovituri peste năvod! Şi dă-i! Şi dă-i! Şi dă-i!!!

Berea s-a agitat, a făcut spumă şi s-a revărsat pe masă; nişte ulcele răsturnate au căzut pe podea. Ascultătorii şi-au şters obrajii şi sprâncenele, dar nimeni n-a suflat nicio vorbă de plângere sau de vreun reproş. Povestea-i poveste. Şi are regulile ei.

— A priceput ea, magiciana, cu cine are de-a face – pescăriţa şi-a îndreptat umerii, scoţându-şi pieptul generos în faţă, şi s-a uitat sfidător în jurul ei. Că nu-i bine să te pui cu muierile din Skellige! Ne-a spus că ni se predă de bunăvoie şi ne-a făgăduit că nu ne-aruncă vrăji sau descântece! Şi numele şi l-a spus: Yennefer din Vengerberg.

Ascultătorii au început să murmure. Nu trecuseră nici două luni de la incidentele de pe insula Thanedd, numele trădătorilor cumpăraţi de Nilfgaard nu fuseseră încă date uitării. Cu atât mai mult numele faimoasei Yennefer.

— Am dus-o, a continuat insulara, la Ard Skellig, la Kaer Trolde, la iarlul Crach an Craite. N-am mai dat ochii cu ea de-atunci niciodată. Iarlu' era într-o expediţie, cică la întoarcere a întâmpinat-o pe magiciană foarte aspru, dar mai târziu s-a purtat frumos, a fost politicos. Hmmm… Eu tot aşteptam să se răzbune magiciana pe mine, că o altoisem şi eu cu vâsla. Am crezut c-o să mă pârască la iarl. Da' nu! N-a suflat nicio vorbă, nu s-a plâns, a tăcut chitic. E o muiere de cuvânt. Mai târziu, când s-a omorât, chiar mi-a părut rău pentru ea…

— Yennefer nu mai trăieşte? s-a mirat Triss, care de emoţie uitase că era incognito într-o misiune secretă. Yennefer din Vengerberg nu mai trăieşte?

— Păi, nu mai trăieşte, şi-a terminat berea pescăriţa. E

moartă ca macrou’ ăsta. Cu vrăjile ei s-a omorât, cu mâna ei şi-a făcut felu’. S-a întâmplat nu de mult, în ultima zi a lunii august, chiar înainte de luna nouă. Da’ asta-i cu totul altă poveste...

— Jaskier, nu dormi în şa!
— Nu dorm. Gândesc creativ!

Aşadar, dragă cititorule, ne-am pornit prin pădurile din Pesterâuri, îndreptându-ne spre est, spre Caed Dhu, în căutarea druizilor care urmau să ne ajute s-o găsim pe Ciri. Cum s-a întâmplat asta, o să-ţi spun eu. Înainte de toate, însă, din respect pentru adevărul istoric, trebuie să menţionez câte ceva despre trupa noastră – mai ales despre fiecare membru al ei în parte.

Vampirul Regis avea mai bine de patru sute de ani. Dacă nu ne-ar fi dus de nas, însemna că-i cel mai bătrân dintre noi toţi. La fel de bine ne-ar fi putut spune orice vârstă, pentru că cine i-ar fi putut verifica spusele? Totuşi, am preferat să nu-i punem la îndoială sinceritatea vampirului nostru, pentru că ne mărturisise şi că renunţase de bunăvoie şi nesilit de nimeni la obiceiul de a suge sângele oamenilor – astfel, datorită acestei mărturisiri, am putut să dormim oarecum mai liniştiţi în timpul bivuacurilor pe timpul nopţii. Am observat că, la început, Milva şi Cahir obişnuiau ca, de îndată ce se trezeau, să-şi pipăie gâturile cu teamă, cu îngrijorare, dar s-au lăsat repede de acest obicei. Vampirul Regis era, sau cel puţin părea a fi, un vampir de onoare absolută. Dacă a spus că nu mai suge, păi, nu mai suge.

Cu toate acestea, avea şi el defectele lui, care nu aveau neapărat legătură cu natura sa de vampir. Regis era un intelectual şi îi plăcea să o demonstreze cu fiecare ocazie. Avea obiceiul sâcâitor de a rosti adevăruri şi previziuni cu tonul şi cu aerul unui profet, la care am încetat repede să reacţionăm, pentru că erau fie adevăruri adevărate, fie sunau ca nişte adevăruri, fie erau greu de verificat, ceea ce era până la urmă acelaşi lucru. Pe de altă parte, felul lui

Regis de a-ţi răspunde la întrebări chiar înainte de a avea timp să le formulezi, uneori chiar înainte de a deschide gura, era şi mai sâcâitor. Am considerat întotdeauna că aceste dovezi de aşa-numită înaltă inteligenţă sunt mai degrabă dovezi de mitocănie şi înfumurare. Dacă astfel de manifestări îşi găsesc locul în mediul academic sau la curţile regale, ele nu sunt prea lesne de suportat într-o trupă cu care călătoreşti zile întregi, scăriţă lângă scăriţă şi cu care trebuie să împarţi noaptea acelaşi acoperiş. Cu toate acestea, lucrurile nu au luat-o razna niciodată, datorită intervenţiei Milvei. Spre deosebire de Geralt şi Cahir, al căror oportunism înnăscut îi îndemna să se adapteze stilului vampirului şi chiar să concureze cu el, săgetătoarea oferea soluţii simple şi fără pretenţii. Într-o zi, în timp ce Regis, pentru a treia oară la rând, începuse să-i răspundă la jumătatea întrebării, ea l-a suduit de mama focului, folosind vocabular vulgar, care l-ar face să roşească de stânjeneală şi pe un bătrân soldat. Surprinzător, a fost eficient – vampirul a lăsat cât ai clipi la o parte manierele sale sâcâitoare. De unde rezultă că cea mai bună apărare împotriva dominaţiei intelectuale este recurgerea la anihilarea mârlănească a intelectualului care încearcă să domine.

Milva, pare-mi-se că trecea printr-o perioadă dificilă în urma tragicului său accident şi a pierderii copilului. Scriu, mi se pare, pentru că sunt conştient că, fiind bărbat, nu pot să am idee de ceea ce poate însemna un astfel de accident şi o asemenea pierdere pentru o femeie. Deşi sunt poet şi om al condeiului, până şi imaginaţia mea şcolită şi exersată eşuează aici şi nu mă pot descurca.

Săgetătoarea şi-a recăpătat destul de repede starea fizică; cu cea psihică a fost mai greu. Se întâmpla ca din zori până în amurg, cât era ziulica de lungă, să nu scoată nicio vorbă. Făcea tot ce putea ca să dispară şi să stea deoparte, ceea ce ne punea pe gânduri pe toţi. Până într-o bună zi, când totul a luat o întorsătură neaşteptată. Milva a reacţionat ca o driadă sau o elfă – violent, impulsiv şi greu de înţeles. Într-o dimineaţă, în faţa ochilor noştri, a luat un

cuţit şi, fără să scoată o vorbă, şi-a retezat coada împletită chiar de la ceafă. „Nu-i de mine, nu mai sunt fecioară”, ne-a spus ea văzându-ne cum ne holbăm cu gura căscată. „Şi nici văduvă nu-s”, a adăugat, „atunci gata cu jelitul”. Din clipa aceea a fost aşa cum o ştiam odinioară – repezită, aspră, zeflemistă, într-un cuvânt, arţăgoasă. De aici am tras concluzia că tocmai criza o dăduse peste cap.

Cel de-al treilea membru al trupei noastre, la fel de ciudat, era nilfgaardianul, care făcea ce făcea ca să demonstreze că nu era nilfgaardian. Se numea, după cum spunea el, Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach...

— Cahir Mawr Dyffryn, fiul lui Ceallach, i s-a adresat Jaskier răspicat, cu creionul chimic îndreptat spre nilfgaardian. În această trupă respectabilă, trebuie să accept nenumărate lucruri care nu-mi plac şi pe care nu le suport. Dar nu pe toate. Nu suport ca, în timp ce scriu, cineva să se uite peste umărul meu! Şi nici n-am de gând să mă acomodez cu aşa ceva!

Nilfgaardianul s-a îndepărtat de poet după câteva clipe de reflecţie, şi-a luat şaua, cojocul şi cerga, şi s-a dus mai aproape de Milva, care moţăia.

— Iartă-mă, i-a spus el. Nu voiam să te necăjesc, Jaskier. M-am uitat fără să vreau, din curiozitate. Am crezut că desenezi vreo hartă sau că faci ceva socoteli…

— Nu sunt contabil, a sărit poetul şi la propriu, şi la figurat. Şi nici cartograf! Şi, chiar dacă aş fi fost, asta nu ţi-ar fi dat dreptul să tragi cu ochiul la notiţele mele!

— Mi-am cerut iertare o dată, i-a amintit Cahir sec în timp ce îşi muta culcuşul. În această trupă respectabilă, a trebuit să mă adaptez la multe lucruri şi să mă obişnuiesc cu multe altele. Dar ca să-mi cer iertare, cred că e destul o singură dată.

— Într-adevăr, a intervenit vrăjitorul, surprinzând pe toată lumea, chiar şi pe el însuşi, cum îi ţine partea tânărului Nilfgaardian. Ce să spun, ai devenit al naibii de sensibil, Jaskier! Ca o mimoză. E limpede ca lumina zilei că ţi se trage de la hârtia pe care ai început s-o mâzgăleşti de

curând prin bivuacuri cu creionul chimic.

— E drept, a confirmat vampirul Regis, aruncând pe foc câteva crengi de mesteacăn. Menestrelul nostru este foarte sensibil în ultima vreme şi este, de asemenea, ascuns, secret, discret şi caută mereu singurătatea. Şi nu pentru a-şi satisface nevoile naturale, nu! Atunci nu se sinchiseşte de martori, ceea ce, pe de altă parte, în situaţia noastră, nu ar trebui să ne mire. Ascunderea ruşinoasă şi jena lui la vederea celorlalţi se referă numai la acele foi de hârtie acoperite cu o scriere minusculă. Oare a compus o poezie despre noi? O rapsodie? O epopee? O romanţă? O canţonetă?

— Nu, a contestat Geralt, apropiindu-se de foc şi înfăşurându-se într-o cergă. Îl ştiu bine. Nici vorbă să compună versuri, pentru că nu-l văd nici blestemând, nici mormăind şi nici socotind silabele pe degete. Scrie în tăcere, aşa că-i proză.

— Proză! a exclamat vampirul, descoperindu-şi colţii, lucru pe care de obicei se străduia să nu-l facă. Un roman, poate? Sau un eseu? O fabulă? La naiba, Jaskier! Nu ne mai perpeli atâta! Spune-ne ce scrii!

— Memorii.

— Cum aşa?

— Din notiţele astea – Jaskier a indicat un tub plin cu hârtii – se va zămisli opera vieţii mele. Memoriile al căror titlu va fi *Cincizeci de ani de poezie.*

— Ce titlu tâmpit! a spus sec Cahir. Poezia n-are vârstă.

— Şi dacă presupunem că are una, a adăugat vampirul, este cu siguranţă mult mai veche.

— Nu înţelegeţi. Titlul vrea să spună că autorul operei şi-a petrecut cincizeci de ani, nici mai mult, nici mai puţin, în slujba duduii Poezii.

— În acest caz, este şi mai tâmpit, a spus vrăjitorul. Jaskier, tu încă n-ai împlinit nici patruzeci de ani. A început să te mănânce-n fund cu scrisul când aveai abia opt ani, la şcoala templului. Chiar presupunând că ai început să scrii rime încă de acolo, n-ai avut cum să-i slujeşti duduii Poezii mai mult de treizeci de ani. Însă eu ştiu foarte bine, pentru

că mi-ai spus-o de nenumărate ori, că ai început să scrii mai serios rime şi să compui melodii când aveai nouăsprezece ani, inspirat de dragostea pe care o nutreai pentru contesa de Stael. Cu alte cuvinte, au trecut mai puţin de douăzeci de ani de când te dedici poeziei, Jaskier. De unde-ai scos titlul ăsta cu cincizeci de ani? Sau o fi vreo metaforă?

— Eu, a zis bardul, am în vedere orizonturi mai largi. Descriu prezentul din zilele noastre, dar mă uit şi în viitor. Lucrarea pe care încep s-o scriu, am de gând s-o public peste vreo douăzeci, treizeci de ani şi atunci nimeni n-o să poată pune la îndoială socoteala din titlu.

— Ah! Acum mă dumiresc eu. Dacă mă uimeşte ceva, e precauţia. De obicei nu ne prea pasă de ziua de mâine.

— Nici mie nu-mi prea pasă de ziua de mâine, a declarat cu superioritate poetul. Mă gândesc la posteritate. Şi la veşnicie!

— În ceea ce priveşte posteritatea, a remarcat Regis, n-ar fi prea etic să începi să scrii de pe-acum. Având în vedere titlul ăsta, posteritatea ar avea dreptul să se aştepte la o lucrare scrisă chiar din perspectiva unei jumătăţi de veac, de către o persoană care chiar are o jumătate de veac de cunoaştere şi experienţă…

— Cineva cu o experienţă de jumătate de veac, l-a pus la punct Jaskier, ar trebui să fie, prin natura lucrurilor, un bătrân ramolit de vreo şaptezeci de ani, cu creierul măcinat de scleroză. Unul ca ăsta ar trebui să stea liniştit în pridvorul său, cu faţa în adierea vântului, nu să-şi dicteze memoriile, altfel ar fi de râsul curcilor. Eu asemenea greşeală n-o să fac, o să-mi scriu amintirile dinainte, în deplină putere creatoare. Mai târziu, chiar înainte de publicare, îmi mai rămân de făcut doar câteva corecturi pe ici, pe colo.

— Sunt şi avantaje. Geralt şi-a masat genunchiul dureros şi l-a îndoit cu atenţie. Mai ales pentru noi. Căci bag mâna-n foc că figurăm şi noi în opera lui şi că nu lasă nicio umbră de îndoială asupra noastră, iar peste jumătate de veac, n-o să se mai facă mare diferenţă între noi.

— Ce ţi-e o jumătate de veac? a zâmbit vampirul. O clipire, o clipă trecătoare... Aha, Jaskier, o mică povaţă: *O jumătate de veac de poezie,* după părerea mea, sună mai bine decât *Cincizeci de ani.*

— Nu zic nu. Trubadurul s-a aplecat peste foaia de hârtie şi a scrijelit ceva cu creionul. Mulţumesc, Regis. În sfârşit, ceva constructiv. Mai are cineva vreo povaţă?

— Am eu, a intervenit brusc Milva, scoţându-şi capul de sub cergă. Ce te zgâieşti aşa? Că-s analfabetă? Asta nu înseamnă că sunt şi proastă! Noi suntem într-o expediţie pentru a o salva pe Ciri. Cu armele-n mâini trecem peste pământurile duşmanului. S-ar putea întâmpla ca scrierile lui Jaskier să ajungă în labele duşmanului. Şi îl ştim bine pe poetaşul nostru, toată lumea ştie că-i o gură-spartă, un om flămând de senzaţii şi de bârfe. Să ne spună şi nouă ce scrie. Ca să ştim şi noi, să nu care cumva s-atârnăm în ştreang din cauza versurilor lui nenorocite!

— Să nu sărim calul, Milva, a atenţionat-o blând vampirul.

— Şi într-un hal aşa de grosolan, a adăugat Jaskier.

— Şi mie mi se pare, a adăugat Cahir nepăsător. Nu ştiu cum stă treaba prin Nordling, dar în Imperiu, deţinerea de manuscrise nu este considerată *crimen,* iar activitatea literară nu se pedepseşte nicidecum.

Geralt s-a uitat la el dintr-o parte şi i-a smuls băţul cu care se juca.

— Şi totuşi, în târgurile cucerite de această naţiune culturală a ta, bibliotecile sunt făcute scrum, a remarcat el pe un ton neutru, cu iz de ironie în voce. Oricum, nu contează. Maria, şi eu simt că ai cam sărit calul. Ca de obicei, scrierile lui Jaskier n-au nicio semnificaţie. Nici pentru siguranţa noastră.

— Stai aşa! a spus săgetătoarea aşezându-se. Ştiu de la mine! Taică-meu, când comornicii regali au ajuns cu recensământul populaţiei la noi acasă, şi-a luat călcâiele la spinare, s-a ascuns în pivniţă şi a rămas acolo două săptămâni fără să-şi arate vârful nasului. Unde-i pergamentul, acolo-i regimentul, tot spunea întruna, iar ce

a scris pana odată, mâine va fi tras pe roată. Şi avea dreptate, chiar dacă era o javră bătrână şi nu era nimic de capul lui! Am nădejdea că arde în fundul iadului, pramatia naibii!

Milva şi-a aruncat cerga şi s-a aşezat lângă foc. Era limpede că-i sărise somnul. Era rost, şi-a dat seama Geralt, de o altă conversaţie nocturnă.

— Văd că nu l-ai prea avut la inimă pe tatăl tău, a remarcat Jaskier după câteva clipe de tăcere.

— Nu, nu l-am avut la inimă deloc, a scrâşnit Milva zgomotos din dinţi. Pentru că era tare parşiv. Când mama nu era atentă, încerca să mă bâjbâie cu labele lui jegoase. N-a vrut să priceapă de vorbă bună, am văzut că n-o mai scot la capăt cu el, aşa că m-am gândit că pricepe cu grebla, i-am tras una, iar, când a căzut, i-am mai tras vreo două în coaste şi-n burtă. Două zile dup-aia a zăcut şi a scuipat sânge... Iar eu, nici una, nici două, mi-am luat lumea-n cap, n-am mai aşteptat să se înzdrăvenească. Mai târziu, au ajuns zvonurile la mine cum c-a murit, iar maică-mea, la scurtă vreme după el... Hei, Jaskier! Ce, scrii despre asta? Nici nu te gândi! auzi la mine ce-ţi spun?

Era ciudat că Milva hoinărea alături de noi; era de mirare că vampirul ne ţinea hangul. Cu toate acestea, şi mai ciudate – şi cu totul de neînţeles – erau motivele lui Cahir, care devenise peste noapte, dacă nu prietenul, cel puţin aliatul duşmanilor poporului său. Tânărul dovedise asta cu prisosinţă în timpul Bătăliei de la Pod, când a ales, fără şovăială, să se proţăpească lângă vrăjitor, cu spada în mână împotriva compatrioţilor săi. Astfel, ne-a atras simpatia şi ne-a risipit până la urmă toate îndoielile noastre. Când scriu „noastre”, mă refer la mine, la vampir şi la săgetătoare. Pentru că Geralt, deşi luptase umăr la umăr cu Cahir, deşi privise moartea în faţă alături de el, rămăsese bănuitor faţă de nilfgaardian şi încă nu-l simpatiza. Încerca, ce-i drept, să-şi ascundă resentimentele, dar, după cum probabil am menţionat deja, era un om simplu, ca un arbore de halebardă; nu se putea preface, iar antipatia lui

reapărea la fiecare pas, ca o anghilă care iese dintr-un năvod găurit.

Cauza era evidentă, adică Ciri.

Prin voia sorţii, am fost pe insula Thanedd la luna nouă din iulie, când s-a ajuns la încăierarea sângeroasă între magicienii credincioşi regilor lor şi trădătorii asmuţiţi de nilfgaard. Trădătorii erau ajutaţi de Veveriţe, de elfii partizani şi de Cahir, fiul lui Ceallach. Cahir era pe Thanedd; fusese trimis acolo într-o misiune specială – trebuia s-o prindă şi s-o răpească pe Ciri. Când s-a apărat, Ciri l-a rănit. Cahir are o cicatrice la mâna stângă şi, de fiecare dată când o văd, mi se urcă sângele la cap. Îmi închipui ce durere infernală a simţit, nici în ziua de azi nu poate îndoi două degete.

Şi după toate acestea, l-am salvat, pe malul Curelei, în timp ce compatrioţii săi îl duceau în lanţuri la o pedeapsă crudă. De ce oare, m-am întrebat, din ce cauză au vrut să-l omoare? Doar pentru eşecul de pe Thanedd? Cahir nu este foarte vorbăreţ, dar eu sunt numai ochi şi urechi, aud ce spun oamenii chiar şi cu jumătate de cuvânt. Flăcăul nu avea încă treizeci de ani şi, totuşi, arăta ca un ofiţer de rang înalt din armata nilfgaardiană. Întrucât vorbeşte perfect limba comună, ceea ce nu prea vezi în rândul nilfgaardienilor, cred că ştiu în ce fel de armată a servit Cahir şi cum de a avansat atât de repede. Şi de ce i se încredinţaseră misiuni atât de ciudate. Inclusiv în străinătate.

Căci tocmai Cahir fusese cel care încercase cândva s-o răpească pe Ciri, cu aproape patru ani în urmă, în timpul masacrului din Cintra. Atunci a ieşit la iveală destinul care urma să-i călăuzească soarta acestei fete.

Întâmplarea a făcut să pot vorbi cu Geralt. Era a treia zi de la traversarea Jarugăi, cu zece zile înainte de echinocţiu, în timp ce treceam prin pădurile din Pesterâuri. Această conversaţie, deşi foarte scurtă, avea şi momente neplăcute şi tulburătoare. Iar pe chipul şi în ochii vrăjitorului erau zugrăvite de pe-atunci semnele ororilor care urmau să izbucnească mai târziu, în noaptea echinocţiului, după ce ni

se alăturase blonda Angoulême.

Vrăjitorul nu se uita la Jaskier. Nu se uita nici înainte, la drum. Se uita la greabănul Babuşcăi.

— Chiar înainte de-a muri, spunea vrăjitorul, Calanthe le-a cerut câtorva cavaleri să depună un jurământ. Ei nu trebuiau să îngăduie ca Ciri să ajungă în mâinile nilfgaardienilor. În timp ce erau puşi pe goană, cavalerii în cauză au fost ucişi, iar Ciri s-a trezit singură printre cadavre şi schije, înconjurată de flăcările care cuprinseseră târgul. Nu ar fi putut scăpa cu viaţă, nu încape nicio îndoială. Dar el a găsit-o. El, Cahir. A salvat-o din ghearele focului şi ale morţii. Cu vitejie şi nobleţe!

Jaskier l-a strunit puţin pe Pegaz. Călăreau în spate, în timp ce Regis, Milva şi Cahir îi precedau cu un pas, dar poetul a vrut să se asigure că niciun cuvânt din această conversaţie nu ajunge la urechile însoţitorilor lor.

— Problema, a continuat vrăjitorul, este că Cahir al nostru era nobil la poruncă. Era nobil ca un cormoran: nu putea să înghită peştele, pentru că avea un inel în gâtlej. Trebuia să-i ducă stăpânului său peştele în cioc. N-a izbutit, aşa că stăpânul s-a supărat pe cormoran! Cormoranul a căzut acum în dizgraţie! Oare nu de aceea caută prietenia şi compania peştelui? Ce părere ai, Jaskier?

Trubadurul s-a aplecat înainte în şa pentru a evita o creangă de tei, care avea deja frunzele îngălbenite.

— Şi totuşi, el i-a salvat viaţa, ai spus-o chiar tu cu gura ta. Datorită lui, Ciri a ieşit vie şi nevătămată din Cintra.

— Şi a început să ţipe noaptea în somn, fiindcă îi apărea în vise.

— Şi totuşi, el este cel care a salvat-o. Nu te mai frământa, Geralt. S-au schimbat multe, ce mai! În fiecare zi se schimbă. Lasă trecutul în urmă, căci nu-ţi aduce nimic în afară de suferinţă; te macină şi asta nu te-ajută deloc. A salvat-o pe Ciri. Faptul a fost, este şi va rămâne întotdeauna un fapt.

Geralt şi-a luat în cele din urmă privirea de la greabănul calului şi şi-a ridicat capul. Jaskier s-a uitat cu coada

ochiului la chipul lui şi apoi şi-a întors în grabă privirea într-o parte.

— Faptul rămâne, a repetat vrăjitorul cu un nod în gât şi cu o voce metalică. O, da! El mi-a strigat acest fapt în faţă, pe Thanedd, cu vocea strangulată de spaimă şi cu ochii la lama spadei mele. Acel fapt şi acel strigăt trebuiau să fie argumente ca să nu-l ucid. Lucru care s-a şi întâmplat; şi cred că nu mai poate fi schimbat. Păcat! Pentru că acolo, pe Thanedd, era momentul potrivit să începem să desfăşurăm lanţul. Lungul lanţ al morţii, lanţul răzbunării despre care şi peste o sută de ani o să bântuie poveşti. Poveşti pe care o să-ţi fie teamă să le asculţi pe întuneric. Înţelegi asta, Jaskier?

— Nu chiar.

— Atunci, du-te naibii!

A fost o discuţie nesuferită, la fel de nesuferită precum era şi moaca vrăjitorului. O, nu mi-a plăcut să-l văd scufundat în acea stare şi să-l aud vorbind despre astfel de grozăvii.

Trebuie să recunosc ceva: comparaţia plastică cu cormoranul şi-a îndeplinit rolul, începusem să mă îngrijorez. Peştele dus în cioc acolo unde o să fie livrat, eviscerat şi prăjit! O analogie chiar simpatică, perspective fericite...

Raţiunea, însă, mi-a îndepărtat grijile. Până la urmă, dacă tot o ţinem aşa cu metafora pescărească, cine eram noi? Sardine, mici sardine pline de oase. În schimbul unei prăzi atât de amărâte, cormoranul Cahir nu putea conta pe clemenţa imperială. De altfel, el însuşi nu avea nimic din ştiuca ce pretindea a fi. Era o sardină la fel ca noi. Într-un moment în care războiul, ca un plug de fier, ara atât pământul, cât şi soarta oamenilor, cine să dea atenţie sardinelor? Îmi pun capul rămăşag că nimeni din Nilfgaard nu-şi mai aduce aminte de Cahir.

Vattier de Rideaux, şeful informaţiilor militare din Nilfgaard, asculta cu capul plecat mustrarea imperială.

— Aşadar, a continuat caustic Emhyr, o instituţie al cărei

buget este de trei ori mai mare decât cel al educaţiei, al culturii şi al artei laolaltă nu este în stare să găsească un om! Omul, hocus-pocus, dispare, se ascunde, în timp ce eu cheltuiesc sume fabuloase pentru o instituţie de care nimic şi nimeni nu are dreptul să se ascundă. Un om, vinovat de trădare, îşi bate joc făţiş de o instituţie căreia i-am oferit destule privilegii şi mijloace pentru a putea să tulbure şi somnul nevinovaţilor. O, crede-mă, Vattier! Data viitoare când o să se aducă vorba în consiliu despre necesitatea reducerii finanţării pentru serviciile secrete, o să-mi plec urechea. Crede-mă!

— Nu mă îndoiesc că Maiestatea Voastră Imperială, şi-a dres vocea Vattier de Rideaux, va lua decizia corectă după ce va cântări cu atenţie argumentele pro şi contra. Atât eşecurile, cât şi succesele repurtate de către serviciu. Maiestatea Voastră poate fi, de asemenea, sigură că trădătorul Cahir aep Ceallach nu va scăpa nepedepsit. Am luat măsuri…

— Nu vă plătesc pentru măsuri, Vattier, ci pentru rezultatele obţinute după aplicarea măsurilor. Care sunt jalnice, Vattier, jalnice! Care-i treaba cu Vilgefortz? Unde naiba-i Ciri? Ce mormăi acolo? Vorbeşte mai tare!

— Cred că Maiestatea Voastră ar trebui să se căsătorească cu fata aceea pe care o ţinem în Darn Rowan. Avem nevoie de căsătoria asta, de anexarea legală a suveranei Cintra, de liniştirea insulelor Skellige şi a partizanilor din Attre, Strept, Mag Turga şi din Coaste. Avem nevoie de o amnistie generală, de pace în spatele şi pe liniile de aprovizionare… De neutralitatea lui Esterad Thyssen din Kovir.

— Ştiu asta. Dar fata din Darn Rowan nu este cea potrivită. Nu mă pot căsători cu ea.

— Să mă ierte Maiestatea Voastră Imperială, dar contează dacă este mai mult sau mai puţin potrivită? Situaţia politică cere o nuntă cu mare pompă. Urgent. Mireasa o să fie ascunsă în spatele unui văl. Şi atunci când o s-o găsim în cele din urmă pe adevărata Ciri, pe mireasă pur şi simplu… o s-o înlocuim.

— Te-ai ţicnit, Vattier?

— Am văzut-o pe falsa Ciri doar în treacăt. Cât despre adevărata Ciri din Cintra, nimeni n-a mai văzut-o de patru ani şi unde mai pui că gura lumii spune c-ar fi trăit mai mult prin Skellige, decât în Cintra. Vă garantez că nimeni n-o să se prindă.

— Nu!

— Maiestatea Voastră…

— Nu, Vattier! Găseşte-mi-o pe adevărata Ciri! Hai, mişcaţi-vă fundurile! Găsiţi-mi-o pe Ciri. Şi pe Cahir. Şi pe Vilgefortz. În primul rând pe Vilgefortz. Căci el o are pe Ciri, sunt sigur.

— Maiestatea Voastră Imperială…

— Te ascult, Vattier! Tot timpul te ascult!

— O vreme am avut bănuiala că aşa numitul caz Vilgefortz a fost o simplă provocare. Că magicianul a fost ucis sau întemniţat, iar vânătoarea spectaculoasă şi zgomotoasă îi serveşte lui Dijkstra ca să ne ponegrească şi ca să-şi justifice represiunile sângeroase.

— Am avut şi eu bănuielile astea.

— Cu toate acestea… N-a fost făcut public în Redania, dar ştiu de la agenţii mei că Dijkstra a descoperit una dintre ascunzătorile lui Vilgefortz, precum şi dovezi că magicianul efectuase acolo experimente bestiale pe oameni. Pe fetuşi umani, ca să fim mai exacţi… şi pe femei tinere, însărcinate. Aşadar, dacă Cirilla ar fi în mâinile lui Vilgefortz, mă tem că o s-o tot căutăm…

— Taci, la naiba!

— Pe de altă parte, a adăugat repede Vattier de Rideaux, văzând chipul împăratului desfigurat de o furie nebună, totul poate, la fel de bine, să fie o dezinformare. Pentru discreditarea magicianului. Caracteristic pentru Dijkstra.

— Trebuie să-l găseşti pe Vilgefortz şi să i-o iei pe Ciri! La naiba! Să nu-ţi mai stea capul la scenarii şi bănuieli. Unde-i Huhurezul? Tot în Geso? S-ar părea că a întors pe dos fiecare pietricică şi a scotocit fiecare gaură din pământ. S-ar părea că fata nu este acolo şi nici n-a fost vreodată pe-acolo. Oare astrologul a greşit sau minte? Acestea sunt

citate din rapoartele lui. Aşadar, ce mai face el pe-acolo?

— Îndrăznesc să vă anunţ că legiuitorul Skellen întreprinde nişte acţiuni cam îndoielnice. Brigada sa, cea pe care Maiestatea Voastră i-a ordonat să o organizeze, recrutează în Maecht, la fortul Rocayne, unde şi-a stabilit o bază. Această brigadă, permiteţi-mi să adaug, este formată dintr-o hoardă tare dubioasă. Mai mult, este extrem de curios că la sfârşitul lunii august, jupânul Skellen a apelat la serviciile unui mercenar vestit…

— Ce?

— A apelat la serviciile unui mercenar a cărui misiune era să lichideze o clică de bandiţi care mişuna prin Geso. Lucrul în sine este lăudabil, dar aceasta este sarcina unui legiuitor imperial?

— Oare nu cumva pizma te face să vorbeşti aşa, Vattier? Oare nu aceasta adaugă culoare şi fervoare rapoartelor tale de informaţii?

— Doar confirm fapte, Maiestatea Voastră.

— Fapte, a spus împăratul, ridicându-se brusc, asta vreau eu să văd. M-am săturat numai să aud despre ele.

Avusese o zi cu adevărat grea. Vattier de Rideaux era obosit. Ce-i drept, el avea plănuit, în programul zilnic, să petreacă încă o oră sau două făcând hârţogăria pentru a evita să se piardă în documente nerezolvate. Însă doar gândul la asta îl cutremura. „Nu”, s-a gândit el, „e prea mult. Mai poate aştepta. Mă duc acasă… Nu, nu acasă. Nevastă-mea poate aştepta şi ea. Mă duc la Cantarella, la dulcea Cantarella, cu care este atât de bine să te odihneşti”.

N-a stat mult pe gânduri. S-a ridicat pur şi simplu, şi-a luat haina şi a ieşit, respingându-l ferm pe secretarul său, care dorea cu orice preţ să-i plaseze în mână o servietă de marochin, plină de documente urgente de semnat. Mâine! Şi mâine-i o zi!

A ieşit din palat pe uşa din spate, dinspre grădini şi a luat-o pe aleea chiparoşilor. A trecut pe lângă iazul în care vieţuia un crap de o sută treizeci şi doi de ani, introdus de

împăratul Torres, după cum reiese din medalia comemorativă, de aur, fixată pe operculul de la branhia peştelui uriaş.

— Bună seara, viconte.

Dintr-o mişcare scurtă din încheietură, Vattier şi-a eliberat pumnalul ascuns în mânecă. I-a alunecat în mână şi l-a prins chiar de mâner.

— Rişti cam mult, Rience, i-a spus rece. Rişti cam mult arătându-ţi moaca pârlită prin Nilfgaard. Chiar şi sub forma unei teleproiecţii magice.

— Ţi-ai dat seama? Culmea, Vilgefortz m-a asigurat că atâta timp cât nu m-atingi, nu te prinzi că sunt doar o iluzie.

Vattier şi-a pus la loc pumnalul. Habar n-avusese că era o iluzie, doar supralicitase, dar acum ştia.

— Eşti prea laş ca să te-arăţi aici în carne şi oase, Rience. Ştii foarte bine ce te-ar aştepta.

— Împăratul încă mai e pornit împotriva mea? Şi împotriva maestrului meu, Vilgefortz?

— Neruşinarea ta este dezarmantă.

— La naiba, Vattier! Vă asigur că suntem încă de partea voastră, eu şi Vilgefortz. Ei bine, recunosc că v-am înşelat dându-vă o Cirilla falsă, dar a fost cu bună credinţă, cu bună credinţă, să mă înec dacă vă mint. Vilgefortz a fost de părere că, din moment ce adevărata Cirilla dispăruse, era mai bine să ai una falsă decât să n-ai niciuna. Ne-am gândit că vă e totuna…

— Neruşinarea ta nu e numai dezarmantă, ci şi scandaloasă. N-am de gând să-mi irosesc timpul certându-mă cu o iluzie necuviincioasă. Când o să te întâlnesc vreodată în carne şi oase, o să stăm de vorbă şi o să dureze mai mult, îţi jur! Până atunci… piei din faţa mea, Rience!

— Nu vă recunosc, Vattier. În trecut, chiar dacă diavolul însuşi vi s-ar fi arătat în faţa ochilor, înainte de exorcizare n-aţi fi ratat cu niciun chip să scoateţi ceva de la el.

Vattier nu s-a sinchisit să-i arunce nicio privire iluziei, în schimb a observat crapul înfăşurat în alge marine, care stârnea leneş nămolul din iaz.

— Să scot? a repetat el în cele din urmă, ţuguindu-şi

buzele dispreţuitor. De la tine? Dar ce-ai putea să-mi dai? Poate pe adevărata Cirilla? Sau pe şeful tău, Vilgefortz? Sau pe Cahir aep Ceallach?

— Stai aşa! iluzia lui Rience şi-a ridicat mâna iluzorie. Ai nimerit.

— Ce-am nimerit?

— Cahir. O să-ţi aducem capul lui Cahir. Eu şi maestrul meu Vilgefortz...

— Dă-o-ncolo, Rience, i-a spus Vattier. Ia vezi, care-i ordinea?

— Fie, cum vrei tu. Vilgefortz şi umila mea persoană o să-ţi aducem capul lui Cahir, fiul lui Ceallach. Ştim unde este, îl putem înhăţa ca pe un rac în sac, cu voia dumitale.

— Dacă aveţi cum, chiar vă rog, vă rog! Sunt aşa de buni spionii din armata reginei Meve?

— Mă pui la încercare? i-a replicat enervat Rience. Sau poate chiar nu ştii? A doua variantă, fără îndoială. Cahir, scumpul meu viconte, este... Ştim unde se află. Şi, de asemenea, încotro se îndreaptă şi cu cine. Îi vrei capul? O să-l ai.

— Capul, a zâmbit Vattier, care nu ne mai poate spune ce s-a întâmplat, de fapt, pe Thanedd.

— Cred că aşa-i mai bine, a replicat Rience cinic. De ce să-i dai lui Cahir ocazia să vorbească? Treaba noastră este să potolim, şi nu să adâncim animozitatea dintre Vilgefortz şi împărat. O să-ţi dau capul lui Cahir aep Ceallach. O să aranjăm în aşa fel, încât meritul să fie al tău şi numai al tău. Livrarea, în decursul următoarelor trei săptămâni.

Crapul străvechi tulbura apa din iaz fluturându-şi aripioarele pectorale. Bestia, se gândea Vattier, trebuie să fie foarte isteaţă. Dar la ce-i poate fi de folos isteţimea? Mereu acelaşi mâl, aceiaşi nuferi.

— Preţul tău, Rience?

— O nimica toată. Vreau să ştiu unde este Stefan Skellen şi ce pune la cale.

— I-am spus ce voia să audă, a zis Vattier de Rideaux, care stătea tolănit pe perne, jucându-se cu o şuviţă aurie de-a Carthiei van Canten. Vezi, scumpa mea, unele lucruri

trebuie abordate cu isteţime. Iar isteţimea înseamnă conformism. Dacă faci altfel, n-ai nimic. Doar apă stătută şi mâl împuţit în iaz. Şi ce dacă iazul este din marmură şi se află la trei paşi de palat? N-am dreptate, scumpa mea?

Carthia van Canten, cu numele de alint Cantarella, nu i-a răspuns. Vattier nu aştepta niciun răspuns de la ea. Fata avea optsprezece ani şi – ca să nu folosesc cuvinte prea grele – nu era un geniu. Obiectivul său principal, cel puţin deocamdată, era să facă dragoste, cel puţin deocamdată, cu Vattier. Cantarella era un talent înnăscut în materie de sex, îmbinând entuziasmul şi angajamentul cu arta şi tehnica. Însă nu asta era cel mai important.

Cantarella vorbea puţin şi rar, în schimb ştia să asculte şi o făcea cu plăcere. Cu Cantarella puteai vorbi, te puteai odihni, relaxa mental şi reîntrema psihic.

— Un om în munca asta nu se poate aştepta decât la mustrări, i-a spus Vattier cu amărăciune. Pentru că n-am găsit-o pe o oarecare Cirilla! Dar oare victoriile dobândite de armată prin sudoarea oamenilor mei nu sunt destule? Oare dacă Marele Stat-Major este ţinut la curent cu fiecare mişcare a duşmanului, asta nu înseamnă nimic? Ca să nu mai punem la socoteală atâtea cetăţi pe care agenţii mei le-au deschis armatelor imperiale, când lor le-ar fi luat săptămâni întregi! Dar nu, pentru toate astea, nimeni nu te laudă. Numai Cirilla aceea contează!

Pufnind furios, Vattier de Rideaux a luat din mâinile Cantarellei un pahar plin cu vestitul Est Est din Toussaint, un vin vechi, care amintea de vremurile în care împăratul Emhyr var Emreis era încă un băieţel lipsit de drepturile de aderare la tron şi avea multe necazuri, iar Vattier de Rideaux era un tânăr şi nesemnificativ ofiţer de informaţii.

Erau ani buni. Pentru vinuri.

Vattier sorbea jucându-se cu sânii rotunjiţi ai Cantarellei şi povestea. Iar Cantarella îl asculta cu sufletul la gură.

— Stefan Skellen, scumpa mea, a mormăit şeful serviciilor secrete imperiale, este un combinator şi un conspirator. Dar o să aflu în curând ce combină, chiar înainte ca Rience să ajungă la el… Am deja un om acolo…

Foarte apropiat de Skellen… Foarte, foarte apropiat…

Cantarella a desfăcut cordonul care-i ţinea halatul lui Vattier, petrecut parte peste parte, apoi s-a aplecat. Vattier i-a simţit respiraţia pe piele şi a gemut anticipând plăcerea. Talent, se gândea el. Iar apoi atingerile moi şi fierbinţi ale buzelor ei de catifea îl făceau să uite de orice altceva.

Încet, cu pricepere şi cu talent, Carthia van Canten îi dăruia plăcere lui Vattier de Rideaux, şeful serviciului de informaţii al Imperiului. Acesta nu era singurul său talent. Dar Vattier de Rideaux habar n-avea.

Nu ştia că, în ciuda aparenţelor, Carthia van Canten avea o memorie excelentă şi o inteligenţă ageră ca argintul viu.

Tot ce-i spunea Vattier, orice informaţie, orice cuvinţel pe care-l scăpa în prezenţa ei, Carthia le transmitea pe toate a doua zi magicienei Assire var Anahid.

Da, bag mâna-n foc că în Nilfgaard nu-şi mai amintea nimeni de mult de Cahir şi nici de logodnica sa, dacă într-adevăr avea vreuna.

Dar despre asta mai târziu, deocamdată să revenim la ziua şi la locul de trecere a Jarugăi. Ne îndreptam în grabă spre est, vrând să ajungem în împrejurimile Pădurii Negre, cunoscută sub numele de Caed Dhu în Graiul Vechi. Acolo îşi duceau veacul druizii, care puteau să prorocească locul în care se afla Ciri sau, eventual, să-l identifice interpretând visele ciudate care îl tulburau pe Geralt. Am călătorit prin pădurile din Pesterâuri de Sus, numite şi Malulstâng, o ţară sălbatică şi aproape pustie, aflată între Jaruga şi o regiune numită Coaste, situată la poalele munţilor Amell, limitată la est de valea Dol Angra, iar la vest, de meleagurile lacustre, mlăştinoase, al căror nume îmi scapă.

Nimeni nu a emis vreodată pretenţii speciale asupra acestei ţări, prin urmare nu s-a ştiut niciodată cui aparţine cu adevărat şi cine o guvernează. S-ar părea că, în acest sens, au avut câte ceva de spus conducătorii succesivi din Temeria, Sodden, Cintra şi Rivia, tratând Malulstâng ca pe o feudă a propriei coroane, cu diferite consecinţe şi încercând uneori să-şi susţină argumentele prin foc şi spadă. Dar mai

târziu, de după munţii Amell au sosit armatele din Nilfgaard şi nimeni altcineva nu a mai avut nimic de spus. Nu mai încăpea nicio îndoială asupra drepturilor feudale sau funciare: tot ce se extindea la sud de Jaruga aparţinea Imperiului. În timp ce scriu aceste cuvinte, Imperiului îi aparţin multe meleaguri şi la nord de râu. Din lipsă de informaţii exacte, nu ştiu câte şi până unde se întind.

Revenind la Pesterâuri, permite-mi, dragă cititorule, o digresiune în privinţa proceselor istorice: istoria acestui teritoriu a fost creată şi modelată aproape întâmplător, ca să zic aşa, ca produs secundar al conflictelor dintre forţele externe. Adesea, locuitorii din afara unei ţări îi creează istoria. Prin urmare, alohtonii sunt cauza, în timp ce autohtonii suferă invariabil consecinţele.

Pesterâuri este un exemplu perfect.

Pesterâuri avea odinioară propriii săi locuitori, nativii pesterâureni. Războaiele şi bătăliile care au durat ani de zile i-au scufundat în sărăcie şi au fost nevoiţi să plece în pribegie. Satele şi cătunele au fost preschimbate în scrum, ruinele grădinilor şi ogoarelor au fost pustiite. Negoţul s-a prăbuşit, caravanele ocoleau drumurile şi cărările părăginite. Puţinii locuitori rămaşi în Pesterâuri se sălbăticiseră. Se deosebeau de urşi şi de lupi, în principal, prin faptul că purtau pantaloni. Cel puţin unii. Adică: unii purtau, iar alţii se deosebeau. În mare parte, deveniseră un popor grobian, primitiv şi nepoliticos.

Şi total lipsit de simţul umorului.

Fiica brunetă a apicultorului şi-a aruncat peste umăr cosiţa care o sâcâia şi s-a întors să învârtească piatra de moară cu o energie furioasă. Eforturile lui Jaskier păreau zadarnice – fata rămăsese indiferentă la vorbele meşteşugite ale poetului. Jaskier a făcut cu ochiul către restul companiei, prefăcându-se că suspină adânc, şi şi-a dat ochii peste cap. Dar nu s-a dat bătut.

— Dă-mi voie, a spus el cu un zâmbet larg. Dă-mi voie, a repetat, cât o macin eu, tu coboară în pivniţă ca să iei o bere. Trebuie să existe o groapă ascunsă undeva, iar în

groapă, un butoi. N-am dreptate, frumoasa mea?

— Ar trebui s-o lăsaţi în pace pe fată, conaşule, i-a spus mânioasă apicultoarea, o femeie înaltă şi suplă, de o frumuseţe uluitoare, în timp ce trebăluia prin bucătărie. Doar ţi-am spus deja că n-avem nicio bere.

— De zeci de ori vi s-a spus, conaşule, a sărit în ajutorul soţiei apicultorul, întrerupându-şi conversaţia cu vrăjitorul şi vampirul. O să vă facem clătite cu miere şi-atunci să vedeţi. Da' mai întâi, lasă-mi fiica să macine grăunţele pentru făină. Până şi un magician ar da din colţ în colţ să facă clătite fără făină. Lăsaţi-o în pace, lăsaţi-o să macine în pace!

— Ai auzit, Jaskier? a strigat vrăjitorul. Lasă fata-n pace şi găseşte-ţi o ocupaţie folositoare. Sau scrie-ţi memoriile!

— Mi-e sete. Aş bea ceva înainte de-a mânca. Am ceva plante, o să-mi fac o infuzie. Femeie, putem găsi nişte apă caldă pe-aici? Apa caldă, întreb, se găseşte?

Bătrânica ce stătea pe băncuţa de lângă sobă, mama apicultorului, şi-a ridicat privirea de la şoseta pe care o tricota.

— Se găseşte, porumbelule, se găseşte, a mormăit ea, numai s-o punem la încălzit.

Jaskier a oftat şi, resemnat, s-a reîntors la masă, unde şedeau tovarăşii săi şi discutau cu apicultorul. Îi întâlniseră dimineaţă devreme. Era un bărbat scund, cu părul negru, ciufulit, monstruos de păros. Prin urmare, n-a fost lucru de mirare faptul că micuţa trupă de drumeţi a fost înspăimântată de apariţia lui bruscă, luându-l drept licantrop. Şi, ca să fie şi mai amuzant, primul care a urlat „Vârcolacul, vârcolacul!" a fost vampirul Regis. După câteva clipe de confuzie, lucrurile s-au lămurit repede, iar apicultorul, în ciuda înfăţişării lui năstruşnice, s-a dovedit a fi plăcut şi primitor. Trupa a acceptat fără şovăială invitaţia de a intra în casa lui. Aceasta, numită în jargonul apicultorilor moşie, era situată într-o poiană luminoasă. Apicultorul locuia acolo împreună cu mama, soţia şi fiica lui. Ultimele două erau înzestrate cu o frumuseţe extraordinară, deşi puţin cam stranie, fără îndoială că

printre strămoşii lor era vreo driadă sau o hamadriadă.

La început, conversaţia cu apicultorul s-a învârtit în jurul albinelor, stupilor, fagurilor, cerii, mierii, al afumării şi al recoltării. Ai fi crezut că nu poate vorbi despre nimic altceva. Dar, din nou, aparenţele s-au dovedit înşelătoare.

— Politica? Bah! La ce ne putem aştepta de la ea? Ca de obicei. Biruri tot mai mari de dat. Trei urne de miere şi un calup mare de ceară. Abia am timp să răsuflu, din zori şi până în amurg stau pe băncuţa mea să adun mierea… Cui îi plătesc tributu'? Celui care mi-l cere! De unde să ştiu cine-i la putere acum? În ultima vreme mi-l cere în limba nilfgaardiană. Se pare că suntem o provincie imperială sau cam aşa ceva. Pentru miere, dacă vând ceva, primesc bani imperiali, pe care este zugrăvit împăratu'. Are o moacă simpatică, da'-i sever, se vede de la o poştă. Cam asta-i, ce să-i faci…

Cei doi câini ai casei – unul negru şi unul roşcat –, proţăpiţi în faţa vampirului, şi-au îndreptat capetele şi au început să urle. Soţia hamadriadă a apicultorului s-a întors dinspre vatră şi i-a lovit cu mătura.

— Semn rău, a spus apicultorul, când câinii urlă-n miezu' zilei. Cam asta-i, ce să-i faci… despre ce vorbeam?

— Despre druizii din Caed Dhu.

— Hei! Deci nu glumeaţi, conaşii mei buni? Chiar vreţi să vă duceţi la druizi? Vi s-a urât cu viaţa sau ce? Acolo-i moarte sigură, ce mai tura-vura! Tăietorii de vâsc prind pe oricine îndrăzneşte să calce în luminişu' lor, îl priponesc de un trunchi de răchită şi îl lasă să ardă la foc domol.

Geralt i-a aruncat o privire lui Regis, iar Regis i-a făcut cu ochiul. Amândoi cunoşteau perfect zvonurile născocite pe seama druizilor. Pe de altă parte, Milva şi Jaskier au început să asculte cu mare interes. Şi cu îngrijorare vădită.

— Unii spun, a continuat apicultorul, că tăietorii de vâsc se răzbună, fiindcă nilfgaardienii au început, i-au stârnit, intrând în stejărişul sfânt prin Dol Angra şi atacând druizii fără niciun motiv. Alţii spun că druizii au început-o, căci au prins nişte nilfgaardieni şi i-au schingiuit până şi-au dat sufletu', iar acum Nilfgaardu' le plăteşte cu vârf şi îndesat.

Adevăru-adevărat nimeni nu-l ştie. Un lucru-i sigur, dacă druizii pun laba pe tine, te leagă de o salcie şi te frig. Să te duci la ei e ca şi cum te-ai duce la moarte.

— Nu ne temem de ei, a rostit calm Geralt.

— Aşa-i. Apicultorul i-a măsurat din priviri pe vrăjitor, precum şi pe Milva şi pe Cahir, care tocmai intrau în casă după ce îşi priponiseră caii. Se vede că sunteţi oameni neînfricaţi, bravi şi înarmaţi. Bah! Cu oameni ca voi, nu te temi să călătoreşti… Cam asta-i, ce să-i faci… Da' nu mai sunt tăietori de vâsc în Codru' Negru, în zadar v-a fost truda şi drumu'. Nilfgaardu' i-a asuprit şi, în cele din urmă, i-a gonit din Caed Dhu. Nu mai sunt acolo.

— Cum aşa?

— Uite-aşa. Au fugit tăietorii de vâsc.

— Încotro?

Apicultorul şi-a privit soţia, hamadriada, şi a rămas tăcut câteva clipe.

— Încotro? a repetat vrăjitorul.

Motanul tigrat al apicultorului s-a proţăpit în faţa vampirului şi a început să miaune a jale. Stăpâna casei l-a alungat cu o mătură.

— Semn rău când mâţa miaună în miezu' zilei, a mormăit apicultorul, ciudat de tulburat. Iar druizii… Cam asta-i, ce să-i faci… Au fugit în Coaste. Aşa cum vă spun. În Coaste.

— La vreo şaizeci de mile spre sud, a spus Jaskier pe un ton destul de liniştit, chiar vesel. Dar privirea vrăjitorului l-a redus imediat la tăcere.

În liniştea care se aşternuse, se auzea numai mieunatul de rău augur al motanului care fusese alungat din casă.

— La urma urmei, ce contează pentru noi? a spus vampirul.

Dimineaţa zilei următoare le-a adus şi alte surprize. Şi multe enigme, care au fost însă rezolvate rapid.

— Să mă ia naiba! a spus Milva, prima care a ieşit din aşternut, trezită din somn de zgomotul din curte. Să mă ia naiba! Uită-te la asta, Geralt!

Poiana era înţesată de oameni. La prima vedere, erau acolo cinci sau şase grupuri de apicultori. Cu ochiul său

experimentat, vrăjitorul a observat în mulţime câteva capcane şi cel puţin un smolitor. În toată această gloată erau cam o duzină de flăcăi, zece femei, zece adolescenţi de ambele sexe şi la fel de mulţi copii mai mici. Aveau în dotare şase care, doisprezece boi, zece vaci şi patru capre, mai multe oi şi, de asemenea, mulţi câini şi pisici ale căror lătrături şi mieunaturi nu erau de bun augur.

— Vreau să ştiu, a rostit Cahir frecându-se la ochi, ce înseamnă toate acestea.

— Necazuri, a spus Jaskier, scoţându-şi fânul din păr.

Regis n-a spus nimic, dar avea o mină ciudată.

— Nobili conaşi, vă invităm să luaţi micu' dejun, le-a spus gazda lor, apropiindu-se de adăpostul unde petrecuseră noaptea, însoţit de un bărbat lat în umeri. Micu' dejun este gata. Ovăz cu lapte. Şi miere... Şi daţi-mi voie să vi-l prezint pe Jan Cronin, starostele stupăritului nostru...

— Încântat! a minţit vrăjitorul fără să răspundă plecăciunii, poate şi din cauza genunchiului care îl durea de-l seca la inimă. Şi toată droaia asta, de unde a venit aici?

— Cam asta-i, ce să-i faci... a răspuns apicultorul scărpinându-şi scăfârlia. Vedeţi, vine iarna... stupii sunt goi, ramele-s goale. A sosit vremea să ne întoarcem la Coaste, la Riedbrune... Să stoarcem mierea, să iernăm... Dar prin păduri e primejdios... singuri...

Starostele apicultorilor şi-a dres vocea. Văzând mina lui Geralt, apicultorul părea să se codească puţin.

— Aveţi cai şi arme, s-a bâlbâit el. Sunteţi neînfricaţi şi curajoşi, se vede de la o poştă. Cu oameni ca voi, nu ne-ar fi frică să plecăm la drum... Şi pentru voi o să fie mai uşor... Ştim fiecare potecă, fiecare drum forestier sau pădure, precum şi fiecare mlaştină... Şi o să vă dăm de-ale gurii...

— Iar druizii, a completat cu răceală Cahir, au părăsit Caed Dhu. Au luat-o spre Coaste, mai exact. Ce coincidenţă nemaipomenită!

Geralt s-a apropiat încet de apicultor şi l-a zgâlţâit cu ambele mâini de piepţii caftanului. Apoi s-a răzgândit şi l-a eliberat, netezindu-şi hainele. N-a spus nimic. Nu i-a pus

nicio întrebare. Dar apicultorul s-a grăbit să ofere el însuşi explicaţii.

— V-am spus adevăru'! Jur! Să mă înghită pământu' de sub picioare dac-am minţit! Tăietorii de vâsc au părăsit Caed Dhu! N-o să-i găsiţi acolo!

— Dar sunt în Coaste, aşa-i? a mârâit Geralt. Mai precis în locul în care trebuie să mergeţi tu şi tot alaiul tău! Unde vreţi să ajungeţi cu o escortă înarmată. Vorbeşte, flăcăule! Dar fii cu băgare de seamă, pentru că pământul de sub picioarele tale e gata să te înghită!

Apicultorul şi-a plecat capul şi s-a uitat la pământul de sub picioare cu îngrijorare. Geralt nu a spus nimic, a păstrat o muţenie elocventă. Milva, care a înţeles în sfârşit ce se petrece, a înjurat ca la uşa cortului. Cahir a pufnit dispreţuitor.

— Ei, şi? l-a întrebat vrăjitorul. Încotro au luat-o druizii?

— Da' cine poate şti asta, bunul meu conaş? s-a bâlbâit în cele din urmă apicultorul. Ar putea fi în Coaste... la fel de bine ca şi în alte părţi. În Coaste sunt multe stejărişuri mari, iar druizii au la inimă stejarii.

În spatele apicultorului stăteau deja, pe lângă starostele Cronin, cele două hamadriade, mama şi fiica. „Bine că fata s-a aruncat în partea mamei mai degrabă decât în cea a tatălui", a gândit vrăjitorul mecanic. „Apicultorul se potriveşte cu soţia sa ca nuca-n perete". A observat câteva femei, nu prea frumoase, dar cu aceeaşi privire imploratoare, care avansaseră în spatele hamadriadelor.

Geralt i-a aruncat o privire lui Regis, neştiind dacă să râdă sau să înjure.

Vampirul a ridicat din umeri.

— Apicultorul are dreptate, Geralt, a spus el. Până la urmă, este destul de mare probabilitatea ca druizii să se fi dus în Coaste. Este un domeniu care le convine, într-adevăr.

— Şi, după părerea ta, a întrebat vrăjitorul, aruncând o privire rece vampirului, este destul de mare această probabilitate, încât să ne schimbăm brusc direcţia pentru a porni orbeşte împreună cu toată droaia asta?

Regis a ridicat iarăşi din umeri.

— Care e diferenţa? Ia gândiţi-vă. Druizii nu se află în Caed Dhu, această direcţie iese din discuţie. Bănuiesc că despre întoarcerea la Jaruga nici nu poate fi vorba, toată lumea cred că e de acord cu asta. Drept urmare, toate celelalte direcţii sunt la fel de bune.

— Serios? Vocea vrăjitorului avea aceeaşi patimă ca privirea lui. Şi dintre toate direcţiile care ne-au mai rămas, care crezi că ar fi cea mai potrivită? Cea pe care o iau apicultorii? Sau în sens opus? Cum consideri în înţelepciunea ta infinită?

Vampirul s-a întors încet spre apicultor, staroste, hamadriade şi celelalte femei.

— Dar oare de ce vă este atât de frică, oameni buni, încât vă trebuie o escortă? Ce vă sperie atât de mult? Spuneţi drept.

— Ah, bunu' meu conaş! a gemut Jan Cronin, iar în ochii lui strălucea o groază autentică. Asta da întrebare... Drumu' nostru trece prin Crângu' Jilav! Şi acolo, bunu' meu conaş, este înfiorător! Există brucolaci, bunu' meu conaş, lilieci cu nasu' lung, endriagi, inorogi şi alte spurcăciuni. Ei bine, în urmă cu doar două săptămâni, un lechi l-a prins pe ginerele meu, abia a avut timp să geamă şi atât i-a fost. Şi vă miraţi că ne este frică să mergem acolo, cu femei şi cu copii?

Vampirul l-a privit pe vrăjitor cu o mină foarte serioasă.

— Înţelepciunea mea infinită, a spus el, îmi recomandă că cel mai rezonabil este să aleg direcţia cea mai potrivită pentru un vrăjitor.

Am luat-o apoi spre sud, spre Coaste, meleaguri aflate la poalele munţilor Amel. Avansam într-o procesiune imensă, care avea aproape de toate: june, apicultori, capcane, mame, copii, june, animale domestice, obiecte de uz casnic, june... Şi al naibii de multă miere! Toate erau lipicioase de la acea miere, până şi fetele.

Caravana avansa în ritmul pietonilor şi al căruţelor; totuşi, cadenţa marşului nu încetinea, căci mergeam ca un şnur, urmam un traseu precis, fără să şovăim: apicultorii

cunoşteau drumurile, potecile şi digurile dintre lacuri. Şi era tare bine-venită această cunoaştere a locurilor, tare bine-venită, da! Mai ales că începuse să picure şi dintr-odată blestematul tărâm Pesterâuri se cufundase într-o pâclă groasă ca smântâna. Fără apicultori ne-am fi rătăcit cu siguranţă sau ne-am fi înecat într-o mlaştină. De asemenea, nu era nevoie să ne facem griji pentru organizarea şi pregătirea proviziilor: eram hrăniţi de trei ori pe zi, pe săturate, chiar dacă nu era prea sofisticată mâncarea. Şi ni se dădea voie, după masă, să ne întindem câteva clipe cu burta-n sus.

Pe scurt, era minunat. Chiar şi vrăjitorul, bătrânul posomorât şi plictisit, a început să zâmbească şi să se bucure de viaţă, pentru că socotise că o să parcurgem cincisprezece mile pe zi, în vreme ce, de când lăsaseserăm în urmă Brokilonul, nu izbutiserăm nici măcar o dată aşa o performanţă. Geralt n-avea nimic de făcut, pentru că, chiar dacă Crângul Jilav era tare jilav, al naibii de jilav chiar, încât e greu să-ţi închipui ceva mai jilav de-atât, n-am întâlnit niciun monstru. Bine, noaptea, fantomele mai urlau din când în când, silviile ţipau şi lumini sălbatice dansau în mlaştini. Dar nimic senzaţional.

Ca s-o spunem pe aia dreaptă, eram puţin îngrijoraţi gândindu-ne că urmăm o direcţie aleasă cam la întâmplare şi din nou fără niciun obiectiv clar. Dar, aşa cum spunea vampirul Regis, mai degrabă înaintezi fără niciun obiectiv, decât să stai pe loc fără niciun obiectiv sau, şi mai rău, să renunţi fără niciun obiectiv.

— Jaskier! Leagă-ţi ca lumea tubul ăla! Ar fi păcat ca o jumătate de secol de poezie să alunece şi să se piardă printre ferigi!

— Nicio grijă! Nu se pierde, fiţi siguri. Şi nici n-o să las pe nimeni să mi-l fure! Oricine va vrea să-mi smulgă tubul, va trebui să treacă mai întâi peste cadavrul meu. Putem şti, Geralt, ce te face să zâmbeşti aşa? Stai, lasă-mă să ghicesc… Cretinismul din naştere?

Într-o bună zi, o echipă de arheologi de la Universitatea din Castell Graupian, care făcea săpături la Beauclair, a dezgropat sub un strat de cărbune, care indica un incendiu de mari proporţii, un strat şi mai vechi, care data din secolul al XIII-lea. Arheologii au scos la iveală în acest strat o cavernă formată din resturi de ziduri, înfundată cu lut şi var, iar în ea, spre marea uimire a oamenilor de ştiinţă, au fost găsite două schelete umane bine conservate: un bărbat şi o femeie. Lângă schelete, în afară de arme şi nenumărate mici artefacte, s-a descoperit un tub din piele întărită, lung de treizeci de ţoli. Pe piele era inscripţionat un scut decolorat, reprezentând lei şi diamante. Profesorul Schliemann, un renumit specialist în sfragistica Evului Întunecat, care conducea echipa, a identificat stema ca fiind emblema Riviei, un regat antic, cu o localizare nedefinită.

Uluirea arheologilor a atins apogeul, deoarece, pe vremea Evului Întunecat, astfel de tuburi erau folosite pentru păstrarea manuscriselor; greutatea recipientului le-a dat de gândit că în interior erau o puzderie de hârtii şi de pergamente. Starea excelentă de conservare a tubului le-a dat speranţa că documentele vor fi lizibile şi vor arunca o lumină asupra trecutului întunecat. Veacuri întregi aveau să vorbească despre asta! A fost un cadou nemaipomenit, o victorie pentru ştiinţă care nu trebuia irosită. Cu precauţie, lingviştii şi cercetătorii în limbi moarte au fost aduşi din Castell Graupian, precum şi specialişti care erau în stare să deschidă tubul fără cel mai mic risc de deteriorare a conţinutului preţios.

Între timp, zvonurile despre „comoară” s-au răspândit printre membrii echipei profesorului Schliemann. Printr-un noroc au ajuns şi la urechile unor indivizi cunoscuţi ca Zdyb, Cap şi Kamil Ronstetter, care fuseseră angajaţi să sape în lut. Convinşi că tubul era literalmente plin cu aur şi cu giuvaiere, noaptea, cei trei săpători ai noştri au pus mâna pe artefactul nepreţuit şi au fugit cu el în pădure. Acolo au aprins un foc şi s-au aşezat în jurul lui.

— Ce-aştepţi? l-a întrebat Cap pe Zdyb. Deschide ţeava

aia odată!

— Nu vrea să se deschidă, s-a plâns Zdyb, întorcându-se spre Cap. S-a înţepenit al naibii!

— Dă-i un şut cu ciubota! l-a sfătuit Kamil Ronstetter.

Sub călcâiul lui Zdyb, capacul descoperirii nepreţuite a cedat şi conţinutul ei s-a împrăştiat pe pământ.

— O! Fir-ar al naibii! a strigat Cap uimit. Ce-i asta?

A fost o întrebare stupidă, pentru că se vedea cu ochiul liber că erau suluri de hârtie. Prin urmare, Zdyb, în loc să-i răspundă, a luat unul dintre suluri în mână şi l-a apropiat de nas. Pentru un răstimp, a observat semnele care arătau ciudat.

— Scrieri, a spus el în cele din urmă cu autoritate. Astea-s litere!

— Litere? a strigat Kamil Ronstetter, alb ca varul de îngrozit ce era. Litere scrise? Eh! Fir-ar al naibii!

— Scrierile sunt curată vrăjitorie, s-a bâlbâit Cap, cu dinţii clănţănindu-i de groază. Literele nu-s nimic altceva decât magie neagră! Nu pune mâna, a naibii porcărie! Poate te molipseşti de ceva.

Zdyb n-a apucat să spună de două ori. A aruncat sulul în foc şi şi-a şters febril mâinile tremurânde de pantaloni. Kamil Ronstetter a aruncat în flăcări braţul de hârtii rămase – la urma urmei, copiii s-ar fi putut împiedica de blestemăţia aceea. Apoi trioul s-a îndepărtat cu iuţeală de acel loc primejdios.

Monumentul nepreţuit al literaturii Evului Întunecat ardea în vâlvătăi înalte şi strălucitoare. Pentru un scurt timp, veacurile au vorbit în şoapte liniştite de hârtie înnegrită în foc. Apoi flăcările s-au stins… şi bezna mohorâtă a acoperit pământul.

Houuenaghel Dominik Bombastus, **1239, a prins cheag în provincia Ebbing prin negoţ la scară larga şi s-a pripăşit în Nilfgaard. Respectat de împăraţii precedenţi, a fost ridicat la rangul de prefect şi senator de Uenendal de către imperatorul Jean Calueit, iar ca răsplată pentru serviciile prestate, i s-a acordat isprăvnicia peste Neweugen. Sfetnic credincios al împăratului, Houuenaghel s-a bucurat de toată încrederea şi a luat parte la multe afaceri publice în 1301. Chiar în Ebbing a desfăşurat o amplă activitate caritabilă, cheltuind sume considerabile pentru a-i sprijini pe nevoiaşi şi pe neputincioşi, precum şi pentru construirea de orfelinate, spitale şi creşe. Mare iubitor al artelor plastice şi al sportului, a ridicat în capitală un teatru comic şi un stadion, ambele purtându-i numele. Era privit ca un model de dreptate, onestitate şi integritate în comunitatea negustorilor.*

EFFENBERG şi TALBOT, *Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul VII*

4

— Numele şi prenumele martorului?

— Selborne, Kenna. Adică, iertare… Joanna.

— Profesia?

— Prestator de servicii diverse.

Martorul are îndrăzneala să glumească? Martorului i se reaminteşte că se confruntă cu instanţa imperială într-un proces pentru înaltă trădare! De mărturia martorului depinde viaţa multor oameni, întrucât trădarea este pedepsită cu moartea! Martorului i se reaminteşte că nu s-a prezentat în faţa instanţei de bunăvoie, ca cetăţean liber, ci ca prizonier transferat dintr-o cetate în care a fost întemniţat. De declaraţiile martorului vor depinde, printre altele, reîntoarcerea în detenţie sau eliberarea sa. Instanţa şi-a permis această tiradă îndelungată pentru a-i arăta martorului că zeflemeaua şi glumele nu sunt adecvate în această sală! Nu numai că sunt de prost gust, dar pot avea şi consecinţe extrem de grave. Martorului i se dă jumătate de minut pentru a se gândi la această chestiune. După acest răstimp, instanţa îşi reia întrebarea.

— Sunt gata, onorate judecător.

— Martorul este rugat să ni se adreseze cu „onorată instanţă”. Meseria martorului?

— Sunt psion, onorată instanţă. Da’ mai ales în slujba serviciilor de informaţii imperiale, vreau să spun…

— Vă rog să daţi răspunsuri scurte şi concise. Când instanţa va avea nevoie de lămuriri suplimentare, le va solicita. Am luat la cunoştinţă despre colaborarea martorului cu serviciile secrete ale Imperiului. Cu toate acestea, vă rugăm să adăugaţi la protocol, ce înseamnă cuvântul „psion” pe care martorul l-a folosit pentru a-şi defini meseria?

— Am pe-pe-es pur, adică psi de rangu-ntâi, fără posibilitatea de pe-ka. Mai exact, pot să aud gândurile altora, pot să vorbesc de la depărtare cu un magician, un elf sau un alt psion. Şi să trimit o comandă mental. Adică să

pun pe cineva să facă ceea ce vreau, fără să-i spun nimic prin vorbe. De asemenea, pot să fac pre-cog, da' numa-n timpu' somnului.

— Vă rugăm să adăugaţi la protocol că martorul Joanna Selborne este un psionic cu capacitate de percepţie extrasenzorială. Este telepată şi teleempatică, sub hipnoză este capabilă de precogniţie, fără a avea însă puteri telechinezice. Martorului i se reaminteşte că folosirea puterilor magice şi extrasenzoriale este strict interzisă în această sală. Continuăm interogatoriul. Când, unde şi în ce împrejurări s-a confruntat martorul cu persoana care pretinde că este Cirilla, prinţesa din Cintra?

— Cum c-ar fi o oarecare Cirilla, am aflat abia la zdup. Adică, adică în temniţă, onorată instanţă. La anchetă. Atunci am fost înştiinţată că-i totuna cu Falka sau Cintreana. Toate acestea s-au întâmplat în astfel de împrejurări, încât trebuie să le pomenesc în ordine, spre lămurire, adică. Aşa a fost: am fost agăţată într-o cârciumă din Etolia de către Dacre Silifant, omu' care stă acolo…

— Aş dori să consemnăm că martorul Joanna Selborne l-a indicat pe acuzatul Silifant de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Să continuăm.

— Dacre, onorată instanţă, a recrutat o hansă… Adică o brigadă armată. Acei bărbaţi şi femei neînfricaţi… Dufficey Kriel, Neratin Ceka, Chloe Stitz, Andres Vierny, Til Echrade… Nu mai trăieşte niciunu'… Cât despre cei care au supravieţuit, majoritatea sunt aici, sub pază…

— Martorul este rugat să ne spună exact când a avut loc întâlnirea cu acuzatul Silifant.

— Era anu' trecut, prin august, pe undeva pe la sfârşitu' lunii, când anume, nu-mi amintesc. În orice caz, în septembrie n-a fost, căci acel septembrie, zău, n-am cum să-l uit! Dacre, care auzise de mine, mi-a spus că are nevoie de un psion pentru hansa lui, unu' care să nu se teamă de magie, pentru c-o să aibă de-a face cu magicienii. Treaba, a spus el, este pentru împărat şi Imperiu, aşa c-o să fie bine plătită, iar căpetenia hansei nu-i nimeni altcineva decât Huhurezu' în persoană.

— Vorbind despre Huhurezul, martorul îl are în vedere pe Stefan Skellen, legiuitorul împăratului?

— Chiar pe el îl am în vedere, păi, cum să nu!

— Rog să se noteze în protocol. Când şi unde l-a întâlnit martorul pe legiuitorul Skellen?

— În septembrie, pe paişpe, în fortuleţu' din Rocayne. Rocayne, onorată instanţă, e un post de frontieră care veghează asupra drumurilor negustoreşti, care duc de la Maecht către provinciile Ebbing, Geso şi Metinna. Taman acolo, Dacre Silifant ne-a condus trupa cu cinşpe cai. În total eram douăjdoi, pentru că restu' trupei ne aştepta deja la Rocayne, sub comanda lu' Ola Harsheim şi lu' Bert Brigden.

Podeaua din lemn gemea sub ciubotele grele, pintenii zornăiau, cataramele metalice zăngăneau.

— Salutare, conule Stefan!

Nu numai că Huhurezul nu s-a ridicat, dar nici măcar nu s-a sinchisit să-şi ia picioarele de pe masă. N-a făcut decât să-şi fluture mâna, cu un gest grandios.

— În sfârşit! i s-a adresat pe un ton caustic. Dar mult a mai trebuit să te-aştept, Silifant.

— Mult? a râs Dacre Silifant. Asta-i bună! Conule Stefan, mi-ai dat patru săptămâni ca să-ţi fac rost de mai mult de o duzină de viteji războinici dintre cei mai buni pe care Imperiul şi împrejurimile sale i-au avut vreodată! Ca să adun o asemenea ceată, nici măcar un an nu mi-ar fi fost de-ajuns. Iar eu m-am străduit şi am izbutit în douăzeci şi două de zile. Poate c-aş merita să fiu lăudat, hm?

— Să ne mai potolim cu laudele până când o să-ţi văd trupa! a obiectat rece Skellen.

— Şi de ce nu chiar acum? Iată-i pe locotenenţii mei, care acum sunt ai tăi, conule Stefan: Neratin Ceka şi Dufficey Kriel.

— Salutare, salutare! Huhurezul s-a hotărât în cele din urmă să se ridice, la fel şi aghiotanţii săi. Faceţi cunoştinţă, conaşilor… Bert Brigden, Ola Harsheim…

— Ne cunoaştem bine. Dacre Silifant i-a strâns puternic

mâna dreaptă lui Ola Harsheim. Sub porunca bătrânului Braibant, am înăbuşit împreună răscoala de la Nazair. A fost grozav, nu-i aşa, Ola? Ce grozăvie! Caii mergeau prin bălţi de sânge, le ajungea până la genunchi! Iar conul Brigden, dacă nu mă înşel, vine din Gemmer? De la Împăciuitori? Păi, o să vă găsiţi cunoştinţe în brigadă! Am mai mulţi împăciuitori acolo.

— Abia aştept să-i văd, a intervenit Huhurezul. Putem să ne ducem?

— Doar o clipă, i-a răspuns Dacre. Neratin, du-te şi aranjează-i în coloane, aşa, ca să arate grozav în faţa jupânului legiuitor.

— Neratin Ceka e bărbat sau femeie? a întrebat Huhurezul, mijindu-şi ochii şi privind spre ofiţerul care ieşea.

— Jupâne Skellen! şi-a dres glasul Dacre Silifant, tuşind, dar când a vorbit din nou, vocea îi era fermă şi privirea, de gheaţă. Asta n-o ştiu precis. Pare bărbat, dar n-aş băga mâna-n foc. În schimb, bag mâna-n foc că Neratin Ceka este un ofiţer nemaipomenit. Cât despre întrebarea la care v-aţi gândit, ar fi fost important dacă aş fi avut de gând să-i cer mâna. Dar nu-i cazul. Nici la tine, bănuiesc.

— Ai dreptate, a recunoscut Skellen după o scurtă reflecţie. N-are rost să vorbim despre asta. Hai să-ţi vedem ceata, Silifant!

Neratin Ceka, individul de sex incert, nu a stat degeaba. Când Skellen şi ofiţerii au ieşit în curtea fortului, brigada era aliniată, ordonată şi niciun cap de cal nu ieşea nici cu o palmă din coloană. Satisfăcut, Huhurezul şi-a dres glasul. Nu-i rea trupa. Bah! Dacă n-ar fi chestiunile politice, aş lua o trupă de-astea şi m-aş duce la hotar ca să jefuim, violăm, omorâm, pârjolim… Omul s-ar simţi din nou tânăr… Of, dacă n-ar fi politica asta blestemată!

— Bine, domnule Skellen? l-a întrebat Dacre Silifant, cu obrajii rumeni de la emoţia reprimată. Ce părere aveţi despre şoimii mei?

Huhurezul îşi muta privirea de la un chip la altul, de la o siluetă la alta. Pe unii dintre ei îi cunoştea personal, mai

mult sau mai puţin. Pe alţii, din auzite. Datorită reputaţiei.

Til Echrade, un elf cu părul de culoare deschisă, cercetaşul împăciuitorilor gemmerieni. Rispat la Pointe, sergent din aceeaşi formaţiune. Şi următorul gemmerian: Cyprian Fripp cel Tânăr. Skellen participase la execuţia celui Bătrân. Celor doi fraţi li se dusese vestea pentru tendinţele lor sadice.

Mai departe, sprijinindu-se liniştită pe şaua iepei sale, Chloe Stitz, o hoaţă folosită ocazional de serviciile secrete. Huhurezul şi-a retras repede privirea de la căutătura insolentă şi zâmbetul maliţios.

Andres Vierny, un Nordling din Redania, un zbir. Stigward, un pirat, renegat de Skellige. Dede Vargas, naiba ştie de unde mai apăruse şi el, un criminal profesionist. Kabernik Turent, criminal pasional.

„Şi alţii. La fel. Toţi sunt deopotrivă”, se gândea Skellen. „O congregaţie, o frăţie în care toţi, după primele cinci crime, devin identici. Aceleaşi gesturi, aceleaşi mişcări, aceeaşi manieră de a vorbi, de a se mişca şi de a se îmbrăca.

Aceiaşi ochi. Ochi de şarpe, impasibili şi reci, imobili şi plaţi, a căror expresie nimic, nici măcar cele mai oribile atrocităţi, nu e în stare s-o schimbe.”

— Deci, conule Stefan?

— Nu-i rău. Bună trupă, Silifant!

Dacre s-a înroşit şi mai tare şi a salutat cu pumnul la inimă, ca gemmerienii.

— Mi-am dorit în mod special, i-a amintit Skellen, câţiva care să fie familiarizaţi cu magia. Cărora să nu le fie frică nici de magi, nici de magicieni.

— N-am uitat. Iată-l pe Til Echrade şi, în afară de el, fata aceea înaltă de pe iapa castanie, de lângă Chloe Stitz.

— Mi-o aduci mai târziu.

Huhurezul s-a rezemat de balustradă, a lovit-o cu mânerul de fier al biciului său…

— Salutare, companie!

— Salutare, jupâne legiuitor!

— Mulţi dintre voi, a început Skellen în timp ce răsuna

urletul coral al trupei, au mai lucrat cu mine, mă cunosc şi îmi cunosc cerinţele. Aceştia o să vrea să le explice celor care nu mă cunosc ce aştept de la subordonaţii mei şi ce nu tolerez la ei. Aşa că n-o să-mi bat gura de pomană. Chiar de astăzi, unii dintre voi o să-şi primească sarcinile, iar mâine, în zori, o s-o ia din loc ca să le îndeplinească. Pe teritoriul Ebbingului. Vă reamintesc că Ebbingul este, oficial, un regat autonom şi că, oficial, n-avem nicio jurisdicţie acolo, aşa că vă îndemn să acţionaţi cu prudenţă şi cu discreţie. Rămâneţi în slujba Imperiului, dar vă interzic să-l pomeniţi, să vă lăudaţi şi să trataţi autorităţile locale cu aroganţă. Vă poruncesc să vă comportaţi în aşa fel, încât să nu atrageţi atenţia asupra voastră. E limpede?

— Da, jupâne legiuitor!

— Aici, la Rocayne, sunteţi oaspeţi şi trebuie să vă comportaţi ca oaspeţii. Vă interzic să vă părăsiţi cazarma, dacă nu trebuie neapărat. Vă interzic legăturile cu garnizoana fortului. Mai mult, ofiţerii o să vă găsească ceva de făcut ca să nu înnebuniţi de plictiseală. Conaşilor Harsheim şi Brigden, vă rog să vă ocupaţi de cazarea companiei!

— Abia am avut timp să descalec de pe iapă, onorată instanţă, că Dacre m-a şi apucat de mânecă şi mi-a spus: Jupânu’ Skellen vrea să stea de vorbă cu tine, Kenna. Ce era să fac? Ne ducem. Huhurezu’ stă cu picioarele pe masă şi-şi dă din când în când cu biciu’ peste tureatca ciubotelor. Şi nici una, nici două mă întreabă dacă sunt Joanna Selborne, cea implicată în dispariţia vasului „Steaua Sudului”. Eu spun că nu, căci nu s-au găsit dovezi împotriva mea. El râde: „Îmi plac, a spus el, cei împotriva cărora nu se pot găsi dovezi”. Apoi m-a întrebat dacă talentu’ pe-pe-es, adică de psion, îl am din naştere. Când i-am confirmat, s-a întunecat şi mi-a spus: „Am crezut că talentu’ tău o să-mi fie de folos asupra magicienilor, da’ mai întâi trebuie să ai de-a face cu o altă persoană, la fel de misterioasă.”

— Martorul este sigur că tocmai acestea sunt cuvintele folosite de legiuitorul Skellen?

— Sigur. Doar nu de pomană-s psion.

— Martorul este rugat să continue.

— Un olăcar plin de praf, care se vedea cât colo că nu-şi cruţase calu', ne-a întrerupt conversaţia. Avea veşti urgente de transmis Huhurezului în particular. Când ne duceam spre cazarma noastră, Dacre Silifant mi-a spus că nasu' lui îi spune că aceste veşti urgente o să ne-arunce în şeile noastre înainte de lăsarea întunericului. Şi a avut dreptate, onorată instanţă. Chiar înainte de a ne putea gândi la cină, juma' de trupă era deja în şa. Eu am fost norocoasă, l-au ales pe Til Echrade, un elf. Am fost bucuroasă, pentru că, după atâtea zile pe drum, aveam curu' flenduri… Şi-mi mai venise şi menstruaţia…

— Vă rog să vă abţineţi de la descrieri pitoreşti ale indispoziţiilor intime. Şi să rămâneţi la subiect. Când a descoperit martorul identitatea „persoanei misterioase", pomenite de legiuitorul Skellen?

— O să vă spun acuşica, dar tre' să vă spun în ordine, pentru că altfel lucrurile o să fie atât de încurcate, încât n-o să mai pricepem nimic. Cei care trebuiau să-şi înşeueze caii în mare grabă înainte de cină au plecat din Rocayne la galop pentru a ajunge la Malhoun. De unde au adus o copilă…

Nycklar era furios pe el însuşi. Era atât de furios, încât îi venea să plângă.

Dacă ar fi ascultat sfaturile date de oamenii de bună credinţă! Dacă şi-ar fi amintit măcar nişte proverbe sau fabule, mai ales fabula corbului care n-a ştiut cum să-şi ţină pliscul! Dacă şi-ar fi rezolvat ce-avea de rezolvat şi s-ar fi întors acasă, în Gelozia! Da' de unde! Dornic de aventură, călărea mândru, simţind în tăşcuţă greutatea plăcută a monedelor. Nycklar nu s-a putut abţine de la tentaţie. În loc să se întoarcă direct în Gelozia, după ce a plecat din Claremont, s-a dus până la Malhoun, unde avea multe cunoştinţe, printre care şi câteva dudui cărora le făcea ochi dulci. Prin Malhoun se umfla în pene ca un curcan primăvara, se agita, trăncănea, îşi alerga calul prin poiană,

făcea cinste prin cârciumi, arunca banii în stânga şi-n dreapta pe tejghele, gesticula de parcă ar fi avut sânge albastru, dacă nu de prinţ, măcar de conte.

Şi povestea.

Povestea despre cele întâmplate cu patru zile în urmă în Gelozia. Povestea schimbându-şi din când în când versiunea: adăuga detalii, scornea, minţea de stingea, ceea ce nu-i deranja deloc pe ascultători. Muşteriii cârciumii, localnicii şi străinii îl ascultau deopotrivă cu sufletul la gură. Iar Nycklar continua, pretinzând că este o persoană bine informată. Şi plasându-se în centrul născocirilor sale tot mai des.

În a treia seară, limba aceasta a lui i-a adus necazuri.

În momentul în care bărbaţii au trecut pragul cârciumii, s-a aşternut o tăcere de plumb în sală, iar în acea tăcere, zornăitul pintenilor, zăngănitul cataramelor metalice şi scrâşnetul armelor răsunau ca un clopot de rău augur, care anunţă nenorociri din vârful clopotniţei.

Lui Nycklar nici măcar nu i s-a dat şansa să încerce s-o facă pe eroul. A fost prins şi scos din cârciumă atât de repede, încât abia de trei ori a atins pământul cu călcâiele. Prietenii săi, care cu o zi înainte băuseră pe banii lui şi-i juraseră prietenie pe viaţă, tăceau acum, cu ochii pironiţi în pământ, cu capetele sub mese, ca şi cum sub mese s-ar fi înfăptuit nu ştiu ce miracol sau ar fi dansat fete dezbrăcate. Până şi adjunctul şerifului, care se afla în cârciumă, s-a întors cu faţa la perete şi a tăcut mâlc.

Nici Nycklar n-a mai scos nicio vorbă, n-a întrebat cine, ce, pentru ce şi de ce. Spaima îi transformase limba într-o tijă uscată şi rigidă.

L-au suit pe un cal şi i-au poruncit să meargă. Câteva ceasuri bune. Apoi a fost un fort cu o palisadă şi un turn. O curte înţesată cu soldaţi gălăgioşi, îngâmfaţi, înarmaţi până-n dinţi. Şi o odaie. În odaie, trei oameni. Comandantul şi doi subordonaţi, se vedea de la o poştă. Comandantul, nu prea înalt, negricios, bine îmbrăcat, vorbea pe un ton neutru şi era surprinzător de amabil. Nycklar a rămas fără cuvinte când l-a auzit scuzându-se pentru necazuri şi

neplăceri şi asigurându-l că nu i se va face rău. Dar nu s-a lăsat păcălit. Aceşti oameni îi aminteau prea mult de Bonhart.

Asocierea s-a dovedit a fi corectă. Taman Bonhart îi interesa. Nycklar ar fi putut să se aştepte la asta. Pentru că el cu limba sa se încurcase în acea belea.

Când a fost luat la întrebări, a început să vorbească. I s-a pus în vedere să spună adevărul, să nu-l nuanţeze. A fost avertizat cu blândeţe, dar ferm, iar omul care îl avertizase, bărbatul bine îmbrăcat, se juca întruna cu un pumnal foarte ascuţit, iar ochii îi erau vicleni şi răi.

Nycklar, fiul coşciugarului din Gelozia, a spus adevărul. Adevărul gol-goluţ. Despre cum, în acea dimineaţă a zilei de nouă septembrie, Bonhart, un zbir, măcelărise în satul Gelozia trupa Şobolanilor până la ultimul, lăsând-o în viaţă pe o singură banditä, pe cea mai tânără, care se numea Falka. A povestit cum tot satul se adunase pentru a asista la prinderea şi schingiuirea ei, dar ce să vezi, Bonhart nici n-a omorât-o, nici n-a schingiuit-o. Nu i-a făcut nimic altceva decât ceea ce-i face un om de rând nevestei sale sâmbătă seara, când se întoarce acasă de la han: a bătut-o, i-a tras câteva scatoalce în bot şi nimic mai mult.

Conaşul bine îmbrăcat, care se juca cu pumnalul, tăcea în timp ce Nycklar povestea cum Bonhart le retezase capetele Şobolanilor morţi sub ochii Falkăi şi cum le smulsese cerceii de aur cu nestemate unul după altul, aşa cum scobeşti stafidele dintr-o prăjitură. Şi cum în faţa acestui spectacol, Falka, legată de un cârlig pentru priponit caii, vărsa întruna şi ofta.

El a mai povestit cum, mai târziu, Bonhart a legat-o pe fată cu un lanţ în jurul gâtului, ca pe un câine, apoi a târât-o la Hanul „Sub Capul Himerei”. Şi apoi…

— Şi apoi, a continuat flăcăul, care-şi trecea permanent limba peste buze, conaşul Bonhart a comandat o bere, căci asudase; era ud leoarcă şi i se uscase gâtleju’. Şi pe urmă a strigat că are chef să dea cuiva un cal bun şi cinci florini în mână. Aşa a spus el cu gura lui, cu vorbele astea. Şi iaca

aşa, m-am oferit de îndată, fără să mai aştept să văd cine mai vrea, pentru că râvneam cu ardoare să am şi eu calu' meu şi câţiva gologani la teşcherea. Tata nu-mi dă nicio leţcaie, bea de stinge toţi gologanii de pe coşciuge. Aşa că m-am prezentat şi l-am întrebat care-i calu', mă gândeam că-i de-al Şobolanilor. Conaşu' Bonhart s-a uitat la mine aşa de lung, de m-au trecut fiori reci pe şira spinării, da' mi-am zis în sinea mea că poate să-mi tragă şi-un şut în cur, numai să pun mâna pe ce făgăduise. Păi, cum să nu? Pică pară mălăiaţă în gura lu' Nătăfleaţă, cum zice şi zicala. Unde mai pui că armăsarii Şobolanilor stăteau priponiţi de cârlige; mai ales iapa neagră a Falkăi era de o frumuseţe rară. Aşa că m-am înclinat şi l-am întrebat ce tre' să fac. Iar conaşu' Bonhart, cică tre' să mă duc la Claremont să fac un popas la Fano. Cu calu' pe care-l vrea inima mea. Pesemne c-a văzut că iapa neagră mi-a căzut cu tronc, da' mi-a spus să nu mă ating de ea. Aşa c-am ales murgu' cu o stea albă…

— Lasă culorile şi marcajele cailor! s-a răstit Stefan Skellen. Vorbeşte-mi despre lucruri concrete. Spune-mi ce ţi-a poruncit Bonhart.

— Conaşu' Bonhart a scris nişte scrisori şi mi-a poruncit să le ascund bine. Mi-a spus să mă duc la Fano şi la Claremont şi să le înmânez anumitor persoane.

— Scrisori? Ce era în ele?

— Da' de unde să ştiu, conaş bun? Eu cu cititu' nu prea le am şi unde mai pui că scrisorile erau pecetluite cu inelu' conaşului Bonhart.

— Dar pentru cine erau scrisorile, ţi-aduci aminte?

— Şi încă cum îmi amintesc. Conaşu' Bonhart m-a pus să repet de zece ori ca să ţin minte. Am ajuns fără să mă rătăcesc acolo unde trebuia şi am dat cui trebuia scrisorile în mână. Amândoi m-au lăudat, mi-au spus că sunt un om de ispravă, iar conaşu' negustor mi-a dat un dinar chiar…

— Cui i-ai dat scrisorile? Fii mai clar!

— Prima scrisoare a fost pentru maestru' Esterhazy, armurieru' din Fano. A doua, pentru conaşu' Houvenaghel, un negustor din Claremont.

— Au deschis scrisorile în prezenţa dumitale? Poate a îngăimat vreunul ceva în timp ce citea? Ia, adu-ţi aminte, flăcăule!

— Dacă vă spun că nu-mi aduc aminte… n-am dat atenţie atunci, iar acu’ nu-mi aduc aminte nici să mă pici cu ceară…

— Mun, Ola, li s-a adresat Skellen locotenenţilor săi, fără să-şi ridice vocea. Scoateţi-l pe nenorocitul ăsta în curte, scoateţi-i chiloţii şi daţi-i vreo treizeci de bice.

— Mi-aduc aminte! a strigat flăcăul. Tocmai mi-am adus aminte!

— Pentru reîmprospătarea memoriei, a rânjit Huhurezul, nu-i nimic mai bun ca nucile cu miere sau loviturile de bici la cur. Vorbeşte!

— În Claremont, când conaşu’ negustor Houvenaghel citea scrisoarea, mai era un conaş cu el, unu’ mic, un pitican, ce să mai vorbim! Conaşu’ Houvenaghel vorbea cu el… Eeee… I-a spus că scria c-o s-avem parte în curând de un teatru cum nu s-a mai văzut. Asta a spus!

— Nu cumva scorneşti?

— Pe mormântu’ mamei mele mă jur! Nu-i pune să mă bată, conaşu’ meu bun! Ai milă!

— Hai, ridică-te, nu-mi mai linge ciubotele! Ia de-aici un dinar.

— O sută de mulţumiri… Milostivule…

— Ţi-am spus să nu-mi lingi ciubotele. Ola, Mun, voi pricepeţi ceva? Ce legătură are teatrul…

— Amfiteatrul, i-a replicat brusc Boreas Mun. Nu teatrul, ci amfiteatrul.

— Aha, aha! a exclamat flăcăul. Aşa a spus! Parc-ai fi fost acolo, conaşu’ meu bun!

— Teatru şi amfiteatru! Ola Harsheim şi-a trântit pumnul în palmă. Este un cod de-al lor, ia să ne gândim. E simplu. Amfiteatrul este un avertisment împotriva urmăritorilor. Bonhart i-a avertizat să fugă! Dar ca să scape de cine? De noi?

— Cine ştie, a răspuns Huhurezul gânditor. Cine ştie… Trebuie să trimitem oameni la Claremont… Şi, de

asemenea, la Fano. Să ai în vedere asta, Ola, să împarţi sarcinile pe grupuri… Ascultă puţin, flăcăule…

— Porunceşte, bunu’ meu conaş!

— Dacă am înţeles eu bine, când ai plecat din Gelozia cu scrisorile lui Bonhart, el a rămas acolo? Dar se pregătea să o ia din loc? Era grăbit? Poate a spus ce are de gând să facă?

— Nu, n-a spus nimic. Şi nici nu părea pe picior de plecare. A poruncit să-i fie spălate hainele, care erau pline de sânge, iar el umbla hăbăuc doar în cămaşă şi izmene, da’ îşi ţinea spada legată la brâu. Da’ mă gândesc că se grăbea. Le venise de hac Şobolanilor şi le tăiase beregatele pentru a căpăta recompensa, trebuia să meargă s-o ceară. Şi pe Falka aia o prinsese ca s-o predea vie cuiva. Asta-i meseria lui, nu?

— Acea Falka… Te-ai uitat bine la ea? Ce te hlizeşti, idiotule?

— O, bunu’ meu conaş! Dacă m-am uitat bine? Şi încă cum! Cu de-amănuntu’!

— Scoate-ţi hainele! a repetat Bonhart, iar la auzul vocii sale, lui Ciri i s-a făcut pielea de găină.

Dar revolta a preluat controlul.

— Nu!

Nu i-a văzut pumnul, nici nu a observat cu coada ochiului mişcarea braţului. A fulgerat-o în ochi, pământul i-a fugit de sub picioare şi a simţit brusc o durere ascuţită în şold. Obrazul şi urechea îi ardeau ca focul; atunci şi-a dat seama că nu o lovise cu pumnul, ci cu dosul palmei.

Stătea deasupra ei, îi ţinea în faţă pumnul încleştat. I-a văzut inelul cu pecetea în formă de craniu, care după o clipă îi împungea obrazul ca un claxon.

— Îmi eşti datoare cu un dinte din faţă, i-a spus el rece. De aceea, data viitoare când aud cuvântul „nu” ieşindu-ţi din gură, o să-ţi rup doi dinţi dintr-odată. Dezbracă-te!

S-a ridicat şovăind şi cu mâinile tremurându-i a început să se descheie la nasturii şi la cataramele de la haine. Localnicii prezenţi la hanul „Sub Capul Himerei” murmurau,

îşi dregeau vocea, îşi fereau privirea. Stăpâna hanului, văduva Goulue, stătea aplecată sub tejghea, prefăcându-se că are de căutat ceva.

— Dă-ţi jos toate de pe tine! Până la ultima zdreanţă.

„Ei nu sunt aici”, îşi zicea Ciri în gând, dezbrăcându-se şi uitându-se în gol spre podea. „Nu-i nimeni aici. Şi nici eu nu sunt aici.”

— Desfă-ţi picioarele.

„Ei nu sunt deloc aici. Ce-o să se întâmple acum nu mă priveşte. Deloc. Nici cât negru sub unghie.”

Bonhart a izbucnit în râs.

— Tu, am impresia că te duci cu gândul prea departe. Trebuie să-ţi spulber iluziile. Te dezbrac, idioato, ca să verific dacă n-ai semne magice, vrăji sau amulete ascunse. Şi în niciun caz ca să-ţi admir goliciunea jalnică. Să nu-ţi închipui cine ştie ce naiba. Eşti slabă, plată ca o scândură şi, ca să fie şi mai rău, hidoasă ca treizeci şi şapte de nenorociri. Cred că, chiar dacă mi s-ar scula, mai degrabă mi-aş băga-o într-o curcă.

S-a apropiat, i-a împrăştiat hainele cu vârful ciubotei şi a măsurat-o din cap până-n picioare.

— Scoate totul, am spus! Cerceii, inelele, colierul, brăţara!

I-a strâns cu atenţie toate bijuteriile. Cu un şut i-a aruncat într-un colţ surtucul cu guler de vulpe albastră, mănuşile, eşarfa multicoloră şi centura din zale de argint.

— N-o să mai defilezi ca un papagal sau ca o semielfă din bordel! Celelalte boarfe poţi să ţi le pui înapoi pe tine. Şi voi, la ce vă zgâiţi? Goulue, adu-mi ceva de haleală, c-am flămânzit. Iar tu, burduhănosule, vezi ce-i cu hainele mele!

— Eu sunt starostele aici!

— Zău? Vai, ce bine! a exclamat Bonhart, iar sub greutatea privirii sale, starostele Geloziei părea că se topeşte la propriu. Dacă cumva hainele mele nu ies bine spălate, ca o autoritate ce eşti, cu capu’ răspunzi. Cară-te la spălătorie! Şi voi, ceilalţi, căraţi-vă şi voi de-aici. Iar tu, hăndrălăule, ce mai stai? Ai scrisorile, calu-i înşeuat, treci la drum şi la galop cu tine! Şi ia aminte la mine, dacă nu-ţi ţii

pliscul, rătăceşti scrisorile sau încurci adresele, te găsesc şi-n gaură de şarpe şi-ţi stâlcesc mutra de nu te mai recunoaşte nici mă-ta care te-a făcut!

— O iau din loc, conaşule bun! O iau din loc!

— În ziua aceea, a spus Ciri şi şi-a strâns buzele, m-a mai bătut de două ori: cu pumnul şi cu biciul. Apoi s-a oprit. Stătea aşa şi se uita la mine fără nicio vorbă. Avea ochii ca… ca de peşte, aşa. Fără gene, fără sprâncene… Un fel de globuri apoase, cu câte un miez negru, topit. Şi-a înfipt în mine ochii aceea, fără să scoată o vorbă. Cu asta m-a îngrozit mai mult decât cu bătaia. Nu ştiam ce are de gând.

Vysogota tăcea. Prin odaie mişunau şoarecii.

— Mă întreba întruna cine sunt, iar eu tăceam. Ca atunci când mă prinseseră Căutătorii în deşertul Korath, aşa şi acum m-am refugiat adânc în mine, dacă înţelegi ce vreau să spun. Căutătorii mi-au spus atunci că sunt ca o păpuşă şi chiar eram ca o păpuşă de lemn, amorţită şi fără viaţă. Mă uitam cumva de sus la tot ceea ce se petrecea cu acea păpuşă. Ce dacă mă bat, ce dacă mă calcă în picioare, ce dacă mă leagă cu lanţul la gât ca pe un câine? Doar nu sunt eu, nu sunt deloc eu aici… înţelegi?

— Înţeleg, a clătinat din cap Vysogota. Înţeleg, Ciri.

— Atunci, onorată instanţă, ne-a venit nouă rându'. Trupei noastre. Neratin Ceka a preluat comanda asupra noastră, ajutat de Boreas Mun, ţintaşu'. Boreas Mun, onorată instanţă, cică izbutea să ţintească peştele-n apă! Se pare chiar că într-o bună zi, Boreas Mun…

— Martorul este rugat să se abţină de la digresiuni.

— Poftim? Ah, da… am priceput. Deci, ni s-a poruncit să zburăm în galop până la Fano. Era şaişpe septembrie, în zori de zi…

Neratin Ceka şi Boreas Mun călăreau în frunte. În spatele lor se aflau Kabernik Turent şi Cyprian Fripp cel Tânăr, urmaţi de Kenna Selborne şi Chloe Stitz. Andres Vierny şi Dede Vargas închideau alaiul şi cântau o melodie la modă

de-a soldaţilor, sponsorizată şi promovată de Ministerul Războiului. Chiar şi printre cântecele militare, aceasta se remarca prin nota amară a versurilor şi prin încălcarea grosolană a regulilor gramaticale. Se intitula *În război*, pentru că toate strofele – şi erau mai mult de patruzeci – începeau cu aceste cuvinte.

În război multe s-au mai întâmplat.
Ba câte-un cap era retezat,
Ba se-ntindea şfară-n ţară
Că unu' avea maţele pe-afară.

Kenna fluiera în surdină ritmul. Era fericită că rămăsese printre oamenii pe care ajunsese să-i cunoască bine în timpul îndelungatei călătorii de la Etolia la Rocayne. După conversaţia cu Huhurezul, se aştepta să fie trimisă la întâmplare în altă parte şi poate chiar la trupa formată din bărbaţi ca Brigden şi Harsheim. Acolo ajunsese Til Echrade, de exemplu, dar elfa îi cunoştea acum pe cei mai mulţi dintre noii săi camarazi şi o cunoşteau şi ei pe ea.

Mergeau agale, deşi Dacre Silifant le poruncise să galopeze până când nu mai puteau caii. Dar erau profesionişti. Atâta timp cât puteau fi văzuţi din fort, au gonit, ridicând vârtejuri de praf, dar apoi au încetinit. Galopul nebunesc şi chinuirea cailor sunt bune pentru neisprăviţi şi amatori, iar iuţeala, fără doar şi poate, doar ca să prinzi purici!

Chloe Stitz, o hoaţă profesionistă din Ymlac, îi povestea Kennei despre colaborarea ei anterioară cu legiuitorul Stefan Skellen. Kabernik Turent şi Fripp cel Tânăr şi-au strunit caii şi le ascultau, privindu-le adesea.

— Îl cunosc bine. Am slujit de mai multe ori sub el…

Chloe a început să se bâlbâie, dându-şi seama de semnificaţia dublă a cuvintelor sale, apoi a început să râdă uşor şi nonşalant.

— Am slujit sub comanda lui, a chicotit ea. Dar nu-ţi face griji, Kenna. Nu se întâmplă musai la fel cu Huhurezul. El nu mi-a impus, eu am fost cea care, la vremea respectivă,

căutam o ocazie şi am găsit-o. Şi pentru a fi foarte clară, o să-ţi spun răspicat că nu este o modalitate prea bună de a obţine ajutor şi protecţie.

— N-am de gând nimic de genu' ăsta, a şoptit Kenna strângându-şi buzele şi uitându-se sfidător la rânjetele lui Turent şi Fripp. N-o să caut ocazii, da' nici griji nu-mi fac. Nu mă sperii de nimic. Mai cu seamă de un cocoş!

— Nu ştiţi să vorbiţi despre altceva, le-a spus Boreas Mun, oprindu-şi armăsarul pentru a le aştepta pe Kenna şi Chloe, ca să-l ajungă din urmă. Dar aici n-o să luptaţi cu un cocoş, duduile mele! a continuat el în timp ce mergea alături de cele două tinere. Oricine îl cunoaşte pe Bonhart ştie că este imbatabil în lupta cu spada. Tare-aş fi bucuros să aflu că intre el şi conul Skellen nu-i nici gâlceavă, nici duşmănie. Că toate astea, nu-s decât un foc de paie şi nimic mai mult...

— Eu nu mai pricep nimic, a recunoscut Andres Vierny din urmă. Parcă aveam de urmărit nu ştiu ce magiciană, de aceea ni s-a pus la dispoziţie un psion, pe Selborne Kenna, aici de faţă. Iar acum a venit vorba despre Bonhart şi nu ştiu ce fată!

— Bonhart este un vânător de recompense! le-a explicat Boreas Mun, dregându-şi glasul. A avut o înţelegere cu Skellen. Şi n-a respectat-o. Cu toate că i-a făgăduit conaşului Skellen c-o va ucide pe fată, el a lăsat-o în viaţă.

— Pentru că, pesemne, altcineva i-a făgăduit o recompensă mai mare, dacă i-o dă vie, decât i-ar da Huhurezul pentru ea moartă, a replicat Chloe Stitz, ridicând din umeri. Aşa-s vânătorii de recompense. Onoare la ei n-ai să găseşti!

— Bonhart nu era aşa, a spus Fripp cel Tânăr, privind în jur. Bonhart se ţinea mereu de cuvânt.

— Păi, asta-i culmea, că nu mai e cum a fost.

— Dar de ce-o fi atât de importantă fata aia? De trebuia ucisă şi nu-i ucisă?

— Ce ne pasă nouă? s-a încruntat Boreas Mun. Noi am primit nişte porunci! Iar conul Skellen are dreptul să primească ce-i al lui. Bonhart trebuia s-o omoare pe Falka şi

n-a omorât-o. Conul Skellen are dreptul să-i ceară seama.

— Bonhart ăsta, a repetat Chloe Stitz cu convingere, are de gând să ia pe ea mai multe parale dacă-i vie decât dacă-i moartă. Ăsta-i tot chichirezu'.

— Conul legiuitor, a spus Boreas Mun, la fel s-a gândit de la început. Că Bonhart i-a făgăduit unuia dintre baronii din Geso, care era supărat pe gaşca de Şobolani, că i-o aduce în viaţă pe Falka, astfel încât să se poată distra cu ea şi s-o schingiuiască după bunul plac, încet, până îşi dă duhul. Dar până la urmă nu s-a adeverit aşa ceva. Nu se ştie pentru cine o ţine Bonhart pe Falka în viaţă, dar cu siguranţă nu pentru acel baron.

— Conule Bonhart! a strigat starostele pântecos din Gelozia, intrând în han asudat şi gâfâind. Conule Bonhart, oameni înarmaţi în sat! Merg călare pe cai!

— Pagubă-n ciuperci! a spus Bonhart şi şi-a şters blidul cu o bucată de pâine. Mare mi-ar fi fost mirarea, dac-ar fi fost călare pe maimuţe, să spunem. Câţi sunt?

— Patru!

— Şi ţoalele mele?

— Sunt spălate… Încă nu s-au uscat…

— Să vă ia naiba! Acum n-am încotro, trebuie să-mi primesc oaspeţii în izmene. Dar, la urma urmei, la aşa oaspeţi, aşa primire!

Şi-a reglat spada la brâu peste izmenele pe care şi le-a băgat în ciubote, apoi a scuturat lanţul legat de gâtul lui Ciri.

— În picioare, Şobolăniţo!

Când a ieşit cu ea pe trepte, cei patru călăreţi erau deja lângă han. Se putea observa că parcurseseră un drum lung şi trecuseră prin pustietăţi şi prin zloată. Caii, hainele şi hamurile erau pline de praf şi de noroi.

Erau patru, dar aveau cu ei un al cincilea cal de rezervă. Văzându-l, pe Ciri au năvălit-o dintr-odată căldurile, deşi ziua era foarte rece. Era iapa ei, încă mai purta dârlogii şi şaua ei. Şi căpăstrul primit în dar de la Mistle. Caii aparţineau bărbaţilor care îl uciseseră pe Hotsporn.

S-au oprit în faţa hanului. Unul dintre ei, cel mai probabil căpetenia, s-a apropiat şi şi-a ridicat şapca în faţa lui Bonhart. Avea un ten măsliniu şi o mustaţă neagră, care părea desenată cu cărbune deasupra buzei superioare. Ciri a constatat că buza superioară se contracta la intervale regulate, iar acea mustaţă îi conferea bărbatului un aer furios. Sau poate chiar era furios?

— Salutare, conule Bonhart!

— Salutare, conule Imbra! Salutare, conaşilor! Bonhart agăţa pe îndelete lanţul lui Ciri de un cârlig de pe un stâlp. Iertaţi-mă că vă primesc în indisponibili, dar nu m-am aşteptat. Aţi făcut un drum lung, un drum foarte lung… de la Geso pân-aici, la Ebbing. Şi cum este nobilul baron? Cum o duce cu sănătatea?

— Ca un castravecior, i-a răspuns indiferent smeadul, contractându-şi din nou buza superioară. Dar n-avem vreme de pierdut cu trăncăneala. Ne grăbim.

— Eu, Bonhart şi-a ridicat brâul şi indispensabilii, nu vă reţin deloc.

— S-a dus vestea că le-ai venit de hac Şobolanilor.

— Aşa-i.

— Şi, aşa cum i s-a făgăduit baronului, a reluat smeadul, prefăcându-se în continuare că n-o vede pe Ciri pe trepte, pe Falka ai prins-o în viaţă.

— Aşa-i şi asta.

— Aşadar, ţi-a surâs norocul acolo unde noi n-am izbutit, a spus smeadul şi a aruncat o privire spre iapa lui Ciri. Bine. Luăm fata şi ne ducem acasă. Rupert, Stavro, luaţi-o!

— Cătinel, Imbra! l-a oprit Bonhart, ridicând mâna. N-o să iei pe nimeni nicăieri. Şi asta din simplul motiv că nu v-o dau. M-am răzgândit. O s-o păstrez pe fată pentru uzul propriu şi personal.

Smeadul, pe nume Imbra, s-a aplecat în şa, şi-a dres vocea şi a scuipat o flegmă care a aterizat uluitor de departe, la baza treptelor.

— Da’ i-ai făgăduit baronului!

— E drept, i-am făgăduit. Da’ m-am răzgândit.

— Cum aşa? Am auzit bine?

— Cum auzi tu, Imbra, nu mă priveşte.

— Ai fost găzduit trei zile la rând la castel. În schimbul făgăduinţei pe care i-ai dat-o baronului, trei zile ai băut şi te-ai îndopat. Cele mai bune vinuri din pivniţă, păuni fripţi, căprioare, pateuri, caraşi cu smântână. Trei nopţi ai dormit ca un rege în puf. Şi acum vii să-mi spui că te-ai răzgândit? Ăsta-mi eşti?

Bonhart tăcea, păstrându-şi o mină indiferentă şi plictisită. Imbra a strâns din dinţi pentru a-şi stăpâni tremurul buzelor.

— Da' tu ştii, Bonhart, că putem să-ţi luăm Şobolăniţa cu forţa?

Chipul lui Bonhart, până atunci plictisit şi distrat, s-a încordat imediat.

— Încercaţi. Voi patru, eu singur. Şi în izmene. Da' pentru nişte neisprăviţi ca voi nici n-am nevoie de pantaloni.

Imbra a scuipat din nou, a tras de frâie şi-a întors calul.

— Pfui, Bonhart, ce-ai păţit? Toată lumea te ştie de bun profesionist, serios, corect, care se ţine mereu de cuvânt. Şi după cum se pare, acum cuvântul tău valorează mai puţin decât un căcat! Şi cum omu' se judecă după cuvântul său, rezultă că eşti…

— În privinţa cuvintelor, l-a întrerupt Bonhart cu răceală, ţinându-şi mâna pe catarama de la brâu, bagă de seamă, Imbra, să nu le laşi să iasă pe cele mai grosolane. Că poate-o să te doară atunci când o să te fac să ţi le înghiţi înapoi.

— Eşti curajos să te pui cu patru! Ai avea curajul să te pui şi cu paisprezece? Pentru că pot să-mi bag mâna-n foc că baronul Casadei n-o să lase aşa o insultă nepedepsită!

— Ţi-aş spune ce fac cu baronul tău, dar se strânge lumea şi sunt femei şi copii în jur. Aşa c-o să-ţi spun un singur lucru: în vreo zece zile o să fiu în Claremont. Cine doreşte să-şi apere drepturile, să se răzbune sau să mi-o ia pe Falka, să vină acolo.

— O să fiu acolo!

— O să te aştept. Şi acum, spălaţi putina!

— Le era frică de el. Le era cumplit de frică. Simţeam

frica pe care o emanau. Kelpie a nechezat tare, a scuturat din cap. Erau patru, înarmaţi până în dinţi. Iar el singur, în izmene şi cu o cămaşă slinoasă, cu mânecile suflecate. Ar fi fost hazliu dacă… dacă n-ar fi fost atât de înspăimântător.

Vysogota tăcea, şi-a mijit ochii înlăcrimaţi din cauza vântului. Stăteau pe o culme care străjuia mlaştinile Pereplutului, nu departe de locul în care, cu două săptămâni înainte, bătrânul o găsise pe Ciri. Vântul îndoia trestiile şi unduia apa pe suprafaţa râului.

— Unul dintre cei patru bărbaţi, a continuat Ciri, lăsându-şi iapa să intre în apă şi să bea, avea o arbaletă mică lângă şa şi am văzut cum îşi strecurase mâna după ea. Aproape că-i auzeam gândurile, îi simţeam frica: «Oare am timp s-o încordez? Să trag? Şi ce-o să se întâmple dacă ratez ţinta?» Şi Bonhart a văzut acea arbaletă şi acea mână, a auzit acele gânduri, sunt convinsă. La fel cum sunt convinsă că acel călăreţ n-ar fi avut timp să-şi încordeze arbaleta.

Kelpie şi-a ridicat capul, a fornăit, a zornăit inelele de la zăbală.

— Îmi dădeam din ce în ce mai bine seama pe ce mâini încăpusem. Dar tot nu-i puteam înţelege motivele. Îi ascultam vorbind şi mi-am amintit spusele lui Hotsporn cu puţin timp înainte. Că baronul Casadei dorea să fiu în viaţă, şi asta îi promisese Bonhart. Apoi s-a răzgândit. Oare de ce? O fi vrut să mă dea cuiva care i-ar fi plătit mai mult? Să fi aflat, prin vreo minune, cine eram cu adevărat? Oare avea de gând să mă predea nilfgaardienilor?

Am plecat din sat înainte de lăsarea întunericului. Mi-a dat voie să călăresc pe Kelpie. Dar mi-a legat mâinile şi mă ţinea de lanţul legat la gât. Tot timpul. Şi am mers aşa călare toată noaptea şi toată ziua, aproape fără să ne oprim. Simţeam că mă sfârşesc de epuizare. Dar la el nu se vedea nici urmă de oboseală. Ăsta nu-i om. Ăsta-i diavolul întrupat.

— Unde te-a dus?

— Într-un târgușor numit Fano.

— Când am intrat în Fano, onorată instanţă, era deja o

beznă de-ţi băgai deştele-n ochi, era doar şaişpe septembrie, da’ ziua era înnorată şi friguroasă ca iadu’, spuneai că-i noiembrie. N-a trebuit să căutăm mult atelieru’ armurierului, pentru că era cea mai mare clădire din tot satu’. Ba mai mult, se auzeau ciocanele bocănind pe fieru’ forjat. Neratin Ceka… Îi scrieţi în zadar numele, conaşule scrib, pentru că nu-mi aduc aminte dacă v-am spus, dar Neratin nu mai trăieşte, l-au omorât în satu’ Unicorn…

— Vă rog să nu daţi indicaţii scribului. Vă rog să vă continuaţi declaraţia.

— Neratin a bătut la poartă. A lămurit cuviincios cine suntem şi de ce am venit, a cerut cuviincios o audienţă. Am fost lăsaţi să intrăm. Atelieru’ armurierului era o clădire frumoasă, era mai degrabă o fortăreaţă cu o palisadă din grinzi de pin, turnuleţe din scânduri de stejar, pereţii dinăuntru din lemn de zadă…

— Instanţa nu este interesată de detaliile arhitecturale. Martorul să ajungă la fapte. Înainte însă, vă rugăm să repetaţi pentru protocol numele armurierului.

— Esterhazy, onorată instanţă, Esterhazy din Fano.

Armurierul Esterhazy s-a uitat îndelung la Boreas Mun fără să se grăbească să răspundă la întrebare.

— Poate c-o fi fost Bonhart pe-aici, a răspuns el în sfârşit, jucându-se cu un fluier mic de os, atârnat în jurul gâtului. Sau poate că nu. Cine ştie? Aici, coniţelor şi conaşilor, sunteţi într-un atelier unde se produc spade. La toate întrebările referitoare la spade vă răspundem bucuroşi, amănunţit, fără zăbavă şi fără şovăială. Dar nu văd niciun motiv să vă răspund la întrebări despre oaspeţii şi muşteriii noştri.

Kenna şi-a scos o batistă din mânecă şi s-a prefăcut că-şi şterge nasul.

— Motive se pot găsi, a spus Neratin Ceka. Puteţi să le găsiţi singur, conaşule Esterhazy. Sau pot eu. Ce alegeţi?

În ciuda aspectului său efeminat, chipul lui Neratin putea fi dur şi vocea, ameninţătoare. Dar armurierul tocmai a chicotit jucându-se cu fluierul său.

— Am de ales între mită şi ameninţare? Refuz. Ambele sunt, după părerea mea, vrednice de un scuipat.

— Doar o mică precizare, a adăugat Boreas Mun, dregându-şi glasul. Este chiar aşa de mult? Doar nu ne cunoaştem de ieri, de azi, conaşule Esterhazy, iar numele legiuitorului Skellen nu vă este deloc străin…

— Nu-mi este, l-a întrerupt armurierul. Deloc. Greşelile şi escapadele legate de numele lui nu-mi sunt străine nici mie. Dar ne aflăm în Ebbing, un regat autonom şi independent. Chiar dacă e doar în aparenţă. De aceea n-o să vă spunem nimic. Vedeţi-vă de drum! Ca o alinare, vă făgăduiesc că, dacă într-o săptămână sau o lună cineva o să ne pună întrebări despre voi, o să audă de la noi la fel de puţin.

— Dar, conaşule Esterhazy…

— N-am fost suficient de clar? Căraţi-vă! Valea de-aici!

Chloe Stitz a şuierat furios, mâinile lui Fripp şi Vargas au alunecat uşor şi s-au încleştat pe mânerele spadelor. Andres Vierny şi-a sprijinit pumnul pe toporul atârnat la şold. Neratin Ceka nu s-a clintit, nu i-a tresărit niciun muşchi pe faţă. Kenna l-a văzut că nu slăbeşte din ochi fluierul din os. Înainte de a intra, Boreas Mun îl avertizase: şuieratul din fluier era un semnal pentru gardienii care aşteptau în ascunzători, spadasini de seamă, cărora în atelierul de armurărie li se spunea „controlori de calitate a produselor”.

Dar Neratin şi Boreas se gândiseră la toate. Planificaseră următoarea mişcare. Aveau un as în mânecă.

Kenna Selborne. Psionic.

De îndată ce au intrat, Kenna l-a cercetat pe armurier, trimiţându-i impulsuri delicate, avansând cu precauţie în labirintul gândurilor sale. Acum era pregătită. Apropiindu-şi batista de nas – mereu exista pericolul sângerării –, îşi trimitea la creier o zvâcnire şi o comandă. Esterhazy a început să se sufoce şi să se înroşească, strângând cu ambele mâini blatul mesei în spatele căreia stătea, de parcă s-ar fi temut că masa va zbura în ţările calde, împreună cu teancul de facturi, călimara cu tuş şi

prespapierul sub formă de nereidă, care ţinea doi tritoni.

Liniştit, i-a ordonat Kenna, *nu-i nimic, nu se petrece nimic. Vrei doar să ne spui ce ne interesează. Ştii exact ce vrem să ştim, iar cuvintele din tine ard să se elibereze. Aşadar, dă-i drumu'. Începe. O să vezi că de îndată ce începi să vorbeşti, n-o să mai auzi huruiala din cap, zvâcnirile din tâmple sau zumzetu' din urechi. Şi tremuru' fălcilor o să ţi se oprească.*

— Bonhart, a spus Esterhazy cu o voce răguşită, deschizând gura mai des decât ar fi fost nevoie pentru articularea silabelor, a fost aici acum patru zile, pe doişpe septembrie. Avea cu el o prietenă pe care o chema Falka. Mă aşteptam la acea vizită, deoarece cu două zile în urmă primisem o scrisoare de la el…

Din nara stângă i se prelingea o dâră subţire de sânge.

Vorbeşte, i-a ordonat Kenna. *Vorbeşte. Spune-ne tot. O să vezi cum o să te simţi uşurat.*

Fără să se ridice din spatele mesei de stejar, armurierul Esterhazy o privea curios pe Ciri.

— Pentru ea, a ghicit el bătând cu vârful tocului în prespapierul care înfăţişa grupul straniu, este spada pe care ai cerut-o în scrisoare. Nu-i aşa, Bonhart? Ei bine, hai să vedem dacă se potriveşte cu ce mi-ai scris. Înălţime: cinci picioare şi zece ţoli… Şi aşa este. Greutate: o sută douăzeci de funţi… Ei bine, am făcut-o mai puţin de atât, dar merge şi aşa. Pentru mână, ai scris că se va potrivi numărul cinci la mănuşi… Arată-mi mâna, duduie. Ei bine, şi asta se potriveşte.

— La mine totul se potriveşte întotdeauna, a spus sec Bonhart. Ai un fier cum se cuvine pentru ea?

— În atelierul meu, a zis Esterhazy cu mândrie, nu producem şi nu oferim alt fel de fier decât cum se cuvine. Am înţeles că e vorba despre o spadă pentru luptă, nu pentru paradă. A, da, e drept, mi-ai scris. Lucru clar, armă pentru această duduie se găseşte fără probleme. La aşa o înălţime şi aşa o greutate, merge o spadă de treizeci şi opt de ţoli, fabricaţie standard. Ea, cu corpul ei uşor şi mâna

mică, are nevoie de o mini-bastardă cu un mâner alungit de nouă ţoli şi cu cap sferic. De asemenea, i-am putea propune o taldagă elfească sau o sabie zerricană ori una viroledaniană, mai uşoară…

— Arată-mi marfa, Esterhazy.

— Ah, ardem de nerăbdare, hm? Ei bine, aici, te rog… Zău, Bonhart? Ce înseamnă asta, la naiba? De ce o ţii în lanţ?

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, Esterhazy! Nu ţi-l băga, căci ai putea să rămâi fără el!

Esterhazy, jucându-se cu fluierul atârnat la gât, îl privea pe vânătorul de recompense fără teamă sau respect, deşi, fiind mult mai mic, era forţat să se uite în sus. Bonhart şi-a răsucit mustaţa, şi-a dres vocea.

— Eu, a spus el cu o voce mai joasă, dar tot ameninţătoare, nu mă amestec în treburile şi interesele dumitale. Te miri că-ţi cer reciprocitate?

— Bonhart, i-a răspuns armurierul fără să clipească, când pleci din casa mea şi din curtea mea, când închizi poarta mea în urma ta, atunci îţi voi respecta viaţa privată, secretul intereselor tale, specificul profesiei tale. Şi n-o să intervin, fii sigur. Dar în casa mea, n-o să permit încălcarea demnităţii umane. M-ai înţeles? Dincolo de poarta mea, n-ai decât s-o târâi pe fata asta după cal, dacă ai chef. Dar în casa mea, o să-i scoţi lanţul. Chiar acum.

Bonhart a apucat lanţul şi l-a smucit de la gâtul lui Ciri, scuturându-l atât de violent, încât fata mai avea puţin şi cădea în genunchi. Prefăcându-se că nu a observat nimic, Esterhazy şi-a aruncat fluierul dintre degete.

— Aşa-i mai bine, a spus el pe un ton sec. Hai să mergem!

Au traversat o galerie şi au ajuns într-o altă curte, puţin mai mică, alăturată odăii din spatele forjei, cu o latură care se deschidea spre o livadă. Sub o copertină sprijinită pe stâlpi ciopliţi era o masă lungă, pe care tinerii slujitori tocmai terminaseră de aranjat spadele. Cu un gest, Esterhazy le-a făcut semn lui Bonhart şi lui Ciri să se apropie de expoziţie.

— Poftim, asta-i oferta mea!

S-au apropiat ca să vadă mai bine.

— Aici, a spus Esterhazy, arătând spre cel mai lung şir de spade, puteţi admira producţia mea. Toate lamele au fost forjate aici, puteţi vedea o potcoavă, marca mea. Preţurile sunt cuprinse între cinci şi nouă florini, deoarece sunt standard. Pe de altă parte, acestea pe care le vedeţi aici sunt pur şi simplu montate şi finisate în atelierul nostru. Majoritatea sunt importate. De unde, se poate vedea după mărci. Cele din Mahakam sunt marcate cu ciocane încrucişate, cele din Poviss, cu o coroană sau un cap de cal, iar cele din Viroleda, cu un soare, precum şi cu faimoasa lor inscripţie. Preţurile încep de la zece florini în sus.

— Şi se termină?

— Depinde. Asta, de exemplu, e o mândreţe de spadă viroledaniană. Esterhazy a luat o spadă de pe tejghea, s-a înclinat, apoi a luat poziţia de împrejmuire, întorcându-şi cu atenţie mâna şi antebraţul pentru a efectua o fentă complicată, numită „angelica”. Costă cincisprezece florini. Piesă veche, de colecţie. Se vede că a fost confecţionată la comandă. Modelul gravat pe fort indică faptul că arma a fost destinată unei femei.

A răsucit arma în mână, cu lama îndreptată spre ei.

— La fel ca pe toate lamele viroledaniene, se vede inscripţia tradiţională: „N-o scoate fără motiv, n-o băga fără onoare.” Ha! Tot se mai scrijelesc astfel de inscripţii în Viroleda. Şi cât e lumea asta de lungă şi de lată, lamele astea ajung pe mâna neisprăviţilor şi a netrebnicilor. Cât e lumea asta de lungă şi de lată, onoarea s-a cam dus pe copcă, deoarece astfel de mărfuri nu mai sunt de găsit în ziua de azi…

— Hai, lasă trăncăneala, Esterhazy! Dă-i spada aia în mână. Încearc-o, fată!

Ciri a luat spada uşoară, simţind dintr-odată cum mânerul îi venea ca o mănuşă pe mână, iar greutatea lamei invita braţul să atace în stânga şi-n dreapta.

— Este o mini-bastardă, a precizat Esterhazy. Inutil! Ciri ştia să folosească mânerul alungit, cu trei degete pe

pommelul sferic.

Bonhart a făcut doi paşi înapoi, spre curte. Şi-a scos spada din teacă, a spintecat văzduhul şuierând.

— Hai! i s-a adresat el lui Ciri. Omoară-mă! Ai spada şi ocazia. Profită! Pentru că n-o să-ţi dau alta prea curând.

— Aţi înnebunit?

— Ţine-ţi gura, Esterhazy!

Ciri l-a amăgit pe Bonhart cu o privire în lateral şi cu un tremurat al umărului la derută, apoi l-a atacat ca un fulger, din stânga. Lama a şuierat în paradă atât de puternic, încât Ciri s-a cutremurat şi a fost nevoită să facă un salt într-o parte, lovindu-şi şoldul de masa pe care erau expuse spadele. Încercând să-şi recapete echilibrul, şi-a coborât instinctiv lama – ştia că în acel moment, dacă el ar fi vrut, ar fi putut s-o ucidă fără nici cea mai mică problemă.

— Aţi înnebunit? a ridicat vocea Esterhazy, ţinând din nou fluierul în mână. Slujitorii şi meşterii urmăreau stupefiaţi scena.

— Las-o jos! i-a ordonat Bonhart fără să-şi ia ochii de la ea, fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie armurierului. Las-o jos, îţi spun. Că-ţi tai mâna!

După o clipă de ezitare, s-a supus. Bonhart i-a zâmbit monstruos.

— Ştiu cine eşti, viperă. Dar o să te fac să-mi spui tu cu gura ta. Prin vorbe sau prin fapte! O să te fac să-mi mărturiseşti cine eşti. Şi apoi o să te omor.

Esterhazy a şuierat de parcă l-ar fi rănit cineva.

— Cât despre spadă, a adăugat Bonhart, fără să arunce măcar o privire spre armurier, este prea grea pentru tine. De-aia ai fost înceată. Parcă erai un melc gravid. Esterhazy! Ceea ce i-ai dat cântăreşte cu cel puţin patru uncii mai mult.

Armurierul deveni palid. Îşi trecea privirea de la ea la el, de la el la ea, iar chipul i se schimbase bizar. În cele din urmă, i-a făcut semn unui slujitor, i-a poruncit ceva cu voce joasă.

— Am ceva, i-a spus el încet, ce ar trebui să te satisfacă, Bonhart.

— De ce nu mi-ai arătat-o din capul locului? a răcnit vânătorul de recompense. Doar ţi-am scris că vreau ceva extra. Poate crezi că nu-mi permit o spadă mai bună?

— Ştiu că-ţi permiţi, i-a spus Esterhazy cu emfază. Şi asta nu de ieri, de azi. De ce nu v-am arătat-o din capul locului? N-aveam de unde să ştiu pe cine aveţi de gând să-mi aduceţi… în lesă… cu lanţul de gât. Nu puteam să ghicesc pentru cine era spada şi la ce-o să fie folosită. Acum ştiu foarte bine.

Slujitorul a revenit ţinând o cutie alungită.

— Hai mai aproape, fată, i-a şoptit Esterhazy. Uite!

Ciri s-a apropiat. S-a uitat. Şi a oftat adânc.

A despachetat spada cu mişcări rapide. Focul din şemineu strălucea orbitor, scoţând în evidenţă motivul vălurit, desenat pe marginea lamei, care bătea în roşu.

— Asta-i, a spus Ciri. Aşa cum te-ai gândit. Ia-o în mână, dacă vrei. Dar fii atent, lama e mai ascuţită decât un brici. Simţi cum ţi se lipeşte mânerul de mână? Este acoperit cu o piele de peşte, un peşte plat, a cărui coadă se termină cu o coloană vertebrală veninoasă.

— Patina.

— O fi. Peştele ăsta are pielea acoperită cu solzi minusculi, astfel încât mânerul nu alunecă în mână, chiar dacă ai palma asudată. Uite ce este gravat pe lamă.

Vysogota s-a aplecat, a privit atent, mijindu-şi ochii.

— Mandala elfilor, a spus el după o clipă, ridicând capul. Aşa-numita *blathan caerme,* ghirlanda sorţii: flori stilizate de stejar, cununiţă roz şi caprifoi. Turnul, lovit de fulgere, simbol al haosului şi al năruirii în Vechile Curse… Şi deasupra turnului…

— Rândunica, a încheiat Ciri. Zireael. Numele meu.

— Într-adevăr, n-arată rău, a rostit Bonhart în cele din urmă. Treabă de gnom, se vede cu ochiul liber. Numai gnomii forjau fierul aşa de întunecat. Numai gnomii ascuţeau la flacără şi numai gnomii subţiau lamele pentru a reduce greutatea… Recunoaşte, Esterhazy, este o replică?

— Nu, a negat armurierul. E originalul. Un gwyhyr

gnomesc autentic. Acest pommel are peste două sute de ani. Montura – e limpede – este mult mai recentă, dar n-aş spune că-i o replică. Gnomii din Tir Tochair mi-au făcut-o la comandă, folosind tehnici, metode şi tipare antice.

— La naiba! S-ar putea chiar să nu-mi ajungă paralele. Cât vrei pe beschia asta?

Esterhazy a tăcut câteva clipe. Faţa lui era de nepătruns.

— O dau degeaba, Bonhart, i-a spus în sfârşit cu o voce înăbuşită. Cadou. Ca să se împlinească ceea ce trebuie împlinit.

— Mulţumesc, Esterhazy, i-a spus Bonhart, vizibil surprins. Îţi mulţumesc, Esterhazy. Cu sinceritate. Este un dar regal, cu adevărat regal… Accept, accept. Şi îţi rămân dator…

— Nu, nu rămâi deloc. Spada este pentru ea, nu pentru tine. Hai încoace, fată cu zgardă la gât! Ia te uită la semnele scrijelite pe lamă. Nu le pricepi, e drept. Dar o să ţi le lămuresc. Iată! Linia trasată de soartă este şerpuitoare, dar duce tocmai spre acest turn. Spre ruinare, spre năruirea valorilor consacrate, a ordinii stabilite. Dar aici, deasupra turnului, vezi? O rândunică. Simbolul nădejdii. Ia această spadă! Să se împlinească ceea ce trebuie împlinit!

Ciri a întins mâna cu grijă, a mângâiat cu blândeţe lama întunecată, cu margini strălucitoare ca oglinda.

— Ia-o! a îndemnat-o Esterhazy încet, privind-o pe Ciri cu ochii larg deschişi. Ia-o! Ia-o în mână, copilă. Ia…

— Nu, a strigat brusc Bonhart, sărind în sus, apucând-o pe Ciri de umăr şi îmbrâncind-o înapoi puternic şi violent. Las-o!

Ciri a căzut în genunchi. Pietrişul din curte i s-a înfipt dureros în palme când s-a sprijinit. Bonhart a trântit cutia.

— Încă nu! a ţipat el. Nu azi! Încă n-a sosit clipa!

— Se pare că aşa e, a dat din cap aprobator Esterhazy, privindu-l În ochi. Da, se pare că încă nu a venit. Păcat!

— Citirea gândurilor armurierului ăluia, onorată instanţă, până la urmă nu ne-a fost de prea mare folos. Am fost acolo pe şaişpe septembrie, cu trei zile înainte de luna plină. Pe

când ne întorceam de la Fano la Rocayne, ne-au ajuns din urmă Ola Harsheim şi alţi şapte călăreţi. Jupânu' Ola ne-a poruncit să ne alăturăm restului trupei. Cu o zi înainte, pe cinşpe septembrie, avusese loc masacru' din Claremont… Da'-mi închipui că n-are rost să vorbesc despre asta, onorata instanţă ştie, bineînţeles, despre masacru' din Claremont…

— Vă rugăm să depuneţi mărturie fără să vă preocupaţi de ceea ce instanţa ştie sau nu ştie.

— Bonhart era înaintea noastră cu o zi. Pe cinşpe septembrie, a dus-o pe Falka la Claremont…

— Claremont, a repetat Vysogota. Cunosc târguşorul acela. Unde te-a dus?

— Într-o casă mare, lângă piaţă. Cu coloane şi arcade la intrare. Se vedea de la o poştă că locuia cineva bogat acolo…

Pereţii sălilor erau acoperiţi cu ornamente bogate şi somptuoase şi cu tapiserii înfăţişând scene religioase, scene de vânătoare şi peisaje bucolice cu femei goale. Mobilierul strălucea de la garniturile de aramă şi de la intarsii, iar covoarele erau atât de groase, încât piciorul se afunda până la gleznă. Ciri nu reuşea să observe alte detalii, căci Bonhart păşea repede şi o trăgea de lanţ.

— Salutare, Houvenaghel!

În curcubeul de culori proiectat de vitralii, pe fundalul unei tapiserii care înfăţişa o scenă de vânătoare, stătea un bărbat pântecos, îmbrăcat într-un caftan brodat cu aur şi garnisit cu dantelă. Deşi era în floarea vârstei, era destul de chel, iar fălcile îi tremurau asemenea unui buldog uriaş.

— Salutare, Leo! i-a răspuns el. Şi ţie, duduie…

— Nicio duduie, iar Bonhart i-a făcut semn spre lanţ şi zgardă. Nu-i nevoie s-o saluţi.

— Politeţea nu costă nimic.

— În afară de timp. Bonhart a tras de lanţ, s-a apropiat de omul dur şi, fără să se formalizeze, l-a bătut pe burtă. O duci bine, a apreciat el. Pe onoarea mea, Houvenaghel,

când stai în mijlocul drumului, este mai uşor să sară cineva peste tine decât să te ocolească.

— Bunăstare, a explicat jovial Houvenaghel, scuturându-şi fălcile. Bun venit, Leo, bun venit! Mă bucur că te am ca oaspete, pentru că nu-mi mai încap în piele de fericire astăzi. Afacerile merg cum nu se poate mai bine, chiar n-ar strica să scuipăm ca să nu fie de deochi, încasările curg gârlă! Chiar azi, ca să nu ne uităm mai în urmă, un maistru în rezervă nilfgaardian, care se ocupă cu transportul materialelor pe front, mi-a vândut şase mii de arcuri de armată, pe care o să le vând cu amănuntul la un preţ de zece ori mai mare braconierilor, bandiţilor, elfilor şi altor luptători pentru libertate. De asemenea, am cumpărat un castel de la un marchiz din împrejurimi.

— La naiba! La ce-ţi trebuie castel?

— Trebuie să trăiesc pe picior mare! Pentru a reveni în afaceri, e una pe care ţi-o datorez, Leo. Un debitor rău platnic, de la care îmi luasem nădejdea, tocmai mi-a plătit datoriile. Îi tremurau mâinile în timp ce-mi plătea. Individul te-a văzut şi a crezut…

— Ştiu ce-a crezut. Ai primit scrisoarea de la mine?

— Da, am primit-o. Houvenaghel s-a aşezat anevoios, lovind masa cu burta, de-au zăngănit carafele şi ulcelele. Şi am pregătit totul. N-ai văzut afişele? Au atras lumea… Se adună deja să vadă teatrul. Casa de bilete se hurducă… Stai jos, Leo. Avem timp. Mai vorbim, bem puţin vin…

— N-am nevoie de vinul tău. Mai mult ca sigur este răsuflat, furat dintr-o căruţă a vreunui convoi nilfgaardian.

— Cred că glumeşti. Este vorba despre Est Est din Toussaint, din struguri recoltaţi pe vremea când măritul nostru împărat Emhyr era încă un plod care se foia în scutece. A fost un an bun. Pentru vin… în sănătatea ta, Leo!

Fără să spună un cuvânt, Bonhart şi-a ridicat ulcica. Houvenaghel şi-a trecut limba peste buze, continuând să o privească critic pe Ciri.

— Aşadar, a spus el în cele din urmă, asta-i căprioara cu ochii mari, care trebuie să ne asigure distracţia promisă în scrisoarea dumitale? Am fost informat că Windsor Imbra se

află deja la porţile târgului. Şi că aduce cu el mai multe exemplare de calitate. Şi o droaie de derbedei de prin partea locului au văzut afişele…

— Oare ai fost vreodată dezamăgit de marfa mea, Houvenaghel?

— Niciodată, e drept. Dar de mult n-am mai primit ceva de la tine.

— Am lucrat mai puţin decât odinioară. Chiar mă gândesc să ies cu totul la pensie.

— Pentru asta îţi trebuie capital ca să ai din ce să te întreţii. Poate că aş găsi o cale… Eşti pregătit să mă asculţi?

— În lipsă de altceva, a rostit Bonhart şi a împins un scaun cu piciorul, apoi a smucit-o pe Ciri să se aşeze.

— Te-ai gândit vreodată să te duci în nord? În Cintra, în Coaste sau dincolo de Jaruga? Ştii că toţi cei care se duc acolo şi sunt de acord să se stabilească pe teritoriile cucerite de curând, primesc din partea Imperiului un teren de o sută douăzeci de acri şi se bucură de scutiri fiscale timp de zece ani?

— Eu, a spus calm vânătorul, nu sunt făcut ca să fiu fermier. N-aş putea să sap pământul sau să pasc vitele. Sunt prea sensibil. Numai când văd bălegarul sau râmele mi se întorc maţele pe dos.

— Şi eu la fel, a fost de acord Houvenaghel, scuturându-şi fălcile. Doar alambicul pentru ţuică este potrivit pentru mine din toată agricultura. Orice altceva este scârbos. Se spune că agricultura este baza economiei şi garantează bunăstarea. Cu toate acestea, eu socot că este josnic şi umilitor faptul că bunăstarea mea se bazează pe un morman de bălegar. Aşa că am luat măsuri în această privinţă. Nu-i nevoie să cultivi pământul, Bonhart, şi nici să creşti vite acolo. Doar să le ai. Dacă ai mai multe, poţi să te alegi cu câştiguri frumuşele. Crede-mă, poţi s-o duci foarte bine. Da, m-am străduit în privinţa aceasta, de aici şi întrebarea mea despre o călătorie în nord. Pentru că, vezi dumneata, Bonhart, aş avea o slujbă pentru tine acolo. Stabilă, bine plătită, care nu ţi-ar lua prea mult timp. Şi se

potriveşte de minune unei persoane sensibile ca tine: fără bălegar, fără râme.

— Sunt gata să ascult. Fără niciun angajament, desigur.

— Cu parcelele pe care împăratul le garantează coloniştilor, cu un minim de spirit întreprinzător şi cu un capital mic, se poate ajunge la o moşie frumuşică.

— Am priceput, a spus vânătorul muşcându-şi mustaţa. Îmi dau seama unde baţi. Bănuiesc ce măsuri ai în vedere pentru asigurarea propriei bunăstări. Dar la greutăţi te-ai gândit?

— M-am gândit. Sunt de două feluri. În primul rând, trebuie să găsim mercenari care, pretinzând că sunt colonişti, vor merge în nord pentru a prelua subdiviziunile. În aparenţă, pentru ei înşişi, dar în realitate, pentru mine. De găsirea mercenarilor mă ocup eu. Cealaltă greutate te priveşte pe tine.

— Sunt cu urechile ciulite.

— Unii mercenari vor ocupa parcelele şi nu vor mai fi dispuşi să se despartă de ele. Vor uita de contractul şi de paralele primite. N-ai idee, Bonhart, câtă parşivenie, mârşăvie şi cruzime zac adânc înrădăcinate în natura umană.

— Am idee.

— Trebuie să-i convingem pe potlogari că potlogăriile nu-şi au locul. Că se pedepsesc. Tu eşti cel care o să se ocupe de asta.

— Sună bine.

— Aşa şi este. Crede-mă, îţi spun din ce-am trăit pe pielea mea. Am practicat deja acest gen de combinaţii. După anexarea oficială a Ebbingului la Imperiu, când au fost distribuite loturile de teren. Şi mai târziu, când a intrat în vigoare Actul de Colectă. Astfel, Claremontul, acest târguşor fermecător, se află pe pământul meu şi, prin urmare, îmi aparţine. Tot pământul îmi aparţine. Până la linia orizontului, în depărtare, învăluit într-o negură cenuşie. Totul este al meu. O sută cincizeci de lanuri în total. Imperiale. Nu orice bahnă. Să tot fie vreo şase sute treizeci de fălcii. Asta ar veni cam optsprezece mii nouă sute de

pogoane.

— O, Imperiu al fărădelegii, pieirea te paşte! a recitat Bonhart sarcastic. Imperiul în care toată lumea e pusă pe căpătuială se năruie în cele din urmă. Din interesele private şi din egoism i se trage slăbiciunea.

— Din asta îşi trage seva şi puterea, i-a răspuns Houvenaghel, scuturându-şi fălcile. Dumneata, Bonhart, confuzi căpătuiala cu spiritul întreprinzător.

— Adeseori, a recunoscut impasibil vânătorul de recompense.

— Aşadar, ce zici de cooperarea noastră?

— Oare nu-i prea devreme să împărţim acele meleaguri nordice? N-ar trebui, poate, pentru mai multă siguranţă, să aşteptăm ca Nilfgaardul să câştige acest război?

— Pentru mai multă siguranţă? Lasă gluma. Rezultatul războiului este ştiut de la bun început. Războiul se câştigă cu parale. Imperiul le are, Nordlingul, nu.

Bonhart şi-a dres vocea.

— Păi, dacă-i vorba despre bani, atunci…

— E aranjat. Houvenaghel scotocea printre documentele de pe masă. Iată un cec bancar în valoare de o sută de florini. Aici e actul pentru contractul de atribuire a obligaţiunilor în baza căruia Vamhagen din Geso acordă răsplata pentru căpeteniile bandiţilor. Semnează-l. Mulţumesc. Ai, de asemenea, dreptul la un procent din încasările pentru spectacol, dar facturile nu sunt completate, încă se mai vând bilete la casă. Este mult interes, Leo. Serios. Locuitorii târguşorului meu tare mai suferă de plictiseală şi monotonie.

A făcut o pauză. S-a uitat la Ciri.

— Nădăjduiesc din tot sufletul că nu te înşeli în privinţa acestei persoane. Că o să ne ofere o distracţie decentă… Că o să vrea să colaboreze spre beneficiul tuturor…

— Pentru ea, Bonhart a măsurat-o cu o privire indiferentă pe Ciri, n-o să fie niciun beneficiu. Ea ştie asta.

Houvenaghel s-a încruntat şi s-a indignat.

— Nu-i bine, la naiba, să ştie! N-ar trebui să ştie! Ce-i cu tine, Leo? Şi dacă n-o să vrea să fie amuzantă, dacă o să fie

nesigură şi încăpăţânată? Ce-o să se întâmple atunci?

Bonhart nu şi-a schimbat expresia feţei.

— Atunci, a spus el, o să le dăm drumul buldogilor tăi în arenă. Dacă îmi amintesc bine, ei au fost întotdeauna amuzanţi.

Ciri a rămas tăcută o vreme, mângâindu-şi obrazul desfigurat.

— Am început să înţeleg, a spus ea în cele din urmă. Am început să înţeleg ce voiau să facă cu mine. Aşa că mi-am adunat puterile, eram hotărâtă să mă salvez cu prima ocazie... eram gata de orice risc. Dar nu mi-au dat nicio ocazie. Au stat cu ochii pe mine.

Vysogota tăcea.

— M-au târât la parter, unde mă aşteptau oaspeţii acelui burtos de Houvenaghel. Alţi ciudaţi! Oare de unde naiba răsar în lumea asta atâţia ţicniţi, Vysogota?

— Se înmulţesc. Perpetuarea naturală.

Primul dintre bărbaţi era scund şi îndesat, plin de viaţă, părea mai mult pitican decât om, şi chiar se purta ca un pitican: modest, amabil, curat şi pastelat. Al doilea, deşi avea o anumită vârstă, avea o ţinută şi o atitudine de soldat, o spadă la brâu, iar pe umărul caftanului său negru strălucea o broderie reprezentând un dragon cu aripi de liliac. Femeia era blondă şi slabă, cu nasul uşor coroiat şi buzele subţiri. Rochia ei de culoarea fisticului era foarte decoltată. Nu era cea mai bună idee. Decolteul adânc nu prea avea de arătat mare lucru, în afară de o piele încreţită şi uscată ca pergamentul, acoperită cu un strat gros de pudră roşie şi albă.

— Nobila marchiză din Nementh-Uyvar. Houvenaghel a făcut prezentările. Jupânul Declan Ros aep Maelchlad, căpitan în rezervă al armatei de cavalerie a alteţei sale imperiale, împăratul Nilfgaardului. Jupânul Pennycuick, primarul Claremontului. Şi conul Leo Bonhart, ruda mea de sânge şi fostul meu tovarăş.

Bonhart s-a înclinat adânc.

— Iat-o pe micuţa bandită care trebuie să ne binedispună astăzi, a replicat marchiza, fixându-şi ochii de un albastru-pal în cei ai lui Ciri. Avea o voce răguşită, senzuală şi înspăimântătoare. Nu-i prea frumoasă, aş spune. Dar e bine făcută… destul de drăguţă… la trupuşor.

Ciri s-a ridicat, a împins mâna agasantă, albindu-se la faţă de furie şi şuierând ca un şarpe.

— Vă rog să n-o atingeţi, a spus rece Bonhart. N-o hrăniţi. N-o zgândăriţi. Nu-mi asum răspunderea.

— Trupuşorul, a continuat marchiza, trecându-şi limba peste buze, fără a fi atentă la observaţiile lui, poate fi legat mereu de pat, astfel încât să fie mai la îndemână. Oare nu mi-o vinzi, coane Bonhart? Mie şi marchizului ne plac astfel de trupuşoare, iar jupânul Houvenaghel ne scoate pe nas de fiecare dată când îi prindem pe ciobănei sau pe copiii ţăranilor. Mai mult decât atât, marchizul nu mai este în stare să vâneze micuţi, deoarece nu mai poate alerga, totul din cauza şancrului şi condiloamelor apărute la perineul său…

— Destul, destul Mathilda, a întrerupt-o Houvenaghel cu o voce blândă, dar fermă, observând scârbirea de pe chipul lui Bonhart. Trebuie să mergem la teatru. Primarul tocmai a fost informat că Windsor Imbra a ajuns în târg cu un detaşament de lachei ai baronului Casadei. Asta înseamnă că a venit momentul.

Bonhart a scos un flaconaş din tăşcuţă, a şters cu mâneca blatul de onix al măsuţei, pe care a turnat apoi o moviliţă de pulbere albă. A smucit lanţul de la gâtul lui Ciri.

— Ştii cum se foloseşte?

Ciri a scrâşnit din dinţi.

— Trage-l pe nas. Sau ia-l pe degetul udat cu scuipat şi freacă-l de gingii.

— Nu!

Bonhart nici măcar nu a întors capul.

— O faci singură, i-a spus încet, dacă nu, o s-o fac eu, dar în aşa fel, încât să se distreze toată lumea. Ai mucus nu numai în gură sau în nas, Şobolăniţo, ci şi în alte locuri la fel de distractive. O să chem lacheii, o să le poruncesc să te

dezbrace, o să te ţină şi o să le folosesc.

Marchiza de Nementh-Uyvar a izbucnit într-un râs gutural, privind cum Ciri întindea o mână tremurătoare după narcotic.

— Locuri distractive! a repetat marchiza, lingându-se pe buze. Interesantă idee. Ar merita să încerci într-o bună zi! Hei, hei, fată, ai grijă, nu risipi bunătate de fisstech! Mai lasă-mi şi mie niţel!

Narcoticul era mult mai puternic decât cel pe care Ciri îl gustase la Şobolani. Nici nu l-a înghiţit bine şi a fost copleşită de o euforie năucitoare, formele îşi ascuţeau contururile, lumina şi culorile o împungeau în ochi, mirosurile îi gâdilau nasul, zgomotele îi răsunau asurzitor în urechi şi totul devenea ireal în jur, plutea ca într-un vis. Scările, decoraţiunile şi tapiseriile îmbâcsite de praf şi de mirosuri, râsul răguşit al marchizei de Nementh-Uyvar. Curtea, picăturile repezi de ploaie de pe chipul ei, zgarda pe care o avea mereu în jurul gâtului. Clădirea uriaşă, cu turnul său de lemn şi cu fresca oribilă, chicioasă, imensă de pe fronton. Fresca înfăţişa câţiva câinii care muşcă un monstru – parcă balaur, grifon sau vyvern. La intrarea în clădire se înghesuiau oameni. Cineva striga şi gesticula.

— E oribil! E oribil şi profan, jupâne Houvenaghel, să pângăreşti clădirea care a găzduit cândva altarul unui templu, folosind-o pentru o practică atât de nelegiuită, inumană şi abominabilă! Animalele simt şi ele, jupâne Houvenaghel! De asemenea, au şi ele demnitatea lor! Este o crimă să le asmuţi pe unele împotriva altora pentru un câştig de pe urma lor şi pentru plăcerea norodului!

— Calmează-te, omule sfânt! Şi să nu-mi vii tu ca să te amesteci în treburile mele private! Şi dacă vrei să ştii, azi n-o să fie chinuite animale! Niciun animal! Doar oameni!

— Atunci, iertaţi-mă!

Interiorul clădirii era plin de oameni aşezaţi pe bănci dispuse în formă de amfiteatru. În mijloc era o groapă săpată în pământ, în formă de cerc, cu diametrul de aproximativ treizeci de metri, împrejmuită de o balustradă

înălţată din buşteni groşi. Mirosul şi zgomotul erau crunte. Ciri a simţit din nou o smucitură a lanţului, cineva a apucat-o de subraţ şi a împins-o. Fără să ştie cum, s-a trezit pe fundul gropii împrejmuite de buşteni, pe nisipul bine bătătorit.

În arenă.

Trecuse prima fază a efectului, acum narcoticul îi ridica starea de spirit şi-i ascuţea simţurile. Ciri şi-a apăsat urechile cu mâinile – gloata aşezată pe băncile amfiteatrului urla, zumzăia, fluiera. Era un zgomot infernal. A văzut că încheietura mâinii drepte şi antebraţul îi erau înfăşurate strâns într-o protecţie din piele. Nu-şi amintea momentul în care îi fusese aplicat.

A auzit o voce familiară, i-a zărit pe rând pe marchiza slabă în fistichiu, pe căpitanul de cavalerie nilfgaardian, pe primarul pastelat, Houvenaghel, şi pe Bonhart, care ocupaseră o lojă deasupra arenei. Şi-a dus din nou mâinile la urechi, căci a sunat dintr-odată gongul de aramă.

— Priviţi, oameni buni! Astăzi, în arenă, nu veţi vedea niciun lup, niciun spiriduş, nicio endriagă! Astăzi, în arenă se află Falka, ucigaşa din gaşca Şobolanilor! Pariurile sunt deschise la casa de la intrare! Nu vă precupeţiţi gologanii, oameni buni! Distracţiile nu sunt de băut, nu sunt de mâncat, dar, dacă vă zgârciţi, n-o să câştigaţi nimic, ci, fără doar şi poate, o să pierdeţi!

Gloata urla şi aplauda. Narcoticul acţiona. Ciri tremura de euforie, văzul şi auzul ei înregistrau totul, nu scăpau niciun detaliu. Auzea hohotele lui Houvenaghel, râsul răguşit al marchizei, vocea serioasă a primarului, basul rece al lui Bonhart, ţipetele preotului protector al animalelor, ţipetele femeilor şi plânsul unui copil. Vedea urmele întunecate de sânge de pe buştenii care împrejmuiau arena, groapa puturoasă care se crăpa între aceştia, feţele strălucitoare de la transpiraţie ale spectatorilor, cu gurile căscate deasupra balustradei.

Dintr-odată, agitaţie, rumoare, înjurături. Câţiva bărbaţi înarmaţi şi-au făcut apariţia, împingând puhoiul, dar s-au împotmolit când au dat nas în nas cu zidul format de garda

înarmată a partizanilor. Ciri îl mai văzuse pe unul dintre acei bărbaţi, îşi amintea chipul lui smead şi mustaţa neagră, care părea desenată cu cărbune deasupra buzei superioare şi care tresărea într-un tic nervos.

— Jupânul Windsor Imbra? s-a auzit vocea lui Houvenaghel. Din provincia Geso? Seneşal al baronului Casadei? Bun venit, bun venit oaspeţi din străinătate! Luaţi loc, tu şi oamenii tăi, spectacolul va începe în curând. Dar nu uitaţi, vă rog, să plătiţi biletul la intrare.

— Nu sunt aici pentru distracţie, jupâne Houvenaghel! Sunt aici în interes de serviciu! Bonhart ştie despre ce vorbesc!

— Serios? Leo, ştii despre ce vorbeşte conul seneşal?

— Fără glume! Suntem cincisprezece aici! Am venit pentru Falka! Ne-o dai, altfel o să fie vai şi-amar de voi!

— Nu-ţi înţeleg nervozitatea, Imbra! a răspuns Houvenaghel încruntându-se. Dar vă atrag atenţia asupra faptului că aici nu sunteţi în Geso sau pe pământurile baronului vostru atotputernic. Dacă faci gălăgie sau ne incomodezi, te scoatem de aici cu biciul!

— Fără tam-tam, domnule Houvenaghel, s-a mai temperat Windsor Imbra. Însă legea este de partea noastră! Conul Bonhart, aici de faţă, i-a făgăduit-o pe Falka baronului Casadei. Şi-a dat cuvântul. Să şi-l ţină!

— Leo? Houvenaghel şi-a scuturat obrajii. Ai idee despre ce vorbeşte?

— Am şi îi dau dreptate, a replicat Bonhart ridicându-se şi fluturându-şi mâna nonşalant. Nu am nicio obiecţie şi nu am de gând să mă opun cererii sale. Fata-i acolo, iată, toată lumea poate s-o vadă. Cine pofteşte s-o ia n-are decât.

Windsor Imbra a rămas uluit, buza îi tremura mai tare decât de obicei.

— Cum adică?

— Fata, a repetat Bonhart, făcându-i cu ochiul lui Houvenaghel, este a oricui pofteşte s-o ia din arenă. Moartă sau vie, după bunul plac.

— Cum adică?

— La naiba, ajung la capătul răbdării! Bonhart s-a

prefăcut de minune că este supărat. Ce tot atâta cum adică, cum adică?! Ei, fir-ar al naibii! Cum? Ţi-am spus doar, cum ai chef. După bunul plac. Îi poţi arunca o bucată de carne otrăvită, ca unui lup. Dar nu ştiu dacă o s-o mănânce. Nu pare deloc proastă, nu-i aşa? Nu, Imbra. Cine vrea s-o ia trebuie să se sinchisească să se ducă singur la ea. Acolo, în arenă. O vrei pe Falka? Atunci, ia-o!

— Mi-o tot vânturi pe sub nas pe Falka asta, ca pe un chitic prin faţa unei broaşte, a mârâit Windsor Imbra. N-am încredere în tine, Bonhart. Nasul meu simte că în această momeală se ascunde un cârlig de fier!

— Meriţi să fii felicitat pentru nasul tău, care miroase fierul. Bonhart s-a ridicat, a luat de sub bancă spada primită de la armurierul din Fano, a scos-o din teacă şi a aruncat-o în arenă atât de abil, încât lama s-a înfipt vertical în nisip, la doi paşi de Ciri. Uite şi fierul! La vedere, nu-i ascuns deloc. Nu ţin morţiş la fata asta, cine-o vrea, n-are decât s-o ia. Dacă-i în stare.

Marchiza de Nementh-Uyvar a izbucnit într-un râs nervos.

— Dacă-i în stare! a repetat ea cu contraltoul său răguşit. Pentru că trupuşorul are o spadă acum. Bravo, coane Bonhart! Detestam ideea de a vedea acest trupuşor neajutorat, neînarmat, la mila unor neisprăviţi.

— Jupâne Houvenaghel! a strigat Windsor Imbra cu mâinile în şolduri, fără a-i arunca nici cea mai mică privire aristocratei slabe. Această reprezentaţie are loc sub auspiciile dumitale, deoarece acest teatru îţi aparţine. Spune-mi un lucru: ale cui sunt regulile şi legile în vigoare aici? Ale tale sau ale lui Bonhart?

— Ale teatrului, a chicotit Houvenaghel, scuturându-şi pântecul şi fălcile de buldog. Pentru că, deşi este adevărat că teatrul îmi aparţine, să nu uităm că clientul nostru-i stăpânul nostru: el plăteşte, el stabileşte. Clientul stabileşte regulile. Noi, negustorii, trebuie să respectăm aceste reguli: ceea ce cere clientul trebuie să i se dea.

— Clientul? Adică aceşti oameni? Windsor Imbra a făcut un gest larg către băncile pline de spectatori. Toţi aceşti oameni au venit şi au plătit ca să se distreze într-un mod

aşa de ciudat?

— Afacerile sunt afaceri, i-a răspuns Houvenaghel. Cererea şi oferta. Oamenii sunt dispuşi să plătească pentru o luptă între lupi? Pentru o luptă între endriagi şi aardvarci? Pentru schelălăitul câinilor încolţiţi de un bursuc sau un vyvern într-un butoi? Asta le ofer. De ce te miri aşa, Imbra? Oamenii au nevoie de jocuri şi de circ ca de pâine, poate chiar mai mult decât de pâine. Mulţi dintre spectatorii adunaţi aici şi-au luat-o de la gură ca să poată veni şi să participe la spectacol. Ia uită-te şi tu la ei, priveşte cum le sticlesc ochii! Aşteaptă cu nerăbdare să înceapă jocurile.

— Dar în jocuri, a adăugat Bonhart cu un zâmbet veninos, trebuie să păstrăm măcar aparenţele sportivităţii. Viezurele, înainte de a fi scoşi câinii din butoi, poate să-şi folosească dinţii ca să-şi înţepe atacatorii, asta-i sportivitatea. Tot aşa, fata are o spadă. Ca să fie şi aici sportivitate. Ce spuneţi, oameni buni? N-am dreptate?

Oamenii buni, într-un cor dezarticulat, dar apăsat şi vesel, au confirmat cu ardoare că Bonhart avea perfectă dreptate.

— Baronul Casadei, a spus lent Windsor Imbra, n-o să fie mulţumit, jupâne Houvenaghel, îţi spun. Nu ştiu dacă este bine să te certi cu el.

— Afacerile sunt afaceri, a repetat Houvenaghel, scuturându-şi fălcile. Baronul Casadei ştie foarte bine, a împrumutat mulţi bani de la mine cu dobândă foarte mică, iar când va veni momentul să-l împrumut din nou, vom găsi noi o cale ca să rezolvăm cu cearta. Dar niciun baron străin n-o să se amestece în treburile mele private şi individuale. Pariurile sunt deschise, iar oamenii şi-au plătit locurile. Pe nisipul ăla, acolo, în arenă, trebuie să curgă sânge.

— Trebuie? s-a înfuriat Windsor Imbra. Javră ordinară! O, de-abia m-abţin să-ţi arăt că nu prea trebuie! O să ies de aici şi o să plec, fără să mă uit înapoi măcar. N-aveţi decât să vă vărsaţi sângele aici! Mi se face rău numai la ideea de a distra populaţia în halul ăsta.

— Să plece! s-a ivit din mulţime un tip îmbrăcat într-o haină din piele de cal. N-are decât să plece, dacă i se face

rău. Mie nu mi se face. S-a spus că oricine o va prinde pe Şoboloniţă va primi o răsplată. Mă înscriu să intru în arenă.

— Cum vine asta?! a strigat dintr-odată unul dintre oamenii lui Imbra, un bărbat scund, dar musculos şi bine construit, cu părul des, ciufulit şi încurcat. Eu am fost primul! Nu-i aşa, băieţi?

— Pe credinţa mea! a adăugat un al doilea, slăbuţ, cu barba ascuţită. Noi avem întâietate! Iar tu, Windsor, ne reprezinţi onoarea! Ce poţi să păţeşti? E floare la ureche. Falka este în arenă, trebuie doar să te duci şi s-o iei de mână. Dacă încearcă cumva să deschidă gura, ne pişăm pe ea!

— Şi mai putem face şi altceva, dacă tot e pregătită! a mormăit un al treilea, îmbrăcat într-un dublet de culoarea amarantului. Când vorbim despre sport, faceţi sport, nu-i aşa, jupâne Houvenaghel? Dacă tot vorbim de sportivitate, sportivitate să fie! Dacă sunt jocuri, atunci, jocuri să fie! Şi mai era vorba şi despre o răsplată aici, nu-i aşa?

Houvenaghel a rânjit larg şi a dat din cap afirmativ, scuturându-şi fălcile mândru şi maiestuos.

— Şi unde spuneaţi că sunt pariurile? a întrebat bărbatul cu barbă.

— Deocamdată, a râs negustorul, nu s-a pariat încă pe rezultatele luptei! Deocamdată suntem trei împotriva unuia că niciunul dintre voi nu va îndrăzni să treacă de balustradă.

— Pfui! a sărit ca ars Piele de Cal. Eu o să îndrăznesc! Sunt gata!

— Dă-te la o parte, am spus! a strigat Ciufulitul. Noi am fost primii, avem întâietate. Hai să mergem, ce mai aşteptăm?

— Câţi putem să ne ducem acolo, în arenă? Amarantul şi-a dus mâna la brâu. Sau trebuie să mergem numai unul câte unul?

— Ah, jigodiilor! a urlat brusc primarul pastelat cu o voce de taur, total nepotrivită cu statura lui mică. Poate vreţi să vă duceţi zece să vă luptaţi cu ea singură? Poate călare? Sau într-un car! Poate că trebuie să vă împrumutăm

catapulte din arsenalul nostru, astfel încât să puteţi arunca cu bolovani în faţă de la distanţă?

— Bine, bine! l-a întrerupt Bonhart, după un schimb rapid de priviri cu Houvenaghel. Să fie sportivitate, dar să ne şi distrăm puţin! Puteţi merge câte doi. Adică în pereche.

— Dar răsplata, a avertizat Houvenaghel, nu va fi dublată! Dacă vă duceţi câte doi, o s-o împărţiţi!

— Ce pereche? Cum adică câte doi? a întrebat Ciufulitul scoţându-şi haina de pe umeri cu un gest brusc. Nu vi-i ruşine, băieţi? Nu-i decât o fată! Tiii! La o parte. Mă duc singur şi o răpun. Doar sunt ditamai zdrahonul!

— O vreau pe Falka în viaţă! a protestat Windsor Imbra. La naiba cu luptele şi duelurile voastre! Eu n-am venit pentru circul lui Bonhart. Vreau fata în viaţă! Duceţi-vă amândoi, tu şi cu Stavro. Şi scoateţi-o de acolo!

— Pentru mine, a rostit Stavro, cel cu barbă, este jenant să mergi în doi la luptă împotriva slăbăturii ăleia.

— Las’ că florinii baronului o să-ţi îndulcească jena. Da’ numai dacă i-o duci în viaţă!

— Înseamnă că baronul este un zgârie-brânză, a râs Houvenaghel, zgâlţâindu-şi pântecul şi fălcile de buldog. Şi că n-are spirit de sportivitate nici cât negru sub unghie. Şi nici voinţa de a răsplăti spiritul altora! Eu însă susţin sportul. Şi, prin urmare, măresc răsplata de azi. Cine intră în arenă singur şi iese singur, pe picioarele lui, din confruntarea cu fata, acela va primi din mâna mea, scoşi din această tăşcuţă, nu douăzeci, ci treizeci de florini.

— Ce mai aşteptăm, atunci? a strigat Stavro. Eu mă duc primul!

— Uşurel! s-a răstit din nou micul primar. Fata are doar o fleanţă subţire în spinare! Scoate-ţi armura, soldat. Aşa-i în sport!

— Fir-ar să fie! Stavro şi-a dat jos caftanul căptuşit cu zale de fier, apoi şi-a scos pe cap cămaşa, dezvăluindu-şi pieptul şi braţele subţiri şi păroase, ca de babuin.

— Lua-v-ar naiba cu sportul vostru nenorocit cu tot! Aşa mă duc, în pielea goală! La naiba! Ei, na! Nu vreţi să-mi scot şi izmenele?

— N-ar strica! a intervenit marchiza de Nementh-Uyvar cu vocea ei senzuală. Abia aşa o să vedem dacă eşti bărbat sau numai gura-i de tine!

Dezbrăcat până în talie, încurajat de aplauzele furtunoase, Stavro şi-a luat arma, a trecut cu un picior peste un buştean din marginea arenei, urmărind-o cu atenţie pe Ciri. Fata şi-a încrucişat braţele peste piept. Nici măcar n-a făcut un pas spre spada înfiptă în nisip. Stavro a ezitat.

— Nu face asta, i-a spus Ciri cu voce joasă. Nu mă întărâta… N-o să las pe nimeni să mă atingă.

— Îmi pare rău, fetiţo. Stavro a trecut peste balustradă. N-am nimic cu tine. Dar afacerile sunt afaceri…

N-a apucat să termine, căci Ciri, care pusese mâna pe Rândunică – aşa cum îi spunea în mintea ei gwyhyrului gnomesc –, era lângă el. Ea a folosit cea mai simplă formă de atac, la mintea cocoşului, aşa-numita fentă „trei paşi”, însă Stavro a fost luat prin surprindere. A făcut un pas înapoi, ridicând instinctiv spada, iar din acel moment a rămas la mila ei. Cu un salt s-a lipit cu umerii de buştenii din balustradă, iar lama ascuţită a Rândunicii îi era la un ţol de vârful nasului.

— Acest mic truc, i-a explicat Bonhart marchizei, acoperind scandările şi aplauzele gloatei, se numeşte „trei paşi, pană şi treime”. Este un număr ieftin, mă aşteptam la ceva mai sofisticat de la fată. Dar trebuie să recunoşti că, dacă ea ar fi vrut, tipul ar fi fost deja mort până acum.

— Omoară-l! Omoară-l! strigau spectatorii furioşi. Cât despre Houvenaghel şi primarul Pennycuick, aceştia aveau degetul mare îndreptat în jos. Sângele îi curgea lui Stavro de pe faţă, coşuri şi urme hidoase lăsate de variolă îi ieşeau la iveală pe obraji.

— Ţi-am spus, a şuierat Ciri, să nu mă întărâţi. Nu vreau să te omor! Dar n-o să te las să mă atingi. Du-te, du-te înapoi de unde-ai venit!

S-a retras, s-a întors, şi-a lăsat spada în jos şi, vlăguită, s-a uitat în sus, spre lojă.

— Te joci cu mine? a strigat ea cu vocea sfâşiată. Vrei să

mă asmuţi să lupt? Să omor? Nu mă asmuţi! N-o să lupt!

— Ai auzit, Imbra? a răsunat în tăcere vocea sarcastică a lui Bonhart. Baftă chioară! Fără niciun risc! N-o să se lupte. Aşa că poţi s-o iei din arenă şi să i-o duci vie baronului Casadei, să se joace cu ea în voie. Poţi s-o iei fără nicio bătaie de cap! Cu mâinile goale!

Windsor Imbra a scuipat. Cu spatele încă blocat pe buşteni, cu mâna încordată pe spadă, Stavro gâfâia. Bonhart a izbucnit în râs.

— Însă eu, Imbra, am pus rămăşag pe briliante contra nuci că n-o să izbuteşti.

Stavro a expirat adânc. A avut impresia că fata, întoarsă cu spatele la el, era distrasă, năucită. A strigat plin de mânie, ruşine şi ură. Nu s-a mai abţinut. A trecut la atac. Rapid şi mişeleşte.

Publicul nu a observat respingerea şi lovitura inversă. A văzut doar cum Stavro s-a aruncat asupra Falkăi, apoi a executat brusc un salt ca un balerin, după care a căzut cu burta şi faţa în nisip, iar nisipul s-a impregnat imediat cu sânge.

— Instinctele preiau controlul! a strigat Bonhart, acoperind ţipetele gloatei. Reflexele funcţionează! Ei, Houvenaghel? Ce ţi-am spus eu? O să vezi că nu mai e nevoie de buldogii tăi!

— Ce mândreţe de spectacol! Şi profitabil pe deasupra! a fost de acord Houvenaghel, mijindu-şi ochii de plăcere.

Stavro încerca să se ridice în braţele tremurânde de la efort, bălăngănindu-şi capul, a ţipat, a gemut, a scuipat sânge şi a căzut înapoi pe nisip.

— Cum se numeşte lovitura aceasta, onorabile jupân Bonhart? s-a strâmbat senzual marchiza de Nementh-Uyvar spre vânătorul de recompense, frecându-şi un genunchi de celălalt.

— A fost o improvizaţie. De sub buzele vânătorului de recompense, care nu-i arunca nicio privire marchizei, sclipeau dinţii. O improvizaţie de toată frumuseţea, o mare artă, o improvizaţie viscerală, aş spune chiar. Am auzit despre un loc unde se învaţă acest tip de improvizaţii. Pun

rămăşag că duduia noastră cunoaşte acel loc. De-acum ştiu cine este.

— Nu mă întărâta! a strigat Ciri, iar în vocea ei vibra o notă fantomatică. Nu vreau! Pricepi? Nu vreau!

— Curva naibii, venită din fundul iadului!

Amarantul a sărit abil peste balustradă, înconjurând arena pentru a-i distrage atenţia lui Ciri, în timp ce Ciufulitul sărea în cealaltă parte. În spatele lui, Piele de Cal se pregătea şi el să treacă peste balustradă.

— Joc necurat! a strigat sensibil la corectitudinea jocului primarul Pennycuick, scund ca un pitican, şi odată cu el urla şi gloata indignată.

— Trei împotriva ei! Joc necurat!

Bonhart râdea. Marchiza se lingea pe buze şi-şi freca din ce în ce mai tare picioarele.

Planul celor trei era simplu: să o împingă pe fată să se retragă spre balustradă, apoi, doi să o blocheze, iar al treilea să o ucidă. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Dintr-un simplu motiv. În loc să se retragă, fata a atacat.

A făcut o piruetă de balet atât de abilă, încât n-a lăsat aproape nicio urmă pe nisip şi s-a strecurat printre ei. În trecere, l-a atins pe Ciufulit exact acolo unde era nevoie – la nivelul carotidei. Lovitura fusese atât de uşoară, încât nu şi-a pierdut ritmul, a avut timp să se retragă cu graţie printr-o pivotare, astfel încât nu a stropit-o nicio picătură din sângele ţâşnit din gâtul Ciufulitului într-un şuvoi lung, de nestăvilit. Amarantul, care se afla în spatele fetei, a vrut să o înjunghie în gât, dar aceasta i-a parat lovitura cu un zăngănit şi o scânteiere neaşteptată a spadei peste umăr. Ciri s-a întins ca un arc, ţinându-şi spada cu ambele mâini, spintecând adversarii în stânga şi-n dreapta, întărindu-şi forţa loviturilor cu o răsucire din şolduri. Lama întunecată, gnomească i-a sfârtecat burta Amarantului ca un brici, cu un plescăit şi un şuierat. A urlat şi s-a rostogolit pe nisip, încolăcindu-se. Piele de Cal, sărind înainte, era hotărât să pună lama spadei la gâtul lui Ciri, dar ea s-a retras, s-a întors abil şi i-a înfipt spada în faţă, spintecându-i ochiul,

nasul, gura şi bărbia.

Spectatorii ţipau, fluierau, fremătau, scandau. Marchiza de Nementh-Uyvar şi-a strecurat mâinile între coapsele strânse, se lingea pe buzele lucioase şi râdea cu contraltoul ei nervos. Căpitanul nilfgaardian în rezervă era alb ca varul. O femeie încerca să-i pună mâna la ochi unui copil care se zvârcolea. Un bătrân cu părul cărunt, din primul rând, a vomitat violent şi zgomotos, cu capul în jos, între genunchi.

Piele de Cal a oftat din greu, ţinându-şi faţa cu mâinile, pe sub degete i se prelingea sânge amestecat cu salivă şi mucus. Amarantul se zbătea şi guiţa ca un porc. Ciufulitul încerca să-şi croiască drum peste buşteni, alunecând pe sângele care îi ţâşnea din corp în ritmul bătăilor inimii.

— Ajutoooor! a ţipat Amarantul încercând cu disperare să-şi ţină măruntaiele care i se revărsau din burtă. Tovarăăăşi! Ajutooooooor!

— Phuii… bhuuu… Piele de Cal a icnit şi a vărsat sânge.

— O-moa-r-o! O-moa-r-o! scanda publicul, bătând ritmic.

Bătrânelul care vomitase a fost împins de pe banca lui şi trântit în galerie.

— Briliante contra nuci, a răsunat basul batjocoritor al lui Bonhart în mijlocul vacarmului, că nimeni nu mai îndrăzneşte să intre în arenă. Briliante contra nuci, Imbra! Bah! Ce spun eu, chiar contra nuci seci!

— O-moa-r-o! răsunau urlete, tropăieli şi fluierături. O-moa-r-o!

— Stimată domniţă! a strigat Windsor Imbra în timp ce-şi chema subalternii cu un gest. Permiteţi-ne să ne ridicăm răniţii! Permiteţi-ne să intrăm în arenă pentru a-i lua până nu pierd sânge şi mor. Fii omenoasă, stimată domniţă!

— Omenoasă, a repetat Ciri cu dificultate, simţind abia acum efectul adrenalinei. S-a potolit repede printr-o serie de expiraţii, aşa cum învăţase.

— Intraţi şi luaţi-i, le-a spus ea. Dar intraţi fără arme. Fiţi şi voi omenoşi! Măcar o dată.

— Nuuuu! a strigat şi a scandat gloata. O-moa-r-o! O-moa-r-o!

— Nemernicilor! Ciri s-a întors în pas de dans, şi-a

plimbat privirea spre tribună şi bănci. Sunteţi nişte porci nesătui! Secăturilor! Ticăloşilor! Vreţi sânge? Veniţi aici, coborâţi în arenă, gustaţi şi adulmecaţi! Lingeţi-l până când nu se încheagă! Barbarilor! Vampirilor!

Marchiza a gemut, s-a cutremurat, şi-a dat ochii peste cap şi s-a lăsat pe umărul lui Bonhart, fără a-şi îndepărta mâinile dintre coapse. Bonhart s-a încruntat şi a îndepărtat-o fără nici cea mai mică delicateţe. Gloata urla. Cineva a aruncat în arenă un cârnat muşcat, altcineva, o ciubotă, şi încă cineva, un castravete, ţintind-o pe Ciri, iar ea, cu o lovitură de spadă, l-a tăiat în bucăţi, provocând urlete şi mai puternice.

Windsor Imbra şi oamenii săi i-au ridicat pe Amarant şi pe Piele de Cal. Amarantul, când l-au clintit din loc, a început să urle, iar Piele de Cal a leşinat imediat. Ciufulitul şi Stavro nu mai dădeau niciun semn de viaţă. Ciri s-a îndepărtat cât a putut de mult, în măsura în care-i permitea arena. Şi oamenii lui Windsor Imbra au încercat, de asemenea, să se menţină la distanţă.

Windsor Imbra a rămas nemişcat. A aşteptat evacuarea răniţilor şi a morţilor. Se uita la Ciri pe sub pleoapele îngustate, cu mâna sprijinită pe mânerul spadei, la care nu renunţase, în ciuda promisiunii sale, înainte de a intra în arenă.

— Nu, l-a avertizat Ciri, abia mişcându-şi buzele. Nu mă zgândări. Te rog!

Imbra era palid. Gloata scanda, tropăia, urla.

— N-o asculta! Vocea lui Bonhart s-a ridicat din nou peste hărmălaia publicului. Scoate-ţi spada! Altminteri o să-ţi meargă vestea prin toată lumea că eşti un laş şi un papă-lapte! De la Alba până la Jaruga o să se ducă buhul că Windsor Imbra a fugit din faţa unei fătuci, cu coada între picioare, ca o potaie!

Spada lui Imbra a ieşit cu un ţol din teacă.

— Nu! a repetat Ciri.

Spada s-a ascuns.

— Laşul! a strigat cineva din mulţime. Rahatul! Blegul!

Cu faţa împietrită, Imbra s-a îndreptat spre marginea

arenei. Înainte de a apuca mâinile camarazilor săi, s-a întors spre ea.

— Bănuiesc că ştii ce te aşteaptă, fată, i-a spus el cu voce joasă. Bănuiesc că ştii deja cine este Leo Bonhart. De ce este în stare. Ce îl aţâţă. O să fii împinsă în arenă. O să omori pentru plăcerea porcilor şi a ticăloşilor ca cei aici de faţă. Şi chiar mai răi decât ei. Iar atunci când n-o să-l mai amuze să te vadă omorând, când Bonhart o să se plictisească de violenţa pe care ţi-o cere, atunci o să te ucidă. O să arunce în arenă atât de mulţi, încât n-o să poţi să le ţii piept. Sau o să dea drumul câinilor. Şi câinii o să te sfârtece, în timp ce fiarele din tribune o să adulmece mirosul de sânge şi o să strige bravo! Iar tu o să mori pe nisipul murdar. Ca cei pe care i-ai secerat azi. Atunci o să-ţi aduci aminte de vorbele mele.

Surprinzător, abia acum a observat ea stema micuţă de pe colierul emailat de la gâtul bărbatului.

Un unicorn argintiu pe un fundal negru.

Unicorn.

Ciri şi-a lăsat capul în jos. Ochii i-au picat pe lama ajurată a spadei.

Deodată s-a aşternut o linişte mormântală.

— Pentru Marele Soare! a intervenit Declan Ros aep Maelchlad, căpitanul în rezervă nilfgaardian, care nu spusese nimic până atunci. Nu. Nu face asta, fată! *Ne tuv' en que'ss, luned!*

Ciri şi-a răsucit încet Rândunica în mână, proptindu-şi pommelul în nisip. A îngenuncheat. Acum, cu lama în mâna dreaptă, şi-a fixat cu atenţie vârful sub stern cu mâna stângă. Instantaneu, fierul i-a străpuns hainele şi i-a împuns carnea.

„Numai să nu plâng", s-a gândit Ciri, împingând din ce în ce mai tare spada. „N-am de ce şi pentru ce. O mişcare puternică şi gata... Gata..."

— N-o să poţi, a răsunat vocea lui Bonhart în liniştea absolută. N-o să poţi, vrăjitoareo! La Kaer Morhen ai fost învăţată să ucizi, aşa că ucizi ca o maşină. Instinctiv. Ca să te omori, îţi trebuie caracter, forţă, motivare şi curaj. Ceea

ce ei nu te-au putut învăţa.

— După cum vezi, a avut dreptate, a spus Ciri cu noduri în gât. N-am putut.

Vysogota tăcea. Ţinea în mână o blană de nutrie. Încremenit. De multă vreme. Ascultând, aproape că uitase de blană.

— M-am speriat. Am fost o laşă. Şi am plătit pentru asta. Da, aşa cum plăteşte orice laş. Prin suferinţă, ruşine, umilinţă. Şi o silă nemaipomenită de mine însămi.

Vysogota tăcea.

Dacă în acea noapte cineva ar fi izbutit să se strecoare până la coliba cu acoperişul dărăpănat, dacă ar fi aruncat o privire printr-o crăpătură din olan, ar fi putut vedea în interiorul slab iluminat un bătrân cu barba albă şi o fată cu părul cenuşiu, aşezaţi lângă şemineu. I-ar fi văzut pe amândoi, tăcuţi, privind cărbunii rubinii, strălucitori.

Dar nimeni nu putea să-i vadă. Coliba cu acoperiş de paie, năpădit de muşchi, era bine ascunsă în negură şi abur, printre stufărişurile nesfârşite din inima mlaştinilor Pereplutului, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

Cine o să verse sânge de om, de către om va fi vărsat sângele său.

GENEZA, 9:6

Mulţi dintre cei care trăiesc merită să moară. Şi mulţi dintre cei care mor merită să trăiască. Oare îi poţi inversa? Aşadar, nu vă grăbiţi să condamnaţi la moarte. Nici măcar cei mai înţelepţi dintre înţelepţi nu ştiu totul.

JOHN RONALD REUEL TOLKIEN

Într-adevăr, este nevoie de mare mândrie şi de mare orbire pentru a numi dreptate sângele care curge de pe eşafod.

VYSOGOTA DIN CORVO

5

Ce caută vrăjitorul pe pământul meu? a repetat Fulko Artevelde, prefectul din Riedbrune, vădit iritat de tăcerea prelungită. De unde vine vrăjitorul? Încotro se îndreaptă? Cu ce scop?

Uite-aşa îţi piere cheful să mai faci fapte bune, se gândea Geralt, uitându-se la faţa prefectului, brăzdată de cicatrice mari. Aşa se sfârşeşte jocul nobilului vrăjitor, plin de milă faţă de un grup de oameni ai pădurii. Aşa îţi piere pofta de lux şi de înnoptat prin tot soiul de hanuri, unde se găseşte întotdeauna câte un spion. Aşa păţeşti atunci când călătoreşti cu un poet slobod la gură. Acum mă aflu într-o încăpere fără fereastră, care arată ca o celulă, aşezat pe un scaun tare de interogatoriu, fixat de podea, iar pe spătarul acestui scaun, nu-i chip să nu observi, sunt mânere şi curele de piele, concepute pentru imobilizarea mâinilor şi fixarea gâtului. Deocamdată n-au fost folosite, dar sunt acolo.

Cum naiba o să ies din beleaua asta?

După cinci zile de călătorie în compania apicultorilor din Pesterâuri, în care vrăjitorul şi echipa sa părăsiseră în sfârşit pustiul pentru a intra în zăvoiul umed, ploaia s-a oprit, vântul a alungat umezeala şi negura, soarele a străpuns norii. Iar soarele făcea să strălucească vârfurile acoperite de zăpadă ale munţilor.

Până de curând, râul Jaruga constituia un reper clar pentru ei, o graniţă a cărei traversare simboliza trecerea spre o nouă etapă mai serioasă a expediţiei lor, astfel încât acum simţeau şi mai puternic că se apropiau de final, de o barieră, de ultimul punct din care se mai puteau întoarce. Toată lumea, cu Geralt în frunte, simţea asta. Putea fi altfel când de dimineaţă până seara aveau în faţa ochilor munţii puternici, zimţaţi, înălţaţi, strălucind de la zăpezi şi gheţari, care le blocau drumul spre sud? Munţii Amell. Iar deasupra herăstrăului din Amell, ameninţător de maiestuos, la fel de

ascuţit ca tăişul mizericordiei, Obeliscul Gorgonei, Muntele Diavolului. Nu discutaseră, dar Geralt a simţit ce avea toată lumea în minte. Deoarece atunci când s-a uitat la munţii Amell şi la Obeliscul Gorgonei, ideea de a continua drumul spre sud i s-a părut, totuşi, nebunie curată.

Din fericire, un eveniment neaşteptat i-a scutit de acest lucru.

Vestea cea bună le-a fost adusă de acelaşi apicultor păros, căruia îi slujiseră ca escortă în ultimele cinci zile; soţul şi tatăl fermecătoarelor hamadriade, pe lângă care el arăta ca mistreţul între iepe; cel care încercase să-i păcălească, susţinând că druizii din Caed Dhu o luaseră spre Coaste.

Era a doua zi de la sosirea lor în târgul animat ca un furnicar, Riedbrune, destinaţia apicultorilor şi a şarlatanilor din Pesterâuri. După ce şi-a luat rămas-bun de la apicultorii escortaţi, de care vrăjitorul nu mai avea nevoie, acesta nu se aştepta să-i mai vadă niciodată. Cu atât mai mare i-a fost uimirea.

Apicultorul a început să-i mulţumească şi nu mai contenea, chiar i-a oferit o punguţă plină cu bani pentru serviciile vrăjitorului. Geralt a acceptat-o, simţind privirile oarecum sarcastice ale lui Regis şi Cahir, cărora li se plânsese în mod repetat, în timpul marşului, de ingratitudinea umană, subliniind absurditatea şi inutilitatea altruismului.

Şi atunci, apicultorul, entuziasmat, le-a transmis vestea:

— Uite ce e, dragă vrăjitoriile. Culegătorii de vâsc, druizii vreau să spun, s-au cuibărit în stejărişu’ de lângă lacu’ Loc Monduirn, care se află la treişcinci de mile de aici, spre apus.

Apicultorul obţinuse aceste informaţii la centrul de colectare a mierii şi a cerii, de la o rudă a sa, care locuia în Riedbrune şi care, la rândul ei, le aflase de la un cunoscut de-al său, fost căutător de diamante. De îndată ce apicultorul a aflat unde erau druizii, a şi alergat într-un suflet ca să-i anunţe pe vrăjitor şi pe tovarăşii lui. Iar acum, după ce transmisese informaţiile, radia de bucurie şi de

mândrie, simţindu-se cel mai important dintre bărbaţi, ca orice mincinos a cărui minciună se dovedeşte a fi, din întâmplare, adevărată.

Geralt a vrut să plece la Loc Monduirn fără să mai tărăgăneze, dar însoţitorii săi au protestat vehement. Întrucât aveau banii de la apicultori, au declarat Regis şi Cahir, şi se aflau într-un loc în care se găseau de toate, trebuia mai întâi să se aprovizioneze cu hrană şi să-şi completeze dotările. Şi să cumpere săgeţi, a adăugat Milva, pentru că toţi aşteaptă de la ea să se ducă la vânătoare, dar nu avea de gând să vâneze cu vreascuri. Măcar o noapte să o doarmă şi ei într-un pat, la un han, după o baie bună şi o ulcică de bere, a adăugat Jaskier.

Druizii n-o să fugă din loc, au fost de acord cu toţii în cor.

— Cu toate că avem de-a face cu o combinaţie de circumstanţe absolută, a adăugat vampirul Regis cu un zâmbet ciudat, compania noastră este pe calea corectă, îndreptându-se în direcţia bună. Prin urmare, ne este evident şi absolut predestinat să ajungem la druizi, aşa că o zi sau două de zăbavă în sat nu au nicio importanţă.

— În ceea ce priveşte graba, a adăugat el filosofic, impresia că timpul se scurge repede este de obicei un semnal de alarmă care te anunţă că, dimpotrivă, este indicat să încetineşti ritmul, să acţionezi lent, să reflectezi în mod adecvat.

Geralt nu s-a opus, nu i-a contrazis. Nici pe vampir, cu filosofia lui, deşi coşmarurile ciudate care îl bântuiau noaptea îl îndemnau mai degrabă să se grăbească. În pofida faptului că nu putea să-şi amintească conţinutul lor după ce se trezea.

Era şaptesprezece septembrie, lună plină. Mai erau şase zile până la echinocţiul de toamnă.

Milva, Regis şi Cahir s-au oferit să facă ei cumpărăturile şi să completeze echipamentul. Cât despre Jaskier şi Geralt, ei urmau să efectueze o anchetă şi să dezlege limbile în târguşorul Riedbrune.

Situat într-un meandru al râului Newa, Riedbrune nu

părea a fi un târg prea mare, având în vedere construcţiile din piatră şi lemn concentrate în interiorul unui inel terasat, având împrejur un zid din valuri de pământ. Dar clădirile din piatră, delimitate de palisadă, erau, de fapt, acum centrul târgului şi nu adăposteau mai mult de o zecime din populaţie. Restul de nouă zecimi locuiau în locuinţe improvizate dincolo de valurile de pământ, într-o mare zgomotoasă de colibe, şoproane, chioşcuri, bărăci, colibe, corturi şi căruţe.

Vrăjitorul şi poetul aveau drept călăuză pe o rudă de-a apicultorului, un tânăr viclean şi arogant, un copil al străzii, care se născuse în şanţ, se spălase şi se hrănise în şanţ. În hărmălaia, mizeria şi duhoarea din târg, tânărul se simţea ca un păstrăv într-un râu rece de munte şi, evident, călăuzirea vizitatorilor prin târgul său înfiorător îl făcea fericit. Fără să ţină cont de faptul că nimeni nu-l întreba nimic, băiatul străzii era dornic să ofere toate informaţiile pe care le considera indispensabile. El le-a explicat că târgul Riedbrune fusese un pas important pentru coloniştii nilfgaardieni care rătăceau prin regiunile nordice pentru a ajunge la pământurile acordate de împărat: câte patru loturi, însemnând cam cinci sute de acri. Şi o scutire de impozite vreme de zece ani. Riedbrune este într-adevăr situat la izvoarele văii Dol Newa, care traversează munţii Amell prin trecătoarea Teodul, care leagă Coastele şi Pesterâuri de Mag Turga, Geso, Metinna şi Maecht, ţări supuse mult timp Imperiului nilfgaardian. Târgul Riedbrune, a explicat băiatul străzii, era pentru colonişti ultimul loc în care se puteau baza şi pe altcineva decât pe ei înşişi, pe nevestele lor şi pe ceea ce aveau în căruţele lor. De asemenea, din această cauză, majoritatea coloniştilor se aciuaseră cum putuseră la marginea târgului, pentru a-şi lua avânt înainte de a se grăbi spre Jaruga şi dincolo de ea. Şi mulţi dintre ei, a adăugat cu mândrie patriotică băiatul, au rămas în târg pentru totdeauna, pentru că târgul este cultură, nu pute a gunoi de grajd, ca la ţară!

De fapt, târgul Riedbrune puţea mai ales a bălegar.

Geralt venise aici cu ani în urmă, dar nu-l mai recunoştea

deloc. Prea multe lucruri se schimbaseră. În trecut nu erau atât de mulţi soldaţi călare, în armuri şi mantale negre, cu embleme argintii pe braţe. În trecut nu auzeai vorbindu-se nilfgaardiana peste tot. În trecut nu vedeai nicio carieră la intrarea în târg, unde oameni zdrenţuiţi, murdari, sfrijiţi şi sângerânzi să zdrobească blocuri de piatră, fiind biciuiţi de supraveghetori îmbrăcaţi în negru.

Sunt mulţi soldaţi nilfgaardieni aici, a explicat băiatul, dar nu rămân permanent, ci doar în timpul pauzelor dintre marşuri, înainte de a porni din nou în urmărirea partizanilor din organizaţia „Coastele Libere”. Un echipaj puternic nilfgaardian va fi trimis aici atunci când vechiul castel va fi distrus şi înlocuit cu o cetate uriaşă. Construită din pietre de la carieră. Cei care sparg piatra sunt prizonieri de război. Vin din Lyria, din Aedirn, în ultima vreme din Sodden, Brugge, Angren. Şi din Temeria. Aici, în Riedbrune, trudesc patru sute de prizonieri. Alte cinci sute muncesc în minele şi carierele din jurul Belhavenului şi peste o mie de oameni construiesc poduri şi repară drumuri în trecătoarea Theodul.

În piaţa târgului era un eşafod încă de pe vremea ultimei vizite a lui Geralt, dar atunci era mult mai modest. Nu era prevăzut cu atâtea dispozitive abjecte, destinate să provoace suferinţele cele mai atroce, iar în ceea ce priveşte ştreangurile, ţepele, furcile şi stâlpii, acestea nu aveau atât de multe ornamente care să inspire dezgust.

— Aceasta este opera jupânului Fulko Artevelde, prefectul numit recent de către autorităţile militare, a explicat băiatul, privind spre eşafod şi spre hălcile de carne umană care îl decorau. Jupânul Fulko tocmai a livrat pe cineva călăului. Nu se glumeşte cu jupânul Fulko, a adăugat el. Este un bărbat sever.

Căutătorul de diamante, un prieten de-al băiatului, pe care îl cunoscuse într-un han, nu i-a făcut o impresie prea bună lui Geralt. Palid, tremurând, pe jumătate beat, rătăcea într-un fel de realitate paralelă, aproape de starea de somn în care este cufundat cineva după ce a băut câteva zile şi nopţi la rând. Vrăjitorul a simţit cum i se strânge inima.

Părea că ştirile senzaţionale despre druizi nu ar fi fost altceva decât rodul unui *delirium tremens* obişnuit.

Căutătorul aflat în stare de ebrietate a răspuns la întrebări conştient şi cu sens. Când Jaskier a obiectat că nu prea arăta ca un căutător de diamante, a replicat smerit că o să le arate de îndată ce o să găsească unul. El le-a indicat cu exactitate locul unde se aflau druizii în apropierea lacului Monduirn, fără a se pierde în născociri pitoreşti sau în manierismul excesiv, tipic mitomanilor. Şi-a permis să-şi întrebe interlocutorii ce doresc să facă acolo, dar, în faţa tăcerii lor dispreţuitoare, i-a avertizat pe cei doi camarazi că pătrunderea în stejărişul druizilor ar însemna moarte sigură, întrucât druizii aveau obiceiul să-i prindă pe intruşi, să-i pună într-o păpuşă numită „baba de răchită” şi să-i ardă de vii în timp ce spuneau rugăciuni, cântece şi incantaţii. Aparent, zvonuri fără temei şi superstiţii stupide se răspândeau odată cu druizii, ţinând pasul strâns, ca şi cum îi pândeau, fără să rămână în urmă niciun sfert de poştă.

Conversaţia le-a fost întreruptă de un grup de nouă soldaţi în uniforme negre, înarmaţi, purtând simbolul soarelui pe epoleţi.

— Sunteţi vrăjitorul pe nume Geralt? a întrebat subofiţerul care îi comanda pe soldaţi, lovindu-şi coapsa cu un băţ de stejar.

— Da, i-a răspuns Geralt după o clipă de ezitare. Eu sunt.

— Atunci, sunteţi amabil să ne urmaţi.

— Dar de unde atâta certitudine că sunt amabil? Să înţeleg că sunt arestat?

Soldatul îl privea în tăcere, o tăcere care părea să nu se mai termine niciodată, îl privea ciudat şi cumva fără respect. Fără îndoială, îndrăzneala îi provenea din escorta de opt soldaţi care stătea în spatele lui.

— Nu, i-a răspuns în cele din urmă, nu sunteţi arestat. Nu s-a dat nicio poruncă ca să fiţi arestat. Dacă s-ar fi dat, m-aş fi adresat altfel, conaşule. Cu totul altfel.

Geralt şi-a ajustat cureaua cu spada într-un mod ostentativ.

— Şi eu v-aş fi răspuns altfel, a replicat el glacial.

— Zău aşa, conaşilor! s-a hotărât să intervină Jaskier, schiţând un zâmbet care spera că ar fi demn de un diplomat experimentat. De ce tonul acesta? Suntem oameni cinstiţi, nu avem de ce să ne temem de autorităţi. Le stăm la dispoziţie cu dragă inimă ori de câte ori se iveşte o ocazie, ca să ne înţelegem. Şi, ca atare, avem dreptul să aşteptăm ceva în schimb de la autorităţi, nu-i aşa, coane soldat? Măcar ceva cât de mărunt, cum ar fi lămurirea motivelor pentru care s-a decis limitarea libertăţilor noastre civile.

— E război, conaşilor, a replicat soldatul deloc derutat de avalanşa de cuvinte a poetului. Libertatea, aşa cum decurge şi din numele său, are sens doar în vreme de pace. Motivele vă vor fi însă explicate de către prefect. Eu nu discut, eu execut.

— Ce-i drept e drept, a recunoscut vrăjitorul, făcându-i cu ochiul trubadurului. Duceţi-mă la prefectură, coane soldat. Iar tu, Jaskier, du-te înapoi la ceilalţi, spune-le ce mi s-a întâmplat. Faceţi ce trebuie. Regis ştie deja ce anume.

— Ce face vrăjitorul în Coaste? Oare ce-o fi căutând aici?

Cel care pusese această întrebare era un bărbat lat în umeri, brunet, cu faţa brăzdată de cicatrice şi cu o bandă de piele care îi ascundea ochiul stâng. Pe o uliţă întunecată, vederea acestui chip ciclopian ar fi smuls multe gemete de groază. Şi, o, ce greşeală, din moment ce această faţă nu era a nimănui altcuiva decât a jupânului Fulko Artevelde, prefectul din Riedbrune, cel mai înalt apărător al dreptului şi al ordinii din regiune.

— Ce caută vrăjitorul în Coaste? a repetat cel mai înalt apărător al dreptului şi al ordinii din regiune.

Geralt a oftat, a ridicat din umeri, făcând-o pe niznaiul.

— Ştii răspunsul la această întrebare, jupâne prefect. Că sunt un vrăjitor aţi fi putut afla de la apicultorii din Pesterâuri, care m-au năimit pentru a-i proteja în timpul deplasării. În calitate de vrăjitor, caut să-mi câştig bucata de pâine, în Coaste sau în altă parte. Aşa că rătăcesc în

direcţia în care îmi spun oamenii care mă năimesc.

— Logic, l-a aprobat Fulko Artevelde cu un semn din cap. Cel puţin, în aparenţă. V-aţi despărţit de apicultori acum două zile. Dar aveţi de gând să vă continuaţi marşul spre sud într-o companie oarecum ciudată. În ce scop?

Geralt nu şi-a coborât ochii, susţinându-şi privirea înfocată asupra singurului ochi al prefectului.

— Sunt arestat?

— Nu. Deocamdată nu.

— Atunci, scopul şi direcţia deplasării mele mă privesc doar pe mine. Cel puţin aşa văd eu lucrurile.

— Ţi-aş sugera totuşi sinceritate şi deschidere. Chiar dacă numai pentru a demonstra că nu eşti vinovat şi că nu ai niciun motiv să te temi nici de lege, nici de autorităţile care o protejează. Aşa că îţi repet întrebarea: Care e scopul călătoriei, vrăjitorule?

Geralt a şovăit o clipă.

— Încerc să dau de druizii care locuiau odinioară în Angren şi care s-ar părea că s-au stabilit prin preajmă. Mi-a fost lesne să aflu asta din gurile apicultorilor pe care i-am escortat.

— Cineva te-a năimit pentru druizi? Apărătorii naturii ar vrea cumva să condamne pe cineva să ardă în „baba de răchită”?

— Basme, bârfe şi superstiţii ciudate pentru un om cultivat. Eu caut informaţii de la druizi, nu sângele lor. Cred, jupâne prefect, că sinceritatea răspunsurilor mele este suficientă pentru a demonstra că nu sunt vinovat.

— Nu-i vorba despre vina dumitale. Cel puţin, nu numai despre ea. Cu toate acestea, aş dori ca în conversaţia noastră să guverneze bunăvoinţa reciprocă. Pentru că, contrar aparenţelor, această conversaţie îşi propune, printre altele, să vă salveze viaţa, dumitale şi însoţitorilor dumitale.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, jupâne prefect, i-a răspuns după un scurt răstimp Geralt. Printre altele. Sunt gata să-ţi ascult explicaţiile cu cea mai mare atenţie.

— Nu mă îndoiesc. Ajungem şi la explicaţii… dar treptat.

Pe rând. Ai auzit vreodată, jupâne vrăjitor, de instituţia martorului la coroană? Ştii ce este?

— Da, ştiu. Cineva care vrea să se sustragă de la ispăşirea pedepsei, trădându-şi tovarăşii.

— Schematizare simplistă, i-a spus Fulko Artevelde fără să zâmbească. Tipic, de altfel, pentru Nordling. Adesea ascundeţi lacunele din educaţie apelând la simplificări sarcastice sau caricaturale pe care le luaţi drept glume. Aici, în Coaste, domneşte, jupâne vrăjitor, dreptul Imperium. Mai precis, aici va guverna dreptul Imperium, atunci când anarhia care s-a răspândit aici va fi stârpită din rădăcină. Cel mai bun mod de a stârpi banditismul şi nelegiuirile este eşafodul, pe care, fără îndoială, l-aţi remarcat în piaţă. Dar uneori este folositoare instituţia martorului coroanei.

S-a oprit intenţionat. Geralt nu l-a întrerupt.

— Nu cu mult timp în urmă, a continuat prefectul, am reuşit să ademenim o bandă de tâlhari tineri într-o ambuscadă. Bandiţii au opus rezistenţă şi au murit…

— Dar nu toţi, nu-i aşa? l-a întrerupt insolent Geralt, pe care începea să-l plictisească această retorică. Unul dintre ei a fost prins viu. I s-a promis că va fi iertat, dacă va deveni martor al coroanei. Adică, dacă începe să toarne. Şi m-a turnat pe mine.

— De unde aţi tras această concluzie? Aţi avut legături cu lumea criminală locală? Acum sau în trecut?

— Nu. N-am avut. Nici acum, nici în trecut. Prin urmare, iertaţi-mă, jupâne prefect, dar toată această problemă este pentru mine fie o neînţelegere totală, fie o farsă. Sau o manevră menită să mă provoace. Dacă e valabilă ultima variantă, v-aş propune să nu mai pierdeţi timpul şi să treceţi la obiect.

— Gândul unei manevre menite să vă provoace nu vă dă pace, a remarcat prefectul, ridicând din sprânceana deformată de cicatrice. Aţi avea, în ciuda celor pe care le-aţi afirmat, vreun motiv să vă temeţi de lege?

— Nu. Pe de altă parte, încep să mă tem că lupta împotriva criminalităţii va fi grăbită aici într-un mod

grosolan, fără investigaţii prealabile serioase: nu contează dacă cineva este vinovat sau nu este vinovat. Sau, poate, este doar o simplificare caricaturală, tipică Nordlingului limitat. Ceea ce Nordlingul nu reuşeşte să înţeleagă este în ce măsură prefectul de Riedbrune îi preţuieşte viaţa.

Fulko Artevelde l-a privit o clipă în tăcere, după care a bătut din palme.

— Să fie adusă! i-a ordonat prefectul soldatului chemat.

Geralt s-a calmat inspirând adânc, pentru că dintr-odată i-a trecut prin minte un gând care i-a provocat palpitaţii şi creşterea adrenalinei. După o clipă, a trebuit să inspire adânc de mai multe ori şi chiar să facă semnul Aard cu o mână ascunsă sub masă. Dar rezultatul n-a fost cel scontat. Un val de căldura l-a invadat brusc. Apoi un val rece.

Pentru că gardienii au împins-o în încăpere pe Ciri.

— O, ia uitaţi-vă puţin! a exclamat Ciri după ce a fost aşezată pe un scaun şi i s-au legat mâinile la spate, de spătar. Ia uitaţi-vă ce ne-a adus vântul!

Artevelde a făcut un scurt gest. Unul dintre gardieni, un flăcău înalt, cu faţă de copil mai puţin isteţ, a plesnit-o pe Ciri pe faţă cu aşa o forţă, încât scaunul s-a balansat.

— Iertaţi-o, conaşule, i-a spus gardianul cu o voce surprinzător de blândă şi de conciliantă. E tânără şi proastă. Neştiutoare.

— Angoulême, i s-a adresat Artevelde cu o voce clară, calmă. Ţi-am promis că te-ascult. Dar asta înseamnă că ascult răspunsurile tale la întrebările mele. N-am nici cea mai vagă intenţie să-ţi ascult glumele. O să fii pedepsită pentru ele. Ai înţeles?

— Da, unchiule.

Un gest. O palmă. Scaunul s-a balansat.

— E tânără, a mormăit gardianul, frecându-şi mâna pe şold. Neştiutoare…

După nasul stâlcit al fetei, din care i se prelingea un firicel de sânge, Geralt şi-a dat seama că nu e Ciri şi se mira cum de fusese posibil să o confunde. Fata a tras puternic aer în piept şi a zâmbit feroce.

— Angoulême, a repetat prefectul. M-ai înţeles?

— Da, coane Fulko.

— Cine este Angoulême?

Fata a inspirat adânc din nou, şi-a plecat capul şi s-a uitat la Geralt cu ochii ei mari. Căprui, nu verzi. Apoi şi-a scuturat pletele de un blond-deschis ca paiul şi câteva şuviţe rebele i-au căzut peste sprâncene.

— Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea, a răspuns ea, lingându-şi sângele care i se prelingea pe buze. Da' ştiu cine este. Deja v-am spus, conaşu' Fulko, acum vedeţi că n-am minţit. Îl cheamă Geralt. Este vrăjitor. Acu' vreo zece zile a traversat Jaruga şi s-a îndreptat spre Toussaint. Nu-i aşa, unchiule cu păr alb?

— E tânără… neştiutoare… a rostit repede gardianul, privindu-l cu o oarecare îngrijorare pe prefect. Dar Fulko Artevelde doar a schiţat un rânjet şi a clătinat din cap.

— Vai, Angoulême, ce bine o să-ţi stea pe eşafod. Bine, haideţi să continuăm. Cu cine crezi că călătoreşte acest vrăjitor Geralt?

— Şi asta v-am mai spus! Cu un bărbat chipeş, pe care-l cheamă Jaskier, care-i trubadur şi cară după el o lăută. O femeie tânără, care are păru' blond-închis, până la ceafă. Nu ştiu cum o cheamă. Şi, de asemenea, un bărbat, pe care nu vi-l pot descrie şi al cărui nume n-a fost pomenit nici el. Sunt patru în total.

Geralt şi-a sprijinit bărbia în mâini şi a privit-o cu interes pe fată. Angoulême nu a lăsat privirea în jos.

— Ai ochii aceia, a zis ea. Ochi ciudaţi!

— Mai departe, mai departe, Angoulême, s-a încruntat jupânul Fulko furios. Cine mai este în compania vrăjitorului?

— Nimeni. Am spus că-s patru. N-ai urechi, unchiule?

Un gest, o palmă, un balans. Gardianul şi-a frecat mâna de şold, abţinându-se să mai comenteze despre candoarea tinereţii.

— Minţi, Angoulême! a mormăit prefectul. Întreb încă o dată, câţi sunt?

— Câţi doriţi, conaşu' Fulko. Câţi doriţi. Facă-se voia dumitale! Sunt două sute. Trei sute! Şase sute!

— Jupâne prefect! Geralt a anticipat imediat ordinul de a

o lovi. Hai să trecem peste asta, dacă se poate. Ceea ce a spus ea este atât de precis, încât nu se poate pune problema minciunii, ci a neinformării. Dar de unde provin aceste informaţii? Ea însăşi a recunoscut că mă vede pentru prima dată în viaţa ei. Şi eu o văd pentru prima dată. Te asigur.

— Mulţumesc pentru ajutorul dumitale atât de preţios în ancheta aceasta, a replicat Artevelde cu o privire piezişă. Când o să te interoghez pe dumneata, sper să fii la fel de vorbăreţ. Angoulême, ai auzit ce a spus vrăjitorul? Vorbeşte. Şi nu mă obliga să te grăbesc.

— Am înţeles că dacă denunţăm autorităţilor punerea la cale a unei crime, dacă dăm numele celui care plănuieşte o tâlhărie, atunci primim îndurare, a adăugat fata, lingându-şi sângele ce îi cursese din nas. Păi, eu vorbesc, nu-i aşa? Ştiu că se pregăteşte o crimă, vreau să previn o faptă rea. Ascultaţi-mă bine ce spun: Privighetoare şi ai lui îl aşteaptă în Belhaven pe vrăjitoru' aici de faţă ca să-l omoare. A primit această misiune de la un semielf care le-a făcut contractu' – un străin, naiba ştie de unde a venit, nimeni nu-l cunoaşte. Semielfu' le-a explicat totu': cine, cum arată, de unde vine, când vine şi cu cine. El i-a avertizat că este un vrăjitor, că nu-i fraier, e şmecher, că nu trebuie să se joace de-a cercetaşii cu el, ci să-l înjunghie în spate, să-l omoare cu arbaleta sau, mai bine, cu otravă, dacă ar mânca sau ar bea cumva în Belhaven. Pentru asta, semielfu' i-a dat parale lu' Privighetoare. Multe parale. Şi i-a făgăduit şi mai multe după ce-şi face treaba.

— După ce-şi face treaba, a remarcat Fulko Artevelde. Aşadar, semielful este încă în Belhaven? Cu trupa lu' Privighetoare?

— Poate. Nu ştiu. Au trecut mai bine de două săptămâni de când am fugit din hansa lu' Privighetoare.

— Prin urmare, acesta ar fi motivul pentru care îi torni acum, a zâmbit vrăjitorul. O reglare de conturi?

Ochii fetei s-au îngustat, iar buzele umflate s-au răsucit într-o grimasă dezgustată.

— Ce te freacă pe tine grija de conturile mele, unchiu'? Ia

ascultă, cu turnatu’ ăsta al meu îţi salvez viaţa, nu? Poate n-ar strica să-mi mulţumeşti!

— Mulţumesc. Geralt a anticipat din nou ordinul de a o lovi. Am vrut doar să subliniez că, dacă este vorba despre o reglare de conturi, credibilitatea ta se diminuează, martor al coroanei. Oamenii denunţă ca să-şi salveze pielea şi viaţa, dar mint atunci când vor să se răzbune.

— Angoulême a noastră n-are nicio şansă să-şi salveze viaţa, l-a întrerupt Fulko Artevelde. Dar, desigur, vrea să-şi salveze pielea. Pentru mine, acest lucru o face un martor absolut de încredere. Ei bine, Angoulême? Vrei să-ţi salvezi pielea, nu?

Fata şi-a strâns buzele şi s-a făcut albă ca varul.

— Curaj de bandit! a exclamat prefectul cu dispreţ. Şi de căcat, totodată! Atacaţi pe la spate, îi jefuiţi pe cei slabi, îi ucideţi pe cei fără apărare, asta-i tot ce puteţi să faceţi. Dar să priveşti moartea în faţă este mai greu. Asta nu mai puteţi s-o faceţi, nu-i aşa, Angoulême?

— O să vedem, a mârâit ea.

— Într-adevăr, o să vedem, a încuviinţat Fulko serios. O să şi auzim. Pe eşafod o să ţipi ca din gură de şarpe, Angoulême.

— Mi-ai făgăduit îndurare!

— Şi mă voi ţine de cuvânt, dacă declaraţiile tale se dovedesc a fi adevărate.

Angoulême a tresărit pe scaun, arătând spre Geralt cu întregul său corp subţire.

— Şi asta ce-i? a ţipat ea. Nu-i adevăru’? Să tăgăduiască el că nu-i vrăjitor şi că nu-l cheamă Geralt! Să-mi spună că n-am dreptate! Să se ducă la Belhaven ş-atunci o să vadă c-am spus adevăru’! O să-i găsească dimineaţă cadavru’ în şanţ. Numai că atunci o să spuneţi că n-am prevenit crima şi că nu mai pup nicio îndurare! Aşa-i? Nenorociţii naibii! Sunteţi nişte nenorociţi şi nimic altceva!

— N-o bateţi! a spus Geralt. Vă rog!

Ceva din vocea lui i-a oprit pe prefect şi pe gardian la jumătatea drumului. Angoulême a pufnit, privindu-l cu asprime pe vrăjitor.

— Mulţumesc, unchiule, a spus ea. Da’ bătaia-i floare la ureche, să mă bată, dacă vor. Am mâncat bătaie de când eram mică, sunt obişnuită. Dacă vrei să-ţi arăţi bunătatea, recunoaşte c-am spus adevăru’. Ca să se ţină de cuvânt. Să mă spânzure, la naiba!

— Luaţi-o! a ordonat Fulko, reducându-l la tăcere cu un gest pe Geralt, care încerca să protesteze. Nu mai avem nevoie de ea, i-a explicat el când au rămas singuri. Ştiu totul şi o să vă lămuresc. Şi apoi, îţi cer la fel şi ţie.

— Mai întâi, a replicat Geralt cu o voce rece, lămureşte-mă ce-a fost cu finalul ăla furtunos. De ce să vrea să fie spânzurată? În calitate de martor al coroanei, fata şi-a făcut treaba.

— Încă nu.

— Cum adică?

— Homer Straggen, poreclit Privighetoare, este un răufăcător deosebit de periculos. Crud şi neruşinat, viclean, isteţ şi norocos pe deasupra. Impunitatea lui îi încurajează pe ceilalţi. Trebuie să termin odată cu el. De aceea am semnat un acord cu Angoulême. I-am promis că, dacă datorită denunţului ei o să fie prins Privighetoare, iar toată clica lui o să fie anihilată, ea va fi spânzurată.

— Poftim? Vrăjitorul a fost vădit uimit. Aceasta e răsplata care îl aşteaptă pe martorul coroanei? În schimbul colaborării cu autorităţile, este condamnat la ştreang? Şi dacă refuză să coopereze, care este pedeapsa?

— Ţeapa. Precedată de smulgerea ochilor şi sfâşierea sânilor cu cleştele încins.

Vrăjitorul nu a scos nicio vorbă.

— Acesta este un exemplu de groază, a spus Fulko Artevelde în cele din urmă. O practică absolut necesară în lupta împotriva banditismului. De ce vă încleştaţi pumnii atât de tare, de se aud trosnetele articulaţiilor? Sunteţi un susţinător al morţii umanitare? Vă puteţi permite luxul de a lupta în principal împotriva creaturilor care, oricât de ridicole ar părea, sunt în felul lor o dovadă a umanităţii, deoarece îşi masacrează victimele în doar câteva secunde. Eu nu-mi pot permite un asemenea lux. Pentru că am văzut

o groază de caravane şi case de-ale negustorilor, jefuite de Privighetoare şi ai săi. Am văzut ce le făceau oamenilor ca să-i determine să dezvăluie ascunzătorile sau parolele magice pentru a descuia cuferele şi lăzile. Am văzut femei pe care Privighetoare le verifica cu un cuţit dacă nu ascundeau obiecte de valoare. Am văzut oameni pe care îi chinuiau pur şi simplu ca să se distreze. Angoulême, a cărei soartă vă îngrijorează atât de mult, a luat parte la astfel de distracţii mai mult ca sigur. A fost în hansa lor destul de mult. Şi presupun că, dacă întâmplarea n-ar fi făcut ca ea să fi fugit din bandă, nimeni n-ar fi aflat despre capcana din Belhaven şi aţi fi făcut cunoştinţă cu ea în alte împrejurări. Poate că te-ar fi nimerit în spate o săgeată din arbaleta ei.

— Nu-mi plac presupunerile. Ştii de ce a fugit de bandă?

— În această privinţă mărturisirile ei au fost vagi, iar oamenii mei nu au insistat. Dar toată lumea ştie că Privighetoare este genul de bărbat care reduce femeile la, aş spune, funcţia lor naturală iniţială. Dacă nu reuşeşte altfel, atunci, îi impune femeii acest rol prin forţă. La acestea trebuie adăugate, bineînţeles, şi conflictele dintre generaţii. Privighetoare este un bărbat matur, iar ultima companie a lui Angoulême fusese până atunci formată doar din puşti de vârsta ei. Dar acestea sunt speculaţii care nu mă interesează. Pe de altă parte, daţi-mi voie să vă întreb, de ce vă interesează atâta? De ce, de la prima vedere, Angoulême v-a provocat atâta emoţie?

— Ciudată întrebare. Fata denunţă un presupus atac pregătit împotriva mea de foştii ei tovarăşi, la cererea unui semielf. Lucrul în sine este senzaţional, pentru că nu ştiu să fi avut niciodată vreo ceartă cu un semielf. Fata ştie şi cine sunt tovarăşii mei de drumeţie. Cu detalii precum că trubadurul se numeşte Jaskier şi că femeia are cosiţa tăiată. Tocmai această cosiţă mă pune pe gânduri, că totul este, de fapt, o minciună sau o provocare. N-ar fi fost mare scofală să-l fi prins şi să-l fi luat la întrebări pe unul dintre apicultorii cu care am călătorit săptămâna trecută. Să se pună repede la cale înscenarea…

— Destul! a strigat Artevelde, lovind cu pumnul în masă.

Te duci prea departe, conaşul meu! Înseamnă că eu am pus la cale o înscenare aici? Şi în ce scop, mă rog? Să vă trag pe sfoară, să vă ademenesc? Dar cine sunteţi oare de vă temeţi de provocări şi de capcane? Numai răufăcătorii sunt mereu în alertă ca să nu li se întindă vreo capcană, conaşule vrăjitor!

— Atunci, dă-mi altă explicaţie.

— Nu, dumneata să-mi dai!

— Îmi pare rău. N-am niciuna.

— Ţi-aş putea sugera ceva, i-a zâmbit maliţios prefectul, dar ce rost are? Să lămurim lucrurile. Nu mă interesează cine vrea să te vadă mort şi de ce. Nu mă priveşte cum a obţinut această persoană informaţii atât de interesante despre tine, inclusiv culoarea şi lungimea părului. Şi să-ţi mai spun ceva: aş fi putut foarte bine să nu te informez despre acest atac, vrăjitorule. Aş fi putut să stau liniştit, cu mâinile-n brâu, să te folosesc pe dumneata împreună cu tovarăşii dumitale ca momeală pentru Privighetoare. Să vă urmăresc, să aştept ca Privighetoare să muşte cârligul, firul, plumbul şi pluta. Şi apoi să pun mâna pe el. Pentru că despre el este vorba, pe el îl vreau. Dacă va trebui să te sacrific? N-am ce-ţi face, vei fi victimă colaterală.

A tăcut. Geralt nu a comentat.

— Ştii, conaşule vrăjitor, a reluat după o clipă prefectul, că m-am jurat că o să domnească legea pe meleagurile acestea. Cu orice preţ şi prin orice mijloace, *per fas et nefas.* Pentru că legea nu înseamnă doar jurisprudenţă, nu este o carte groasă, plină de paragrafe, nu constă în tratate filosofice, în fantezii şi prostii despre justiţie şi nici în clişee despre moralitate şi etică. Legea înseamnă drumuri şi căi bătătorite. Înseamnă uliţe înguste, pe care poţi să mergi liniştit, chiar şi după apusul soarelui. Înseamnă hanuri şi taverne în care poţi să mergi la latrină, lăsându-ţi fără grijă servieta şi soţia la masă. Legea înseamnă somn liniştit pentru toţi oamenii, să fie treziţi de cântatul cocoşului, iar nu de vâlvătăile pârjolului! Iar pentru cei care încalcă legea – funia, toporul, ţeapa şi fierul înroşit! O pedeapsă care să-i descurajeze pe ceilalţi. Cei care încalcă legea trebuie prinşi

şi pedepsiţi. Prin orice mijloace şi metode... Eh, vrăjitorule! Dezaprobarea pe care o citesc pe faţa ta are legătură cu scopul sau cu metodele folosite pentru a-l atinge? Presupun că... metodele! Pentru că este uşor să critici metodele, totuşi dorim să trăim într-o lume sigură, nu? Hai, răspunde-mi!

— N-am nimic de spus.

— Eu cred că ai.

— Mie, jupâne Fulko, a spus Geralt calm, chiar îmi place lumea din viziunea dumitale şi cu ideile dumitale.

— Serios? Expresia dumitale indică contrariul.

— Lumea închipuită de dumneata este o lume ideală pentru vrăjitori. Ar avea mereu de lucru. În loc de coduri, paragrafe şi clişee despre justiţie, concepţia dumitale încurajează nelegiuirea, anarhia, despotismul, interesele private, excesul de zel din partea celor care vor să câştige bunăvoinţa superiorilor, răzbunarea oarbă a fanaticilor, cruzimea mercenarilor, represaliile sadice. Lumea din viziunea dumitale este o lume a terorii, o lume în care oamenilor le este frică să iasă după apusul soarelui, nu de teama bandiţilor, ci a oamenilor legii, pentru că aceste mari vânători de bandiţi au ca efect încurajarea bandiţilor să intre în rândurile apărătorilor ordinii. Viziunea dumitale este o lume a corupţiei, a şantajului şi a provocărilor, o lume a martorilor coroanei şi a martorilor mincinoşi. O lume a spionajului şi a mărturisirilor smulse cu forţa. A denunţului şi a fricii de denunţ. Şi, inevitabil, va veni ziua în care în lumea dumitale cleştele va sfârteca sânul unei persoane pe nedrept, când cineva nevinovat va atârna în ştreang sau va fi tras în ţeapă. O lume a criminalităţii.

— Pe scurt, a încheiat el, o lume în care vrăjitorul s-ar simţi ca peştele-n apă.

— Ca să vezi! a replicat Fulko Artevelde după o clipă de tăcere, frecându-şi ochiul mascat de banda de piele. Idealist! Vrăjitor! Profesionist! Ucigaş cu simbrie! Şi, totuşi, idealist. Şi moralist. E periculoasă profesia ta, vrăjitorule. E semn că începi să creşti profesional. Într-o bună zi ai să stai pe gânduri înainte de a ucide un strigoi: şi dacă e un strigoi

nevinovat? Oare nu cumva ar fi doar o răzbunare oarbă şi un fanatism orb? Nu-ţi doresc să ajungi acolo. Şi dacă într-o bună zi – eu nu-ţi doresc, dar se poate întâmpla – cineva ţi-ar ataca crud şi sadic pe cineva apropiat, atunci, m-aş bucura să ne întoarcem la conversaţia noastră, la problematica pedepsei proporţionale cu vinovăţia. Cine ştie dacă atunci punctele noastre de vedere ar mai fi atât de diferite? Dar nu aceasta este problema care ne priveşte astăzi, aici şi acum. Astăzi vom vorbi despre lucruri concrete. Mai concret, despre tine.

Geralt a ridicat uşor din sprâncene.

— Deşi mi-ai luat în derâdere metodele şi viziunea mea despre o lume guvernată de lege, vei pune umărul, scumpul meu vrăjitor, la materializarea ei. Repet: m-am jurat că cei care încalcă legea vor plăti pentru asta. Toţi. De la cel mai mic găinar, care măsluieşte greutăţile de pe tarabele din piaţă, până la cel care capturează undeva, pe drum, un convoi care transportă arcuri şi săgeţi destinate armatei. Tâlharii, pungaşii, hoţii, bandiţii. Teroriştii din organizaţia „Coastele Libere” fac mare tam-tam că sunt apărătorii libertăţii. Şi Privighetoare. În primul rând, Privighetoare. El trebuie pedepsit prin orice metodă. Rapid. Înainte de proclamarea amnistiei, ca nu cumva să se strecoare... Vrăjitorule, de luni de zile caut ceva care să-mi permită să-i anticipez planurile. Ca să pot să-l manipulez, să-l împing să facă o greşeală, acea greşeală decisivă care îl va duce la pierzanie. Trebuie să spun mai departe sau te-ai prins?

— M-am prins, dar spune mai departe.

— Semielful misterios, care ar fi iniţiatorul şi instigatorul atacului, l-a pus pe Privighetoare în gardă în privinţa unui vrăjitor, i-a recomandat prudenţă, nicidecum aroganţă şi fanfaronadă. Şi pe bună dreptate! Cu toate acestea, avertismentul a fost în zadar. Privighetoare face o mare greşeală. Îl atacă pe vrăjitorul care, avertizat fiind, este gata să se apere. Atacă un vrăjitor care aşteaptă atacul. Şi acesta va fi sfârşitul tâlharului Privighetoare. Vreau să fac o înţelegere cu tine, Geralt. Vei fi vrăjitorul coroanei. Nu mă

întrerupe. Contractul este simplu: fiecare parte îşi ia un angajament, fiecare şi-l duce la capăt. Tu îl lichidezi pe Privighetoare. Iar eu, în schimb…

S-a oprit o clipă, zâmbind viclean.

— N-o să vă întreb cine sunteţi voi, de unde veniţi, încotro şi de ce vă duceţi. N-o să vă întreb de ce unul dintre voi vorbeşte cu un uşor accent nilfgaardian, iar de ce de altul se feresc câinii şi caii uneori. N-o să ordon oamenilor mei să-i confişte trubadurului Jaskier tubul cu notiţe, n-o să verific despre ce este vorba în acele notiţe. Şi n-o să informez contraspionajul imperial despre voi până când Privighetoare n-o să fie mort sau azvârlit în temniţa mea. Poate chiar mai târziu, de ce să ne grăbim? Vă dau timp. Şi o şansă.

— O şansă pentru ce?

— Pentru a ajunge în Toussaint. În acel regat caraghios din basme, ale cărui graniţe nu îndrăzneşte să le încalce nici măcar contraspionajul nilfgaardian. Apoi, multe lucruri se pot schimba. O să fie o amnistie. Poate c-o să fie şi un armistiţiu dincolo de Jaruga. Poate chiar o pace de lungă durată.

Vrăjitorul a rămas tăcut mult timp. Faţa mutilată a prefectului era încremenită, doar ochiul îi scânteia.

— Bine, a spus Geralt în cele din urmă.

— Fără nicio negociere? Fără condiţii?

— Am două condiţii.

— Fără doar şi poate. Te ascult.

— În primul rând, trebuie să plec pentru câteva zile spre vest. La Lacul Monduirn. La druizi, pentru că…

— Mă iei de prost? l-a întrerupt brusc Artevelde. Vrei să mă duci cu preşul? Cum adică spre vest? Toată lumea ştie care ţi-e drumul! Până şi Privighetoare, care ţi-a pregătit o ambuscadă pe traseu. În sud, în Belhaven, unde valea Newei se uneşte cu valea Sansretour, care duce la Toussaint.

— Asta înseamnă că…

— …că nu-i niciun druid la Loc Monduirn. De aproape o lună. Au luat-o prin valea Sansretour până la Toussaint, sub

aripa protectoare a prinţesei Anarietta din Beauclair, care are o slăbiciune pentru tot soiul de excentricităţi şi creaturi fabuloase. Nu ratează nicio ocazie de a le acorda acestora azil în ţara ei de basm. Doar ştii bine asta, vrăjitorule. N-o face pe prostul cu mine. Nu încerca să mă duci de nas!

— Nu încerc deloc, a spus Geralt încet. Îţi dau cuvântul meu că nu. Mâine pornesc spre Belhaven.

— N-ai uitat nimic?

— Nu, n-am uitat. A doua mea condiţie: o vreau pe Angoulême. Grăbeşte-i amnistia şi scoate-o din temniţă. Vrăjitorul coroanei are nevoie de martorul coroanei. Repede. Eşti de acord sau nu?

— De acord, a răspuns Fulko Artevelde aproape instantaneu. N-am de ales. Angoulême este a ta. Doar ştiu bine că, dacă eşti dispus să colaborezi cu mine, asta i se datorează ei.

Mergând călare alături de Geralt, vampirul îl asculta atent, fără să-l întrerupă. Vrăjitorul nu se înşelase cu privire la perspicacitatea sa.

— Suntem cinci, nu patru, a socotit el imediat ce Geralt şi-a terminat povestea. Pribegim în cinci de la sfârşitul lui august, am traversat Jaruga toţi cinci împreună. Iar Milva şi-a tăiat cosiţa abia în Pesterâruri. Acum vreo săptămână. Protejata ta blondă ştia despre cosiţa Milvei. Cu toate acestea, a spus că suntem doar patru. Ciudat...

— Este cel mai ciudat lucru din toată povestea asta ciudată?

— Nicidecum. Cel mai ciudat este Belhaven. Târguşorul în care se pare că ni s-a pregătit o ambuscadă. Un târguşor situat în creierul munţilor, pe drumul prin valea Newei şi trecătoarea Theodul.

— Unde nu ne-am propus niciodată să mergem, a încheiat vrăjitorul, bătând-o uşor pe Babuşca, care rămânea în urmă. Acum trei săptămâni, când acest bandit, Privighetoare, a primit de la un semielf misiunea de a mă ucide, eram în Angren, aveam de gând să mergem la Caed Dhu, temându-ne de mlaştinile Ysgith. Nici măcar nu ne

trecea prin cap că o să ajungem să traversăm Jaruga. La naiba, nici dimineaţă nu ştiam…

— Ştiam, l-a întrerupt vampirul. Ştiam că-i căutăm pe druizi. Atât azi-dimineaţă, cât şi acum trei săptămâni. Acel semielf misterios organizează o ambuscadă pe drumul care duce la druizi, fiind convins că aceea este calea pe care o vom urma. El pur şi simplu…

— …ştie mai bine decât noi unde duce acel drum, nu s-a lăsat mai prejos vrăjitorul luându-şi revanşa pentru întrerupere. De unde ştie?

— Asta trebuie să-l întrebăm pe el. Doar de aceea ai acceptat propunerea prefectului, nu-i aşa?

— Aşa-i. Aştept cu nerăbdare să am o mică discuţie cu acel conaş semielf, a zâmbit lugubru Geralt.

— Totuşi, până să dai ochii cu el, nu-ţi trece prin minte nicio idee? Oare lucrează de capul lui, de unul singur?

Vampirul l-a privit în tăcere câteva secunde.

— Nu-mi place ce spui, Geralt, a oftat el în cele din urmă. Nu-mi place cum gândeşti. Mintea ta a căzut pradă gândurilor nesănătoase. Tragi concluzii pripite şi nechibzuite. Bazate pe prejudecăţi şi resentimente profunde.

— Cum se explică, atunci…

— Oricum, Regis l-a întrerupt pe un ton pe care Geralt nu-l mai auzise niciodată la el, oricum, numai nu cum te-ai gândit tu. Nu crezi, de exemplu, că ar exista posibilitatea ca protejata ta blondă să mintă pur şi simplu?

— Hei, hei, unchiu’! a strigat Angoulême, care îi urma călare pe catârul numit Draakul. Nu mă acuza de minciună, dacă nu poţi dovedi!

— Nu sunt unchiul tău, copilă dragă.

— Şi nu sunt copila ta dragă, unchiu’!

— Angoulême, i s-a adresat vrăjitorul, întorcându-se în şa. Taci din gură.

— Cum porunceşti. Angoulême s-a calmat imediat. Ai dreptu’ să-mi dai ordine. M-ai scos din temniţă, m-ai smuls din ghearele conaşului Fulko. Pe tine te ascult, tu eşti şefu’ acum, tu eşti capu’ hansei…

— Taci, te rog!

Angoulême a mormăit printre dinţi, apoi nu l-a mai îndemnat pe Draakul să se grăbească şi a rămas în urmă, în timp ce Regis şi Geralt îşi dădeau pinteni cailor ca să li se alăture lui Jaskier, Cahir şi Milva, care călăreau în frunte. Se îndreptau către munţi, de-a lungul râului Newa, care curgea rapid printre pietricele şi praguri. De la ultimele ploi, apa era tulbure şi maroniu-gălbuie. Nu erau singuri. Destul de des se intersectau sau îi depăşeau escadroane de cavalerie nilfgaardiană, cavaleri solitari, căruţe de colonişti sau caravane de negustori.

Către sud, din ce în ce mai aproape şi din ce în ce mai ameninţători, se înălţau munţii Amell. Şi vârful ascuţit al Gorgonei, Muntele Diavolului, înecat în norii care invadau treptat imensitatea cerului.

— Când o să le spui? l-a întrebat vampirul, arătând din priviri trioul care mergea în faţă.

— Când o să poposim.

Jaskier a fost primul care a luat cuvântul după ce Geralt şi-a încheiat discursul.

— Corectează-mă dacă greşesc, a spus el. Această junǎ, Angoulême, pe care te-ai grăbit să o alături echipei noastre cu nerăbdare şi nepăsare, este o criminală. Pentru a o salva de pedeapsa binemeritată, ai acceptat să colaborezi cu nilfgaardienii. Te-ai lăsat angajat. Ei bine, nu numai pe tine, ci pe noi toţi. Cu toţii trebuie să-i ajutăm pe nilfgaardieni să prindă sau să lichideze un criminal local. Pe scurt: tu, vrăjitorul Geralt, ai devenit un mercenar nilfgaardian, un vânător de recompense, un ucigaş cu simbrie. Iar noi suntem de-acum acoliţii tăi… nişte factotum…

— Ai un talent nemaipomenit pentru simplificare, Jaskier, a mormăit Cahir. Oare chiar n-ai înţeles ce se petrece cu adevărat? Sau vorbeşti doar ca să te afli în treabă?

— Taci, nilfgaardianule! Geralt?

— Să începem cu următorul lucru, a spus vrăjitorul, aruncând în foc vreascul cu care se jucase de ceva vreme, şi anume că, în ceea ce mi-am propus, nu trebuie să mă ajute nimeni. Mă descurc şi singur. Fără acoliţi sau

factotum.

— Ce vorbeşti, unchiu', a intervenit Angoulême. Da' în hansa lu' Privighetoare sunt douăşpatru de viteji, care nu se tem nici măcar de un vrăjitor, iar dacă vine vorba despre spadă, chiar dac-o fi adevărat ce se spune despre vrăjitori, nu poate nimeni de unu' singur să înfrunte două duzini. Mi-ai salvat viaţa, aşa că-ţi răspund cu aceeaşi monedă: avertizându-te şi sprijinindu-te.

— Ce naiba mai este şi hansa asta?

— *Aen hanse,* a explicat Cahir, înseamnă în limba noastră o bandă înarmată, unită prin legături de prietenie.

— O companie?

— Exact. Văd că termenul a ajuns în jargonul local…

— Hansa e hansă, i-a întrerupt Angoulême. Iar în limba noastră este o hoardă sau o hassa. Ce atâta vorbărie! Am avertizat la modu' cel mai serios. N-ai nicio şansă dacă vrei să ţii piept unei hanse. Şi, ca să fie şi mai rău, nu-i cunoaşteţi pe Privighetoare şi nici pe altcineva – duşmani, prieteni sau aliaţi – în Belhaven sau în juru' lui. Nu ştiţi drumurile care duc spre târg, şi sunt destule. Vă spun eu, vrăjitoru' nu tre' să se ducă singur. Nu ştiu care vi-s năravurile, dar eu nu-l las singur pe vrăjitor. Aşa cum a spus unchiu' Jaskier, m-a primit cu nerăbdare şi nepăsare să mă alătur bandei voastre, deşi sunt o criminală… Chiar dacă păru' meu încă mai pute a temniţă, n-am avut vreme să-l spăl… Vrăjitoru' şi nimeni altu' m-a scos din temniţa aia la lumina zilei. O să-i fiu veşnic recunoscătoare. De aceea n-o să-l las să meargă singur. O să-i arăt drumu' spre Belhaven, spre Privighetoare şi spre semielfu' ăla. Mă duc cu el.

— Şi eu! a exclamat Cahir deodată.

— Şi eu la fel! a adăugat răspicat Milva.

Jaskier şi-a strâns la piept tubul care conţinea manuscrisele sale, de care nu se despărţise nicio clipă. Şi-a lăsat capul în jos. Se vedea că se luptă cu gândurile sale. Şi că gândurile îl biruiau.

— Nu-i nevoie să meditezi, poetule, l-a liniştit Regis cu blândeţe. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Eşti şi mai nepotrivit

decât mine să iei parte la o luptă sângeroasă cu spada şi pumnalul. N-am fost învăţaţi să ne rănim aproapele cu fierul. În plus… în plus…

Şi-a ridicat ochii scânteietori către vrăjitor şi Milva.

— Sunt un laş, a recunoscut el în şoaptă. Dacă nu trebuie neapărat, n-aş vrea să retrăiesc clipele petrecute cândva pe feribot şi pe pod. Niciodată. De aceea, vă rog să mă excludeţi din grupul de luptă care merge în Belhaven.

— Din acel feribot şi de pe podul acela, a spus Milva cu voce joasă, m-ai luat pe umerii tăi atunci când nu mai aveam puterea să mă ţin pe picioare. Dacă în locul tău ar fi fost un laş, Regis, m-ar fi lăsat acolo şi s-ar fi salvat. Dar acolo n-a fost un laş. Ai fost tu şi m-ai ajutat.

— Bine spus, mătuşă, i-a zis Angoulême cu convingere. N-am priceput totu', da' ai spus bine.

— Nu sunt mătuşa ta! a replicat Milva cu ochii scânteindu-i ameninţător. Ai grijă, duduie! Dacă-mi mai spui aşa o dată, îţi arăt eu ţie!

— Ce-o să-mi arăţi?

— Linişte! a lătrat aspru vrăjitorul. Ajunge, Angoulême! Văd că pe toţi trebuie să vă chem la ordine. Timpul în care am orbecăit spre orizont s-a terminat, pentru că există ceva acolo, în spatele orizontului. A venit momentul să acţionăm concret. Să retezăm capete de pe umeri. Pentru că în sfârşit ştim ce capete trebuie să cadă. Cei care nu au înţeles până acum să bage bine la cap: de data aceasta avem un duşman concret la îndemână. Un semielf care ne doreşte moartea, un agent în slujba forţelor inamice. Datorită lui Angoulême, suntem pregătiţi, iar un om pregătit face cât doi înarmaţi, cum spune proverbul. Trebuie să pun mâna pe acel semielf şi să-i smulg numele celui pentru care lucrează. Înţelegi acum, Jaskier?

— Se pare, i-a răspuns poetul cu seninătate, că eu înţeleg chiar mai bine decât tine. Fără să smulg informaţii de la nimeni, bănuiesc că acel semielf misterios lucrează pentru Dijkstra, pe care, în faţa ochilor mei, l-ai ologit pe insula Thanedd. Din câte am citit în raportul mareşalului Vissegerd, Dijkstra ne ia cu siguranţă drept spioni

nilfgaardieni. Iar după fuga noastră din corpul armatei lyriene, regina Meve a prelungit probabil cu câteva nelegiuiri lista crimelor noastre…

— Greşeşti, Jaskier, a intervenit Regis cu o voce blândă. Nu-i Dijkstra. Nici Vissegerd. Nici Meve.

— Cine este, atunci?

— Orice judecată şi orice concluzie ar fi premature.

— Aşa este, a fost de acord vrăjitorul pe un ton glacial. Acesta este motivul pentru care trebuie să cercetăm cazul la faţa locului. Iar concluziile pot fi trase la autopsie.

— Iar eu, a continuat Jaskier fără să renunţe la părerea lui, încă mai cred că este o idee stupidă şi riscantă. Bine că am fost avertizaţi despre ambuscadă. Acum trebuie doar s-o evităm, făcând un ocol mare. Acel elf sau semielf n-are decât să ne aştepte cât de mult pofteşte, noi, însă, o să ne grăbim pe drumul nostru…

— Nu, l-a întrerupt vrăjitorul. Gata cu discursurile. Gata cu anarhia. A venit vremea ca… hansa noastră… să aibă în sfârşit un adevărat lider.

Toată lumea, inclusiv Angoulême, îl privea într-o tăcere plină de aşteptare.

— Eu, Angoulême şi Milva, a spus el, o să mergem la Belhaven. Cahir, Regis şi Jaskier, o veţi lua pe valea Sansretour ca să ajungeţi la Toussaint.

— Nu! a sărit ca ars Jaskier, strângându-şi mai tare tubul. Pentru nimic în lume! Nu pot…

— Să taci! Nu ţi-a cerut nimeni părerea. A fost un ordin al şefului hansei! Vă duceţi la Toussaint, tu, Regis şi Cahir. Şi ne aşteptaţi acolo.

— Toussaint este moarte sigură pentru mine, a spus trubadurul fără emfază. Când o să mă recunoască la Beauclair, la castel, sunt un om pierdut. Trebuie să vă dezvălui…

— Nu trebuie, i-a retezat vorba vrăjitorul. Prea târziu. Puteai să te retragi, dar n-ai vrut. Ai rămas în echipă. Ca s-o salvezi pe Ciri. Nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Atunci, o să te duci cu Regis şi Cahir spre valea

Sansretour. O să ne aşteptaţi în munţi. Să nu treceţi deocamdată graniţa în Toussaint. Dar dacă... Dacă este necesar, atunci să treceţi graniţa. Pentru că se pare că druizii se află în Toussaint, cei din Caed Dhu, cunoştinţele lui Regis. Dacă trebuie, obţineţi informaţii de la druizi şi vă duceţi după Ciri... singuri.

— Cum adică singuri? Prevezi...

— Nu prevăd nimic, iau în considerare orice posibilitate. Pentru orice eventualitate, cum s-ar spune. Ca o ultimă soluţie, dacă preferi... Poate că totul o să decurgă bine şi nu mai trebuie să ne arătăm prin Toussaint. Dar în caz că se întâmplă ceva... Este important ca nilfgaardienii să nu meargă pe urmele voastre până în Toussaint.

— N-o să meargă, a intervenit Angoulême. E ciudat, dar Nilfgaardul respectă graniţele Toussaintului. Şi eu m-am ascuns odată acolo de urmăritorii nilfgaardieni. Da' cavalerii care păzesc graniţele acelea nu sunt mai buni decât negrii! Sunt politicoşi, îţi vorbesc frumos, da' sunt iuţi de mână când e nevoie de spadă şi lance. Şi patrulează fără să se oprească. Mai sunt numiţi şi cavalerii rătăcitori. Merg câte unu, câte doi sau trei. Şi au ceva cu grupurile. Adică cu de-alde noi. Vrăjitorule, trebuie schimbat ceva în planurile tale.

— Ce?

— Dacă trebuie să ne ducem în Belhaven şi să ne ocupăm de Privighetoare, veniţi cu mine dumneata şi conu' Cahir. Lăsaţi-o pe mătuşa să se ducă cu poetu' şi cu vampiru'.

— Dar de ce? a întrebat-o Geralt, calmând-o pe Milva cu un gest.

— E nevoie de bărbaţi pentru treaba asta. Ce nu-ţi convine, mătuşă? Ştiu eu ce spun! Dacă se împute treaba, poate o să fie nevoie mai degrabă de spaimă decât de forţă. Şi nimeni din hansa Privighetorii n-o să se teamă de un trio format dintr-un bărbat şi două muieri.

— Milva vine cu noi. Geralt şi-a strâns degetele în jurul antebraţului săgetătoarei, care era neagră de furie. Milva, nu Cahir. Nu vreau să merg cu el.

— Şi de ce, mă rog? l-au întrebat Angoulême şi Cahir aproape la unison.

— Chiar aşa, de ce? a intervenit Regis.

— Pentru că n-am încredere în el, a spus răspicat vrăjitorul.

Tăcerea aşternută era sâcâitoare, greoaie, aproape cleioasă. Ecouri de voci, strigăte şi cântece răsunau din pădure, unde campaseră o caravană negustorească şi un alt grup de călători.

— Lămureşte-ne! i-a spus Cahir în cele din urmă.

— Cineva ne-a trădat, i-a răspuns sec vrăjitorul. După discuţia mea cu prefectul şi revelaţiile lui Angoulême, nu mai încape nicio îndoială. Dacă ne gândim bine, ajungem la concluzia că trădătorul este printre noi. Iar pentru a ghici cine este, nu-i nevoie să ne gândim prea mult.

— Tu, din câte se pare, s-a încruntat Cahir, îndrăzneşti să insinuezi că eu sunt trădătorul?

— Nu tăgăduiesc, vocea vrăjitorului era rece, că mi-a trecut, de fapt, prin minte acest gând. Multe conduc spre ideea asta. Multe s-ar explica astfel. Foarte multe.

— Geralt, a intervenit Jaskier, nu cumva te duci prea departe?

— Lasă-l să vorbească! a şuierat Cahir. Să vorbească. Să nu se abţină.

— Ne-am întrebat cu toţii, a replicat Geralt plimbându-şi privirea peste feţele însoţitorilor săi, de unde şi până unde a apărut acea greşeală la socotit? Ştiţi ce vreau să spun. Că suntem cinci, şi nu patru. Ne-am gândit că cineva a greşit pur şi simplu: misteriosul semielf, tâlharul Privighetoare sau Angoulême. Dar dacă eliminăm varianta greşelii? Atunci, apare următoarea variantă: echipa numără cinci persoane, dar Privighetoare trebuie să ucidă doar patru. Pentru că a cincea este complicele asasinilor. Cineva care îi informează regulat despre mişcările echipei. De la bun început, din momentul în care, după ce am mâncat faimoasa ciorbă de peşte, s-a format echipa. Primind în rândurile noastre un nilfgaardian. Un nilfgaardian care trebuie să pună laba pe Ciri, care trebuie să i-o ducă împăratului Emhyr, întrucât de

asta depinde viaţa sa şi cariera sa viitoare...

— Aşadar, nu m-am înşelat, a spus încet Cahir. Prin urmare, sunt un trădător. Un laş, un vânzător cu două feţe?

— Geralt, a intervenit Regis din nou. Iartă-mi sinceritatea, dar teoria ta este la fel de plină de găuri ca un ciur vechi. Iar mintea ta a luat-o razna, ţi-am mai spus.

— Sunt un trădător, a repetat Cahir de parcă n-ar fi auzit cuvintele vampirului. Din câte am înţeles, totuşi, nu există dovezi despre trădarea mea, doar câteva indicii confuze şi bănuielile unui vrăjitor. Deci depinde de mine să-mi dovedesc nevinovăţia, nu-i aşa? Va trebui să arăt că nu-s un neghiob, aşa-i?

— Lasă patosul, nilfgaardianule, a mormăit Geralt, stând în faţa lui Cahir şi ţintuindu-l cu privirea. Dacă aş fi avut o dovadă a vinovăţiei tale, n-aş mai fi pierdut vremea vorbind, ci te-aş fi tocat ca pe un hering! Cunoşti principiul *cui ftorao?* Atunci, răspunde-mi: cine, în afară de tine, ar fi avut chiar şi cel mai mic motiv să mă trădeze?

Dinspre caravana negustorească a răsunat un trosnet puternic şi prelung. Cerul întunecat s-a înstelat roşiatic şi auriu, rachetele au explodat într-un roi de albine aurii, care au căzut înapoi într-o ploaie multicoloră.

— Nu sunt un neghiob, a spus tânărul nilfgaardian cu o voce puternică. Din păcate, n-am cum s-o demonstrez. Dar pot face un lucru: să reacţionez aşa cum ar trebui s-o facă orice om atunci când este insultat şi umilit, când onoarea şi demnitatea îi sunt pătate.

În pofida gestului fulgerător, Cahir nu ar fi reuşit să-l ia prin surprindere pe vrăjitor, dacă genunchiu-i dureros nu i-ar fi îngreunat mişcările. Nu a reuşit să se eschiveze din faţa pumnului cu mănuşă de călărie al nilfgaardianului, care i-a lovit maxilarul cu aşa o forţă, încât a căzut pe spate direct în mijlocul vetrei, ridicând vârtejuri de scântei. Geralt a sărit în sus, mişcarea fiindu-i din nou îngreunată de genunchi. Cahir era deja lângă el. Vrăjitorul nu a avut timp nici de data asta să se eschiveze, pumnul lui Cahir l-a lovit în moalele capului, de i-au strălucit în faţa ochilor artificii multicolore, mai frumoase decât cele lansate de negustori.

Geralt a înjurat şi s-a năpustit asupra lui Cahir, i-a cuprins umerii cu braţele şi l-a trântit la pământ. S-au rostogolit pe pietriş, cărându-şi pumni unul altuia.

Şi toate acestea s-au petrecut în lumina spectrală, nefirească a artificiilor care străluceau pe cer.

— Încetaţi! a strigat Jaskier. Încetaţi odată, idioţii naibii!

Cahir i-a tras un şut lui Geralt, care încerca să se ridice de la pământ, şi-l nimeri în dantură. Apoi i-a mai tras unul, de i-au clănţănit dinţii. Geralt s-a ghemuit, s-a încordat şi l-a lovit, ratând perineul, dar nimerind şoldul. S-au încăierat din nou, au căzut, s-au rostogolit pe pământ, bătându-se unul pe celălalt, orbiţi de lovituri, de praful şi de nisipul care le intrau în ochi.

Şi brusc s-au despărţit, rostogolindu-se în direcţii opuse, ghemuiţi şi protejându-şi capetele de loviturile care şuierau în aer.

Milva îşi scosese de la brâu centura lată, de piele, apucând-o de cataramă, o înfăşurase în jurul încheieturii şi începuse să-i lovească pe luptători cu toată puterea, cu sânge rece. Centura şuiera şi îi plesnea zgomotos peste mâini, peste umeri şi peste spate pe cei doi bărbaţi, când pe Cahir, când pe Geralt. După ce s-au despărţit, Milva a continuat să-i lovească pe rând, astfel încât niciunul să nu primească mai puţin decât celălalt.

— Idioţilor! a strigat ea, trântindu-l violent pe spate pe Geralt. Proştii proştilor! Vă învăţ eu minte pe-amândoi! Gata? a strigat ea şi mai tare, biciuindu-i mâinile lui Cahir, care încerca să-şi protejeze capul. V-a trecut? V-aţi potolit?

— Gata! a urlat vrăjitorul. Ajunge!

— Ajunge! a repetat Cahir ghemuit. Destul!

— Destul! a intervenit şi vampirul. Chiar că-i destul, Milva.

Săgetătoarea gâfâia, îşi ştergea fruntea cu dosul pumnului, în jurul căruia era înfăşurată cureaua.

— Bravo! a exclamat Angoulême. Bravo, mătuşă!

Milva s-a răsucit pe călcâie şi, cu toată puterea, a lovit-o cu cureaua peste umeri. Angoulême a scos un strigăt, s-a prăbuşit şi a început să plângă.

— Doar ţi-am spus, a gâfâit Milva, să nu-mi mai spui aşa. Ţi-am spus doar!

— Nu s-a întâmplat nimic, îi linişti cu voce tremurândă Jaskier pe negustorii şi călătorii veniţi de la focul din apropiere. Ei, doar o mică neînţelegere între noi. O ceartă între prieteni. Deja s-au potolit!

Vrăjitorul a atins cu limba un dinte care i se clătina şi a scuipat sânge, care i se prelingea de pe buza spartă. Simţea deja cum îi apar umflături pe spate şi pe umeri, simţea cum i se umflă, ca o conopidă, urechea peste care fusese lovit cu cureaua. Lângă el, Cahir tremura ţinându-şi mâna la obraz. Pe braţul său gol, dungi mari şi roşii îi apăruseră şi i se umflau văzând cu ochii.

Pe pământ cădea o ploaie cu miros de sulf – cenuşa ultimului foc de artificii.

Angoulême a oftat din greu, ţinându-se cu mâinile de umeri. Milva şi-a aruncat cureaua. După o clipă de ezitare, a îngenuncheat lângă fată, a îmbrăţişat-o şi a mângâiat-o fără să scoată un cuvânt.

— Vă propun, a intervenit glacial vampirul, să vă daţi mâna. Propun să treceţi peste asta şi să n-o mai pomeniţi niciodată.

Ca din senin, s-a stârnit un vânt dinspre munţi, s-a auzit un şuierat ce aducea a strigăte, gemete şi tânguiri ale unor fantome. Norii de pe cer luau forme fantastice. Secera lunii se înroşise ca sângele.

Au fost treziţi înainte de ivirea zorilor de corul furios şi de freamătul de aripi al păpăludelor.

Au pornit la drum la scurtă vreme după răsăritul soarelui, care mai târziu avea să-şi reflecte strălucirea orbitoare, de foc pe vârfurile înzăpezite ale munţilor. Au pornit mai înainte ca soarele să se arate de după munţi.

Au mers călare prin păduri, iar drumul îi ducea din ce în ce mai sus, aşa cum se putea deduce şi din diversitatea de arbuşti întâlniţi. Dumbrăvile şi cărpinişurile au dispărut deodată; ei au intrat într-o pădure întunecată de fagi, cu pământul reavăn, acoperit de un covor de frunze căzute,

care miroseau a mucegai, pânze de păianjen şi a ciuperci. Erau ciuperci din belşug. Umezeala sfârşitului de vară era prielnică ciupercilor de toamnă. Vreascurile dispăreau pe alocuri pe sub pălăriile hribilor, ale râşcovilor şi ale bureţilor.

Pădurea era tăcută. Părea că majoritatea păsărilor cântătoare zburaseră spre ţările calde. Numai ciorile croncăneau la marginea desişului.

Apoi, au dispărut şi fagii la rândul lor, fiind înlocuiţi de brazi. Mirosea a răşină.

Din ce în ce mai des, întâlneau în cale culmi stâncoase şi porţiuni lipsite de vegetaţie, pe unde vântul sufla puternic. Apele râului Newa spumegau printre praguri şi cascade. În ciuda ploilor, erau la fel de limpezi precum cristalul.

La orizont se înălţa Gorgona. Din ce în ce mai aproape.

Pe versanţii colţuroşi ai muntelui se aflau gheţarii şi zăpezile veşnice, astfel încât Gorgona părea permanent înconjurată de o eşarfă albă. Culmea Muntelui Diavolului, care aducea cu chipul şi gâtul unei mirese misterioase, era întotdeauna înfăşurată într-un văl de nori. Uneori însă Gorgona, asemenea unei dansatoare, îşi flutura veşmintele albe – o privelişte superbă, dar letală –, iar de pe versanţii ei abrupţi cădeau avalanşele care măturau totul în calea lor, până la poalele masivului şi chiar mai jos, continuând drumul pe versanţii acoperiţi cu molizi din trecătoarea Theodul, peste văile Newei şi Sansretourului, peste micile lacuri negre de munte.

Soarele, care abia reuşise să străpungă norii, a apus prea repede, pur şi simplu s-a ascuns în spatele munţilor din vest, aprinzând cerul cu o strălucire purpuriu-aurie.

Au înnoptat. Soarele a răsărit.

Şi a venit momentul să se despartă.

Geralt şi-a înfăşurat capul cu eşarfa de mătase a Milvei. Şi-a pus pălăria lui Regis. A verificat din nou poziţia sihill-ului său în spate şi pe cea a celor două pumnale ascunse în turetcii cizmelor.

Într-o parte, Cahir şi-a ascuţit spada lungă, nilfgaardiană.

Angoulême şi-a legat la cap o panglică de lână, şi-a vârât în ciubote un cuţit de vânătoare, primit cadou de la Milva. Săgetătoarea şi Regis şi-au înşeuat caii. Vampirul i-a dat calul său lui Angoulême, luându-l în schimb pe catârul Draakul.

Erau gata. A mai rămas un singur lucru de rezolvat.

— Veniţi toţi aici!

S-au apropiat.

— Cahir, fiul lui Ceallach, a început Geralt, încercând să nu pară patetic. Te-am jignit, te-am bănuit fără o justificare şi m-am comportat urât faţă de tine. Mă înclin în faţa ta, în prezenţa tuturor şi îmi cer scuze. Îmi cer scuze şi te rog să mă ierţi. Pe voi toţi vă rog să mă iertaţi, pentru că aţi fost nevoiţi să auziţi şi să vedeţi acest spectacol neplăcut. Mi-am descărcat asupra lui Cahir şi asupra voastră mânia, furia şi supărarea. Pe nedrept. Pentru că ştiu cine ne-a trădat. Ştiu cine a trădat-o şi a răpit-o pe Ciri, cea pe care vrem s-o salvăm. Sunt furios pentru că este vorba despre o persoană care mi-a fost cândva foarte apropiată. Unde suntem, ce avem de gând, pe unde o luăm şi încotro ne ducem… Totul a fost descoperit graţie magiei de scanare. Pentru un maestru al magiei e floare la ureche să detecteze şi să observe de la distanţă o persoană care i-a fost cândva cunoscută şi apropiată, cu care a avut un contact mental suficient de lung pentru a putea crea o matrice. Dar magicianul şi magiciana despre care vorbesc au făcut o greşeală. S-au demascat. Au greşit numărând membrii echipei şi această greşeală i-a trădat. Spune-le, Regis!

— Geralt ar putea avea dreptate, a spus Regis încet. Ca orice vampir, nu pot fi reperat de nicio sondă de viziune sau de scanare, adică de niciun fel de magie de detectare. Un vampir poate fi urmărit printr-o magie analitică de aproape, însă este imposibil de detectat un vampir de la distanţă printr-o magie de scanare. Magia de scanare nu detectează un vampir. Acolo unde se află un vampir, detectorul nu indică nimic. Prin urmare, doar un magician ar fi putut să greşească şi să scaneze patru indivizi acolo unde, de fapt, erau cinci: patru persoane şi un vampir.

— O să profităm de această greşeală făcută de magicieni, a reluat vrăjitorul. Eu, Cahir şi Angoulême o să ne ducem la Belhaven pentru a discuta cu semielful care a angajat asasini pentru a ne lichida. N-o să-l întrebăm pe semielf despre cei de la care a primit ordine, pentru că ştim deja cine sunt. O să-l întrebăm unde se află magicienii de la care a primit ordine. După ce o să aflăm, o să mergem acolo. Şi o să ne răzbunăm.

Toată lumea tăcea.

— N-am mai numărat zilele, aşa că nici nu ne-am dat seama că suntem deja în douăzeci şi cinci septembrie. Acum două zile, noaptea a fost egală cu ziua. Echinocţiul. Da, a fost exact acea noapte la care vă gândiţi. Vă văd descurajarea, o citesc în ochii voştri. Aţi primit un semnal atunci, în acea noapte înspăimântătoare, când negustorii campaţi lângă noi îşi făceau curaj cu ţuică, cântece şi artificii. Fără îndoială că premoniţia voastră a fost mai puţin precisă decât cea a lui Cahir şi a mea, dar până la urmă aţi ghicit. Aveţi nişte bănuieli. Şi mă tem că bănuielile voastre se adeveresc.

Ciorile croncăneau zburând peste crestele stâncoase.

— Toate ne indică faptul că Ciri nu mai trăieşte. Acum două nopţi, la echinocţiu, şi-a dat duhul. Undeva departe de aici, singură printre duşmani şi străini.

— Nu ne-a mai rămas decât răzbunarea. O răzbunare sângeroasă şi crudă, a cărei amintire o să rămână vie şi peste o sută de ani. Oamenilor o să le fie frică să asculte poveştile despre ea după lăsarea întunericului. Cât despre cei care o să vrea să repete o astfel de crimă, o să înceapă să le tremure mâinile la gândul pedepsei suferite de înaintaşii lor. O să dăm un exemplu înfiorător! După metoda jupânului Fulko Artevelde, a înţeleptului jupân Fulko, care ştie să-i trateze pe răufăcători şi bandiţi. Până şi el o să fie uimit de exemplul de cruzime pe care o să-l dăm! Aşa că hai să pornim şi să ne ajute iadul! Cahir, Angoulême, pe cai! Ne ducem în Belhaven, în valea Newei. Iar voi, Jaskier, Milva şi Regis, vă îndreptaţi spre valea Sansretour, spre graniţele Toussaint! N-o să vă rătăciţi, Gorgona o să vă

indice drumul. Pe curând!

Ciri mângâia motanul negru, care, ca toţi motanii din lume, se întorsese la coliba din mlaştini, atunci când cheful de libertate şi de hoinăreală îi fusese zdruncinat de foame, frig şi disconfort. Acum se tolănea în poala fetei şi-şi întindea gâtul sub mângâierile ei, torcând cu mare plăcere.

Motanul nu dădea doi bani pe cele povestite de fată.

— A fost singura dată când l-am visat pe Geralt, a reluat Ciri. De la despărţirea noastră de pe insula Thanedd, de la episodul cu Turnul Pescăruşului, nu-mi mai apăruse niciodată în vis. De aceea credeam că nu mai trăieşte. Şi deodată am avut acel vis, un vis precum cele pe care le aveam odinioară şi despre care Yennefer spunea că sunt profeţii, precogniţii, care arată fie trecutul, fie viitorul. Era ajunul echinocţiului. Într-un târguşor al cărui nume l-am uitat. Bonhart mă închisese într-o pivniţă, mă torturase şi mă obligase să mărturisesc cine sunt.

— I-ai destăinuit cine eşti? a întrebat-o Vysogota ridicând capul. I-ai spus totul?

— Am plătit pentru laşitate cu umilinţa şi dispreţul meu, a înghiţit ea în sec.

— Povesteşte-mi visul.

— Se făcea că era un munte uriaş, abrupt, ascuţit ca un cuţit de piatră. L-am văzut pe Geralt. Auzeam ce spunea, fiecare cuvânt, ca şi cum aş fi stat chiar lângă el. Îmi amintesc, am vrut să urlu şi să-i spun că nu era aşa, că nu era adevărat, că se înşela amarnic… că încurca totul! Că încă nu trecuse echinocţiul, aşa că, chiar dacă era sortit să mor la echinocţiu, n-avea voie să mă declare moartă dinainte, pe când eram încă în viaţă. N-avea voie nici s-o acuze pe Yennefer şi să spună despre ea tot felul de lucruri…

A tăcut o clipă, a mângâiat motanul şi a tras puternic aer în piept.

— Dar nu puteam să ridic vocea. Nu puteam nici să respir… Ca şi cum mă înecam. Şi m-am trezit. Ultima imagine pe care am văzut-o şi mi-o amintesc din acel vis

era cu trei călăreţi. Geralt şi încă doi oameni galopau printr-un defileu de pe versanţii căruia cădeau cascade…

Vysogota tăcea.

Dacă în acea zi, la amurg, cineva s-ar fi strecurat până la coliba cu acoperişul dărăpănat, de paie, dacă s-ar fi uitat înăuntru printr-o crăpătură din oblon, ar fi văzut în odaia abia luminată un bătrân cu barba sură, care asculta atent povestea unei fete cu părul cenuşiu şi cu obrazul desfigurat de o cicatrice hidoasă.

Ar fi văzut un motan negru, întins în poala fetei, care torcea leneş şi se oferea mângâierilor sale, spre deliciul şoarecilor care pândeau de prin cotloane.

Dar nimeni nu îi putea vedea. Coliba cu acoperişul său strâmb şi năpădit de muşchi era bine ascunsă între pâclele din mlaştinile nesfârşite ale Pereplutului, în care nu îndrăznea nimeni să se aventureze.

Este cunoscut faptul că, atunci când provoacă durere, suferinţă şi moarte, vrăjitorul simte o bucurie similară celei pe care un bărbat evlavios şi normal o cunoaşte doar ca partener ibidem cum eiaculatio *al soţiei sale legale. De aici rezultă că, în această chestiune Vrăjitorul este o creatură împotriva naturii, un degenerat imoral şi abject, născut din adâncul celui mai negru şi mai pestilenţial iad, întrucât numai dracul poate să se bucure de suferinţă şi de durere.*

ANONIM, *Monstrum sau descrierea vrăjitorului*

6

Au părăsit drumul principal care însoţea valea Newei pentru a o lua pe o scurtătură prin munţi. Se îndreptau cât de repede le permitea poteca îngustă, şerpuită, căptuşită cu stânci cu forme fantastice, acoperite cu licheni şi muşchi multicolori. Călăreau printre versanţii abrupţi, stâncoşi, pe care se prelingeau pâraie şi cascade. Au trecut prin chei şi râpe, pe punţi întinse peste prăpăstii pe fundul cărora bolborosea spuma albă a apelor repezi.

Lama unghiulară a Gorgonei părea să se ridice chiar acolo, deasupra capetelor lor. Nu puteau vedea vârful Muntelui Diavolului – era înecat în norii şi în negura care acopereau cerul. Aşa cum se întâmplă adesea la munte, vremea s-a stricat în câteva ore, a început să cearnă o burniţă măruntă şi deasă.

Când s-a lăsat amurgul, cei trei tovarăşi au început să caute nervoşi şi nerăbdători o colibă ciobănească, o stână abandonată sau măcar o peşteră. Un adăpost care să-i protejeze toată noaptea de apa căzută din cer.

— Cred că a încetat ploaia, a spus Angoulême cu o rază de speranţă în voce. Mai picură doar din găurile din acoperişul colibei. Mâine, dacă avem noroc, o să fim deja în apropiere de Belhaven, iar într-un cartier mărginaş se poate oricând petrece noaptea într-un hambar sau într-un şopron.

— N-o să intrăm în oraş?

— Nici pomeneală să intrăm. Străinii călare nu trec neobservaţi, iar Privighetoare are o grămadă de informatori în oraş.

— Am avut în vedere un plan prin care să ne expunem cu bună ştiinţă ca momeală…

— Nu, i-a întrerupt Angoulême. Ăsta-i un plan nenorocit. Dacă suntem văzuţi împreună, le va trezi bănuieli. Privighetoare-i un tâlhar viclean, iar vestea c-am fost prinsă s-a dus în tot târgu’ deja. Şi dacă îl nelinişteşte ceva pe Privighetoare, află şi semielfu’.

— Şi atunci, ce propui?

— Înconjurăm târgu’ şi ajungem în partea dinspre răsărit, la intrarea dinspre valea Sansretour. Acolo sunt nişte mine de minereu; ştiu pe cineva acolo. O să-l vizităm. Cine ştie, dac-avem baftă, s-ar putea să merite vizita.

— Poţi să vorbeşti mai clar?

— Mâine. În mină. Ca să nu ne meargă rău.

Cahir a pus câteva crengi de mesteacăn pe foc. Plouase toată ziua, alt lemn n-ar fi ars. Lemnul de mesteacăn, chiar umed fiind, doar a trosnit puţin şi s-a aprins imediat cu flăcări albăstrui, înalte.

— De unde eşti, Angoulême?

— Din Cintra, vrăjitorule. E un ţinut lângă mare, la gura Jarugăi…

— Ştiu unde se află Cintra.

— Atunci, de ce mă mai întrebi, dacă le ştii pe toate? Chiar aşa de tare îţi pasă de mine?

— Puţin, să zicem.

Au tăcut. Focul trosnea.

— Mama mea, a spus Angoulême în cele din urmă, privind flăcările, era o femeie nobilă din Cintra, dintr-o familie de rang înalt. Blazonu’ era cu o pisică de mare… Ţi-aş fi arătat, c-am avut un medalion cu pisica aia nenorocită, primit de la mama, da’ l-am pierdut la barbut… Da’ neamu’ ăla cu rahatu’ lor de câine de mare s-a descotorosit de mine pentru că, se pare, maică-mea şi-a tras-o cu un golan, iar eu eram o bastardă, o becisnică, o nemernică şi o pată pentru onoarea familiei. Am fost dată în grijă la nişte rude mai îndepărtate, şi ca să spun drept, n-aveau nici mâţă, nici câine, nici altă lighioană pe stema lor, dar n-au fost răi cu mine. M-au trimis la şcoală şi nu prea m-au bătut… chiar dacă-mi aduceau aminte destul de des că sunt o blestemată, un copil din flori. Mama a venit să mă vadă de trei sau poate patru ori, când eram mică. După aceea n-a mai venit. M-a lăsat ca pe un căcat…

— Cum ai nimerit printre criminali?

— Mă interogaţi ca un judecător! a pufnit ea în râs, afişând o mimică grotescă. Printre criminali, phu! De pe

calea virtuţii, ehe!

A mormăit, a căutat în sân şi a scos de acolo un obiect pe care vrăjitorul nu-l putea distinge.

— Fulko, omu’ c-un ochi, a bălmăjit ea în barbă, frecându-şi gingia cu o substanţă pe care a inspirat-o adânc pe nas, e cumsecade. Ce mi-a luat, mi-a luat, da’ prafu’ mi l-a lăsat. Iei o priză, vrăjitorule?

— Nu. Aş prefera să n-o iei nici tu.

— De ce?

— Uite-aşa.

— Cahir?

— Nu consum fisstech.

— Hopaaa, am nimerit printre fandosiţi, a spus ea, clătinând din cap. Îmi pun capu’ rămăşag c-o să-ncepi să-mi faci morală acu’, c-o să chiorăsc de la praf, c-o să surzesc şi c-o să chelesc? C-o să nasc un copil schilod?

— Lasă asta, Angoulême, şi termină povestea ta.

Fata a inhalat puternic.

— Bine, cum vrei. Unde-am rămas… Aha! A izbucnit războiu’, ştiţi voi, cu Nilfgaardu’. Rudele mele şi-au pierdut toată averea, trebuiau să plece de acasă. Aveau trei copii ai lor, numa’ eu mai lipseam de pe capu’ lor, aşa că m-au dat la un adăpost. Un adăpost de-al preoţilor de la nu ştiu ce templu din apropiere. Era un loc de distracţie, după cum aveam să văd mai târziu. Un lupanar, pur şi simplu, un bordel, nici mai mult, nici mai puţin, pentru cei cărora le plac fructele acide cu coaja albă, pricepeţi? Fete tinere. Şi băieţi tineri deopotrivă. Eu, când am ajuns acolo, eram deja prea dezvoltată, nu erau amatori pentru mine…

În mod neaşteptat, ea s-a îmbujorat, se putea vedea chiar şi la lumina focului.

— Nu prea erau… a adăugat ea printre dinţi.

— Câţi ani aveai atunci?

— Cinşpe. Acolo am cunoscut o fată şi cinci băieţi de-o seamă cu mine şi puţin mai mari. Şi ne-am înţeles imediat. Auziserăm tot soiu’ de legende şi de poveşti, vrute şi nevrute. Despre Dei, despre Barbă Neagră, despre fraţii Cassini… Ne-am dorit să gustăm drumu’, libertatea,

golăneala. Ce-i asta, ne-am spus noi, doar pentru că ne dau de mâncare de două ori pe zi, tre' să ne punem curu' la bătaie de îndată ce ne cheamă câte-un terchea-berchea…

— Ai grijă la vocabular, Angoulême! Ştii bine că ce-i prea mult strică.

Fata şi-a dres vocea şi apoi a scuipat în foc.

— Bine, fandositule! Ei bine, s-o scurtez, că n-am chef să vorbesc despre asta. În bucătăria adăpostului am găsit cuţite; a fost destul să le ascuţim pe pietre şi să ni le punem la brâu. Din picioarele scaunelor de stejar ne-am făcut nişte bâte zdravene. Mai aveam nevoie doar de cai şi de nişte parale. Aşadar, am aşteptat să ne vină doi cârciumari, muşterii obişnuiţi, boşorogi, cred că pe la vreo patruzeci de ani. Au venit, s-au aşezat, au băut un vinişor, au aşteptat ca de fiecare dată până când preoţii au legat-o pe fătuca aleasă de o mobilă specială, foarte deşteaptă… Dar n-au apucat să se simtă bine în ziua aceea!

— Angoulême!

— Bine, bine. Pe scurt: i-am bătut de i-am nenorocit pe cei doi boşorogi pofticioşi, trei preoţi şi un paznic, singuru' care nu a fugit şi a rămas să apere caii. Pe ispravnicu' templului, care nu voia nici în ruptu' capului să ne dea cheia de la piept, l-am pârpălit până când ne-a dat-o, dar i-am cruţat viaţa pentru că fusese mereu un bătrânel de treabă şi grijuliu. Şi am luat calea bandiţilor. Am avut suişuri şi coborâşuri: uneori în căruţă, alteori sub, uneori am bătut, alteori am fost bătuţi… Uneori sătui, alteori lihniţi. Cel mai adesea, lihniţi. Am mâncat tot ce se târâie, cel puţin tot ce se poate prinde. Şi tot ce zboară. Odată, am mâncat chiar şi un zmeu, pentru că era lipit cu lipici din făină…

A tăcut, descurcându-şi puternic cu degetele părul de culoarea paiului.

— Bah! Ce-a fost, a fost! Atât îţi mai spun: dintre cei care au fugit cu mine din adăpost, niciunu' nu mai trăieşte. Ultimii doi, Owen şi Abel, au fost lichidaţi de oamenii jupânului Fulko acu' câteva zile. Abel s-a predat, ca mine, da' şi aşa tot l-au omorât, în timp ce-şi arunca spada. Pe

mine m-au cruţat. Să nu credeţi c-a fost cumva din bunătate. Mă întinseseră deja pe o manta ca pe o cruce, dar a venit un ofiţer în goana mare şi a oprit distracţia. Iar de la eşafod, tu m-ai salvat…

A tăcut o clipă.

— Vrăjitorule?

— Poftim?

— Ştiu să-mi arăt recunoştinţa. Dacă doreşti…

— Poftim?

— Mă duc să văd de cai, a spus brusc Cahir. S-a ridicat de îndată, înfăşurându-se în mantaua lui. Mă duc să fac câţiva paşi… prin preajmă…

Fata a strănutat, şi-a umflat nările, şi-a dres vocea.

— Nici vorbă, Angoulême! a avertizat-o Geralt de-a dreptul furios, jenat şi confuz. Nici vorbă!

Şi-a dres din nou vocea.

— Chiar nu mă vrei? Niciun pic?

— Ai primit o curea de la Milva, mucoaso! Dacă nu încetezi imediat, primeşti şi de la mine un supliment.

— Nu mai spun nimic.

— Ce fată cuminte!

Pe versantul năpădit de pini înclinaţi şi contorsionaţi, se zăreau peşteri şi cavităţi închise cu scânduri, care comunicau graţie podurilor, a scărilor şi a schelelor. Din cavităţi apăreau platforme sprijinite pe trunchiuri încrucişate. Pe unele platforme se agitau oameni care împingeau vagonete şi cărucioare. Conţinutul cărucioarelor şi vagonetelor, care la prima vedere era o ţărână murdară şi pietroasă, era vărsat direct într-un jgheab pătrat, imens sau, mai exact, într-o succesiune de jgheaburi din ce în ce mai mici şi mai mici, separate prin scânduri. Apa adusă de pe dealul împădurit curgea constant şi zgomotos prin jgheaburile de lemn, sprijinite pe cruci culcate la pământ. Fără îndoială, apa îşi urma cursul mai departe, spre stânci.

Angoulême a descălecat şi le-a făcut semn lui Geralt şi Cahir să facă acelaşi lucru. Lăsându-şi caii lângă gard, s-au îndreptat spre clădiri, trecând prin noroiul de lângă

jgheaburile şi conductele de scurgere.

— Aici se spală minereu' de fier, le-a spus Angoulême, arătând către instalaţie. Se aduce minereu, de acolo, din galerii, e răsturnat în jgheaburi şi se spală cu apa din pârâu. Minereu' rămâne în ciururi, unde e sortat. În tot Belhavenul sunt multe mine şi spălătorii de felu' ăsta. Minereu' e dus în vale, la Mag Turga, acolo sunt cuptoare şi turnătorii, deoarece acolo sunt mai multe păduri şi, la turnare, tre' lemn mult...

— Mulţumesc pentru lecţie, i-a retezat-o dur Geralt. Am văzut la viaţa mea multe mine şi ştiu ce trebuie pentru turnare. Când o să ne spui oare de ce am venit aici?

— Ca să stăm oleacă de vorbă cu unu' dintre prietenii mei. Un maestru al locului. Haideţi cu mine! Ah, îl văd! Acolo, sub atelierul de tâmplărie. Haideţi!

— Acela e piticanul?

— Da. Numele lui este Golan Drozdeck. El e, aşa cum spuneam...

— Un maestru al locului. Ne-ai mai spus. Nu ne-ai spus în schimb ce vrei să vorbeşti cu el.

— Ia uitaţi-vă la ciubotele voastre!

Geralt şi Cahir s-au supus ascultători şi şi-au dat seama că noroiul le nuanţase cizmele într-o culoare roşiatică ciudată.

— Semielfu' pe care-l căutăm, a anticipat Angoulême următoarea întrebare, avea în timpu' discuţiei cu Privighetoare acelaşi noroi roşiatic pe ciubote. V-aţi prins?

— Acum, da. Şi piticanul?

— Nu vorbiţi cu el deloc. Am grijă să vorbesc eu cu el. Pe de altă parte, tre' să-i arătaţi că nu sunteţi cu vorba, ci cu spada. Faceţi şi voi nişte mutre aspre.

Nu trebuiră să depună eforturi deosebite. Unii dintre minerii cărora le cădeau privirile asupra lor îşi luau rapid ochii de la ei, alţii rămâneau fără cuvinte, cu gura căscată. Cei care erau pe drum îi ocoleau şi se îndepărtau în grabă. Geralt şi-a dat seama de ce. Atât faţa lui, cât şi cea a lui Cahir mai purtau urme de vânătăi, cicatrice şi cucuie, vestigii ale încăierării lor şi ale corecţiei aplicate de Milva.

Aşa că arătau ca nişte oameni care se bucurau să-şi spargă faţa unul celuilalt şi care nu trebuiau convinşi prea mult ca să-i rupă picioarele cuiva.

Piticanul cu care voia să vorbească Angoulême stătea sub o clădire inscripţionată „Tâmplărie” şi picta ceva pe o placă făcută din două scânduri îmbinate. Când a observat că se apropie cei trei, a lăsat la o parte pensula, a pus jos găleata cu vopsea şi i-a privit pe sub sprâncene. Pe fizionomia lui, pe jumătate ascunsă de barbă, s-a afişat instantaneu o expresie siderată.

— Angoulême?

— Salut, Drozdeck.

— Tu eşti? a întrebat piticanul, deschizându-şi larg gura bărboasă. Chiar tu eşti?

— Nu, nu-s eu. E profetu’ Lebioda proaspăt înviat din morţi. Altceva nu te duce capu’ să mă întrebi, Golan? Mai schimbă şi tu vorba cu ceva mai deştept.

— Nu mă lua la rost, Clara! Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată. Mulica a trecut pe-aici acu’ cinci zile şi mi-a spus că te-au prins şi că te-au tras în ţeapă în Riedbrune. A jurat că-i adevărat!

— Din orice poţi să tragi un folos, a spus fata, ridicând din umeri. De-acu’, când o să vină Mulica să împrumute gologani şi o să se jure c-o să ţi-i dea înapoi, o să ştii câte parale face jurământu’ lui.

— Ştiam de multă vreme asta, i-a răspuns piticul clipind rapid şi mişcându-şi nasul ca un iepure. Nu i-aş împrumuta niciun gologan găurit chiar dacă m-ar omorî pe loc şi m-ar înghiţi pământu’. Da’ că eşti vie şi nevătămată, de-asta sunt fericit, mă bucur, hei! Poate chiar o să-mi achiţi datoria, hmm?

— Poate. Cine ştie?

— Da’ cu cine-ai venit, Clara?

— Prieteni buni.

— Bah! Nu mai spune… Şi unde vă duc zeii?

— Ca de obicei, rătăcim. Ignorând privirea furioasă pe care vrăjitorul i-o aruncase, Angoulême a inspirat praf de fisstech, iar restul şi l-a frecat de gingii. Vrei, Golan?

— No, poate… i-a răspuns piticanul, întinzându-şi mâna, apoi şi-a pus praful în nară.

— De fapt, zise fata, mă bate gându’ să mă duc la Belhaven. Nu ştii, din întâmplare, dacă Privighetoare şi hansa lui hălăduiesc pe-acolo?

Golan Drozdeck a clătinat din cap.

— Vai, Clara, mai bine să nu-i stai în cale lu’ Privighetoare. Umblă vorba că-i tare cătrănit pe tine, mai rău ca glutonu’ trezit în timpu’ iernii.

— Zău? Chiar aşa! Şi când i-a ajuns la urechi vestea c-am fost trasă pe roata ascuţită de o pereche de cai, nu i s-a înmuiat inima? Nu i-a părut rău? N-a vărsat lacrimi, nu şi-a lăsat barbă?

— Da’ de unde. Cică ar fi spus: Angoulême a căpătat ceea ce merita de mult – o ţeapă-n cur.

— Oh, burduhănosu’! Nenorocitu’! Cum ar spune jupânu’ prefect Fulko: fundu’ societăţii. Iar eu spun: fundu’ cloacei.

— Mai bine pentru tine, Clara, să nu spui lucruri de-astea în prezenţa lui. Şi să nu te apropii de Belhaven. Te-aş sfătui chiar să ocoleşti târgu’. Da’, dacă tre’ s-ajungi vreodată-n târg, n-ar fi rău să te deghizezi în…

— Golan, nu vinde tu castraveţi grădinarului.

— Vai de mine, nu-ndrăznesc!

— Ascultă, piticanule! i-a spus Angoulême sprijinindu-şi piciorul pe o treaptă din scara tâmplăriei. O să-ţi pun o întrebare, nu te grăbi să-mi răspunzi. Gândeşte-te bine mai întâi.

— Întreabă-mă!

— Nu cumva un anumit semielf ţi-a sărit în ochi de curând? Unu’ străin, nu de-al locului.

Golan Drozdeck a inhalat, a strănutat puternic, apoi şi-a şters nasul cu încheietura mâinii.

— Un semielf, zici? Ce semielf?

— Nu face pe prostu’, Drozdeck. Unu’ pe care Privighetoare l-a năimit să facă o anumită treabă. Cu contract. Cu un anumit vrăjitor…

— Un vrăjitor? a repetat Golan Drozdeck, râzând şi ridicându-şi placa de jos. Ei bine, aşa spune! Ce ciudat,

căutăm unu', un vrăjitor. Pictăm pe plăci de-astea şi le agăţăm prin împrejurimi. Uită-te: Căutăm un vrăjitor, salariu atractiv, pensiune completă şi cazare gratuită, informaţii la birou' minei „Micuţa Babette"... Cum se scrie mai exact: „informaţii" sau „infromaţii"?

— Scrie „detalii". Da' de ce vă tre' un vrăjitor la mină?

— Ce întrebare! Din cauza monştrilor, păi, cum altfel!

— Care monştri?

— Bocănitori şi barbegazi! S-au înmulţit de mama focului în galeriile inferioare.

Angoulême i-a aruncat o privire lui Geralt. El a dat din cap, semn că ştie ce sunt, iar apoi i-a dat de înţeles, dregându-şi glasul, că ar fi bine să readucă conversaţia la tema semielfului.

— Să revenim la oile noastre, a spus fata preluând mesajul din zbor. Ce ştii despre semielfu' ăla?

— Nu ştiu nimic despre niciun semielf.

— Ţi-am spus să te gândeşti bine.

— Asta am şi făcut, a replicat brusc Golan Drozdeck cu un aer plictisit. Şi m-am gândit că n-are rost să-ţi împui capu' cu mărunţişuri.

— Adică?

— Adică, aici e primejdios. Terenu-i primejdios şi vremurile-s primejdioase. Bandele de tâlhari, nilfgaardienii, partizanii de la „Coastele Libere"... Şi diferitele elemente străine, bunăoară semielfii. Fiecare se străduieşte să-şi dea-n petic...

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Angoulême, strâmbând din nas.

— Vreau să spun că-mi datorezi bani, Clara. Şi-n loc să-ţi achiţi datoriile, vrei să contractezi altele noi. Datorii serioase, pentru că, dându-ţi ceea ce-mi ceri, îmi risc capu', şi nu cu câţiva pumni, ci cu toporu'. Ce interes am eu? Primesc nişte gologani dacă ştiu ceva despre semielf? Ce-mi iese? Pentru că, dacă-i vorba doar să-mi bag pielea-n saramură, fără să-mi iasă nimic...

Geralt ajunsese la capătul răbdării. Se săturase de conversaţie, îl enervase argoul şi manierele piticanului. Cu

o mişcare rapidă l-a apucat de barbă, l-a scuturat, apoi l-a împins. Golan Drozdeck s-a împiedicat de găleata de vopsea şi a căzut. Vrăjitorul s-a apropiat de el dintr-un salt, şi-a sprijinit genunchiul de pieptul lui şi i-a fluturat un cuţit strălucitor prin faţa ochilor.

— O să-ţi iasă ceva, a mârâit Geralt. Viaţa, poate o să scapi cu viaţă. Vorbeşte!

Ochii lui Golan păreau că nu mai au mult şi-i ies din orbite.

— Vorbeşte, i-a repetat Geralt. Spune ce ştii. Altfel îţi tai beregata şi te sufoci fără să mai apuci să sângerezi.

— Rialto... s-a bâlbâit piticanul. În mina Rialto...

Galeriile din Rialto se deosebeau doar prin detalii minore de cele din mina Mica Babette sau din celelalte mine şi cariere pe lângă care Angoulême, Geralt şi Cahir trecuseră în drumul lor şi care purtau nume precum: Manifestul de Toamnă, Mina Veche, Noua Mină, Mina Julka, Celestina, Cauza Comună şi Gaura cu Noroc. Peste tot munca mergea bine. Peste tot se scotea pământul murdar din puţuri şi tuneluri pentru a-l arunca în jgheaburi şi a-l spăla în ciururi. Peste tot se putea găsi acel noroi roşiatic, caracteristic. Din belşug.

Rialto era o mină importantă, săpată în apropiere de vârful muntelui. Culmea fusese trunchiată şi fusese amenajată o carieră. Spălătoria fusese amplasată pe o terasă săpată în coasta muntelui. Aici, sub un perete vertical, unde erau gurile puţurilor şi ale galeriilor, se aflau vagonete, ciururi, jgheaburi şi alte acareturi din industria minieră. Se încropise un adevărat sat, format din colibe din lemn, bordeie, cuptoare şi şoproane acoperite cu scoarţă de copac.

— Nu ştiu pe nimeni aici, a spus fata, legând frâiele de un gard. Da’ o să-ncercăm să stăm de vorbă cu ispravnicu’. Geralt, dacă poţi, abţine-te să nu sari imediat la beregata lui şi să-l ameninţi cu cuţitu’ tău. Hai mai bine să vorbim mai întâi...

— Nu încerca să vinzi castraveţi grădinarului,

Angoulême…

Dar nu au avut timp să vorbească. Nici măcar nu au avut timp să ajungă la clădirea în care ar fi trebuit să fie biroul ispravnicului. Pe platforma în care se încărca minereul în căruţe, au dat nas în nas cu cinci călăreţi.

— La naiba! a exclamat Angoulême. Ia uitaţi-vă ce ne-aduce vântu'!

— Ce se petrece?

— Ăştia-s oamenii Privighetorii. Au venit să-şi strângă biru'. Prea târziu, au pus ochii pe mine, m-au recunoscut… Fir-ar! La ţanc le-am picat…

— Nu poţi să-i duci de nas? a mormăit Cahir.

— Nu vă bazaţi pe asta.

— De ce?

— Când am fugit din hansă, l-am jefuit pe Privighetoare. Nu mă iartă. Da' o să mă străduiesc… Voi să tăceţi chitic. Fiţi numa' ochi şi urechi! Fiţi gata de orice.

Călăreţii se apropiau. În faţă mergeau doi: un individ cu părul lung, grizonant, îmbrăcat într-o blană de lup, şi un tânăr cu barbă. Evident, şi-o lăsase să-i crească pentru a-şi ascunde cicatricele lăsate de coşuri. Se prefăceau indiferenţi, dar Geralt sesizase scânteierile de ură din ochii lor în timp ce o priveau pe Angoulême.

— Clara!

— Novosad. Yirrel. Ziua bună! Frumoasă zi avem azi. Păcat că plouă.

Cel cu părul grizonant, aşa-numitul Novosad, a descălecat sau, mai degrabă, a sărit din şa, aruncându-şi cu putere piciorul drept deasupra capului calului. Ceilalţi, la rândul lor, au descălecat. Novosad i-a înmânat frâiele calului său bărbosului, care se numea Yirrel, şi s-a apropiat.

— Ia te uită! a replicat el. Coţofana noastră vorbăreaţă. Eşti în viaţă şi bine, sănătoasă!

— Şi sar într-un picior.

— Mucoasă cu limba lungă! Umbla zvonu' că ai sărit, da' în ţeapă. Umbla zvonu' că Fulko cel cu un ochi te-a prins. Umbla vorba c-ai cântat ca o broască ţestoasă sub tortură, ai scuipat tot ce voia să ştie!

— Umblă zvonu’, a pufnit Angoulême, că mă-ta, Novosad, nu cere mai mult de patru parale de la muşterii, da’ nimeni nu vrea să-i dea mai mult de două.

Tâlharul a scuipat la picioarele ei cu un aer dispreţuitor. Angoulême a pufnit din nou, ca o pisică.

— Novosad, a spus ea cu tupeu, cu pumnii în şolduri. Am o treabă cu Privighetoare.

— Interesant! Că şi el are una cu tine.

— Ţine-ţi gura şi ascultă cât mai am chef să vorbesc. Acum două zile, la o milă de Riedbrune, eu şi cei doi prieteni ai mei, am pus laba pe vrăjitoru’ ăla pe capu’ căruia s-a pus o răsplată.. Te-ai prins?

Novosad s-a uitat cu subînţeles la însoţitorii săi, apoi şi-a tras mănuşa şi i-a examinat pe Geralt şi pe Cahir.

— Noii tăi prieteni, a repetat el încet. După mutre se vede că nu-s chei de biserică. L-au ucis pe vrăjitor, spuneai? Nu, zău? Şi cum? Cu un pumnal în spate? Sau în somn?

— Ăsta-i un detaliu minor! a exclamat Angoulême, rânjind ca o maimuţă. Detaliu’ important e că vrăjitoru’ a trecut la cele veşnice. Ascultă, Novosad. Nu vreau să mă pun cu Privighetoare, nici să-i fac necazuri. Da’ afacerile-s afaceri. Semielfu’ v-a dat o arvună pentru contract, n-am nicio pretenţie la ea, paralele acelea-s pentru cheltuială şi osteneală. Da’ tranşa a doua, pe care semielfu’ a făgăduit c-o s-o plătească după ce se termină treaba, îmi revine mie, după legea mea.

— După lege?

— Aşa-i! a replicat Angoulême fără să acorde atenţie tonului sarcastic al lui Novosad. Pentru că ne-am împlinit partea din contract, l-am ucis pe vrăjitor şi putem să-i dovedim semielfului. Aşa că-mi iau ce mi se cuvine, apoi dispar ca măgaru-n negură. După cum am spus, nu vreau să mă pun cu Privighetoare, că nu-i loc pentru amândoi în Coaste. Spune-i asta, Novosad.

— Numa’ asta? a întrebat-o din nou cu un sarcasm veninos.

— Şi pupă-l din partea mea! a pufnit Angoulême. Poţi să-i

arăţi şi curu’ în locu’ meu, *per procura.*

— Am o idee mai bună, a anunţat-o Novosad, aruncând o privire în lateral, spre camarazii săi. O să-i duc curu’ tău în original, Angoulême. O să i te duc legată fedeleş ş-apoi o vedea el cum discută cu tine tot ce-aveţi de discutat. O să regleze el totu’. O să hotărască el cine primeşte paralele din contractu’ cu semielfu’ Schirru. Şi plata pentru ce i-ai furat. Şi vede el cum o scoate la capăt cu faptu’ că nu-i loc pentru toţi în Coaste. Vede el. În cele mai mici detalii.

— Ar mai fi un neajuns. Angoulême şi-a lăsat braţul în jos. Cum aveţi de gând să mă duceţi la Privighetoare, Novosad?

— Păi uite-aşa! i-a spus banditul, întinzându-şi braţul. De ceafă!

Cu o mişcare fulgerătoare, Geralt şi-a scos sihill-ul şi i l-a fluturat pe sub nasul lui Novosad.

— Nu vă sfătuiesc! a răcnit vrăjitorul.

Novosad s-a retras un pas şi şi-a scos spada. Cu un şuierat, Yirrel şi-a scos sabia din teaca aflată la spate. Ceilalţi i-au urmat exemplul.

— Nu vă sfătuiesc! a repetat.

Novosad a înjurat. S-a uitat la camarazii lui. Nu se prea pricepea la aritmetică, dar putea, totuşi, să-şi dea seama că cinci erau mai mulţi decât trei.

— Înainte! a strigat el, aruncându-se asupra lui Geralt. La atac!

Vrăjitorul a evitat lovitura cu o semipiruetă şi l-a lovit în tâmplă din rever. Chiar înainte ca Novosad să se prăbuşească, Angoulême şi-a luat avânt, cuţitul şuierându-i în aer, iar Yirrel, pregătit s-o atace, s-a poticnit, cu plăselele de os ieşite de sub bărbie. Banditul şi-a aruncat spada, şi-a smuls cuţitul cu ambele mâini, sângele i-a ţâşnit, iar Angoulême şi-a luat elan şi l-a lovit pe bărbat în piept, trântindu-l la pământ. Între timp, Geralt rănise un alt bandit. Cahir îi crăpase capul altuia, cu o lovitură puternică de spadă nilfgaardiană. Ultimul tâlhar s-a retras, a sărit pe cal şi a dat bir cu fugiţii. Cahir şi-a aruncat spada în aer ca să o prindă de lamă, apoi a folosit-o ca pe o suliţă,

înfigându-i-o tâlharului între omoplaţi. Calul s-a învârtit, a scuturat din cap, s-a aplecat, a tropăit, târâind prin noroiul roşiatic trupul călăreţului său, a cărui mână rămăsese agăţată de frâie.

Totul s-a întâmplat în timpul a cinci bătăi de inimă.

— Oameni buuuuni! ţipa cineva dintre colibe. Ajutooooor! Crimă, crimă, se omoară!

— Armata! Chemaţi armata! a strigat alt miner, alungând copiii care, după obiceiul ancestral al copiilor din întreaga lume, ieşeau de nicăieri ca să stea în calea adulţilor.

— Cineva să fugă după armată!

Angoulême şi-a ridicat cuţitul, l-a şters şi l-a înfipt în tureatca cizmei.

— Să fugă, n-are decât! a strigat privind în jur. Ce-aţi păţit, oameni buni, sunteţi chiori sau ce? A fost autoapărare! S-au năpustit asupra noastră nenorociţii ăştia! De parcă nu i-aţi şti! Nu v-au făcut destul rău? Nu v-au luat destul bir?

Ea a tuşit puternic. Pe urmă i-a smuls tăşcuţa de la brâul lui Novosad, care încă mai tremura, apoi s-a aplecat asupra lui Yirrel.

— Angoulême.

— Ce?

— Lasă.

— Şi de ce, mă rog? Asta-i prada noastră! Ai prea multe parale?

— Angoulême…

— Hei, voi de colo! s-a auzit o voce sonoră ca din senin. Veniţi încoace, vă rog!

Trei bărbaţi şedeau în pragul barăcii care servea drept depozit de scule şi de unelte. Doi dintre ei aveau părul scurt, fruntea îngustă şi mintea, evident, la fel de îngustă. Al treilea, cel care îi strigase, era un bărbat neobişnuit de înalt, brunet şi chipeş.

— Am auzit fără să vreau conversaţia care a precedat incidentul, a spus bărbatul. Nu prea voiam să cred că vrăjitorul fusese ucis, mă gândeam că-i o laudă zadarnică. Acum, gândesc altfel. Intraţi aici, în baracă.

Angoulême a tras adânc aer în piept. A aruncat o privire spre vrăjitor şi a dat din cap abia perceptibil.

Bărbatul era semielf.

Semielful Schirru era înalt, avea mult peste şase coţi. Purta părul negru, lung într-o coadă de cal, care îi cădea pe spate. Sângele său amestecat era trădat de ochi – mari, migdalaţi, galben-verzui, ca de pisică.

— Deci voi l-aţi ucis pe vrăjitor, a repetat el cu un zâmbet maliţios, luându-i-o înainte lui Homer Straggen, zis Privighetoare. Interesant, interesant… Într-un cuvânt, trebuie să vă plătesc cei cincizeci de florini. A doua tranşă. Straggen şi-a luat juma' de sută degeaba. Pentru că, probabil, nu vă închipuiţi c-o să vi-i mai dea, nu-i aşa?

— Cum o scot eu la capăt cu Privighetoare, asta-i treaba mea, a spus Angoulême, care, şezând pe o ladă, îşi bălăngănea picioarele. E limpede că contractu' pe capu' vrăjitorului era în legătură cu treaba. Şi noi ne-am făcut treaba. Noi, nicidecum Privighetoare. L-am băgat în pământ pe vrăjitor. Şi pe cei trei tovarăşi ai lui. Adică, contractu'-i îndeplinit.

— E limpede. Cum a fost?

Angoulême continua să-şi legene picioarele.

— La bătrâneţe, a spus ea cu insolenţa-i caracteristică, o să-mi scriu povestea vieţii. O să descriu acolo cum am făcut şi-am desfăcut. Pân'-atunci va trebui să mai aveţi oleacă de răbdare, conu' Schirru.

— Chiar aşa de tare vă ruşinaţi? i-a întrebat cu răceală semielful. Oare chiar atât de prost şi de mântuială v-aţi făcut treaba?

— Vă deranjează? a întrebat Geralt.

Schirru l-a privit cu atenţie.

— Nu, i-a răspuns el după o clipă. Vrăjitorul Geralt din Rivia a primit ceea ce merita. Era un idiot şi un nătărău. Dacă ar fi avut o moarte mai frumoasă, mai cinstită, onorabilă, ar fi iscat tot soiul de legende. Şi nu merită nicio legendă.

— Moartea este întotdeauna la fel.

— Nu întotdeauna, a clătinat din cap semielful, făcând în

continuare eforturi pentru a-i întâlni privirea lui Geralt, mascată de umbra glugii sale. Crede-mă că nu întotdeauna. Bănuiesc că tu i-ai dat lovitura fatală.

Geralt nu i-a răspuns. Era copleşit de dorinţa de a-l apuca pe semielf de coada lui de cal, de a-l trânti la pământ şi de a scoate de la el tot ce ştia, rupându-i dinţii unul câte unul cu mânerul spadei. Dar s-a abţinut. Vocea raţiunii îi spunea că povestea inventată de Angoulême ar fi putut să dea rezultate mai bune.

— Bine, cum doriţi, i-a spus Schirru, fără a aştepta vreun răspuns. N-o să mai insist asupra detaliilor despre evoluţia operaţiunii. Bineînţeles că nu vă este uşor să vorbiţi despre asta şi n-aveţi cu ce să vă lăudaţi. Cu excepţia cazului în care, desigur, tăcerea voastră nu are o cu totul altă explicaţie... Ne-am putea închipui, de exemplu, că nu s-a întâmplat absolut nimic. Aveţi, poate, vreo dovadă a veridicităţii cuvintelor voastre?

— I-am retezat mâna dreaptă vrăjitorului după ce l-am omorât, a răspuns imperturbabil Angoulême. Da' un şobolan ne-a înhăţat-o şi a devorat-o.

— Aşa că n-avem decât asta. Geralt şi-a desfăcut încet cămaşa şi şi-a scos medalionul cu cap de lup. Vrăjitorul îl purta la gât.

— Vă rog!

Geralt n-a ezitat prea mult. Semielful l-a luat în mână şi l-a cântărit.

— Acum vă cred, a spus el în cele din urmă. Emite unde magice puternice. Doar vrăjitorul putea avea aşa ceva.

— Iar vrăjitoru', a încheiat Angoulême, nu l-ar fi lăsat de la grumaz, dacă mai respira. Înseamnă că-i o dovadă de netăgăduit. Aşa că, conaşu' meu, pune paralele pe masă.

Schirru a ascuns cu atenţie medalionul, a luat din buzunarul interior de la piept un sul de hârtii, pe care l-a aşezat pe masă, aplatizându-l cu palma.

— Poftiţi, vă rog!

Angoulême a sărit de pe ladă şi s-a apropiat, maimuţărindu-se şi unduindu-şi şoldurile. S-a aplecat peste masă. Iar Schirru a apucat-o fulgerător de păr, a izbit-o de

blatul mesei şi i-a pus cuţitul la gât. Fata nici nu a avut timp să strige.

Geralt şi Cahir au şi pus mâinile pe spade, dar era prea târziu.

Ajutoarele semielfului, hojmalăii cu fruntea îngustă, aveau în mâini cârlige de fier. Dar nu s-au grăbit să se apropie.

— Spadele la pământ! a strigat Schirru. Amândoi, spadele la pământ! Altfel, îi lărgesc rânjetul curvei ăsteia!

— Nu-l ascultaţi… a început Angoulême şi a încheiat cu un strigăt, întrucât semielful îşi răsucise pumnul înfipt în părul ei. Iar cu pumnalul îi tăiase pielea, făcând să curgă pe gâtul ei o dâră ca un şarpe roşu, subţire.

— Spadele la pământ! Nu glumesc!

— Poate am izbuti să cădem la învoială? Geralt, în pofida furiei care clocotea în el, hotărâse să tragă de timp. Ca nişte oameni civilizaţi?

Semielful a izbucnit într-un râs veninos.

— Ce învoială? Cu tine, vrăjitorule? Am fost trimis aici ca să te lichidez, vrăjitorule, nu ca să mă tocmesc cu tine. Da, da, mutantule! Te-ai prefăcut, ai jucat bine teatru, dar eu te-am recunoscut de îndată, de la prima vedere. Mi-ai fost descris cu mare precizie. Nu ghiceşti cine te-a descris atât de precis? Cine mi-a dat indicaţii precise, unde şi cu cine umbli? O, sunt sigur c-ai ghicit!

— Dă-i drumul fetei!

— Dar nu te cunosc doar din descrieri, a continuat Schirru, fără să-i treacă prin cap să-i dea drumul lui Angoulême. Te-am mai văzut. Chiar te-am urmărit odată. În Temeria. În luna iulie. Te-am urmărit până în târgul Dorian. Apoi la cabinetul avocaţilor Codringher şi Fenn. Ai căzut pe gânduri?

Geralt şi-a învârtit spada astfel încât lama să se reflecte în ochii semielfului.

— Mă gândesc cum o să ieşi din impas, Schirru! i s-a adresat el pe un ton glacial. Văd două opţiuni. Prima: îi dai drumul fetei imediat. A doua: o omori… şi într-o clipă pereţii şi tavanul acestei încăperi vor fi zugrăvite frumos cu

sângele tău.

— Număr până la trei, a replicat Schirru, trăgând-o pe Angoulême de păr cu brutalitate. Dacă până atunci nu vă puneţi armele la pământ, o omor pe curvă.

— După părerea mea, n-o să ai timp s-o omori.

— Unu!

— Doi! Geralt şi-a început propria numărătoare învârtindu-şi într-o morişcă sihill-ul.

De afară se auzeau tropote de copite, nechezaturi, fornăieli de cai şi ţipete.

— Şi acum? a izbucnit în râs Schirru. Asta aşteptam. Nu mai este doar şah, ci şah mat. Mi-au sosit prietenii.

— Serios? i-a replicat Cahir, privind pe fereastră. Văd uniformele cavaleriei uşoare imperiale.

— Aşadar e mat, dar pentru tine, a încheiat Geralt. Ai pierdut. Dă-i drumul fetei!

— Bine.

Uşa barăcii a cedat sub lovituri şi mai mult de zece bărbaţi, majoritatea îmbrăcaţi în uniforme negre, au pătruns în interior. În fruntea lor stătea un bărbat blond, cu barbă, care purta pe umăr un urs argintiu.

— *Que aen suecc's?* a întrebat el cu o voce severă. Ce se petrece aici? Afară sunt cadavre. Cine-i de vină pentru măcel? Vreau un răspuns pe loc!

— Domnule comandant…

— *Glaeddyvan vort!* Aruncaţi armele!

S-au supus imediat, întrucât arbaletele erau îndreptate spre ei. Eliberată din mâinile lui Schirru, Angoulême a vrut să se îndepărteze de masă, dar s-a regăsit brusc în strânsoarea unui vlăjgan îmbrăcat în haine colorate şi cu ochii bulbucaţi ca de broscoi. Voia să ţipe, dar vlăjganul şi-a încleştat pumnul înmănuşat pe gura ei.

— Să evităm violenţa, i-a propus rece Geralt căpeteniei cu ursul. Nu suntem criminali.

— Ei, nu zău!

— Acţionăm cu ştiinţa şi încuviinţarea jupânului Fulko Artevelde, prefectul din Riedbrune.

— Ei, nu zău! a repetat Ursul, făcând semn să li se ridice spadele lui Geralt şi Cahir. Cu ştiinţa şi încuviinţarea jupânului Fulko Artevelde. Importantului jupân Artevelde. Aţi auzit, flăcăi?

Oamenii lui, atât cei negri, cât şi cei coloraţi chicoteau în cor.

Angoulême se zbătea în strânsoarea bărbatului Ochi de Broscoi, încercând în zadar să ţipe. Degeaba. Geralt înţelesese deja, înainte ca Schirru, zâmbitor, să apuce mâna dreaptă care i se întinsese. Înainte ca patru nilfgaardieni negri să-l prindă pe Cahir, în timp ce alţi trei îşi îndreptaseră arbaletele spre faţa lui.

Ochi de Broscoi a împins-o pe Angoulême în braţele camarazilor săi. Fata atârna în mâinile lor ca o păpuşă de cârpă. Nici măcar nu încerca să opună rezistenţă.

Ursul s-a apropiat încet de Geralt şi, din senin, i-a tras o lovitură între picioare, cu pumnul înmănuşat. Geralt s-a îndoit de durere, dar nu a căzut. Furia rece îl ţinea în picioare.

— Poate c-o să vă bucure să auziţi că nu sunteţi primii idioţi pe care îi foloseşte Fulko cel cu un ochi în propriile scopuri, a spus Ursul. El nu priveşte cu ochi buni afacerea fructuoasă pe care o conduc aici cu jupânul Homer Straggen, poreclit de unii Privighetoare. Fulko se oftică că l-am inclus pe Homer Straggen în cadrul acestei afaceri în slujba împăratului şi că l-am numit comandantul companiei de voluntariat pentru protecţia industriei miniere. Incapabil să se răzbune oficial, năimeşte tot soiul de oameni fără căpătâi.

— Şi vrăjitori, a adăugat Schirru cu un zâmbet sarcastic.

— Cinci cadavre zac ude afară, în ploaie, a spus Ursul cu voce tare. Aţi ucis oameni aflaţi în slujba Imperiului. Aţi perturbat lucrul în mină. Nu există nicio îndoială că sunteţi spioni, agitatori şi sabotori. Pe aceste meleaguri guvernează legea marţială. Aşadar, potrivit legii marţiale, vă condamn la moarte!

Ochi de Broscoi a chicotit. A înaintat spre Angoulême, care era ţinută de bandiţii săi şi, cu o mişcare rapidă, a

apucat-o de piept şi a strâns-o cu putere.

— Ei, cum e Clara? s-a strâmbat, iar vocea îl făcea să semene şi mai mult cu un broscoi decât ochii. Porecla lui de bandit, dacă şi-ar fi dat-o singur, ar fi dovedit că are simţul umorului. Şi dacă ar fi fost un pseudonim folosit drept camuflaj, ar fi funcţionat de minune.

— Ne întâlnim din nou, în sfârşit! s-a strâmbat din nou broscoiul Privighetoare, ciupind-o pe Angoulême de piept. Te bucuri?

Fata a gemut tânguitor.

— Unde-s, curvo, mărgăritarele şi nestematele pe care mi le-ai furat?

— Fulko cel cu un ochi mi le-a confiscat! a strigat Angoulême, prefăcându-se fără succes că nu-i este frică. N-ai decât să te duci la el să le iei!

Privighetoare s-a strâmbat şi a deschis larg ochii – acum părea un broscoi autentic, mai lipsea doar să prindă muştele din zbor cu limba. A ciupit-o pe Angoulême şi mai tare, iar fata s-a zbătut şi a gemut şi mai tânguitor. Prin pâcla roşie a furiei din ochii lui Geralt, fata începea din nou să semene cu Ciri.

— Scoate-i! a ordonat nerăbdător Ursul. Afară cu ei!

— E vrăjitor! a spus cu o voce nesigură unul dintre bandiţii din trupa lu' Privighetoare. E primejdios! Cum să-l iei cu mâinile goale? Ne-ar putea vrăji cu vreun farmec sau ceva…

— Nu te teme, l-a încurajat Schirru zâmbind şi bătându-şi buzunarul. Fără amuleta de vrăjitor nu poate face absolut niciun farmec, iar amuleta-i la mine. Luaţi-l fără grijă!

Afară aşteptau şi alţi nilfgaardieni înarmaţi, în mantale negre, precum şi hassa pestriţă a lui Privighetoare. Se adunase şi un grup de mineri. Omniprezenţi, copiii şi câinii zburdau printre picioarele lor.

Privighetoare şi-a pierdut cumpătul dintr-odată. Ca şi cum ar fi intrat dracu în el. A început să-şi reverse furia asupra lui Angoulême, năpustindu-se asupra pieptului ei cu pumnii şi, după ce a doborât-o la pământ, a lovit-o de mai

multe ori cu piciorul. Geralt s-a zvârcolit în mâinile bandiţilor şi a primit o scatoalcă grea după ceafă.

— Cică, s-a strâmbat Privighetoare, sărind încoace şi-ncolo pe Angoulême ca o broască râioasă nebună, în Riedbrune urma să-ţi bage o ţeapă-n cur, curviştino! Ei bine, ţeapa ţi-a fost scrisă, de ţeapă-ai să mori! Hei, flăcăi, ia duceţi-vă să-mi aduceţi un par. Repejor!

— Jupâne Straggen! a rânjit Ursul. Nu văd niciun motiv să ne pierdem vremea practicând astfel de execuţii brutale. Mai bine îi spânzurăm pe prizonieri pur şi simplu…

A tăcut instantaneu văzând furia din ochii lui de broscoi.

— Ciocu' mic, căpitane, s-a strâmbat banditul. La cât vă plătesc, nu-i cazul să faceţi comentarii nepotrivite. Am jurat că Angoulême o să aibă parte de o moarte urâtă şi acum o să mă ocup de ea. Dacă doriţi, n-aveţi decât să-i atârnaţi în ştreang pe ceilalţi doi. N-am treabă cu ei.

— Dar eu am treabă cu ei, a spus Schirru. Cu amândoi. Mai ales cu vrăjitorul. Cu el în special. Şi dacă tot o să dureze tragerea în ţeapă a fetei, o să folosesc şi eu timpul.

S-a apropiat şi l-a ţintuit cu ochii săi de pisică pe Geralt.

— Află, mutantule, a spus el, că eu am fost cel care l-a lichidat pe prietenul tău Codringher în Dorian. Am făcut-o la ordinul stăpânului meu, maestrul Vilgefortz, pe care îl slujesc de mulţi ani. Dar am făcut-o cu mare plăcere. Boşorogul nenorocit de Codringher! a continuat semielful fără să aştepte reacţia vrăjitorului, a avut îndrăzneala să-şi bage nasul în treburile maestrului Vilgefortz. L-am înjunghiat cu cuţitul. Cât despre Fenn, spurcăciunea aceea scârboasă, i-am dat foc în mijlocul hârtiilor sale şi l-am prăjit de viu. Aş fi putut să-l înjunghii pur şi simplu, dar am sacrificat niţel timp şi osteneală ca să-l aud schelălăind şi guiţând. Şi a schelălăit şi a guiţat ca purcelul când e sacrificat. Nu era nimic, absolut nimic uman în acele schelălăieli. Ştii de ce-ţi spun toate acestea? Pentru că şi pe dumneata aş putea să te înjunghii cu mâna mea sau să poruncesc cuiva să fii înjunghiat. Dar o să-mi sacrific din timp şi osteneală ca să te aud cum schelălăi. Ai spus că moartea este întotdeauna la fel. O să vezi îndată că nu-i

chiar aşa. Aprindeţi cazanul cu smoală, flăcăi! Şi aduceţi-mi un lanţ.

Ceva s-a prăbuşit în colţul barăcii şi în acelaşi timp a izbucnit în flăcări şi trosnete.

Al doilea proiectil impregnat cu ulei mineral – Geralt l-a recunoscut după miros – a aterizat direct în cazan, iar al treilea, chiar lângă bărbaţii care ţineau caii. S-a auzit un bubuit, au izbucnit flăcări şi caii au înnebunit de spaimă. S-a stârnit un vacarm din care a ţâşnit un câine schelălăind şi arzând. Unul dintre bandiţii lui Privighetoare şi-a întins brusc braţele şi a căzut în noroi, cu o săgeată înfiptă în spate.

— Trăiască Coastele Libere!

În vârful dealului, pe schele şi pe poduri se aflau siluete îmbrăcate în haine cenuşii, cu căciuli garnisite cu blană. Alte proiectile incendiare au zburat către oameni, cai şi barăcile miniere. Două dintre ele au ajuns la atelierul de tâmplărie şi au căzut pe podeaua presărată cu aşchii şi rumeguş.

— Trăiască Coastele Libere! Moarte nilfgaardienilor cotropitori!

Săgeţile şi suliţele zburau şuierând.

Unul dintre negrii nilfgaardienilor a căzut sub calul său; un bărbat din trupa lui Privighetoare s-a prăbuşit, cu gâtul străpuns; o săgeată s-a înfipt în ceafa unuia dintre hojmalăii cu fruntea îngustă. Ursul a căzut, cu o icnire macabră. O săgeată i se înfipsese în piept, sub stern. Cu toate că nimeni n-avea de unde să ştie, era o săgeată furată dintr-un transport militar, un model standard al armatei imperiale, cu mici modificări. Vârful lat, cu două lame, era despicat în mai multe locuri pentru a obţine un efect sporit la impact.

Vârful săgeţii s-a înfipt chiar în viscerele Ursului.

— Jos tiranul Emhyr! Coastele Libere!

Privighetoare a ţipat ducându-şi mâna la braţul rănit de o săgeată.

Un copil atins de săgeata unui luptător pentru libertate mai puţin experimentat s-a rostogolit în noroiul roşiatic.

Unul dintre bărbaţii care îl ţineau pe Geralt a căzut ca secerat. Unul dintre hojmalăii care o ţineau pe Angoulême s-a prăbuşit. Tânăra s-a smuls imediat din strânsoarea celui de-al doilea, şi-a scos rapid cuţitul din tureatca cizmei şi l-a înjunghiat în mare avânt. Înfierbântată, a ratat gâtul lui Privighetoare, dar i-a spulberat obrazul, ajungând aproape de dinţi. Schelălăitul lui Privighetoare a devenit şi mai sâcâitor, iar ochii lui bulbucaţi s-au mărit şi mai tare. Se târa în genunchi, sângele curgându-i printre degetele cu care se ţinea de faţă. Angoulême a urlat diabolic, a sărit spre el ca să-şi termine treaba, dar nu a izbutit, pentru că o bombă a explodat între ea şi Privighetoare, iscând flăcări şi vârtejuri de fum înecăcios.

În jur se stârnise un pârjol halucinant şi se dezlănţuise un adevărat haos. Caii se smuceau, cabrau, loveau din picioare. Bandiţii şi Nilfgaardienii urlau. Minerii, intraţi în panică, alergau în toate direcţiile, unii fugeau ca să se salveze, alţii se străduiau să stingă focul care mistuia colibele şi barăcile.

Între timp, Geralt reuşise să-şi ridice de jos sihill-ul abandonat de Urs. Cu spada i-a crăpat fulgerător fruntea unei femei înalte, care urma s-o atace pe Angoulême cu un buzdugan morgenstern. I-a tăiat coapsa unui nilfgaardian negru, care se năpustise asupra lui, înarmat cu o lance. Unuia, pe care pur şi simplu îl întâlnise în cale, îi tăiase beregata.

Chiar lângă el, un cal nărăvaş care gonea orbeşte a dat peste alt copil şi l-a călcat în picioare.

— Prinde un cal! Prinde un cal!

Cahir se lupta acum alături de el, apărându-se cu lovituri energice de spadă. Geralt nu auzea nimic, nu vedea nimic. A sfârtecat un alt nilfgaardian. Se uita în jur după Schirru.

La trei paşi distanţă, Angoulême, în genunchi, ridicase arbaleta. A tras în pântecul unui bandit din compania ce păzea mina, care urma să o atace. Apoi fata a sărit brusc şi s-a urcat pe un cal care alerga pe lângă ea.

— Prinde un cal, Geralt! a exclamat Cahir. Şi şterge-o!

Vrăjitorul a măcelărit un alt nilfgaardian, tăindu-l de sus,

de la gât, până la brâu. Şi-a scuturat violent capul pentru a scăpa de sângele care-i stropise faţa.

— Schirru! Unde eşti, pramatie?

O lovitură. Un strigăt. Picături calde pe faţă.

— Îndurare! a strigat un tânăr în uniformă neagră, îngenuncheat în noroi.

Vrăjitorul a ezitat.

— Revino-ţi! a răcnit Cahir, apucându-l de umăr şi scuturându-l violent. Adună-te! Ai luat-o razna?

Angoulême s-a întors în galop, trăgând de frâie un al doilea cal. Era urmărită de doi călăreţi. Unul dintre ei căzuse, lovit de săgeata unui luptător pentru libertatea Coastelor. Al doilea fusese măturat din şa de spada lui Cahir.

Geralt a sărit în şaua calului fără călăreţ. Apoi, în lumina focului, l-a observat pe Schirru, strigând la nilfgaardienii panicaţi. Lângă semielf, Privighetoare urla şi înjura, arătând cu fălcile sângerânde ca un troll canibal în carne şi oase.

Geralt a scos un urlet de furie, şi-a întors calul şi a început să-şi răsucească spada în stânga şi-n dreapta.

Alături, Cahir a răcnit din toţi rărunchii, a înjurat, s-a înfipt în şa; imediat a început să-i curgă sânge de pe frunte, inundându-i ochii şi faţa.

— Geralt! Ajută-mă!

Schirru strânsese un grup de bărbaţi în jurul lui, urla şi le ordona să-şi folosească arbaletele. Geralt şi-a îndemnat calul cu călcâiele şi cu lama pe crupă, gata de un atac sinucigaş. Schirru trebuia să moară. Restul nu mai conta. Nimic altceva nu mai conta. Nici chiar Cahir. Nici Angoulême…

— Geralt! a strigat Angoulême. Ajută-l pe Cahir!

Auzindu-i strigătul, vrăjitorul şi-a revenit. Şi s-a ruşinat.

L-a ajutat, l-a sprijinit. Cahir şi-a şters ochii cu mâneca, dar sângele continua să-i curgă.

— Nu-i nimic, e doar o zgârietură… îi tremura vocea. Pe cal, vrăjitorule… La galop, după Angoulême… La galop!

Dinspre poalele muntelui răsuna un vacarm de nedescris, un puhoi de bărbaţi înarmaţi cu cange, securi şi topoare

venea dintr-acolo. Minerii de la minele învecinate săreau în ajutorul tovarăşilor şi ortacilor lor din cariera Rialto. Veneau de la minele din apropiere, Gaura cu Noroc sau Cauza Comună. Poate şi de la altele. Cine putea să ştie?

Geralt a dat pinteni calului. Au pornit într-un galop nebun, *ventre à terre.*

Au galopat, sprijinindu-se de grumazul cailor, fără să se uite în urmă. Angoulême moştenise cel mai bun cal, mic, dar ager, care aparţinuse bandiţilor. Calul lui Geralt, un roib cu hamuri imperiale, începea să fornăie şi să se clatine, îi era greu să-şi ţină capul sus. Calul lui Cahir, tot din rândurile armatei nilfgaardiene, era mai puternic şi mai rezistent, dar la ce bun, căci călăreţul era rănit, se bălăngănea în şa, strângându-şi mecanic coapsele şi sângerând puternic pe greabănul şi pe coama animalului.

Dar continuau să galopeze.

Angoulême, în frunte, îi aştepta într-o curbă, într-un loc de unde drumul începea să coboare brusc, şerpuind printre stânci.

— Urmăritorii noştri… n-o să ne lase-n pace, o să ne vâneze, n-o să se dea bătuţi… a spus ea gâfâind, cu faţa înnegrită de praf. Minerii au văzut în ce direcţie am luat-o. Nu tre’ să rămânem pe drumu’ principal… Tre’ s-o tăiem prin păduri, prin pustietăţi… ca să ne piardă urma…

— Nu, a protestat vrăjitorul, ascultând cu sufletul la gură sunetele rupte din plămânii calului său. Trebuie să continuăm pe drumul principal… Pe cel mai direct şi mai scurt traseu către valea Sansretour…

— Cum?

— N-avem timp de vorbit acum. La galop! Scoateţi untul din cai…

Galopau. Roibul vrăjitorului fornăia.

Roibul nu mai era în stare să continue. Se chinuia cu picioarele lui rigide ca nişte catalige care-i fugeau în lateral, suflând aer prin nări într-o şuierătură răguşită. În cele din urmă, a căzut pe o parte, a gemut slab, privindu-l pe

călăreţ cu un aer de reproş, cu ochii deja sticloşi.

Calul lui Cahir era într-o stare puţin mai bună, însă călăreţul său era tot mai rău. Era atât de rău, încât pur şi simplu a căzut la pământ, a încercat să se ridice, dar a rămas în patru labe şi a început să vomite fără oprire, deşi nu prea avea ce.

Când Geralt şi Angoulême au încercat să-i atingă capul însângerat, a ţipat.

— La naiba! a constatat fata. I-au stricat freza.

Pielea de pe frunte şi tâmplă a tânărului nilfgaardian împreună cu o parte a scalpului său erau desprinse de pe osul craniului. Dacă n-ar fi fost cheagul de sânge cleios, format pe rană, halca de carne i s-ar fi desprins, atârnând până la ureche. Era un spectacol macabru.

— Cum s-a întâmplat?

— Mi-au aruncat un topor direct în faţă. Culmea este că n-a fost aruncat nici de un negru, nici de un individ din trupa lui Privighetoare, ci de unul dintre mineri.

— Chiar nu mai contează cine l-a aruncat, a răspuns vrăjitorul, bandajând capul lui Cahir cu o mânecă sfâşiată din cămaşă. Contează că, din fericire, a fost aruncat cu stângăcie, l-a scalpat doar, însă putea să-i crape craniul. În schimb, osul craniului a avut mult de suferit. Şi creierul la fel. N-o să poată să stea în şa, chiar dacă calul ar putea să-i susţină greutatea.

— Ce facem atunci? Calu’ tău a murit, al lui e ca şi mort, al meu asudă cu broboane mari. Ăia-s pe urmele noastre. Nu putem să rămânem aici…

— Trebuie să rămânem aici. Cahir şi cu mine. Şi calul lui. Tu du-te mai departe. Repede. Calul tău este puternic, o să ţină la galop. Şi chiar dacă o să trebuiască să-l epuizezi… Regis, Milva şi Jaskier ne aşteaptă undeva pe valea Sansretour, Angoulême. Ei nu ştiu nimic şi pot cădea în ghearele lui Schirru. Trebuie să-i găseşti şi să-i avertizezi, iar apoi, toţi patru, trebuie să mergeţi direct la Toussaint. Acolo n-o să vă mai vâneze nimeni. Trag nădejde.

— Dar tu şi Cahir? Angoulême şi-a muşcat buza. Ce-o să păţiţi? Privighetoare nu-i prost, când o să dea de calu’ pe

jumate mort, o să scotocească toate ascunzişurile văii. Iar cu Cahir n-ai cum s-ajungi prea departe!

— Schirru, căci el este cel care ne urmăreşte, o s-o ia pe urmele tale.

— Aşa crezi?

— Sunt sigur de asta. Cum te văd şi cum mă vezi. Du-te!

— Şi ce-o să spună mătuşa când o să mă vadă fără tine?

— O să explici tu ce s-a întâmplat. Nu Milvei, doar lui Regis. El o să ştie ce are de făcut. Cât despre noi… Când rana lui Cahir o să înceapă să se vindece, o să pornim spre Toussaint. Acolo o să ne găsim noi într-un fel sau altul. Hai, fată, nu mai pierde vremea! Pe cal şi pe-aici ţi-e drumul! Nu-i lăsa pe urmăritori să te-ajungă. Nu le da voie să se apropie, să te vadă.

— Nu încerca să vinzi castraveţi grădinarului! Aveţi grijă! Rămas-bun!

— Rămas-bun, Angoulême!

Nu s-au îndepărtat prea mult de drum. Nu se putea abţine să nu arunce un ochi în urmă. De fapt, nu se temea de nicio acţiune din partea lor, ştia că o vor urma pe Angoulême fără a pierde timpul.

Nu se înşela.

Călăreţii, care ajunseseră în trecătoare în mai puţin de un sfert de oră, s-au oprit, ce-i drept; văzând calul mort, au făcut zarvă, au bâjbâit prin tufişurile aflate de-a lungul drumului, dar s-au dus de îndată mai departe. Fără îndoială, s-au gândit că cei trei fugari şi-au continuat călătoria împreună, doi dintre ei călărind pe un singur cal, şi vor putea în curând să-i ajungă din urmă, dacă nu pierd timpul. Geralt a observat că nu toţi caii lor erau în cea mai bună formă.

Printre urmăritori nu se aflau prea multe mantale negre, din cavaleria uşoară nilfgaardiană; predominau bandiţii coloraţi ai lui Privighetoare. Geralt nu-şi putea da seama dacă Privighetoare însuşi se afla printre ei sau dacă rămăsese în Rialto pentru a-şi obloji faţa desfigurată.

Când ropotul copitelor se stingea în depărtare, Geralt şi-a

părăsit ascunzătoarea dintre ferigi şi s-a dus să-l ajute pe Cahir, care gâfâia şi gemea.

— Calul e prea slăbit ca să te poarte. Poţi să mergi?

Nilfgaardianul i-a răspuns printr-un sunet care putea la fel de mult să fie atât o confirmare, cât şi o negare. Sau orice altceva. Dar şi-a mişcat picioarele şi astfel a fost mai clar.

Urmând panta alunecoasă a râpei, au coborât în albia pârâului. Cahir a făcut ultimii paşi târându-se spre pârâu, bând apă, turnându-şi cu generozitate apă rece pe pansamentul de pe cap. Vrăjitorul nu-l grăbea, respira adânc, păstrându-şi forţele.

Urca pe pârâu, în amonte, îl susţinea pe Cahir şi în acelaşi timp trăgea şi calul, plescăind apa, împiedicându-se de pietre şi de trunchiurile copacilor căzuţi. După un timp, Cahir a refuzat să mai continue: nu-l mai ascultau picioarele, a încetat să se mişte. Vrăjitorul a început pur şi simplu să-l târască. Dar nu mai puteau continua în acest fel, mai ales că albia pârâului era presărată cu topliţe şi cu cascade. Geralt a gemut, l-a luat în spate pe omul rănit. Nici calul, pe care trebuia să-l tragă de frâie, nu-i făcea viaţa mai uşoară. Când au ieşit într-un final din defileu, vrăjitorul s-a prăbuşit pe frunzişul umed şi a zăcut acolo, gâfâind epuizat lângă Cahir, care gemea întruna. A rămas acolo un răstimp. Genunchiul a început să-i zvâcnească de o durere sâcâitoare.

În cele din urmă, Cahir părea să dea semne de viaţă. Apoi, deodată, ca un miracol, s-a ridicat în picioare înjurând, ţinându-şi capul. S-au urnit din loc din nou. La început, Cahir mergea într-un ritm rapid. Apoi a încetinit. Şi s-a prăbuşit.

Geralt l-a luat în spate şi a continuat să-l care, gemând, poticnindu-se şi încovoindu-se sub greutatea lui. Genunchiul îl sfâşia de durere, iar în faţa ochilor îi zburau albine negre, înflăcărate.

— Cine ar fi crezut... acum o lună, c-o să mă cari în spate... a icnit Cahir în spatele lui.

— Taci, nilfgaardianule... Când pălăvrăgeşti, eşti şi mai

greoi…

Când au ajuns, în sfârşit, la stâncile şi versanţii abrupţi, se îngâna ziua cu noaptea. Vrăjitorul n-a căutat nicio peşteră şi nici n-a dat de vreuna, a căzut neputincios în faţa primei grote pe care a întâlnit-o.

În grotă, pe jos, erau împrăştiate cranii, coaste, pelvisuri şi alte oase umane. Dar, mai important, erau şi crengi uscate.

Cahir avea febră, tremura, tresărea de la spasme. Geralt îi cususe partea desprinsă a scalpului cu un fir şi un ac curbat. Cahir suportase cu vitejie operaţia, redevenind conştient. Criza a venit mai târziu, în timpul nopţii. Geralt a aprins un foc în grotă, ignorând propria lor siguranţă. Afară vântul bătea şi o ploaie fină ţârâia, aşa că era puţin probabil ca cineva să cutreiere zona şi să observe strălucirea focului din grotă. Oricum, Cahir trebuia să se încălzească.

Febra l-a ţinut toată noaptea. Tresărea, gemea, delira. Geralt a întreţinut focul fără încetare, neputând dormi. Durerea de la genunchi îl seca la inimă.

Flăcău tânăr şi puternic din fire, Cahir şi-a revenit până în zori. Era palid şi transpirat şi mai avea febră. Clănţănitul dinţilor complica articularea cuvintelor, dar se putea înţelege ce spunea. Şi era perfect conştient. S-a plâns de durere de cap, lucru absolut normal la cineva care avusese o parte a scalpului tăiată cu toporul.

Geralt îşi împărţea timpul între aţipelile agitate şi colectarea apei de ploaie de pe stânci în recipiente improvizate din scoarţă de mesteacăn. Şi el, şi Cahir erau chinuiţi de sete.

— Geralt?

— Te ascult.

Cahir împingea vreascurile în foc cu ajutorul unui femur pe care-l găsise.

— La mină, când luptam… eram speriat, ştii.

— Ştiu.

— O clipă am crezut că te-a cuprins o furie ucigătoare. Că nimic altceva nu mai conta pentru tine... în afară de măcel...

— Ştiu.

— Mi-a fost frică, a încheiat el calm, că în starea aia o să-l lichidezi pe Schirru. Şi de la mort n-ai cum să mai obţii informaţii.

Geralt şi-a dres glasul. Îl îndrăgea din ce în ce mai mult pe tânărul nilfgaardian. Nu era doar curajos, ci şi inteligent.

— Ai făcut bine c-ai trimis-o pe Angoulême de aici, a continuat Cahir clănţănind din dinţi. Nu-i pentru fete... nici măcar pentru fete ca ea. O să ne descurcăm singuri, amândoi. Ne ducem după ei. Dar să nu mai ucizi aşa de sângeros ca bersekerii... Îmi aduc aminte ce-ai spus atunci despre răzbunare... Ştii, Geralt, chiar şi pentru răzbunare ai nevoie de o metodă. O să-l prindem pe semielful ăla... O să-l facem să ne spună unde se află Ciri...

— Ciri nu mai trăieşte.

— Nu-i adevărat. Nu cred că a murit... Nici tu nu crezi. Recunoaşte.

— Nu vreau să cred.

Afară vântul şuiera şi ploaia continua să ţârâie. Era bine în grotă.

— Geralt?

— Te ascult.

— Ciri este în viaţă. Am avut din nou un vis... Bag mâna-n foc că s-a întâmplat ceva la echinocţiu, ceva îngrozitor... Da, cum mă vezi şi cum te văd, am simţit şi am văzut... Dar ea trăieşte... trăieşte, nu mă îndoiesc deloc. Hai să ne grăbim! Dar nu pentru răzbunare sau pentru crimă. Ci ca să o găsim.

— Da, da, Cahir. Ai dreptate.

— Dar tu? Tu nu mai ai vise?

— Ba da, a spus el cu amărăciune. Dar mai rar de când am traversat Jaruga. Şi nu mi le amintesc, de obicei, când mă trezesc. Ceva s-a sfârşit în mine, Cahir, s-a stins. Ceva s-a rupt în mine...

— Nu-i nimic, Geralt. O să visez eu pentru amândoi.

În zori au luat-o din loc. Ploaia încetase să cadă, chiar părea că soarele încearcă să-şi găsească loc în cenuşiul care acoperea cerul.

Amândoi călăreau încet pe singurul lor cal din rândurile armatei nilfgaardiene.

Calul se împiedica de pietriş, mergând de-a lungul râului Sansretour, care ducea la Toussaint. Geralt cunoştea drumul. Mai fusese aici cândva, cu mult timp în urmă, iar de atunci se schimbaseră multe. Însă nu se schimbaseră nici valea, nici râul Sansretour – cu cât înaintau mai mult, cu atât îşi merita numele. Nu se schimbaseră nici munţii Amell, nici Obeliscul Gorgonei sau Muntele Diavolului care îi dominau.

Unele lucruri pur şi simplu nu se schimbaseră.

— Soldatul nu discută, el execută ordinele, a spus Cahir, pipăindu-şi bandajul de pe cap. Nu le analizează, nu pune întrebări, nu aşteaptă să i se explice sensul lor. Acesta este primul lucru despre care învaţă un soldat la noi. Aşadar, poţi să-ţi imaginezi că n-am pus sub semnul întrebării nicio secundă ordinul care mi-a fost dat. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să întreb de ce am fost eu ales să o capturez pe această regină sau prinţesă cintreană. Ordinul e ordin. Nu prea mi-a convenit, bineînţeles, pentru că voiam să cunosc gloria, să lupt cavalereşte cu o armată obişnuită… Dar şi lucrul pentru serviciile de informaţii este considerat o onoare pentru noi. Numai să fi fost o misiune mai dificilă, un prizonier important… Dar aşa, o fată?

Geralt a aruncat în foc coloana vertebrală a păstrăvului pe care tocmai îl mâncase. Înainte de a se însera, prinseseră în pârâiaşul care se varsă în râul Sansretour destui peşti cât să se sature. Era sezonul de reproducere pentru păstrăvi, aşa că erau uşor de prins. Asculta atent povestea lui Cahir, iar curiozitatea se lupta în el cu un sentiment profund de regret.

— Până la urmă, totul s-a petrecut din întâmplare, a rostit

Cahir, privind spre flăcări. Din cea mai pură întâmplare. După cum am aflat mai târziu, aveam un spion la curtea lui Cintra, un kamerjunker. Când am luat cu asalt târgul, în timp ce ne pregăteam să asediem castelul, acel spion a venit şi ne-a anunţat că se va încerca scoaterea prinţesei din târg. S-au format mai multe grupuri ca al meu. Coincidenţa a făcut ca cei care au luat-o pe Ciri să dea peste grupul meu. Pe uliţele târgului a început prigoana, prin cartiere era pârjol. A fost un adevărat iad. Nimic în afară de vuiete şi trosnete de flăcări peste tot, ziduri de foc. Caii nu mai voiau să se urnească din loc, iar bărbaţii… Bah! Ce să mai spun? Nici ei nu se dădeau duşi. Subordonaţii mei – aveam patru cu mine – au început să înjure, să strige la mine că mi-am pierdut minţile, că îi duc direct la pierzanie… Anevoie am reuşit să preiau controlul… Am continuat să-i urmărim prin acel pârjol mistuitor. Deodată, i-am avut chiar în faţa noastră – cinci călăreţi cintreni. Şi a început seceratul, înainte să am timp să-mi avertizez bărbaţii să aibă grijă de fată, care, de altfel, a şi căzut la pământ, pentru că cel care o purta pe şaua lui a fost primul care a murit. Unul dintre oamenii mei a luat-o şi a urcat-o pe calul lui, dar nu a ajuns departe. Unul dintre cintreni l-a atacat din spate şi l-a străpuns, ieşindu-i prin faţă. Am văzut cum lama a trecut la un ţol de capul lui Ciri, care a căzut din nou în noroi. Era pe jumătate leşinată de spaimă, am văzut-o târându-se pe lângă un mort, încercând să se strecoare lângă el… Ca un pisoi lângă mama lui moartă…

A tăcut şi şi-a înghiţit saliva cu un nod în gât.

— Nici nu ştia că se târăşte pe lângă un duşman. Un nilfgaardian antipatic… Am rămas singuri noi doi, a reluat el după un timp, iar în jur erau doar cadavre şi flăcări. Ciri se târa într-o baltă de apă şi sânge. O casă s-a prăbuşit brusc, nu puteam vedea nimic printre scântei şi fum. Calul meu nu voia să meargă spre ea. Am chemat-o, am rugat-o să vină la mine, vocea mi-era răguşită de la ţipete, încercând zadarnic să depăşesc vuietul flăcărilor. M-a văzut, m-a auzit, dar n-a reacţionat. Calul meu nu voia să se urnească din loc şi nu puteam face nimic. A trebuit să descalec. Nu

puteam s-o ridic cu o mână, ţinând hăţurile cu cealaltă, calul meu azvârlea din copite, încât mai avea puţin şi mă lovea. Când am vrut s-o ridic, a început să urle. Atunci s-a încordat şi şi-a pierdut cunoştinţa. Am înfăşurat-o în mantaua pe care am cufundat-o anterior într-o băltoacă, în noroi, gunoi de grajd şi sânge. Şi am plecat. Chiar prin foc. Nici eu nu ştiu prin ce minune am reuşit să scăpăm de acolo. Deodată am văzut o breşă într-un zid şi am ajuns pe malul râului... într-un loc în care se adunaseră fugarii din Nordling. Mi-am aruncat coiful de ofiţer, deoarece chiar dacă aripile arseseră, aş fi fost recunoscut imediat după el. Celelalte haine îmi erau atât de murdare, încât nu mă puteau da de gol. Dar dacă fata ar fi fost conştientă, dacă ar fi strigat, ar fi sărit pe mine cu spadele lor. Am avut noroc. Am mers cu ei aproape două poşte, apoi am rămas în urmă şi m-am ascuns în tufişuri, lângă râul care transporta cadavrele.

A tăcut, şi-a dres vocea, şi-a pipăit capul bandajat cu ambele mâini. Şi s-a înroşit. Sau poate era doar o reflectare a flăcărilor?

— Ciri era din cale-afară de murdară. A trebuit s-o dezbrac... Nu s-a apărat, n-a ţipat. Doar dârdâia, ţinându-şi ochii închişi. De fiecare dată când o atingeam, o spălam sau o ştergeam, se încorda şi se ferea... Ştiu, ar fi trebuit să-i vorbesc, s-o liniştesc... Dar la început n-am putut găsi cuvinte în limba voastră... care era şi cea a mamei mele, pe care am cunoscut-o încă din copilărie. Nefiind în stare s-o liniştesc cu vorbe, am vrut s-o liniştesc atingând-o delicat... Dar la cea mai mică atingere încremenea şi începea să strige... Ca un pui...

— O bântuia în coşmaruri, a şoptit Geralt.

— Ştiu. Şi pe mine.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— A adormit. Şi eu la fel. Eram frânţi de oboseală. Când m-am trezit, ea nu mai era. Nu era nicăieri. Nu-mi amintesc altceva. Cei care m-au găsit spun că alergam în cerc, urlând ca un lup. A trebuit să mă lege. Când m-am liniştit, băieţii de la serviciile de informaţii, subordonaţii lui Vattier de

Rideaux, m-au luat în primire. Erau interesaţi de Cirilla. Voiau să ştie unde este, cum scăpase, de ce o lăsasem să fugă. Îmi puneau mereu aceleaşi întrebări iar şi iar: unde este, cum scăpase... Înnebunit de furie, am strigat ceva despre împărat, numindu-l un şoim care vânează fetiţe. Aceste cuvinte m-au costat un an de temniţă grea în cetate. Apoi împăratul m-a graţiat, căci îi eram de folos. Aveau nevoie să trimită în Thanedd pe cineva care să vorbească graiul comun şi să ştie cum arată Ciri. Împăratul a vrut să mă duc pe insulă... şi de data aceasta să nu-l dezamăgesc, să i-o aduc pe Ciri.

A tăcut un scurt răstimp.

— Emhyr mi-a dat o şansă. Aş fi putut s-o refuz. Asta ar fi însemnat o condamnare pentru totdeauna la dizgraţie şi uitare definitivă, totală, pe viaţă. Dar aş fi putut refuza, dacă aş fi vrut. Şi totuşi, n-am refuzat. Pentru că, vezi, Geralt... nu puteam s-o uit. N-o să te mint. Am văzut-o adeseori în visele mele. Dar nu ca pe copila slabă, pe care am avut-o în mâini când am dezbrăcat-o şi am spălat-o lângă râu. Am văzut-o... şi o văd în continuare ca pe o femeie frumoasă, conştientă, provocatoare... Cu detalii cum ar fi un trandafir roşu-aprins tatuat în zona inghinală.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ştiu, habar n-am... dar a fost şi încă este aşa. O văd în continuare în visele mele cum am văzut-o atunci... De aceea am acceptat acea misiune în Thanedd. De aceea am vrut să mă alătur vouă. Eu... eu vreau s-o mai văd o dată... Vreau să-i ating părul, să mă uit în ochii ei... Vreau s-o privesc. Omoară-mă, dacă vrei. Dar nu mă mai pot preface. Cred că... cred că o iubesc. Nu râde, te rog!

— Nu-mi arde de râs.

— De aceea mă ţin după voi. Ai înţeles?

— O vrei pentru tine sau pentru împăratul tău?

— Sunt realist, a adăugat el în şoaptă. Evident că n-o să mă dorească. Dar ca soţie a împăratului, aş putea s-o văd măcar din când în când.

— Ca un realist ce eşti, a pufnit vrăjitorul, trebuie s-o găsim şi s-o salvăm mai întâi. Presupunând că visele tale

nu mint şi că Ciri este, de fapt, în viaţă.

— Ştiu că aşa e. Şi când o s-o găsim... ce-o să se întâmple atunci?

— Mai vedem, mai vedem, Cahir.

— Nu mă duce cu zăhărelul. Fii sincer. N-o să mă laşi s-o iau.

Geralt nu i-a răspuns, iar Cahir nu a repetat întrebarea.

— Până atunci, putem fi prieteni? a întrebat el rece.

— Putem, Cahir. Te rog încă o dată să mă ierţi pentru ce am făcut atunci. Nu ştiu ce-am păţit. N-am bănuit niciodată cu adevărat că eşti trădător sau cu două feţe.

— Nu sunt un trădător. N-o să te trădez niciodată, vrăjitorule.

Călăreau prin defileul adânc, sculptat prin munte de râul Sansretour, rapid şi de-acum lat. Se îndreptau spre est, spre graniţele principatului Toussaint. Gorgona, Muntele Diavolului, se înălţa în faţa lor. Pentru a-i admira vârful, ar fi trebuit să-şi ridice privirile.

Dar nu şi le-au ridicat.

Mai întâi au sesizat mirosul de fum, o clipă mai târziu au văzut focul de tabără, deasupra căruia se frigeau păstrăvi înfipţi în ţepuşe. Apoi au văzut un individ care stătea singur lângă foc.

Până nu demult, Geralt l-ar fi tăvălit fără milă pe idiotul care ar fi îndrăznit să afirme că el, vrăjitorul, va trăi o bucurie imensă la vederea unui vampir.

— Oh! Oh! a spus liniştit Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy, întorcând păstrăvii de pe o parte pe cealaltă. Iată ce ne-aduce vântul!

Bocănitorul, *cunoscut şi sub numele de knaker, cobly, polterduk, karkorios, rubezahl, trezorier, este o varietate a koboldului, înzestrat cu o putere fenomenală şi o statură extraordinară. De asemenea, spre deosebire de kobold,* ***B.*** *poartă de obicei o barbă uriaşă, pe care o întâlnim la kobold foarte rar.* ***B.*** *locuieşte în galerii, fântâni, ruine, prăpăstii, gropi întunecate, în interiorul rocilor, în tot felul de peşteri şi terenuri pietroase de deşert. În locurile în care se refugiază, subsolul conţine, fără îndoială, bogăţii precum minereu, cărbune, sare sau ulei mineral, de exemplu. Acesta este motivul pentru care* ***B.*** *poate fi întâlnit frecvent în mine, de preferat părăsite, dar* ***B.*** *obişnuieşte să se arate şi în cariere. Dăunător şi răutăcios, este un blestem şi o adevărată pacoste trimisă de zei pe capul minerilor şi al paznicilor, pe care netrebnicul* ***B.*** *îi face să se rătăcească, îi sperie împingând stânci, prăbuşeşte galeriile, dărâmă scările, fură şi împrăştie uneltele şi cărbunele şi, de asemenea, nu se dă în lături să se ascundă prin cotloane pentru a le arunca beţe în cap.*

Dar poţi să-l mai îmblânzeşti astfel încât să nu strice peste măsură, punând ici şi acolo, într-o galerie întunecată sau înfundată, pâine cu unt, caş de oaie, o bucată de slănină afumată, dar cel mai bine este să-i lăsaţi o ploscă cu rachiu, pentru că ***B.*** *este din cale-afară de lacom.*

PHISIOLOGUS

7

— Sunt în siguranţă, l-a liniştit vampirul, îndemnându-l pe Draakul, catârul său. Toţi trei. Milva, Jaskier şi, bineînţeles, Angoulême, care între timp ni s-a alăturat în valea Sansretour şi ne-a spus totul, folosind un vocabular foarte colorat. N-am putut să înţeleg niciodată de ce majoritatea insultelor şi înjurăturilor voastre, ale oamenilor, sunt legate de sfera erotică. La urma urmei, sexul este frumos şi este asociat cu frumuseţea, bucuria, plăcerea. Oare cum poate fi folosită denumirea organului genital într-un sens vulgar…

— Nu devia de la subiect, Regis, l-a întrerupt Geralt.

— Da, desigur, scuză-mă. Atenţionaţi de Angoulême că bandiţii ne urmăreau, am trecut graniţa în Toussaint fără să stăm pe gânduri. Milva, ce-i drept, n-a fost încântată, o mânca în fund să se întoarcă şi să vă caute. Am reuşit s-o potolesc. Cât despre Jaskier, tare ciudat, în loc să se bucure că primim azil înăuntrul graniţelor principatului, era tare speriat… De ce se teme atât de mult de Toussaint, nu ştii din întâmplare?

— Nu, nu ştiu, dar îmi închipui, a răspuns Geralt cu amărăciune. N-ar fi singurul loc în care prietenul nostru, bardul, ar fi făcut boroboaţe. Acum s-a mai astâmpărat un pic, pentru că umblă în compania oamenilor decenţi, dar, în tinereţe n-avea nimic sfânt. Aş spune că în prezenţa lui se simţeau în siguranţă numai aricii şi femeile care erau în stare să se urce în copaci. De multe ori, nici soţii femeilor nu-l aveau pe trubadur la inimă. Fără îndoială, în Toussaint există vreun soţ care, văzându-l pe Jaskier, ar putea să-şi amintească anumite episoade neplăcute din trecut… Dar, până la urmă, nu contează. Să revenim la fapte. Dar urmăritorii? Sper că…

— Nu cred că ne-au urmărit până în Toussaint, l-a întrerupt Regis, zâmbind. La graniţă roiesc cavaleri rătăcitori care mor de plictiseală şi caută orice pretext să se lupte. În plus, ne-am dus în codrul sfânt din Myrkvid în acelaşi timp cu un grup de pelerini întâlniţi la graniţă. Iar

locul acela este tare înspăimântător. Până şi pelerinii şi bolnavii care vin din cele mai îndepărtate colţuri la Myrkvid ca să se vindece se opresc într-un sat de lângă marginea pădurii şi nu îndrăznesc să se aventureze prea departe. Se spune că cine se încumetă să intre în stejărişul sfânt sfârşeşte ars de viu în „baba de răchită”.

Geralt a inspirat adânc.

— Oare…

— Categoric, l-a împiedicat din nou vampirul să-şi termine vorba. Druizii trăiesc în Myrkvid. După ce au părăsit Angrenul, apoi Caed Dhu, au vieţuit o vreme la lacul Monduirn, iar acum sunt în Myrkvid, în Toussaint. Ne-a fost dat să-i găsim. Nu-mi amintesc, v-am spus că aşa ne este sortit?

Geralt a oftat adânc. Cahir, care se afla în spatele lui, aşijderea.

— Prietenul tău este printre acei druizi?

Vampirul a zâmbit din nou.

— Nu este un prieten, ci o prietenă, l-a lămurit el. Într-adevăr, ea se află printre ei. Chiar a fost avansată. Ea este cea care conduce tot Cercul acum.

— Hierofantă?

— Flaminică. Printre druizi, acesta este termenul folosit atunci când acest titlu îi este atribuit unei femei. Vorbim despre un hierofant atunci când este vorba despre un bărbat.

— Aşa este, am uitat. Înţeleg că Milva şi ceilalţi…

— Se află acum sub protecţia flaminicăi şi a Cercului. Ca de obicei, vampirul a răspuns înainte ca Geralt să-şi termine întrebarea, după care a început să răspundă la întrebările încă nerostite.

— Totuşi, m-am grăbit să mă întâlnesc cu voi. Pentru că s-a întâmplat ceva misterios. Nici n-am început bine să-i explic cazul nostru, că flaminica m-a şi întrerupt. A spus că ştie tot. Că ne aştepta de ceva vreme…

— Poftim?

— Nici eu n-am putut să-mi ascund uimirea, a replicat vampirul care şi-a strunit catârul, s-a ridicat în scăriţe şi s-a

uitat în jur.

— Cauţi pe cineva sau ceva? l-a întrebat Cahir.

— Nu mai caut, l-am găsit. Să descălecăm.

— Abia aşteptam…

— Să descălecăm. O să-ţi explic totul.

Au trebuit să vorbească mai tare pentru a acoperi zgomotul cascadei care cădea, ca o perdea de spumă, de la o înălţime impresionantă de-a lungul peretelui vertical, stâncos. Jos, acolo unde cascada se vărsa într-un lac destul de mare, printre stânci, se căsca gura neagră a unei peşteri.

— Da, este chiar acolo, a confirmat Regis presupunerile vrăjitorului. Te-am adus la întâlnire, pentru că am fost sfătuit să te ghidez spre acel loc. Va trebui să intri în acea peşteră. După cum ţi-am spus, druizii ştiau despre tine, despre Ciri şi despre misiunea noastră. Şi au aflat toate astea de la o persoană care, oh, locuieşte chiar acolo. Acea persoană, dacă ar fi să dăm crezare druidei, doreşte să stea de vorbă cu tine.

— Dacă ar fi să dăm crezare druidei? a repetat Geralt cu un iz de ironie în glas. Am mai fost pe-acolo. Ştiu cine vieţuieşte în peşterile adânci de sub Muntele Diavolului. Diverşi indivizi. Dar cu marea majoritate a acestora nu se poate discuta decât cu spada. Ce altceva a mai spus druida dumitale? Ce minciună ar trebui să mai cred?

— Ea mi-a dat de înţeles, a rostit vampirul, străpungându-l cu ochii lui negri pe Geralt, că nu-i simpatizează deloc pe cei care necăjesc sau ucid vieţuitoarele din natură şi, mai ales, pe vrăjitori. I-am explicat că, aşa cum stau lucrurile, în prezent eşti vrăjitor doar cu numele. Că nu distrugi în niciun fel natura, atâta timp cât nu eşti deranjat. Flaminica – care, trebuie să ştii, este o persoană tare isteaţă – a înţeles din capul locului că ai renunţat la vrăjitorie nu ca o consecinţă a schimbărilor ideologice, ci forţat de circumstanţe. Ştiu foarte bine, a spus ea, că a dat o nenorocire peste cineva apropiat vrăjitorului. Prin urmare, vrăjitorul a fost nevoit să renunţe la vrăjitorie şi să se grăbească spre a salva…

Geralt nu a făcut niciun comentariu, dar privirea lui era atât de grăitoare, încât vampirul s-a grăbit să-i dea câteva lămuriri.

— A mai spus, citez: „Nefiind vrăjitor, vrăjitorul dovedeşte că este în stare de smerenie şi spirit de jertfă. O să intre în adâncurile întunecate ale pământului. Dezarmat. Lăsând la o parte toate armele, toate fiarele ascuţite. Toate gândurile rele. Toată violenţa, furia, mânia, aroganţa. O să intre cu smerenie. Şi apoi, acolo, în adâncurile pământului, nevrăjitorul smerit o să găsească răspunsurile la întrebările care îl frământă. Dar dacă vrăjitorul rămâne vrăjitor, n-o să găsească nimic.”

Geralt a scuipat în direcţia cascadei şi a peşterii.

— Este doar un joc! a strigat el. O glumă! O cacealma. Clarviziune, jertfă, întâlniri misterioase prin peşteri, răspunsuri la întrebări… Astfel de trucuri îşi au locul doar printre bătrânii povestitori ambulanţi. Aici, cineva îşi bate joc de mine. În cel mai bun caz. Şi dacă nu-i o batjocură…

— În niciun caz n-aş numi-o batjocură, a spus ferm Regis. În niciun caz, Geralt din Rivia.

— Atunci, ce-i? Una dintre celebrele ciudăţenii druide?

— N-o să ştim, a intervenit Cahir, până când nu vedem cu ochii noştri. Hai, Geralt, o să mergem împreună…

— Nu, a dat din cap vampirul. Flaminica a fost categorică în această privinţă. Vrăjitorul trebuie să intre singur acolo. Neînarmat. Dă-mi spada! O să am grijă de ea cât lipseşti.

— Naiba să mă… a început Geralt, dar Regis l-a întrerupt cu un gest rapid.

— Dă-mi spada! a întins el mâna. Şi, dacă mai ai vreo armă, lasă-mi-o mie şi pe aceea. Aminteşte-ţi cuvintele flaminicăi. Fără violenţă. Jertfă. Smerenie.

— Ştii cu cine o să mă întâlnesc acolo? Cine… sau ce mă aşteaptă în acea peşteră?

— Nu, nu ştiu. Tot soiul de creaturi bizare populează culoarele subterane ale Gorgonei.

— Să mă ia naiba!

Vampirul şi-a dres vocea uşor.

— Nu-i exclusă nici această posibilitate, i-a răspuns el

serios. Dar trebuie să-ţi asumi acest risc. Ştiu că o s-o faci.

Nu a greşit. Aşa cum se aşteptase, intrarea în peşteră era marcată de o mulţime impresionantă de cranii, vertebre, coaste şi oase. Cu toate acestea, nicio duhoare de putrefacţie nu-i gâdila nările. Aparent, aceste rămăşiţe erau acolo de secole, destinate să descurajeze intruşii.

Cel puţin aşa a crezut.

El a intrat în întuneric, oasele se zdrobeau şi scârţâiau sub picioare.

Vederea i s-a adaptat rapid la întuneric.

Se afla într-o peşteră gigantică, o cavernă stâncoasă, ale cărei dimensiuni nu puteau fi apreciate cu ochiul liber, întrucât se fragmentau şi dispăreau într-o pădure de stalactite atârnate de boltă, asemenea unor franjuri pitoreşti. Din planşeul umed, care scânteia şi strălucea în mai multe culori, se ridicau stalagmite albe şi roz, de formă conică, largi la bază şi subţiri spre vârf. Unele erau atât de înalte, încât se ridicau mult deasupra capului vrăjitorului. Altele se uneau cu stalactitele, formând astfel coloane. Nimeni nu-l chema. Singurul sunet pe care îl auzea era ecoul apei care picura şi se scurgea.

Păşea încet drept înainte, în întuneric, printre coloane. Ştia că este urmărit.

Reşimţea puternic, insuportabil şi frustrant lipsa spadei în spate, ca un dinte recent extras.

Şi-a încetinit mersul.

Dacă o clipă mai devreme i se păreau a fi nişte stânci rotunjite la baza stalagmitelor, acum îl îngrozea uriaşa orbire strălucitoare. În masa densă de peri cenuşii, prăfuiţi, se căscau fălci imense, în care străluceau colţii.

Erau barbegazi.

Mergea încet, călcând prudent – peste tot erau barbegazi, mari, mijlocii, mici, stăteau în calea lui fără măcar să se clintească. Deocamdată comportamentul lor era extrem de paşnic, dar Geralt nu era sigur ce s-ar întâmpla, dacă ar călca pe unul dintre ei.

Coloanele formau o pădure densă – nu era chip să mergi

drept înainte. Trebuia să te strecori în zigzag. De sus, de pe bolta acoperită cu ace, picura apă.

Barbegazii, care erau din ce în ce mai numeroşi, îl însoţeau pe vrăjitor în drumul lui, rostogolindu-se şi târându-se pe sol. Le auzea bâlbâitul şi şuieratul monoton. Le simţea mirosul înţepător şi acru.

A trebuit să se oprească. În drumul său, între două stalagmite, într-un loc pe care nu putea să-l ocolească, stătea tolănit un echinops impunător, cu spinarea înţesată de spini lungi. Geralt a înghiţit în sec. Ştia prea bine că echinopşii îşi puteau arunca spinii până la o distanţă de zece paşi. Spinii aveau o proprietate deosebită: odată plantaţi în trup, se rupeau şi capetele ascuţite pătrundeau tot mai adânc în carne, „călătorind” în corpul victimei până când ajungeau la un organ sensibil.

— Vrăjitor prost! a auzit el în beznă. Vrăjitor laş! Se teme! Ha, ha!

Vocea avea o rezonanţă ciudată şi străină, dar Geralt mai auzise astfel de voci de multe ori. Aşa ştiau fiinţele neobişnuite să comunice, folosind vorbirea articulată, prin accente şi intonaţii stranii, cu silabe prelungite nefiresc.

— Vrăjitor prost! Vrăjitor prost!

S-a abţinut de la comentarii. Şi-a muşcat buzele şi s-a strecurat cu grijă pe lângă echinops. Spinii monstrului fluturau ca tentaculele unei anemone marine, dar numai pentru o clipă. Apoi creatura a încremenit, arătând din nou ca o grămadă imensă de ierburi de mlaştină.

Deodată, doi barbegazi uriaşi şi-au croit drum pe lângă el, mormăind şi mârâind. Un fâlfâit de aripi şi un chicot şuierător veneau de pe acoperiş, semnalând, fără îndoială, prezenţa liliecilor şi a vesperstilelor.

— A venit aici asasinul, criminalul! Vrăjitorul! a răsunat în beznă vocea pe care o auzise mai devreme. A intrat aici! A îndrăznit! Dar nu are spadă, criminalul. Aşa, cum vrea să ucidă? Cu privirea? Ha, ha!

— Sau poate, a spus o altă voce cu o articulare şi mai puţin naturală, o să-l omorâm noi pe el? Haaaa?

Barbegazii au început să ridice tonul la unison, formând

un cor sonor. Unul dintre ei, mare cât un dovleac copt, s-a rostogolit foarte aproape şi şi-a clămpănit dinţii chiar lângă călcâiele lui Geralt. Vrăjitorul şi-a înăbuşit înjurătura care îi stătea pe limbă. Şi-a continuat drumul. Apa picura din stalactite, răsunând cu un ecou cristalin în peşteră.

Ceva i s-a agăţat de picioare. A făcut un efort să nu-l alunge violent.

Era o creatură mică, puţin mai mare decât un câine pechinez. În plus, arăta cam ca un pechinez. Cel puţin la faţă. Restul corpului său amintea de o maimuţă. Geralt habar nu avea despre ce este vorba. Nu mai văzuse în viaţa lui ceva asemănător.

— Vră-ji-tor! a articulat batjocoritor, dar clar, pechinezul, strâns agăţat de ciubota lui Geralt. Vră-ji-tor. Fiu de cur-vă!

— Dă-mi drumul! i-a şuierat printre dinţii încleştaţi. Dă-mi drumul la ciubotă sau îţi dau un şut în fund!

Barbegazii urlau şi mai tare, mai violent şi mai ameninţător. Un strigăt a răsunat în beznă. Geralt nu ştia ce este. Un muget ca de vacă, dar vrăjitorul ar fi fost dispus să parieze că era altceva.

— Vră-ji-tor, fiu de cur-vă!

— Dă-mi drumul la ciubotă! a repetat Geralt abia stăpânindu-se. Am venit aici neînarmat, paşnic. Mă sâcâi…

S-a oprit, sufocat de un val de duhoare oribilă, de la care îi lăcrimau ochii şi i se încreţea părul.

Înfipt în gamba lui, monstrul care semăna cu un câine pechinez îşi bulbuca ochii de erau gata să-i iasă din orbite: pur şi simplu defeca pe ciubota lui Geralt. Putoarea respingătoare era însoţită de zgomote şi mai respingătoare.

A înjurat şi a împins cu piciorul creatura agasantă, mult mai delicat decât ar fi meritat. Dar chiar şi aşa, ceea ce se aştepta, s-a întâmplat.

— L-a lovit pe ăla mic! a strigat ceva străpungând bezna, vuietul de uragan şi gemetele barbegazilor. L-a lovit pe ăla mic! L-a bătut pe unul mai mic decât el!

Cel mai apropiat barbegaz s-a rostogolit la picioarele lui. A simţit cum labele lui oribile, dure, ca de piatră, îl prind şi îl imobilizează. Nu s-a împotrivit, s-a resemnat. Blana celei

mai mari şi mai agresive fiare s-a şters de ciubota acoperită cu excremente. Vrăjitorul a simţit cum este tras în toate direcţiile de haine, aşa că s-a aşezat.

O formă uriaşă a alunecat pe o coloană, sărind pe planşeu. Vrăjitorul a înţeles imediat despre ce era vorba: era bocănitorul. Mohorât, burtos, păros, strâmb, lat în umeri, cu o barbă roşcată şi mai lată.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât se cutremura mai tare pământul, de parcă nu se apropia un bocănitor, ci un percheron. Picioarele butucănoase şi lungi ale monstrului, oricât de ridicol ar părea, aveau un cot şi jumătate lungime fiecare.

Bocănitorul s-a aplecat asupra vrăjitorului şi a duhnit a votcă. „Spurcăciunile îşi distilează aici samahoanca”, s-a gândit Geralt.

— L-ai lovit pe unul mai mic decât tine, vrăjitorule, i-a strigat bocănitorul, suflându-i în faţă. Fără niciun motiv, ai atacat şi ai jignit o creatură mică, blândă şi nevinovată. Ştiam noi că nu putem avea încredere în tine. Eşti agresiv. Ai instincte de ucigaş. Câţi de-ai noştri ai ucis, canalie?

Geralt nu a considerat oportun să răspundă.

— Oooooh! a spus bocănitorul duhnind şi mai puternic a alcool. Am visat la asta încă de când eram copil! Chiar din copilărie. Şi acum, în sfârşit, visul meu este pe cale să devină realitate! Uită-te în stânga!

Geralt şi-a întors capul ca un prost. Şi a primit un pumn în gură atât de violent, încât a văzut stele verzi.

— Oooooh! din barba deasă şi împuţită, bocănitorul a rânjit cu dinţi uriaşi şi strâmbi. Din copilărie am visat la asta. Uită-te în dreapta!

— Gata! a ţâşnit un ordin răsunător şi grav din adâncul peşterii. Gata cu prostiile şi glumele! Te rog să-l laşi să plece.

Geralt a scuipat sânge din buza despicată. Şi-a curăţat ciubotele în şuvoiul de apă care se scurgea de pe stâncă. Sconcsul cu faţă de pechinez îşi arăta colţii, sardonic, de la o distanţă rezonabilă. Bocănitorul rânjea şi el, masându-şi pumnul.

— Du-te, vrăjitorule! a lătrat. Du-te la el! Îndată o să te cheme. Eu o să te aştept. Pentru că trebuie să te întorci aici.

Surprinzător, peştera în care intrase Geralt era plină de lumină. Raze strălucitoare, încrucişate îşi croiau drum prin despicăturile boltei şi printre stalactite, creând o feerie de reflexii şi culori pe stânci şi pe speleoteme. În aer atârna o sferă magică de lumină puternică, susţinută de reflexiile cioburilor de cuarţ din pereţi. În pofida tuturor acestor surse de lumină, capătul peşterii se pierdea în tenebre; în spatele coloanelor pândea o beznă ca tăciunele.

Un perete de stâncă, pe care natura părea să-l fi pregătit în acest scop, susţinea o imensă frescă. Artistul era un elf blond, îmbrăcat într-o haină murdară de vopsea. În lumina magic-naturală, capul lui părea să fie înconjurat de un nimb luminos.

— Stai jos! a spus elful fără să-şi ia privirea de la tablou, făcând un gest cu pensula către o stâncă. Nu te-au rănit?

— Nu, nu chiar.

— Trebuie să-i ierţi.

— Într-adevăr, trebuie.

— Sunt ca nişte copii. S-au bucurat enorm de venirea ta.

— Am observat.

Abia atunci elful s-a uitat la el.

— Stai jos, a repetat el. Într-o clipă o să fiu la dispoziţia ta. Îndată termin.

Elful avea de terminat o reprezentare stilizată a unui animal, probabil un bizon. Deocamdată, doar conturul era gata, de la coarnele impresionante la coada sa nu mai puţin magnifică. Geralt s-a aşezat pe stânca indicată şi şi-a promis că va fi răbdător şi umil, în limita posibilităţilor sale.

Elful, care fluiera uşor printre dinţii încleştaţi, şi-a cufundat pensula într-un mic vas cu vopsea şi, din câteva mişcări rapide, a colorat bizonul în purpuriu. După un moment de reflecţie, a desenat dungi de tigru pe animalul conturat.

Geralt îl privea în tăcere.

În cele din urmă, elful a făcut un pas înapoi pentru a admira fresca rupestră, care reprezenta o scenă de vânătoare în toată regula. Conturate cu mişcări apatice de pensulă, figuri umane subţiri, înarmate cu arcuri şi suliţe urmăreau în salturi sălbatice bizonul purpuriu şi vărgat.

— Ce-o să reprezinte? a întrebat Geralt, neputându-se abţine.

Elful i-a aruncat o privire fugitivă, ducându-şi vârful cozii de pensulă la buze.

— Aceasta este, i-a răspuns el, o frescă preistorică, realizată de oamenii primitivi care au trăit în această peşteră în urmă cu mii de ani şi care şi-au petrecut cea mai mare parte a timpului vânând bizoni purpurii, care au dispărut de mult. Unii dintre vânătorii preistorici au fost artişti, au simţit nevoia profundă de a reacţiona artistic. De a imortaliza ceea ce îi însufleţea.

— Fascinant!

— Fără doar şi poate, a confirmat elful. Oamenii voştri de ştiinţă au rătăcit ani buni prin peşteri în căutarea urmelor lăsate de oamenii preistorici. Şi, de fiecare dată când găsesc unu, sunt fascinaţi peste măsură. Pentru că ei o văd ca pe o dovadă că pe acest Pământ şi în această lume nu sunteţi nişte venetici. O dovadă că strămoşii voştri au trăit aici multe veacuri şi, prin urmare, că această lume aparţine moştenitorilor lor. Bah! Fiecare rasă are dreptul să aibă rădăcini. Chiar şi a ta, rasa umană, ale cărei rădăcini trebuie căutate în vârfurile copacilor. Ha, un calambur amuzant, nu-i aşa? Demn de o epigramă. Îţi place poezia uşoară? Ce crezi, ce-aş mai putea desena?

— Desenează-le nişte falusuri erecte, imense vânătorilor preistorici.

— Ar fi o idee. Elful şi-a înmuiat pensula în vopsea. Cultul falie era caracteristic civilizaţiilor primitive. Acest lucru poate servi, de asemenea, ca bază pentru teoria conform căreia rasa umană este supusă degenerării fizice. Strămoşii aveau falusuri ca nişte măciuci, dar urmaşii lor au moştenit nişte fofigi caraghioşi… Mulţumesc pentru sugestie, vrăjitorule!

— N-ai pentru ce. Şi ar mai fi ceva. Pictura arată prea proaspătă ca să fie una preistorică.

— În trei sau patru zile, sub influenţa sării din pereţi, culorile o să se mai estompeze, iar tabloul o să pară atât de autentic, de-o să rămâneţi cu gura căscată. Oamenii voştri de ştiinţă n-o să-şi mai încapă în piele de bucurie când o să-l vadă. Nimeni, îmi pun capul rămăşag, n-o să se prindă de şiretlic.

— Ba o să se prindă.

— Şi ce te face să spui asta?

— Doar n-o să te abţii să nu-ţi semnezi capodopera.

Elful a râs sec.

— Corect! Ah! M-ai citit fără cusur, exact aşa-i. Ei, focul deşertăciunii – e tare dificil pentru un artist să şi-l astâmpere. M-am semnat deja. Aici.

— Asta nu-i o libelulă?

— Nu, asta este ideograma numelui meu. Numele meu este Crevan Espane aep Caomhan Macha. Din comoditate, folosesc pseudonimul Avallac’h şi aşa poţi să-mi spui şi tu.

— Aşa o să fac.

— Cât despre tine, te cheamă Geralt din Rivia. Eşti vrăjitor. În acest moment însă nu te lupţi cu niciun monstru sau vreo fiară sălbatică, eşti în căutarea fetelor dispărute.

— Ştirile se răspândesc uimitor de rapid. Uimitor de departe. Şi uimitor de adânc. Se pare că ai prezis că o să vin aici. Aşadar, poţi să prezici viitorul, dacă am înţeles bine?

— Prezicerea viitorului, a răspuns Avallac’h ştergându-şi mâinile cu o cârpă, este la îndemâna oricui. Şi toată lumea o face, pentru că este lesne. Prorocirea nu-i nicio artă. Artă înseamnă prorocirea corectă.

— Argumentul este inteligent şi îşi merită epigrama. Tu, bineînţeles, ştii să proroceşti corect.

— De cele mai multe ori. Eu, dragă Geralt, ştiu multe şi pot face multe. Aşa cum reiese şi din titlul meu ştiinţific, aşa cum l-aţi numi voi. Cu alte cuvinte: Aen Saeyheme.

— Cunoscător.

— Aşa e.

— Şi eşti dispus, trag nădejde, să împărtăşeşti ceva din viziunile tale?

Avallac'h a tăcut o clipă.

— Să împărtăşesc? a spus el în cele din urmă răspicat. Cui? Ţie? Clarviziunea, dragul meu, este un privilegiu, iar privilegiile sunt împărtăşite celor care îţi sunt egali. Şi de unde până unde, un elf, membru al elitei, să împărtăşească ceva descendentului unei creaturi apărute în univers cu abia cinci milioane de ani în urmă, care provine din maimuţă, şobolan, şacal sau orice alt mamifer? O fiinţă care a avut nevoie de aproape un milion de ani pentru a descoperi că, folosindu-şi cele două mâini păroase, ar putea să efectueze cu un os înroşit o operaţie chirurgicală? După care şi-a vârât osul în rect, gemând de fericire?

Elful a tăcut, întorcându-se şi privind fresca sa.

— De unde şi până unde, a repetat elful, îndrăzneşti să-ţi închipui că ţi-aş împărtăşi vreo viziune, omule? Spune-mi şi mie!

Geralt se ştergea de excrementele care îi mai murdăreau ciubota.

— Poate, i-a răspuns el, pentru că este inevitabil.

Elful s-a întors brusc spre el.

— Ce este inevitabil? l-a întrebat cu dinţii încleştaţi.

— Poate, a replicat Geralt, nevrând să ridice vocea, că vor trece câţiva ani şi oamenii vor afla toate viziunile, indiferent dacă cineva vrea să le împărtăşească sau nu. Vor scoate la lumină şi ceea ce tu, elf şi cunoscător deopotrivă, ascunzi cu multă măiestrie în spatele frescelor din peşteră, socotind că oamenii nu vor dori să zdrobească cu târnăcopul peretele pe care este zugrăvită o dovadă falsă a prezenţei în aceste locuri a strămoşului lor preistoric… Ce zici? Oh, foc al deşertăciunii?

Elful a chicotit. Destul de vesel.

— Ai dreptate! l-a aprobat. Deşertăciunea merge mână-n mână cu prostia şi ar fi într-adevăr o prostie să crezi că instinctului vostru distructiv îi poate scăpa ceva. Veţi distruge totul. Ce va fi? Ce se va întâmpla în continuare?

— Nu ştiu. Spune-mi. Şi dacă consideri că deranjez, voi

pleca. De preferat, prin altă parte, pentru că tovarăşii tăi, puşi pe harţă, abia aşteaptă să-mi rupă coastele.

— Poftim, a răspuns cu un gest brusc elful, care şi-a întins braţul, iar peretele de stâncă s-a deschis cu un scârţâit şi cu un trosnet, tăind brutal bizonul purpuriu în două jumătăţi. Ieşi pe acolo! Şi urmează lumina! Atât la propriu, cât şi la figurat, aceasta este de regulă calea cea bună.

— Ce păcat! a mormăit Geralt. Mă refer la frescă.

— Glumeşti, nu mă îndoiesc, i-a zis elful după o clipă de tăcere, cu o voce surprinzător de blândă şi plăcută. N-a păţit nimic fresca. O să închid stânca prin acelaşi gest magic şi n-o să mai apară nici urmă de zgârietură. Haide! Ies cu tine. Am ajuns la concluzia că mai am ceva de spus. Şi de arătat.

Înăuntru domnea bezna, dar vrăjitorul şi-a dat seama imediat că peştera era imensă, aşa a dedus simţind curenţii de aer şi temperatura. Pietrişul pe care păşeau era umed.

Avallac'h a făcut să apară lumină, prin metoda elfească, cu un gest simplu, fără să fie nevoie să rostească vreo formulă. O sferă strălucitoare s-a îndreptat către boltă, o multitudine de reflexii şi de sclipiri măturau pereţii peşterii, împodobiţi cu cristale în formare, iar umbrele au început să danseze. Vrăjitorul a scăpat un oftat.

Nu era pentru prima dată când vedea sculpturi şi statui elfeşti; cu toate acestea, uimirea era aceeaşi de fiecare dată. Era uimitor faptul că aceste trupuri de elfi şi de elfe încremenite în plină mişcare, în plină respiraţie, nu erau opera dălţii vreunui sculptor, ci rezultatul unei vrăji foarte puternice, capabile să transforme o fiinţă în carne şi oase într-o statuie de marmură albă de Amell.

Cea mai apropiată statuie reprezenta o elfă cu picioarele îndoite, sprijinită de o placă de bazalt. Avea capul întors la spate, de parcă ar fi fost alertată de un zgomot de paşi. Era complet dezbrăcată. Strălucirea lăptoasă şi netezimea marmurei făceau să se simtă valurile de căldură emanate de statuie.

Avallac'h s-a oprit şi s-a rezemat de una dintre coloanele

care marcau culoarul dintre statui.

— Pentru a doua oară m-ai citit, Geralt, i-a spus el în şoaptă. Da, aveai dreptate, fresca murală cu bizonul era de camuflaj. Pentru a-i descuraja pe oameni să dărâme peretele. Pentru a proteja toate aceste splendori de jafuri şi devastări. Fiecare rasă, inclusiv cea a elfilor, are dreptul la rădăcini. Ceea ce vezi sunt rădăcinile noastre. Calcă cu atenţie, te rog. Acesta este, de fapt, un cimitir.

Reflexiile jucăuşe ale cristalelor scoteau la iveală alte detalii din beznă: dincolo de culoarul statuilor apăreau coloane, scări, galerii, arcade şi peristiluri. Toate din marmură albă.

— Vreau ca toate acestea să dureze, a reluat Avallac'h oprindu-se şi arătând cu mâna. Chiar şi atunci când vom fi plecaţi, când acest continent şi această lume va fi îngropată sub tone de gheaţă şi de zăpadă, Tir na Bea Arainne va rezista. Vom pleca de aici, dar într-o zi ne vom întoarce. Noi elfii. Aşa ni se promite în Aen Ithlinnespeath, profeţia lui Ithlinne Aegli aep Aevenien.

— Chiar credeţi în ea? Chiar credeţi în acea profeţie? Atât de adânc este înrădăcinat în voi fatalismul?

— Totul a fost prevăzut şi prorocit, a replicat elful fără a-l privi pe el, ci coloanele de marmură împodobite cu un basorelief la fel de delicat ca pânza de păianjen. Sosirea voastră pe continent, războaiele, sângele vărsat de elfi şi de oameni. Expansiunea rasei tale, declinul rasei noastre. Lupta dintre căpeteniile Nordului şi ale Sudului. Regele Sudului se va ridica împotriva regelui Nordului şi vor fi invadate pământurile lor precum un torent în timpul potopului, vor fi biruiţi, şi popoarele lor vor fi nimicite… Şi astfel va începe distrugerea lumii. Îţi aminteşti textul Itlinei, vrăjitorule? Cel care este departe muri-va de ciumă; cine este aproape, cădea-va de spadă; cel care se ascunde muri-va de foame; cel care va supravieţui, acela pieri-va de ger… Pentru că va veni Tedd Deireadh, Vremea Sfârşitului, Vremea Spadei şi a Toporului, Vremea Dispreţului, Vremea Gerului Alb şi a Viforniţei Lupului…

— Poezie.

— Preferi mai puţin poetic? Fie! Ca urmare a modificării unghiului de incidenţă a razelor soarelui, graniţa permafrostului se va muta simţitor. Aceşti munţi vor fi zdrobiţi şi împinşi departe, spre sud, prin gheaţa topită dinspre nord. Totul va fi acoperit cu o pătură albă de zăpadă. Cu o grosime mai mare de o milă. Şi va fi ger, un ger năprasnic.

— O să purtăm izmene călduroase, a spus Geralt fără nici cea mai mică emoţie în glas. Cojoace de oaie. Şi căciuli de blană.

— Mi-ai luat vorba din gură, a răspuns elful dând încet din cap. Şi datorită izmenelor şi căciulilor o să supravieţuiţi şi o să vă întoarceţi aici într-o zi, o să săpaţi gropi şi o să umblaţi prin aceste peşteri pentru a distruge şi a jefui. Profeţia Itlinei nu vorbeşte despre asta, dar eu ştiu bine. Nu-i chip să fie exterminaţi oamenii şi gândacii. Întotdeauna o să supravieţuiască cel puţin o pereche. În ceea ce ne priveşte pe noi, elfii, Itlina este mai categorică: doar cei care o urmează pe Rândunică vor fi salvaţi. Rândunica, simbol al primăverii, este mântuitoarea, cea care o să deschidă Poarta Interzisă, care va arăta calea mântuirii. Şi va permite renaşterea lumii. Rândunica. Copilul Sângelui mai Vechi.

— Adică Ciri? nu s-a putut abţine Geralt. Sau copilul lui Ciri? Cum? Şi de ce?

Avallac’h părea că nu-l aude.

— Rândunica din Sângele mai Vechi, a repetat el. Din sângele ei. Vino şi uită-te!

Statuia indicată de Avallac’h se distingea clar chiar în mijlocul celorlalte, incredibil de realiste, surprinse în mişcare. Elfa din marmură albă, pe jumătate alungită, părea că, trezită din somn, vrea să se îndrepte şi să se ridice. Faţa ei era întoarsă spre spaţiul gol de lângă ea, cu mâna ridicată de parcă ar fi vrut să atingă ceva invizibil.

Pe chipul elfei era o expresie de seninătate şi fericire.

Au rămas tăcuţi mult timp, apoi Avallac’h a rupt tăcerea.

— Este Lara Dorren aep Shiadhal. Nu este un mormânt propriu-zis, ci un cenotaf. Eşti surprins de poziţia statuii? Ce

pot să-ţi spun, planul de a-i sculpta în marmură pe cei doi îndrăgostiţi legendari, Lara şi Cregennan din Lod, nu a fost aprobat. Cregennan era un om, ar fi fost un sacrilegiu să se irosească marmura preţioasă din Amell pe statuia lui. Ar fi fost o blasfemie să plasăm aici, în Tir na Bea Arainne, statuia unui om. Pe de altă parte, ar fi fost şi mai odios să ştergem cu bună ştiinţă amintirea sentimentului care îi unea pe Lara şi Cregennan. Aşa că s-a ajuns la un compromis. Cregennan, formal... nu este aici. Şi totuşi, este. În privirea Larei şi în gestul ei. Iubiţii sunt împreună. Nimic nu a reuşit să-i separe. Nici moartea, nici uitarea... Nici ura.

Vrăjitorul a avut impresia că vocea indiferentă a elfului s-a schimbat o clipă. Dar probabil că asta nu era posibil.

Avallac'h s-a apropiat de statuie şi, cu un gest atent, delicat a mângâiat braţul de marmură. Apoi s-a întors şi pe chipul său triunghiular i-a reapărut zâmbetul obişnuit, uşor batjocoritor.

— Ştii, vrăjitorule, care este cel mai mare dezavantaj al longevităţii?

— Nu.

— Sexul.

— Ce?

— Ai auzit bine. Sexul. După aproape o sută de ani devine plictisitor. Nu mai este în el nimic care să poată fascina sau excita, care să aibă farmecul noutăţii... Totul a fost deja. Într-un fel sau altul, dar a fost. Şi atunci vine pe nepusă masă Conjuncţia Sferelor şi voi, oamenii, apăreţi pe aceste meleaguri. Un grup de supravieţuitori dintr-o altă lume, din vechea voastră lume pe care aţi reuşit să o distrugeţi în întregime cu propriile mâini, încă păroase, la doar cinci milioane de ani de la constituirea voastră ca specie. Sunteţi o mână de oameni, durata medie de viaţă este foarte scurtă, supravieţuirea voastră depinde, aşadar, de rata de reproducere, prin urmare, poftele sexuale nu vă părăsesc niciodată, sunteţi guvernaţi în totalitate de sex, acesta fiind un instinct mai puternic chiar decât instinctul de conservare. Să mori, cum să nu, dacă înainte mai poţi să

te împreunezi: asta ar fi pe scurt întreaga voastră filosofie de viaţă.

Geralt l-a lăsat să vorbească, fără să comenteze, în ciuda dorinţei sale profunde de a interveni.

— Şi ce crezi că s-a întâmplat pe neaşteptate, ca să vezi? a continuat Avallac'h. Elfii, sătui de elfele lor serbede, au început să se intereseze de femeile oamenilor, mereu dispuse şi dornice. Elfele plictisite s-au lăsat pradă curiozităţii perverse a bărbaţilor din rândurile oamenilor, mereu plini de vigoare şi în vervă. Şi se întâmplă ceva ce nu poate fi explicat de nimeni: elfele, care în mod normal au o ovulaţie o dată la zece sau douăzeci de ani, au început, de când se împerechează cu oamenii, să aibă ovulaţie de fiecare dată când au un orgasm puternic. A fost activat un hormon ascuns sau poate chiar o combinaţie de hormoni. Elfele au înţeles apoi că, în practică, pot avea copii doar cu oameni. Datorită lor nu v-am exterminat atunci când eram încă cei mai puternici. Astfel, voi aţi devenit cei mai puternici şi aţi început să ne exterminaţi. Dar mai aveaţi aliaţi printre elfe. Ele sunt cele care au militat pentru convieţuire, cooperare şi coabitare între elfi şi oameni... nevrând să recunoască faptul că era vorba practic doar de concubinaj.

— Ce legătură are asta cu mine? şi-a dres Geralt vocea.

— Cu tine? Absolut nimic. Dar cu Ciri, multe. Pentru că Ciri este urmaşa lui Lara Dorren aep Shiadhal, iar Lara Dorren a militat pentru convieţuirea cu oamenii. Cu un om, mai precis. Cregennan de Lod, un magician din rândul oamenilor. Lara Dorren a convieţuit cu acel Cregennan frecvent şi eficient. Nici una, nici două: a rămas însărcinată.

Din nou, vrăjitorul a rămas tăcut.

— Dar avea o problemă: Lara Dorren nu era o elfă ca toate celelalte. Avea un bagaj genetic aparte. Pregătit special. Rezultatul multor ani de trudă. Din combinaţia cu un elf ce avea alt bagaj genetic – este de la sine înţeles –, trebuia să nască un copil şi mai special. Prin conceperea copilului cu sperma unui om, a năruit această şansă, a irosit rezultatele a sute de ani de planificare şi de pregătire. Cel

puţin aşa am crezut noi la acea vreme. Nimeni nu bănuia că metişii concepuţi cu Cregennan ar putea moşteni caracteristicile excepţionale ale mamei lor. Nu, o astfel de mezalianţă nu putea duce la nimic bun…

— Şi de aceea, l-a întrerupt Geralt, a fost aspru pedepsit.

— Nu aşa cum crezi tu. Avallac'h i-a aruncat o privire fugitivă. Deşi relaţia dintre Lara Dorren şi Cregennan a provocat pagube considerabile elfilor, iar oamenilor le-a adus numai beneficii, oamenii, şi nu elfii, l-au ucis pe Cregennan şi au provocat pieirea Larei. Aşa s-a întâmplat. Cu toate că mulţi elfi ar fi avut motive, inclusiv personale, să-i urască pe amorezi.

Pentru a doua oară, Geralt a observat o uşoară schimbare în vocea elfului şi asta îl intriga.

— Oricum, a continuat Avallac'h, coexistenţa dintre elfi şi oameni a izbucnit ca un balon de săpun şi cele două rase s-au încăierat. A fost începutul războiului care continuă şi astăzi. Şi, de atunci, zestrea genetică a Larei… dăinuie, aşa cum probabil ştii deja. Chiar a devenit şi mai puternică. Din păcate, a suferit mutaţii. Da, ai auzit bine. Ciri a ta este un mutant.

Fără să aştepte vreun comentariu din partea vrăjitorului, elful şi-a continuat povestea.

— Bineînţeles că magicienii voştri şi-au vârât nasul în această chestiune, împerechind vagabonzii aleşi cu grijă de pe coclauri, însă lucrurile au scăpat de sub control. Puţini au înţeles prin ce minune zestrea genetică a Larei Dorren a putut renaşte în Ciri, care a fost declanşatorul. Cred că Vilgefortz, cel care ţi-a rupt oasele pe Thanedd, este unul dintre ei. Magicienii care au efectuat experimente pe urmaşii Larei şi ai lui Riannon, într-o vreme în care cei doi se tot împreunau, n-au obţinut rezultatul scontat, s-au săturat şi au renunţat la experimentele lor. Dar experimentul a continuat, însă spontan. Ciri, fiica Pavettei, nepoata lui Calanthe, stră-strănepoata lui Riannon, este adevărata moştenitoare a Larei Dorren. Vilgefortz a aflat despre asta, probabil din întâmplare. Ştie şi Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului.

— Şi tu ştii.

— Eu ştiu chiar mai multe decât cei doi laolaltă. Dar nu contează. Moara predestinării n-a stat pe loc, a măcinat grăuntele sorţii… Ceea ce este scris trebuie să se întâmple.

— Şi ce ar trebui să se întâmple?

— Ceea ce este scris. Ceea ce a fost stabilit de sus, la figurat vorbind, bineînţeles. Ceva de care depinde funcţionarea unui mecanism infailibil, la baza căruia se află Obiectivul, Planul şi Rezultatul.

— Asta-i fie poezie, fie metafizică. Sau chiar ambele, pentru că uneori este dificil să le delimităm. Te-ai putea exprima ceva mai concret? Măcar nişte detalii minimale? Bucuros aş discuta cu tine despre una, despre alta, dar uite-aşa s-a nimerit, fiindcă mă cam grăbesc.

Avallac’h l-a măsurat din cap până-n picioare cu o privire pătrunzătoare.

— Şi încotro te grăbeşti, mă rog? Ah! Îmi pare rău… văd ca n-ai înţeles nimic din ce ţi-am spus. Aşa că-ţi mai spun doar atât: marea voastră expediţie de salvare nu mai are niciun rost. Absolut niciunul. Din mai multe motive, a continuat elful cu ochii la chipul înmărmurit al vrăjitorului, în primul rând este prea târziu, răul cel mai mare a fost deja făcut, nu mai eşti în stare să o salvezi pe fată de la acel rău. În al doilea rând, acum, când a luat-o pe calea cea bună, Rândunica o să se descurce foarte bine de una singură, are prea multă putere pentru a se teme de cineva. Ajutorul tău nu-i mai este de folos. Şi în al treilea rând… Hmm…

— Te ascult, Avallac’h. Tot timpul.

— În al treilea rând… Altcineva o s-o ajute acum. Bănuiesc că nu eşti atât de arogant, încât să crezi că destinul acestei tinere fete are legătură numai şi numai cu tine.

— Asta-i tot?

— Da.

— La revedere, atunci.

— Stai aşa!

— Ţi-am spus. Mă grăbesc.

— Să presupunem o clipă, a continuat elful calm, că ştiu ce o să se întâmple, că văd viitorul. Dacă ţi-aş mărturisi că tot ce trebuie să se întâmple o să se întâmple pur şi simplu, indiferent de strădaniile tale? De iniţiativele pe care o să le iei? Dacă ţi-aş comunica că ai putea să-ţi cauţi un loc paşnic pe pământ şi să stai acolo fără să faci nimic, ci doar să aştepţi consecinţele inevitabile ale desfăşurării evenimentelor, ai face-o?

— Nu.

— Şi dacă ţi-aş spune că încăpăţânarea dumitale care demonstrează lipsa dumitale de credinţă în mecanismele de nezdruncinat ale Obiectivului, Planului şi Rezultatului ar putea – deşi probabilitatea ar fi minusculă – să schimbe ceva, dar numai în rău, te-ai răzgândi? Hm! Judecând după privirea ta, n-aş crede. Aşa că o să te întreb pur şi simplu: de ce nu?

— Chiar vrei să ştii?

— Chiar vreau.

— Pentru că pur şi simplu nu cred în banalităţile tale metafizice cu privire la obiectivele, planurile şi proiectele de mai sus ale creatorilor. Nu cred nici în profeţiile faimoasei Itlina sau ale altor proroci. Închipuie-ţi că toate acestea le consider o glumă şi o făcătură jalnică, nimic altceva, la fel ca şi fresca dumitale din peşteră. Cu bizonul purpuriu. Nu ştiu dacă nu poţi sau nu vrei să mă ajuţi. Totuşi, nu-ţi port ranchiună…

— Spui că nu pot şi nici măcar nu vreau să te ajut. Dar cum aş putea?

Geralt s-a gândit un răstimp, pe deplin conştient de faptul că depindea mult de formularea întrebării sale.

— S-o găsesc pe Ciri?

Răspunsul a venit imediat.

— O s-o găseşti. Dar o vei pierde din nou de îndată. Şi asta pentru totdeauna, indiscutabil. Însă mai înainte de a ajunge acolo, o să-i pierzi pe toţi cei care te însoţesc. Pe unul dintre tovarăşii tăi o să-l pierzi în următoarele săptămâni, dacă nu chiar în următoarele zile. Poate chiar ore.

— Mulţumesc.

— Încă n-am terminat. Consecinţa directă şi imediată a interferenţei dumitale în măcinarea grăuntelui de către Obiectiv şi Plan o să fie moartea a zeci de mii de oameni. Ceea ce, la urma urmei, n-ar avea prea mare însemnătate când te gândeşti că, la scurtă vreme după aceea, zeci de milioane de oameni o să-şi piardă viaţa. Lumea pe care o cunoşti o să dispară pur şi simplu, o să înceteze să mai existe, iar după o vreme o să renască într-o formă complet diferită. Dar nimeni nu are şi n-o să aibă nicio influenţă asupra acestui eveniment, nimeni nu este capabil să-l prevină sau să schimbe cursul lucrurilor. Nici tu, nici eu, magicienii ori Cunoscătorii. Nici măcar Ciri. Ce părere ai?

— Baliverne! Bizon purpuriu! În orice caz, îţi mulţumesc, Avallac'h.

— Oricum, a spus elful, ridicând din umeri, aş fi puţin curios să văd ce s-ar întâmpla dacă o pietricică s-ar strecura printre roţile pietrei de moară… Mai pot face ceva pentru tine?

— Nu prea cred. Pentru că mă îndoiesc că îmi poţi arăta unde-i Ciri.

— Cine ţi-a spus asta?

Geralt şi-a ţinut respiraţia.

Cu un pas rapid, Avallac'h s-a îndreptat spre peretele peşterii, făcându-i semn vrăjitorului să-l urmeze.

— Pereţii din Tir na Bea Arainne, a spus elful arătând spre cristalele de munte strălucitoare, au proprietăţi speciale. Şi, lăsând modestia la o parte, nu am abilităţi speciale. Pune mâna pe acest perete. Contemplează-l. Concentrează-te. La câtă nevoie de tine are ea chiar acum. Şi, dacă pot să spun aşa, transmite-i mental că vrei s-o ajuţi. Gândeşte-te că vrei să fugi s-o salvezi, să fii alături de ea, ceva de genul ăsta. Imaginea ar trebui să apară singură. Cu claritate. Uită-te, dar abţine-te de la reacţii violente. Nu spune nimic. O să fie o viziune, nu o comunicare.

Geralt l-a ascultat.

Contrar promisiunii elfului, primele viziuni n-au fost deloc clare. Însă au fost atât de violente încât, instinctiv, s-a

îndepărtat. O mână retezată pe blatul unei mese… Stropi de sânge pe o suprafaţă sticloasă… Schelete umane călare pe cai scheletici. Yennefer, zbătându-se în lanţuri…

— Turnul? Turnul negru. Şi în spatele lui, în fundal… Aurora polară?

Brusc, fără avertisment, imaginea a devenit clară. Prea clară.

— Jaskier! a strigat Geralt. Milva! Angoulême!

— Ha? s-a interesat Avallac'h. Ah, da! Mi se pare că ai distrus tot.

Geralt a sărit pe zidul peşterii, mai avea puţin şi se izbea de postamentul de bazalt.

— Nu contează, la naiba! a strigat. Ascultă, Avallac'h, trebuie să ajung cât mai degrabă în pădurea druizilor…

— Caed Myrkvid?

— Poate! O primejdie de moarte îmi ameninţă prietenii acolo! Se luptă pentru viaţa lor! Sunt în primejdie şi alţi oameni… Care-i drumul cel mai scurt… Ah, la naiba! Mă întorc să-mi iau spada şi calul…

— Niciun cal n-o să te poată duce până în codrul Myrkvid înainte de lăsarea întunericului, l-a întrerupt calm elful.

— Dar eu…

— N-am terminat. Du-te după spada ta vestită şi, între timp, îţi fac rost de o iapă. O iapă perfectă pentru cărările de munte. E o iapă oarecum… neobişnuită, aş spune. Dar datorită ei o să ajungi la Caed Myrkvid în mai puţin de o jumătate de oră.

Bocănitorul puţea ca un cal – şi aici se oprea asemănarea. În trecut, în Mahakam, Geralt participase la competiţii puse la cale de piticani, în care călăreau mufloni de munte, un sport care i se părea extrem la vremea aceea. Dar abia acum, şezând pe spinarea unui bocănitor care alerga ca un nebun, a înţeles ce înseamnă cu adevărat sport extrem.

Ca să nu cadă, şi-a încleştat degetele în coama aspră şi a strâns între coapse flancurile păroase ale monstrului. Bocănitorul puţea a transpiraţie, a urină şi a votcă. Alerga

ca un dement, pământul duduia sub picioarele sale gigantice, ca şi cum ar fi avut copite din bronz. A încetinit uşor, a urcat panta şi a gonit atât de repede, încât vântul îi şuiera în urechi vrăjitorului. O lua de-a lungul crestelor, pe cărări abrupte şi pe poteci atât de înguste, încât Geralt îşi închidea ochii ca să nu se uite în jos. A străbătut cascade, praguri, ravene şi prăpăstii pe care niciun muflon obişnuit n-ar fi îndrăznit să le traverseze, însoţindu-şi fiecare salt reuşit cu urlete sălbatice şi asurzitoare, adică, mai sălbatice şi mai asurzitoare decât de obicei, pentru că bocănitorul urla practic întruna.

— Nu mai goni aşa!

Dar vuietul puternic îi împingea cuvintele înapoi în gât.

— De ce?

— Ai băut!

— Uuuaaahaaaaaaaaaaa!

Goneau. Îi vâjâiau urechile.

Bocănitorul puţea.

Ropotul picioarelor uriaşe pe stânci a început să se stingă, pietrele şi bolovanii scrâşneau. Apoi, pământul a devenit mai puţin pietros, se vedea ceva verde, putea fi un pin pitic… apoi, ceva verde şi maro, căci bocănitorul se bălega prin pădurea de brazi. Mirosul de răşină se amesteca cu duhoarea monstrului.

— Uaaaaaahaha!

Coniferele au dispărut treptat, frunzele căzute foşneau. Acum culorile predominante erau roşul, vişiniul, ocrul şi galbenul.

— Mai înceeeeeet!

— Uaaahahahahaha!

Bocănitorul a sărit cu un salt lung peste o grămadă de copaci tăiaţi.

Geralt aproape că şi-a muşcat limba.

Excursia sălbatică s-a încheiat aşa cum începuse, fără nicio ceremonie. Bocănitorul şi-a înfipt călcâiele în pământ, a urlat şi l-a trântit pe vrăjitor pe un pat de frunze moarte. Geralt a stat acolo câteva clipe, fără suflare, nemaiavând

putere nici măcar să blesteme creatura. Apoi s-a ridicat, şuierând şi masându-şi genunchiul care îl durea din nou.

— Nu ai căzut! a spus bocănitorul uluit. Nu, nu!

Geralt nu a făcut niciun comentariu.

— Am ajuns la destinaţie. Bocănitorul şi-a întins laba păroasă. Acesta este Caed Myrkvid.

La picioarele lor se întindea o depresiune acoperită de negură. Dintre vapori se iţeau vârfurile copacilor înalţi.

— Această pâclă nu este naturală, a anticipat întrebarea bocănitorul, adulmecând. Se simte de-aici duhoarea de fum. În locul tău, m-aş grăbi. Bah! Aş fi venit cu tine... Ce chef aş avea de o mică bătălie! De când eram mic am visat să umblu printre oameni cu un vrăjitor în spinare! Dar Avallac'h mi-a interzis să mă arăt. Siguranţa întregii noastre comunităţi ar fi în joc...

— Ştiu.

— Să nu mi-o iei în nume de rău pentru că ţi-am dat una în gură.

— Nu ţi-o iau.

— Eşti un flăcău cumsecade.

— Mulţumesc. Mulţumesc şi pentru că m-ai cărat.

Bocănitorul a arătat un zâmbet larg din barba roşie, scoţându-şi la iveală toţi dinţii şi duhnind a votcă.

— Plăcerea a fost de partea mea!

Negura care învăluia pădurea Myrkvid era densă şi avea o formă neregulată, ducându-te cu gândul la o grămadă de frişcă aruncată în grabă pe un tort de un bucătar smintit. Acest loc îi amintea vrăjitorului de Brokilon – Pădurea Driadelor, adesea învăluită în vapori magici, groşi, care serveau drept protecţie şi camuflaj. La fel ca în Brokilon, puteai simţi în Myrkvid aura maiestuoasă şi ameninţătoare a pădurii virgine, chiar acolo, la margine, în partea formată în principal din arini şi din fagi.

Exact ca în Brokilon, pe drumul acoperit cu frunze moarte, tocmai la marginea pădurii, Geralt aproape că se împiedica de cadavre.

Cadavrele, sfârtecate cu cruzime, nu erau nici ale druizilor, nici ale nilfgaardienilor, nu aparţineau nici hassei lui Privighetoare, nici lui Schirru. Înainte ca Geralt să poată vedea şi contururile căruţelor în ceaţă, şi-a amintit că Regis vorbea despre pelerini. Se putea concluziona că pentru unii dintre ei pelerinajul nu se încheiase prea bine.

Duhoarea de fum şi mirosul de ars, neplăcute în umezeala din atmosferă, se simţeau din ce în ce mai puternic, indicând drumul.

La scurt timp, drumul i-a fost indicat şi de voci. De strigăte. Şi de o muzică falsă, scârţâitoare, de guzlă.

Geralt a grăbit pasul.

Pe drumul inundat de ploaie era o căruţă. Alte cadavre zăceau lângă roţi.

Unul dintre bandiţi scotocea prin căruţă, aruncând din ea diverse obiecte şi echipamente în drum. Un al doilea ţinea caii stârniţi de căpăstru, un al treilea smulgea de pe un pelerin mort şuba cu garnitură de vulpe. Un al patrulea schingiuia cu arcuşul coarda guzlei pe care o găsise în mod evident printre obiectele furate, dar din care nu putea să scoată nici măcar o singură notă corectă.

Cacofonia îi servise lui Geralt, acoperindu-i zgomotul paşilor.

Muzica s-a întrerupt brusc, guzla a gemut înfiorător, tâlharul s-a prăbuşit în frunze, stropindu-le cu sângele său. Cel care ţinea caii nici măcar nu a avut timp să strige, traheea fiindu-i străpunsă de sihill-ul vrăjitorului. Cel de-al treilea tâlhar a vrut să sară din căruţă, dar a căzut, urlând, cu artera femurală spintecată. Între timp, ultimul a avut timp să-şi scoată spada din teacă, dar nu suficient pentru a o ridica.

Geralt a plimbat degetul mare pe lamă pentru a îndepărta sângele.

— Da, flăcăi, le-a spus el, privind în direcţia pădurii şi a mirosului de fum. A fost o idee tâmpită. Nu trebuia să-i ascultaţi pe Privighetoare şi pe Schirru. Mai bine stăteaţi acasă şi vă vedeaţi de treaba voastră.

Puţin mai departe, a dat peste alte căruţe şi peste alţi oameni morţi. Printre numeroasele cadavre de pelerini străpunşi sau măcelăriţi, se aflau şi druizi în hainele lor albe, însângerate. Fumul de la focul acum aflat în apropiere se răspândea deasupra pământului.

De data aceasta, bandiţii au fost mai vigilenţi. Geralt nu a reuşit să se apropie decât de unul dintre ei, care era ocupat cu scoaterea unui inel şi a unei brăţări de pe mâinile sângerânde şi inerte ale unei femei ucise. Fără să stea pe gânduri, l-a străpuns cu spada, banditul a răcnit, iar apoi ceilalţi – tâlhari amestecaţi cu nilfgaardieni – s-au năpustit asupra lui Geralt strigând.

Vrăjitorul a fugit în pădure, sub cel mai apropiat copac, pentru ca trunchiul acestuia să-i protejeze spatele. Dar chiar înainte de a ajunge tâlharii la el, au răsunat ropote de copite, iar din desişuri şi ceaţă s-a ivit un cal uriaş, acoperit cu un valtrap cu model de tablă de şah, în roşu şi auriu. Calul purta un călăreţ în armură completă, într-o manta albă ca zăpada şi o cască cu vizieră ascuţită, perforată. Tâlharii abia au avut timp să-şi recapete simţurile când cavalerul era deja printre ei, fluturându-şi spada în stânga şi în dreapta, vărsând fântâni de sânge. Privelişte a era magnifică.

Geralt nu a avut timp să admire peisajul, cu doi duşmani asupra lui: unul era un tâlhar cu un dublet vişiniu, iar celălalt era un nilfgaardian în negru. L-a trântit pe tâlhar în faţă de i-au sărit dinţii, iar nilfgaardianul, văzându-l, şi-a luat picioarele la spinare şi a dispărut în ceaţă.

Pe Geralt era să-l calce calul cu valtrap în tablă de şah. Galopa fără călăreţ.

Fără să şovăiască, vrăjitorul s-a repezit în desişurile dinspre care veneau ţipete, înjurături şi lovituri.

Trei bandiţi îl trântiseră la pământ pe cavalerul în manta albă şi încercau să-l omoare. Primul, cu picioarele depărtate, îl lovea cu toporul, cel de-al doilea îşi flutura spada, al treilea, mic şi roşcat, sărea în jurul prizonierului ca un iepure, în căutarea unui loc neprotejat în care să-şi înfigă suliţa. Cavalerul doborât la pământ striga cuvinte de

neînţeles prin cască şi, ţinând scutul cu ambele mâini, para loviturile. Cu fiecare lovitură de topor, scutul cobora spre pământ şi ajunsese să se sprijine pe pieptul cavalerului. Era limpede, încă o lovitură sau două şi măruntaiele bărbatului aveau să-i iasă prin toate fisurile armurii.

Din trei paşi, Geralt a ajuns în mijlocul lor. L-a lovit pe roşcat în gât, fără să-i dea timp să-şi folosească suliţa, apoi i-a făcut o tăietură largă pe burtă bărbatului cu toporul. Cavalerul, agil, în ciuda armurii sale, l-a lovit pe cel de-al treilea bandit în genunchi cu ajutorul scutului său; odată doborât, l-a lovit de trei ori în faţă atât de tare, încât sângele acestuia a stropit scutul cavalerului. S-a târât în genunchi, bâjbâind printre ferigi în căutarea spadei sale, zornăind ca un soldat de tinichea. Deodată l-a văzut pe Geralt şi a încremenit.

— În mâinile cui am căzut? a răsunat o voce din adâncul căştii.

— Ale nimănui. Cei care zac acolo sunt şi vrăjmaşii mei.

— Aha… cavalerul se chinuia să-şi ridice viziera, dar mecanismul era blocat de o bucată de tablă îndoită. Pe onoarea mea! Mulţumesc mult pentru ajutor.

— Eu îţi mulţumesc. Până la urmă, dumneata eşti cel care m-a salvat.

— Serios? Când?

„N-a văzut nimic”, se gândea Geralt. „Nici măcar nu m-a observat prin găurile din cazanul ăsta de tablă.”

— Cum te cheamă? l-a întrebat cavalerul.

— Geralt din Rivia.

— Blazonul tău?

— Nu-i momentul pentru heraldică, coane cavalere.

— Pe onoarea mea, ai dreptate, bravule cavaler Geralt, a rostit cavalerul după ce şi-a găsit spada, ridicându-se în picioare.

Ca şi valtrapul calului, scutul său stâlcit era decorat cu o tablă de şah în roşu şi auriu, pe fiecare pătrăţel ieşind în evidenţă alternativ literele A şi H.

— Acesta nu este blazonul familiei mele, a mormăit el explicativ. Acestea sunt iniţialele suzeranei mele,

principesa Anna Henrietta. Mă numesc Cavalerul Eşichierului. Sunt un cavaler rătăcitor. Nu mi-e îngăduit să-mi dezvălui numele real şi nici blazonul. Am depus jurământul de cavaler. Pe onoarea mea, mulţumesc din nou pentru ajutor, cavalere!

— Plăcerea a fost de partea mea.

Unul dintre bandiţii căzuţi la pământ gemea, făcând frunzele să foşnească. Cavalerul Eşichierului a sărit şi l-a înjunghiat puternic, ţintuindu-l la pământ. Banditul îşi flutura braţele şi picioarele ca un păianjen străpuns de un ac.

— Să ne grăbim! a spus cavalerul. Tâlharii mişună pe-aici. Pe onoarea mea, nu-i vreme de odihnă!

— Într-adevăr, a spus Geralt. O bandă cutreieră pădurea, ucigând pelerini şi druizi. Prietenii mei sunt în primejdie…

— Iertaţi-mă o clipă!

Un al doilea bandit dădea semne de viaţă. În mod asemănător, a fost ţintuit la pământ, iar picioarele i s-au agitat atât de frenetic, încât i-au căzut ciubotele.

— Pe onoarea mea! Cavalerul Eşichierului şi-a şters spada de muşchiul de pământ. Le este greu acestor scârnăvii să părăsească această lume! Nu te mira, cavalere, dacă îi împung pe răniţi. Pe onoarea mea, nu făceam aşa ceva înainte. Dar aceste scârbe îşi recuperează sănătatea atât de repede, încât un om cinstit nu poate decât să-i invidieze. Am avut de-a face cu unul dintre aceştia de trei ori la rând, motiv pentru care, de atunci, am grijă să-i lichidez o dată pentru totdeauna.

— Înţeleg.

— După cum vezi dumneata, sunt un cavaler rătăcitor, dar, pe onoarea mea, nu sunt crud. O, calul meu! Hai la mine, Bucefal!

Pădurea devenea din ce în ce mai vastă şi mai limpede, începea să fie dominată de stejari mari, cu coroanele rare, dar largi. Simţeau din ce în ce mai aproape fumul şi mirosul focului. O clipă mai târziu, l-au văzut înaintea ochilor.

Ardeau colibele cu acoperişuri de stuf din întregul sătuc. Ardeau şi coviltirele căruţelor. Printre căruţe se aflau

numeroase cadavre, multe îmbrăcate în hainele albe ale druizilor, vizibile de departe.

Bandiţii şi nilfgaardienii, încurajându-se reciproc şi ascunzându-se în spatele căruţelor răsturnate, atacau o casă mare, pe piloni, sprijinită de trunchiul unui stejar uriaş. Casa era construită din buşteni solizi şi era acoperită cu şindrilă înclinată, de-a lungul căreia torţele lansate de bandiţi alunecau inofensive. Ocupanţii casei asediate se apărau şi răspundeau în mod eficient – în faţa ochilor lui Geralt, unul dintre bandiţii ascunşi în spatele unei căruţe s-a aplecat, ieşind de la adăpostul acesteia, şi s-a prăbuşit ca lovit de fulger, cu o săgeată înfiptă în craniu.

— Prietenii tăi trebuie să fie în clădirea aceea, a intuit Cavalerul Eşichierului. Pe onoarea mea, sunt la ananghie! Haide, hai să ne grăbim să-i salvăm!

Geralt a auzit un strigăt puternic şi câteva ordine răstite – l-a recunoscut pe Privighetoare cu capul bandajat. L-a văzut şi pe semielful Schirru ascuns în spatele nilfgaardienilor în mantale negre.

Deodată, au răsunat cornii atât de tare, încât se desprindeau frunzele de stejar. Duduiau copitele cailor de luptă, scânteiau armurile şi spadele cavalerilor care atacau. Bandiţii s-au împrăştiat în toate direcţiile răcnind.

— Pe onoarea mea! a răcnit Cavalerul Eşichierului îmboldindu-şi calul. Ei sunt prietenii mei! Ne-au întrecut! La atac, căci e rost de glorie şi pentru noi! Atacaţi! Ucideţi!

Lansându-se în galop pe Bucefal, Cavalerul Eşichierului s-a năpustit mai întâi asupra bandiţilor care se împrăştiau. I-a străpuns fulgerător pe doi dintre ei, iar ceilalţi au fugit care-ncotro, ca vrăbiile speriate de uliu. Doi bărbaţi s-au îndreptat spre Geralt, care a scăpat de ei cât ai clipi din ochi.

Al treilea l-a lovit cu un gabriel. Această arbaletă în miniatură fusese inventată şi patentată de un meşter pe nume Gabriel, din Verden. Îşi făcea reclamă cu sloganul: „Apără-te singur!” „Banditismul şi violenţa sunt la tot pasul”, anunţa reclama. „Justiţia este neputincioasă şi slabă. Apără-te! Nu părăsi casa fără arbaleta «Gabriel».

Gabriel este gardianul tău, el te va proteja de bandiţi, pe tine şi pe cei dragi.”

Vânzările au depăşit aşteptările. În curând, gabrielii ajunseseră în mâinile tuturor bandiţilor.

Geralt era un vrăjitor, ştia să se ferească pentru a evita o săgeată. Dar uitase de genunchiul său dureros. Aplecându-se mai greu, a fost lovit la ureche. Durerea l-a orbit, dar numai o clipă. Banditul nu a avut timp să-şi armeze din nou arbaleta sau să încerce să se apere. Geralt, furios, i-a retezat mâinile şi apoi i-a scos măruntaiele dintr-o spintecare de sihill.

Nici n-a apucat bine să-şi şteargă sângele de pe ureche şi de pe gât, când un om scund şi vioi ca o nevăstuică, cu ochii de o strălucire nefirească, l-a atacat cu o sabie zerricană, pe care o mânuia cu o abilitate uluitoare. Parase deja două atacuri ale lui Geralt, iar oţelul nobil al celor două lame zăngănea şi scânteia.

Nevăstuică era rapid şi atent – observând că vrăjitorul şchiopăta, l-a înconjurat şi l-a atacat din partea care îl dezavantaja. Era incredibil de rapid, tăişul sabiei sale şuiera prin aer la fiecare dintre formidabilele sale atacuri încrucişate. Lui Geralt îi era din ce în ce mai greu să evite atacurile. Şi şchiopăta din ce în ce mai tare, fiind silit să se sprijine pe piciorul suferind.

Nevăstuică s-a ghemuit brusc, a sărit în sus, a făcut o piruetă şi o fentă iscusită, apoi încă una, şi a spintecat văzduhul de lângă urechea vrăjitorului. Geralt l-a evitat şi s-a retras. Banditul s-a întors rapid, gata să-i aplice o lovitură adversarului său. Dar deodată şi-a holbat ochii larg şi a strănutat foarte tare. Mucii din nas i-au acoperit faţa şi a lăsat garda jos câteva secunde. Vrăjitorul a profitat imediat pentru a-l lovi la gât, sihill-ul ajungându-i între coaste.

— Să-mi mai spună cineva că narcoticele nu sunt dăunătoare, a rostit gâfâind Geralt, privind trupul zbătându-se.

Un bandit care era pe punctul de a-l ataca cu o măciucă s-a împiedicat şi a căzut cu nasul în noroi, cu o săgeată ieşindu-i din occiput.

— Vin, vrăjitorule! a strigat Milva. Vin! Mai rezistă!

Geralt s-a întors, dar nu a mai găsit pe nimeni cu care să se lupte. Milva îl împuşcase pe singurul bandit rămas în preajmă. Ceilalţi fugiseră în pădure, urmăriţi de cavalerii coloraţi. Pe unii îi urmărea Cavalerul Eşichierului călare pe Bucefal. Şi chiar îi ajunsese din urmă, pentru că în pădure se auzeau zgomotele încăierării.

Unul dintre nilfgaardienii negri, care nu era încă mort de-a binelea, s-a sculat brusc şi a luat-o la fugă. Milva şi-a ridicat fulgerător arcul, a întins coarda, săgeata a şuierat, iar nilfgaardianul a căzut în frunze, săgeata cu pene cenuşii înfigându-i-se între omoplaţi.

Săgetătoarea a oftat puternic.

— Ştreangul ne mănâncă! a spus ea.

— De ce crezi asta?

— Păi, sunt din Nilfgaard. Şi e a doua lună de când omor nilfgaardieni în masă.

— Aici e Toussaintul, nu Nilfgaard, a răspuns Geralt pipăindu-şi capul şi uitându-se la mâna lui plină de sânge.

— La naiba! Ce este? Ia spune-mi, Milva?

Săgetătoarea l-a analizat atent şi critic.

— Nu ţi-a rupt decât urechea, a spus ea în cele din urmă. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Uşor de spus. Îmi plăcea foarte mult urechea mea. Ajută-mă s-o leg cu ceva, să opresc sângele care mi se scurge pe gât. Unde sunt Jaskier şi Angoulême?

— În colibă, cu pelerinii... O, la naiba!

Ropotele de copite ajungeau până la ei: trei călăreţi pe cai de război ieşeau din ceaţă, cu mantalele şi fanioanele fluturând în vânt. Chiar înainte de a răsuna strigătul lor de război, Geralt o apucase de Milva şi o târâse sub o căruţă. Nu era de glumit cu bărbaţii înarmaţi cu suliţe lungi, de paisprezece coţi, cu o rază de eficienţă de zece metri în faţa capului calului.

— Ieşiţi de acolo! Caii cavalerilor scurmau cu copitele pământul din jurul căruţei. Aruncaţi-vă armele şi ieşiţi de acolo!

— Ştreangul ne mănâncă, a mormăit Milva. Poate c-am

avut dreptate.

— Ah, bandiţii! a răbufnit zgomotos unul dintre cavalerii al cărui scut era decorat cu un cap de taur pe un fundal argintiu. Ah, ticăloşii! Pe onoarea mea, o să atârnaţi în ştreang!

— Pe onoarea mea! a repetat cu o voce tânără alt cavaler cu un scut azuriu. Îi facem bucăţi pe loc!

— Hola, hola! Staţi aşa!

Cavalerul Eşichierului a apărut din ceaţă călare pe Bucefal. Reuşise în sfârşit să-şi ridice viziera stâlcită a căştii sale, care acum dezvăluia o mustaţă abundentă.

— Eliberaţi-i de îndată! a strigat. Nu sunt deloc tâlhari, ci oameni cinstiţi şi drepţi. Fata i-a apărat cu vitejie pe pelerini. Cât despre el, este un bun cavaler!

— Un bun cavaler? Capul de Taur şi-a ridicat viziera de la cască şi s-a uitat sceptic la Geralt. Pe onoarea mea! N-are cum!

— Pe onoarea mea! Cavalerul Eşichierului şi-a lovit pieptarul cu pumnul blindat. Pe cuvântul meu de onoare! Acest cavaler viteaz mi-a salvat viaţa când eram într-o situaţie cumplită, aruncat la pământ de tâlhari. Numele lui este Geralt din Rivia.

— Blazonul?

— Nu mi-e îngăduit, a mârâit vrăjitorul, să-mi dezvălui numele real şi nici blazonul. Am depus jurământul de cavaler. Sunt cavalerul rătăcitor Geralt.

— Ooo! a strigat deodată o voce obraznică, familiară. Ia uitaţi-vă ce ne-a adus vântu'! Ah, ţi-am spus, mătuşă, că vrăjitoru' o să vină să ne salveze!

— Şi la ţanc! a strigat Jaskier, alături de Angoulême şi de un grup de pelerini înspăimântaţi. Jaskier purta sub braţ lăuta şi tubul său de care nu se despărţea niciodată. Exact la ţanc! Ai un sentiment înnăscut al dramei, Geralt. Ar trebui să scrii piese de teatru!

Deodată a tăcut. Capul de Taur s-a îndreptat în şa, cu ochii scânteietori.

— Vicontele Julian?

— Baronul de Peyrac-Peyran?

Alţi doi cavaleri au apărut din spatele stejarilor. Unul, cu un coif de luptă, decorat cu o aripă întinsă de lebădă albă, ducea doi prizonieri cu arcanul. Al doilea cavaler rătăcitor, dar practic pregătea priponul şi încerca să găsească o creangă potrivită.

— Nici Privighetoare, nici Schirru, a spus Angoulême, care observase privirea vrăjitorului. Păcat!

— Păcat, e drept, a fost de acord Geralt. Dar să încercăm să îndreptăm. Jupâne cavaler…

Dar Cap de Taur, sau mai bine zis baronul de Peyrac-Peyran, nu i-a acordat nicio atenţie. Părea să aibă ochi doar pentru Jaskier.

— Pe onoarea mea! a spus el încet. Privirea nu mă înşală! Însuşi vicontele Julian în carne şi oase. Ah! Ce-o să se mai bucure jupâneasa principesă!

— Cine este acest viconte Julian? s-a interesat vrăjitorul.

— Eu sunt, a zis Jaskier cu jumătate de gură. Nu te băga, Geralt.

— Jupâneasa Anarietta va fi încântată, a repetat baronul de Peyrac-Peyran. Ha, pe onoarea mea! Vă ducem pe toţi la castelul Beauclair. Şi nicio scuză, viconte, să nu-mi audă urechile nicio scuză!

— Mulţi bandiţi au fugit, le-a spus Geralt glacial. Vă propun să-i prindem mai întâi. Apoi o să ne gândim cum o să ne petrecem cel mai bine această zi care a început atât de bine. Ce spui, jupâne baron?

— Pe onoarea mea, a răspunse Cap de Taur, nu mai putem face nimic. Nu mai putem da de urma criminalilor. S-au refugiat pe celălalt mal al pârâului şi nu putem pune niciun picior peste pârâu, nici măcar o copită. Această parte a pădurii Myrkvid este un sanctuar de neatins, în conformitate cu compactatele semnate cu druizii de către mărinimoasa jupâneasă principesă Anna Henrietta, care domneşte în Toussaint…

— Bandiţii au fugit acolo, la naiba! l-a întrerupt Geralt furios. O să ucidă oameni nevinovaţi în acel sanctuar de neatins! Şi vii să-mi povesteşti despre compactate…

— Ne-am dat cuvântul de cavaleri! După cum se vedea

treaba, pe scutul baronului de Peyrac-Peyran s-ar fi potrivit mai bine un cap de berbec decât un cap de taur. Nu-i voie! Compactatele! Niciun picior pe pământul druizilor!

— Cine n-are voie, n-are voie! a pufnit Angoulême, trăgând de căpăstru doi cai care aparţineau bandiţilor. Lasă gargara, vrăjitorule! Să mergem! Mai am nişte răfuieli cu Privighetoare. Cât despre tine, bag mâna-n foc că ai ceva de pus la punct cu semielfu'!

— Merg cu voi, a spus Milva. Să găsesc mai întâi o iapă.

— Şi eu, s-a fâstâcit Jaskier. Şi eu merg cu voi…

— O, nu, cum vine asta? a strigat baronul Cap de Taur. Pe onoarea mea, vicontele Julian o să meargă împreună cu noi la castelul Beauclair. Principesa nu ne-ar ierta, dacă nu i l-am duce. Pe voi nu vă opresc, sunteţi liberi să acţionaţi după planurile şi intenţiile voastre. În calitate de camarazi ai vicontelui Julian, preamărinimoasa jupânească Anarietta v-ar primi cu plăcere în castelul ei şi v-ar întâmpina cu demnitate, dar dacă îi dispreţuiţi ospitalitatea…

— Nu i-o dispreţuim! l-a întrerupt Geralt, ameninţând-o din priviri pe Angoulême, care făcea gesturi urâte în spatele baronului. Dimpotrivă. N-o să pierdem ocazia s-o salutăm pe principesă şi să-i plătim tributul care i se cuvine. Înainte de asta, însă, trebuie să facem ceea ce avem de făcut. Şi noi ne-am dat cuvântul, şi noi avem compactate de onorat. După ce terminăm, mergem imediat la castelul Beauclair. Negreşit. Fie şi numai pentru a ne asigura că nicio vătămare sau necinstire nu-i vor fi fost pricinuite prietenului nostru Jaskier, a adăugat emfatic. Adică, pfui, Julian!

— Pe onoarea mea! a izbucnit în râs baronul. Pe cuvântul meu că nicio vătămare sau necinstire nu-i vor fi fost pricinuite vicontelui! Pentru că am uitat să vă spun, viconte, că principele Rajmund a murit de apoplexie acum doi ani.

— Ha, ha! s-a luminat la faţă fulgerător Jaskier. Prin urmare, ducele a crăpat! Ei bine, ce veşti vesele şi bune! De fapt, vreau să spun, triste şi regretabile, câtă durere şi suferinţă… Să-i fie ţărâna uşoară… Dacă-i chiar aşa, conaşilor cavaleri, să mergem iute la Beauclair! Geralt,

Milva, Angoulême, ne vedem la castel!

Au traversat pârâul, şi-au condus caii prin pădure, printre stejari falnici şi ferigi uriaşe. Milva a dat lesne de urmele bandei de fugari. Au mers cât au putut de repede – Geralt era preocupat de soarta druizilor. Se temea că supravieţuitorii bandei, simţindu-se în siguranţă, se vor răzbuna pe druizi pentru pierderile grele provocate de cavalerii rătăcitori din Toussaint.

— Jaskier ştie să se descurce! a spus brusc Angoulême. Când ne-au înconjurat bărbaţii lui Privighetoare în baraca aceea, el mi-a mărturisit de ce se temea atât de mult în Toussaint.

— Mi-am dat seama, a replicat vrăjitorul. Pe de altă parte, nu ştiam că ţintea atât de sus. Jupâneasa principesă, ho, ho!

— Au fost câţiva ani frumoşi. În privinţa principelui Rajmund, cel care a mierlit-o, se jurase, pare-mi-se, că-i smulge inima poetului, i-o prăjeşte şi apoi i-o serveşte la cină principesei necredincioase, forţând-o s-o mănânce. Jaskier este norocos că n-a încăput pe mâinile principelui pe când era în viaţă. Şi noi avem noroc…

— Asta rămâne de văzut.

— Jaskier susţine că principesa Anarietta îl iubeşte la nebunie.

— Jaskier spune mereu aşa.

— Ciocu’ mic! a gâfâit Milva, trăgând frâiele calului şi întinzându-şi arcul.

Rătăcind în zigzag printre copaci, un bandit venea spre ei, cu capul descoperit, neînarmat, mergând orbeşte. Alerga, se poticnea, cădea, se ridica, alerga din nou. Şi ţipa. Răcnete înspăimântătoare, sfâşietoare.

— Ce-i…? s-a mirat Angoulême.

Milva şi-a întins arcul fără să spună un cuvânt. Dar nu a tras, a aşteptat să se apropie banditul, iar el, ca şi cum nu i-ar fi văzut, alerga ţintă spre ei. A alergat printre calul vrăjitorului şi cel al lui Angoulême. Ei i-au văzut faţa albă ca varul, schimonosită de spaimă, ochii bulbucaţi.

— Ce naiba?! a repetat Angoulême.

Uluită, Milva s-a clătinat, s-a întors în şa şi i-a trimis bărbatului fugar o săgeată în spate. Tâlharul a urlat şi s-a prăbuşit în ferigi.

Pământul s-a cutremurat. Din cel mai apropiat stejar căzeau ghinde.

— Mă întreb de ce fugea în halu' ăla, a spus Angoulême.

Pământul s-a cutremurat din nou. Tufişurile se frângeau, trosneau crengile rupte.

— Ce este? gâfâia Milva, stând în scăriţă.

— Ce este, vrăjitorule?

Geralt s-a uitat, a văzut şi a oftat adânc. A văzut şi Angoulême. Şi s-a albit la faţă.

— Oh, al naibii!

Calul Milvei a văzut şi el. Înnebunit de spaimă, s-a scuturat, s-a cabrat, aruncând-o pe săgetătoare jos din şa, apoi a fugit în pădure. Iapa vrăjitorului l-a urmat în goană fără a şovăi, spre marea nenorocire a lui Geralt, trecând pe sub o creangă joasă de stejar. Vrăjitorul a fost măturat din şa. Şocul şi durerea de genunchi erau gata-gata să-l facă să-şi piardă cunoştinţa.

Angoulême a reuşit să-şi controleze o vreme calul furios, dar în cele din urmă a aterizat şi ea pe pământ, iar calul ei a fugit, aproape călcând-o pe Milva, care încerca să se ridice.

Şi atunci au văzut de la ce li se trăgea. Şi imediat au înţeles panica animalelor.

Creatura părea un copac gigantic, un stejar secular, bifurcat, şi poate că era unul, dar un stejar foarte neobişnuit. În loc să fie înrădăcinat într-o poiană, înconjurat de frunze şi ghinde moarte, cu veveriţele ţopăind în jurul lui şi lăsându-şi excrementele pe crengile lui, acest stejar pornea brusc prin pădure, păşind cu rădăcinile sale uriaşe şi fluturându-şi ramurile în toate direcţiile. Trunchiul dolofan – sau torsul, am putea spune – avea un ochi de doi ţoli în diametru, iar gaura care se găsea în centrul său era probabil o gură, deoarece se deschidea şi se închidea bubuind precum uşile grele.

Deşi pământul se cutremura sub greutatea sa infernală, monstrul trecea peste râpe cu o agilitate uluitoare, păstrându-şi cu greu echilibrul. Şi nu mergea la întâmplare.

Înaintea ochilor lor, monstrul îşi flutura ramurile, îşi foşnea frunzele, îşi scutura rădăcinile şi, la fel de iscusit ca o barză care prinde o broască ascunsă prin iarbă, pescuia câte un bandit care se refugiase prin preajmă. Banditul, prins de crengi, rămânea suspendat, urlând de te umplea jalea. Geralt a văzut că monstrul avea deja trei bandiţi pe care probabil îi prinsese astfel. Şi un nilfgaardian.

— Fugiţi! a îngăimat vrăjitorul, încercând în zadar să se ridice. Avea senzaţia că cineva îi bătea ritmic cu ciocanul un cui înroşit în genunchi. Milva… Angoulême… Fugiţi…

— Nu te lăsăm!

Monstrul-stejar i-a auzit. Deplasându-se cu ajutorul rădăcinilor, s-a repezit în direcţia lor. Angoulême încerca din răsputeri să-l ridice pe Geralt, în timp ce rostea înjurături din cale-afară de dure. Mâinile Milvei tremurau, încercând să pună o săgeată în arc. Absolut fără rost.

— Fugiţi!

Era prea târziu. Monstrul-stejar era deja lângă ei. Paralizaţi de frică, îi vedeau acum prada foarte precis – cei patru bandiţi atârnaţi într-o împleticire de crengi. Doi erau în viaţă, mai scoteau câte un ţipăt răguşit şi-şi fluturau frenetic picioarele. Al treilea, fără îndoială, se stinsese, căci atârna nemişcat, neputincios. Evident, monstrul încerca să-şi prindă prizonierii în viaţă. Dar cu cel de-al patrulea bărbat nu reuşise, probabil din neatenţie l-a strâns prea tare, aşa cum o demonstrau ochii căscaţi ai victimei, limba umflată şi bărbia pătată de sânge şi de vomă.

În secunda următoare, Geralt, Milva şi Angoulême erau suspendaţi în aer, înconjuraţi de crengi, toate trosnind infernal.

— Pas, pas, pas! au auzit deodată o voce de jos, dinspre rădăcini. Pas, pas, Copăcel!

O tânără druidă într-o rochie albă, cu o coroniţă de flori pe cap, înainta în spatele monstrului-stejar şi îl mâna uşor cu o crenguţă plină de frunze.

— Nu-i răni, Copăcel! Nu-i strânge prea tare. Delicat. Pas, pas, pas!

— Nu suntem bandiţi, a gemut Geralt de sus, vorbind şi respirând greu, întrucât o creangă îi strângea pieptul. Spune-i să ne elibereze… Suntem nevinovaţi…

— Aşa spun toţi, a replicat druida alungând un fluture care îi dădea târcoale pe la ochi.

— Am făcut pipi, a gemut Angoulême. La naiba, am făcut pipi pe mine!

Milva a scos un geamăt firav, apoi capul i-a căzut pe piept. Geralt a înjurat. Nu putea face nimic altceva.

Mânat de druidă, monstrul-stejar alerga rapid prin pădure. Cei care nu-şi pierduseră cunoştinţa clănţăneau din dinţi în ritmul salturilor monstrului, creând un ecou care se răspândea printre copaci.

După un răstimp, s-au trezit într-o poiană mare. Geralt a observat un grup de druizi îmbrăcaţi în alb. Un al doilea monstru-stejar era lângă ei. Captura acestuia din urmă fusese mai slabă: doar trei bandiţi îi atârnau în ramuri, dintre care doar unul, probabil, mai era în viaţă.

— Criminali, bandiţi, oameni netrebnici! li s-a adresat unul dintre druizi, un bătrân sprijinit într-un toiag lung. Uitaţi-vă cu atenţie la pedeapsa care îi aşteaptă pe bandiţi şi pe oamenii nedemni în pădurea Myrkvid. Priviţi cu atenţie şi să nu uitaţi niciodată. După ce o să fiţi eliberaţi, să le spuneţi şi altora despre cele la care o să asistaţi într-o clipă. Ca avertizare!

În mijlocul poienii se afla o grămadă de buşteni şi de beţe, pe care era aşezată o cuşcă gigantică de răchită, în formă de păpuşă rudimentară, susţinută de stâlpi. Cuşca era plină de bărbaţi şi femei care urlau şi se zvârcoleau. Vrăjitorul a auzit clar orăcăitul răguşit al banditului Privighetoare. A văzut faţa albă ca varul şi schimonosită de panică a semielfului Schirru printre nuielele de răchită.

— Druizi! a strigat Geralt, concentrându-şi toată puterea în acel strigăt, pentru a fi auzit în vacarmul creat de prizonieri. Domniţă flaminică! Sunt vrăjitorul Geralt!

— Poftim? i s-a adresat din spate o femeie înaltă, slabă,

cu părul cenuşiu ca oţelul, lăsat pe spate, şi cu o coroniţă de vâsc pe frunte.

— Eu sunt Geralt… Vrăjitorul… Prietenul lui Emiel Regis…

— Repetă, căci nu am auzit.

— Geraaaaalt! Prietenul vampiiiiiirului!

— Aha! Aşa trebuia să spui de la început!

La un gest al druidei cu părul ca oţelul, monstrul-stejar i-a lăsat pe toţi jos. Fără prea multă delicateţe. Toţi au căzut, nimeni nu s-a putut ridica de unul singur. Milva era inconştientă, îi curgea sânge din nas. Geralt s-a ridicat anevoie, apoi a îngenuncheat lângă ea.

Flaminica cu părul de oţel s-a apropiat de ei, dregându-şi vocea. Avea o faţă uscăţivă, chiar descărnată, care te ducea cu gândul la ceva neplăcut, ca un craniu acoperit doar cu piele. Ochii săi albaştri ca albăstrelele erau blânzi şi amabili.

— Probabil are nişte coaste rupte, a observat ea, privind-o pe Milva. Dar o ajutăm imediat. Vindecătorii noştri o să aibă grijă de ea imediat. Regret ce s-a întâmplat. Dar de unde să ştiu cine eşti? Nu te-am invitat la Caed Myrkvid şi nu ţi-am dat consimţământul să intri în sanctuarul nostru. Emiel Regis o fi chezaş pentru tine, este adevărat, dar trebuie să ştii, vrăjitorule, că prezenţa unui ucigaş plătit de fiinţe vii în pădurea noastră…

— Voi pleca de aici fără întârziere, venerabilă flaminică, a asigurat-o Geralt. Numai să…

S-a oprit când a văzut druizii cu torţe aprinse, apropiindu-se de grămada de lemne şi de păpuşa din răchită, plină de prizonieri.

— Nu! a strigat el, strângându-şi pumnii. Staţi!

— Această cuşcă, a explicat flaminica de parcă nu l-ar fi auzit, avea iniţial rolul de a hrăni vânatul flămând iarna. Îl umpleam cu fân şi îl instalam în pădure. Dar când i-am prins pe aceşti netrebnici, mi-am amintit de calomniile şi de zvonurile neplăcute pe care le împânzeau oamenii despre noi. Bine, mi-am spus, o să aveţi baba voastră de răchită. Voi înşivă aţi inventat-o ca pe un coşmar terifiant! Ei bine, o să transform acest coşmar în realitate…

— Ordonă-le să aştepte, venerabilă flaminică, gâfâia vrăjitorul. N-o aprindeţi… Unul dintre aceşti bandiţi are informaţii importante pentru mine…

Flaminica şi-a încrucişat mâinile la piept. Ochii ei ca albăstrelele erau tot blânzi şi amabili.

— O, nu! a răspuns ea sec. Eu, personal, nu cred în instituţia martorului coroanei. Evitarea pedepsei este imorală.

— Staţi aşa! a strigat vrăjitorul. Nu daţi foc! Sta…

Flaminica a făcut un gest scurt cu mâna, iar monstrul-stejar, care rămăsese în apropiere, şi-a înfipt rădăcinile şi a pus o ramură pe umărul vrăjitorului. Geralt n-a avut de ales decât să se aşeze.

— Aprindeţi focul! a comandat flaminica. Îmi pare rău, vrăjitorule, dar nu se poate altfel. Noi, druizii, respectăm şi preţuim viaţa sub toate formele ei. Să-i lăsăm în viaţă pe criminali este pur şi simplu o prostie. Aşadar, să le dăm o lecţie de teroare. Nădăjduiesc să fie ultima.

Vreascurile au luat foc instantaneu, grămada a izbucnit în fum, apoi s-au aprins vâlvătăi. Urletele şi văicărelile care se înălţau din „baba de răchită” erau sinistre. Desigur, era imposibil, dar în mijlocul strigătelor şi al trosnetelor flăcărilor, Geralt credea că ar putea distinge ţipetele disperate ale lui Privighetoare şi strigătele ascuţite, pline de durere ale semielfului Schirru.

„Avea dreptate”, se gândea el. „Moartea nu este întotdeauna aceeaşi”.

Apoi, după un timp macabru de îndelungat, grămada de lemne şi „baba de răchită” au explodat într-un vuiet de flăcări furtunoase, căruia nimic nu-i putea rezista.

— Medalionu’ tău, Geralt! a exclamat Angoulême, stând lângă el.

— Poftim?! a strigat el, dregându-şi vocea, căci gâtul i se strângea. Ce-ai spus?

— Medalionu’ tău de argint cu lupu’. Era la Schirru. Acu’ l-ai pierdut pentru totdeauna. S-a topit în iadu’ ăla.

— Păcat, a spus el după o clipă, uitându-se la albăstrelele din ochii flaminicăi. Nu mai sunt vrăjitor. Am încetat să fiu.

Pe Thanedd, în Turnul Pescăruşului. În Brokilon. Pe podul peste Jaruga. În peştera de sub Gorgona. Şi aici în pădurea Myrkvid. Nu, nu mai sunt vrăjitor. Aşa că va trebui să învăţ să mă descurc fără medalionul de vrăjitor.

Regele şi-a iubit foarte mult soţia, pe regină, iar ea l-a iubit din toată inima. Aşa ceva nu se putea încheia decât tragic.

FLOURENS DELANNOY, *Basme şi snoave*

***Delannoy**, Flourens (1432-1510) – lingvist şi istoric. Născut la Vicovaro, secretar şi bibliotecar la curtea imperială între anii 1460-1475. Cercetător neobosit al legendelor şi poveştilor populare, autorul a numeroase tratate considerate monumente ale limbii şi literaturii de odinioară din regiunile de miazănoapte ale Imperiului. Printre cele mai importante lucrări ale sale, putem aminti:* Mituri şi legende ale noroadelor de la Miazănoapte, Poveşti şi legende, Surpriza sau Mitul Sângelui mai Vechi, Saga vrăjitorului, *precum şi* Vrăjitorul şi vrăjitoarea sau cercetări neobosite. *Din 1476 a fost profesor la Academia din Castell Graupian, unde a murit în 1510.*

EFFENBERG ŞI TALBOT, *Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul IV*

8

Vântul bătea dinspre mare, flutura pânzele, aducea o grindină fină, cu care te plesnea dureros peste faţă. Apa în Marele Canal era onctuoasă, încreţită de vânt, stropită cu picături de ploaie.

— Pe-aici, conaşule, daţi-mi voie! Barca vă aşteaptă.

Dijkstra a oftat adânc. Se săturase până peste cap să călătorească pe mare, era încântat de acele câteva momente în care simţea pietrele stabile ale cheiului de sub picioare şi îl apucau pandaliile la gândul că era nevoit să urce din nou în barca legănătoare. Dar ce era să facă? Lan Exeter, capitala de iarnă a Kovirului, se deosebea fundamental de alte capitale ale lumii. Călătorii care ajungeau pe mare în portul Lan Exeter coborau din barcă, făceau câţiva paşi pe chei şi reveneau imediat la bordul următoarei bărci, una zveltă, cu mai multe vâsle, cu arcul înalt şi cu pupa mult mai joasă. Lan Exeter fusese construit pe apă, la gura largă de vărsare a râului Tango. În loc de uliţe, oraşul avea canale şi toate deplasările se făceau cu barca.

Dijkstra s-a urcat în barcă, salutându-l pe trimisul redanian care îl aşteptase lângă debarcader. Barca s-a îndepărtat de chei, vâslele loveau simultan suprafaţa apei, luând viteză. Trimisul redanian tăcea.

„Trimis”, s-a gândit mecanic Dijkstra. „Oare de câţi ani avea Redania trimişi în Kovir? De cel puţin o sută douăzeci de ani. De o sută douăzeci de ani, Kovirul şi Povissul erau ţări străine pentru Redania. Şi nu a fost întotdeauna aşa.”

Pentru o perioadă lungă de timp, Redania a tratat regiunile situate în nord, dincolo de golful Praxede, ca pe propriile sale feude. Kovirul şi Povissul formau, aşa cum se spunea la curtea din Tretogor, apanajul giuvaerului coroanei. Nenumăraţii conducători care domneau acolo se numeau trojdeni, pentru că proveneau sau pretindeau că provin dintr-un strămoş comun, Trojden. Prinţul Trojden era fratele regelui Redaniei, Radowid I, cel care mai târziu a

fost numit Radowid cel Mare. Încă din tinereţe, prinţul Trojden era un individ scârbos şi libidinos. Te înspăimântai gândindu-te la cum va fi când se va mai dezvolta. Regele Radowid – care nu făcea excepţie în acest sens – îşi ura fratele ca pe ciumă. Aşa că, pentru a scăpa de el, pentru a-l ţine cât mai departe, l-a numit conte de Kovir. Iar mai departe de Kovir nu exista nimic.

Oficial, contele privilegiat Trojden era vasalul Redaniei, dar un vasal atipic, fără niciun tribut, fără nicio obligaţie feudală. Ei bine, nici măcar nu trebuia să depună vreun jurământ, era obligat doar să promită să nu facă niciun rău. Unii susţineau că lui Radowid i se făcuse pur şi simplu milă, conştient de faptul că „giuvaerul coroanei” kovirian nu-şi putea permite nici tributul, nici servitutea. Alţii susţineau că dimpotrivă, Radowid pur şi simplu nu voia să-l privească pe conte în ochi şi îl apuca groaza numai la simplul gând că fratele său mai mic ar putea veni la Tretogor în persoană cu bani sau ajutor militar. Ce a fost cu adevărat, nimeni nu ştia, dar orice ar fi fost, lucrurile aşa au rămas. La multă vreme după moartea lui Radowid I, legea promulgată pe vremea marelui rege era încă în vigoare în Redania. În primul rând, Kovirul era un teritoriu vasal, dar scutit de obligaţia de a plăti tribut şi de a sprijini armata. În al doilea rând, apanajul kovirian era un bun al mâinii moarte şi, ca atare, casa trojdenilor avea exclusivitate la succesiune. În al treilea rând, Tretogor nu intervenea în treburile casei trojdenilor. În al patrulea rând, membrii casei trojdenilor nu erau invitaţi la ceremoniile sărbătorilor naţionale. În al cincilea rând – nici cu altă ocazie.

De fapt, puţini oameni erau conştienţi de ceea ce se întâmplă în nord şi asta nici nu interesa pe nimeni. În Redania circulau fel de fel de zvonuri – în principal prin Kaedwen – despre conflictele dintre Kovir şi conducătorii nordici mai puţin puternici. Despre alianţe şi războaie cu Hengfors, Malleore, Creyden, Talgar şi alte state mici, cu nume mai greu de reţinut. Un stat îl cucerise şi anexase pe altul sau unul se legase de alt stat printr-o legătură dinastică, ori unul îl masacrase pe altul şi îi percepea tribut

– până la urmă, nu se mai înţelege nimic, cine, pe cine şi de ce.

Ştirile despre războaie şi bătălii atrăgeau întruna în nord o droaie de tâlhari, bătăuşi, aventurieri şi alte spirite neliniştite, lacome, în căutarea mijloacelor de trai. Atrăgeau indivizi din toată lumea, chiar şi din regiuni la fel de îndepărtate precum Cintra sau Rivia. Dar marea majoritate erau cetăţeni ai Redaniei şi Kaedwenului. Mai ales din Kaedwen, de unde porneau divizii întregi de cavalerie (umbla vorba că în fruntea uneia dintre aceste divizii se afla chiar faimoasa Aideen, fiica nelegitimă, rebelă a monarhului din Kaedwen). În Redania se vorbea chiar că la curtea lui Ard Carraigh încolţise ideea anexării ducatului nordic şi a detaşării acestuia de coroana redaniană. Unii chiar au început să strige sus şi tare că era necesară intervenţia armată.

Cu toate acestea, Tretogorul a anunţat răspicat că nu este interesat de nord. După cum au confirmat juriştii regali, se aplica principiul reciprocităţii: apanajul kovirian nu avea nicio obligaţie faţă de coroană, iar coroana nu trebuia să ajute Kovirul. Mai ales că statul nu ceruse niciodată ajutor.

Între timp, în urma războaielor purtate în nord, Kovirul şi Povissul au devenit din ce în ce mai puternice. Puţini erau informaţi însă la acea vreme. Cel mai evident semn al creşterii nordului era exportul din ce în ce mai activ. Timp de zeci de ani, se spunea că singurele resurse ale acestor meleaguri îndepărtate erau constituite din nisip şi apă de mare. Această glumă a încetat să fie amuzantă atunci când cuptoarele şi ocnele din nord practic monopolizaseră piaţa mondială a sticlei şi a sării.

Dar, deşi sute de oameni beau din pahare marcate cu semnul cuptoarelor din Kovir şi îşi sărau supa cu sare din Poviss, în conştiinţa populară, acestea rămăseseră extrem de îndepărtate, inaccesibile, aride şi ostile. Şi mai ales altfel.

În Redania şi Kaedwen, în locul expresiei „du-te naibii” se spunea: „du-te-n Poviss”. „Dacă nu-ţi place la mine”,

obişnuia să spună hangiul drumeţilor reticenţi, „pe-aici ţi-e drumul spre Kovir”. „Nu suntem în Kovir aici”, striga dascălul către şcolarii săi neliniştiţi. „Du-te s-o faci pe deşteptul în Poviss”, îi spunea un fermier fiului său, care critica agricultura străbună, prin defrişare şi prin ardere.

Drumul spre Kovir era deschis tuturor celor cărora nu le era pe plac ordinea strămoşească.

De-a lungul timpului, aceştia din urmă au început să pună la îndoială ce auziseră odinioară şi nu le-a trebuit mult ca să observe că, într-adevăr, nimic, absolut nimic, nu bloca drumurile către Kovir şi Poviss. Astfel, un al doilea val de emigranţi s-a îndreptat spre nord. Ca şi precedentul, era format din indivizi originali, nemulţumiţi, care căutau altceva. Dar de data aceasta nu erau din categoria celor supăraţi pe viaţă sau aventurieri. Sau cel puţin, nu numai.

Nordul atrăgea oameni de ştiinţă care credeau în teoriile lor, apreciate drept utopice şi absurde; tehnicieni şi constructori, convinşi că, în ciuda opiniei generale, era posibil să se construiască maşinile şi utilajele proiectate de acei oameni de ştiinţă; vrăjitori, pentru care folosirea magiei în înălţarea digurilor nu constituia un sacrilegiu; negustori gata să-şi asume riscuri în vederea creşterii profitului; fermieri convinşi că până şi cel mai puţin fertil sol poate fi propice culturii plantelor şi cel mai ostil climat poate favoriza creşterea animalelor.

Nordul atrăgea şi mineri, şi geologi, care vedeau aparenta austeritate a munţilor sălbatici şi a rocilor din Kovir ca pe un semn infailibil că subsolul lor conţine zăcăminte importante. Pentru că natura iubeşte echilibrul.

Şi aveau dreptate. Subsolul terenurilor din nord conţinea multe resurse.

Un sfert de secol mai târziu, Kovirul avea deschise tot atâtea mine câte erau în Redania, Aedirn şi Kaedwen la un loc. Doar Mahakamul se descurca mai bine decât Kovirul în domeniul minereului de fier, dar Kovirul trimitea metale în Mahakam pentru a realiza aliaje. Kovirul şi Povissul deţineau un sfert din producţia mondială de argint, nichel, plumb, staniu şi zinc; jumătate din producţia mondială de

cupru şi cupru autohton, trei sferturi din cea de mangan, crom, titan şi tungsten, întrucât multe metale apar doar în starea lor nativă: platină, ferroaurum, criobelit şi dymerit.

Şi mai mult de optzeci la sută din producţia mondială de aur.

Cu acest aur, Kovirul şi Povissul au importat alimentele care le lipseau, climatul dur al nordului nepermiţând creşterea tuturor culturilor, şi toate celelalte mărfuri pe care nu le produceau Kovirul şi Povissul. Nu pentru că nu erau în stare sau nu se pricepeau. Ci pentru că nu era profitabil. Orice meşter din Kovir sau Poviss, fiu sau nepot de imigrant venit în urmă cu câteva decenii cu bocceaua-n spate, câştiga acum de patru ori mai mult decât colegul său din Redania sau Temeria.

Kovirul făcea comerţ cu toată lumea şi voia să-şi extindă influenţa. Dar era imposibil.

Pe tronul Redaniei urcase Radowid al III-lea, strănepotul lui Radowid cel Mare. Noul rege nu moştenise doar numele de la strămoşul său, ci şi lăcomia şi viclenia acestuia. Poreclit Îndrăzneţul de către biografi şi hagiografi şi Roşcatul de toţi ceilalţi, a pus degetul pe ceea ce nimeni înaintea lui nu voise să evidenţieze. De ce Redania nu primea niciun ban din comerţul uriaş condus de Kovir? Era timpul ca vasalul Kovir să înceapă să-şi slujească suzeranul.

O mare oportunitate a apărut la scurt timp, odată cu demarcarea frontierei dintre Redania şi Aedirn: discordia purtată, ca de obicei, în valea Pontarului. Radowid al III-lea a hotărât să intervină militar şi a început să se pregătească în acest scop. A promulgat o taxă militară specială, numită „zeciuiala Pontarului”. Aceasta trebuia plătită de toţi supuşii coroanei şi de toţi vasalii. Inclusiv de apanajul kovirian. Roşcatul îşi freca mâinile: zece la sută din veniturile Kovirului nu era de lepădat!

Trimişii redanieni s-au dus până la Pont Vanis, despre care se spunea că este o cetate înconjurată de o palisadă de lemn. Când s-au întors, i-au dat Roşcatului câteva veşti surprinzătoare.

Pont Vanis nu era o simplă cetate înconjurată de o

palisadă de lemn. Era, de fapt, un oraş imens, capitala de vară a regatului Kovir, al cărui suveran, regele Gedovius, i-a trimis regelui Radowid, prin intermediul trimişilor, următorul răspuns:

„Regatul Kovirului nu este vasalul nimănui. Afirmaţiile şi pretenţiile Tretogorului sunt nefondate şi se bazează pe o scrisoare moartă, care nu a avut niciodată forţa legii. Regii Tretogorului nu au fost niciodată suzeranii conducătorilor din Kovir, pentru că aceştia din urmă – se poate lesne verifica în arhive – nu au plătit niciodată tribut Tretogorului, nu au îndeplinit niciodată obligaţii militare, nu au fost niciodată invitaţi la ceremoniile prilejuite de sărbătorile naţionale şi nici la alte ocazii.

Prin urmare, cu regret vă informez că eu, Gedovius, regele Kovirului, nu vă pot recunoaşte ca stăpân şi suzeran, cu atât mai puţin să vă plătesc zeciuiala. Şi nici vasalii Kovirului nu pot, întrucât sunt supuşi exclusiv autorităţii suzeranului."

Mesajul era clar: lăsaţi Tretogorul să-şi vadă de treburile sale, să nu-şi mai bage nasul unde nu-i fierbe oala – în Kovir, un regat independent.

O furie de nestăpânit l-a cuprins pe Roşcat. Kovirul s-a declarat regat independent? Străin? Bine, fie! De acum înainte, o să-l tratăm ca pe un domeniu străin.

Redania, precum şi Kaedwenul, şi Temeria, care se raliaseră Roşcatului, au adoptat măsuri de represalii împotriva Kovirului: taxe vamale usturătoare şi dreptul absolut de depozitare. Orice negustor kovirian care călătorea spre sud trebuia să-şi expună, vrând nevrând, toate mărfurile într-unul din târgurile din Redania şi să le vândă sau să le ia înapoi. Aceeaşi constrângere a fost impusă negustorilor din regiunile îndepărtate din sud, care se pregăteau să meargă în Kovir.

Pentru mărfurile pe care Kovirul le transporta pe mare, fără a trece prin porturile redaniene sau temeriene, Redania percepea taxe vamale demne de piraţi. Bărcile koviriene, e limpede, nu voiau să plătească; numai cele care nu se puteau strecura n-aveau încotro şi plăteau.

Acest joc de-a şoarecele şi pisica, început pe mare, a culminat într-o bună zi cu un incident. O patrulă redaniană încerca să aresteze un comerciant kovirian; au apărut două fregate koviriene, iar bricul de patrulare a luat foc. Au fost victime.

A fost picătura care a umplut paharul. Roşcatul Radowid a hotărât să-l înveţe minte pe vasalul neascultător. Armata redaniană, formată din patru mii de soldaţi, a forţat râul Braa, iar corpul de expediţie din Kaedwen a intrat în Caingom.

După o săptămână, două mii de supravieţuitori redanieni au forţat Braa prin altă parte, iar rămăşiţele amărâte ale kaedwenienilor s-au târât acasă prin pasurile şi trecătorile din Munţii Jariştei.

Însă n-a durat mult şi s-a ivit un alt obiectiv – aurul din munţii nordului. Armata permanentă a Kovirului era formată din douăzeci şi cinci de mii de condotieri iscusiţi în lupte şi tâlhării, aduşi din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, care credeau necondiţionat în coroana Kovirului graţie remuneraţiei din cale-afară de generoase şi a pensiei garantate prin contract. Erau dispuşi oricând să-şi asume orice risc pentru a primi bonusul foarte generos plătit pentru fiecare bătălie câştigată. Aceşti soldaţi bogaţi erau însă conduşi de comandanţi experimentaţi, capabili şi acum foarte bogaţi, pe care Roşcatul şi regele Benda din Kaedwen îi cunoşteau foarte bine – erau aceiaşi care până nu de mult slujiseră în armatele lor, apoi s-au retras în rezervă pe neaşteptate pentru a pleca în străinătate.

Roşcatul nu era prost şi ştia să înveţe din greşeli. I-a temperat pe generalii agitaţi, care cereau o cruciadă, şi nu şi-a plecat urechea la cererea comercianţilor care doreau o blocadă a foamei. L-a potolit pe Benda din Kaedwen, însetat de sânge şi răzbunare pentru distrugerea unităţii sale de elită. Roşcatul a iniţiat negocierile. Nu l-a descurajat nici măcar umilinţa, pastila amară pe care o înghiţise. Kovirul a acceptat să negocieze, dar la el acasă, în Lan Exeter. Se ducea profetul la munte.

„Aşa că au plecat spre Lan Exeter ca nişte protestatari”,

se gândea Dijkstra, înfăşurându-se în manta. „Ca nişte milogi. Exact ca mine astăzi.”

Escadronul redanian a navigat până în golful Praxedes şi s-a îndreptat spre coasta Kovirului. De pe puntea navei amiral „Alata”, Roşcatul Radowid, Benda din Kaedwen şi ierarhul Novigradului, care îi însoţea în calitate de mediator, se uitau uluiţi la digul care avansa în mare, pe care se înălţau zidurile şi bastioanele falnice ale cetăţii, ce păzeau accesul în oraşul Pont Vanis. Navigând în continuare spre nord, de la Pont Vanis spre gura de vărsare a râului Tango, regii au văzut porturi lângă porturi, şantiere navale lângă şantiere navale, debarcadere lângă debarcadere. Au văzut pădurea de catarge şi o mare de pânze albe, încât ajunseseră să-i usture ochii privindu-le. După cum puteau vedea, Kovirul avea deja pregătit antidotul pentru blocade, cruciade şi războaie vamale. Kovir era, de departe, gata să conducă mările.

„Alata” a intrat în estuarul larg al Tangoului şi şi-a aruncat ancora în fălcile de piatră ale anteportului. Dar, spre surprinderea lor, îi aştepta o altă călătorie pe apă. Lan Exeter nu avea uliţe, ci canale. Printre acestea se afla şi artera principală şi axa metropolei, Canalul Mare, care ducea din port direct la reşedinţa regală, înaltele feţe regale au fost transferate într-o galeră decorată cu ghirlande aurii şi stacojii şi cu o stemă, pe care Roşcatul şi Benda au recunoscut cu uimire vulturul redanian şi unicornul kaedwenian.

Navigând de-a lungul Marelui Canal, regii şi anturajul lor priveau în jur, în linişte. De fapt, trebuie spus că amuţiseră. Se înşelaseră crezând că ştiu ce înseamnă belşugul şi bogăţia, că nu mai pot fi surprinşi de manifestările abundenţei şi de nicio demonstraţie de lux.

Navigau de-a lungul Marelui Canal, trecând pe lângă impresionanta clădire a Amiralităţii şi pe lângă sediul Breslei Negustorilor. Navigau de-a lungul promenadelor, inundate de culoare şi înţesate de oameni bine îmbrăcaţi. Navigau între un rând de palate ale magnaţilor locali şi altul de case negustoreşti, reflectate în apa canalului într-un

curcubeu de faţade somptuoase, dar extrem de înguste. În Lan Exeter, impozitul se plătea în funcţie de mărimea faţadei – cu cât faţada era mai lată, cu atât impozitul era mai mare.

Singura clădire cu o faţadă impunătoare era reşedinţa regală de iarnă, Palatul Ensenada. Pe scările care coborau până la canal aştepta comitetul de primire şi cuplul regal: Gedovius, conducătorul Kovirului, şi soţia sa Gemma. Cuplul i-a întâmpinat pe invitaţi curtenitor, politicos… şi neobişnuit. „Dragă unchiule”, i s-a adresat Gedovius lui Radowid. „Dragă bunicule”, i-a zâmbit Gemma lui Benda. La urma urmei, Gedovius era un trojden. Gemma şi familia ei, după cum s-a adeverit, se trăgeau din rebela Aideen, care evadase din Kaedwen, prin venele căreia curgea sângele regilor din Ard Carraigh.

Înrudirea dovedită a îmbunătăţit starea de spirit şi a trezit simpatia, dar nu a ajutat negocierile cu nimic. De fapt, ceea ce a urmat nu a fost o negociere. „Copiii” au spus pe scurt ce doreau. „Bunicii” au ascultat. Şi au semnat pentru posteritate un document numit Primul Tratat Exeterian. Pentru a se distinge de cele semnate ulterior, a fost numit şi după primele cuvinte ale preambulului său: *Mare Liberum Apertum.*

Marea este liberă şi deschisă. Comerţul este liber. Profitul este sacru. Iubeşte negoţul şi profitul semenului ca pe ale tale. Obstrucţionarea negoţului şi a profitului cuiva înseamnă încălcarea legilor naturii. Kovirul nu este vasalul nimănui. Este un regat independent, autonom şi neutru.

Părea că Gedovius şi Gemma n-ar fi dispuşi – nici măcar din motive de politeţe – să facă vreo concesie, nici măcar cea mai mică, pentru a salva onoarea lui Radowid şi a lui Benda. Dar au făcut-o. Au fost de acord ca Radowid Roşcatul să folosească pe viaţă titlul de rege al Kovirului şi Povissului în documentele oficiale şi ca Benda să folosească pe viaţă titlul de rege peste Caingom şi Malleore.

Evident, sub rezerva de *non preiudicando.*

Gedovius şi Gemma au domnit timp de douăzeci şi cinci de ani. Ramura regală a trojdenilor s-a stins cu fiul lor,

Gerard. Apoi Esteril Thyssen a urcat pe tronul Kovirului. Fondatorul casei Thyssenizilor.

La puţin timp, uniţi prin legături de sânge cu toate celelalte dinastii ale lumii, regii Kovirului au început să urmeze în mod scrupulos Tratatele Exeterului. Nu s-au amestecat niciodată în treburile vecinilor. Nu au ridicat niciodată problema succesiunii străine – cu toate că de multe ori, în anumite turbulenţe istorice, regele sau prinţul Kovirului aveau toate motivele să fie consideraţi succesorii legali ai tronului Redaniei, Aedirnului, Kaedwenului, Cidarisului, al Verdenului sau chiar al Riviei.

Niciodată puternicul Kovir nu a încercat să anexeze sau să cucerească vreun teritoriu, nu a trimis fregate de luptă înzestrate cu catapulte şi proiectile în apele teritoriale ale altui stat. Nu a uzurpat niciodată privilegiul „guvernării peste valuri”. Kovirul s-a mulţumit cu *Mare Liberum Apertum,* o mare liberă şi deschisă comerţului. Kovirul a statornicit sfinţenia negoţului şi a profitului.

Şi neutralitatea absolută, de neclintit.

Dijkstra şi-a ridicat gulerul de castor, protejându-şi gâtul de vânt şi de picăturile de ploaie care cădeau. Privea în jur îngândurat. Apa din Canalul Mare părea neagră. În beznă şi în negură, până şi glorioasa clădire a Amiralităţii, mândria Lan Exeterului, semăna cu o baracă. Chiar şi casele negustorilor îşi pierdeau splendoarea obişnuită, iar faţadele lor înguste păreau mai înguste decât în mod normal. „Şi poate chiar sunt, la naiba, mai înguste”, se gândea Dijkstra, „dacă regele Esterad o fi mărit impozitele, proprietarii lacomi le-or fi îngustat.”

— De mult aveţi vremea asta aşa de mohorâtă, Excelenţă? a întrebat într-o doară, ca să rupă tăcerea enervantă.

— De la mijlocul lui septembrie, conte, i-a răspuns trimisul. De la luna plină. Pare că vom avea o iarnă timpurie. În Talgar a căzut deja prima zăpadă.

— Am crezut, a spus Dijkstra, că zăpada nu se topeşte niciodată în Talgar.

Trimisul l-a privit ca şi cum ar fi vrut să se asigure că este

o glumă, nu o ignoranţă.

— În Talgar, a continuat în spirit de glumă, iarna începe în septembrie şi se termină în mai. Celelalte anotimpuri sunt primăvara şi toamna. Mai este şi vara… de obicei cade în prima marţi după luna nouă a lunii august. Şi durează până miercuri dimineaţă.

Dijkstra nu a râs.

— Dar chiar şi acolo, s-a posomorât trimisul, să vezi zăpadă la sfârşitul lunii octombrie este un eveniment.

Trimisul, ca majoritatea aristocraţiei redaniene de altfel, îl ura pe Dijkstra. Trata cu dispreţ obligaţia de a-l găzdui şi de a se ocupa de spionul-şef, iar faptul că Consiliul de Regenţă i-a dat responsabilitatea negocierilor cu Kovirul lui Dijkstra, şi nu lui, îl considera ca pe o insultă de moarte. Îl irita la culme faptul că el, De Ruyter, din cea mai cunoscută ramură a familiei De Ruyter, grofi de nouă generaţii, trebuia să i se adreseze cu apelativul „conte” acestui parvenit cu origini dubioase. Dar, ca diplomat cu experienţă, îşi disimula cu iscusinţă resentimentele.

Vâslele se ridicau şi cădeau ritmic, barca aluneca pe canal. Tocmai treceau pe lângă un palat micuţ, dar foarte elegant al culturii şi artelor.

— Mergem la Ensenada?

— Da, conte, a confirmat trimisul. Ministrul Afacerilor Externe a insistat să vă vadă imediat ce ajungeţi, motiv pentru care vă duc direct la Ensenada. Diseară o să trimit o barcă la palat, pentru că aş vrea să vă invit la cină…

— Excelenţă, te rog să mă ierţi, l-a întrerupt Dijkstra, dar îndatoririle mele nu-mi permit să accept. Am multe de făcut şi nu prea am timp, trebuie să le rezolv în detrimentul plăcerii. O să cinăm altă dată. În perioade mai fericite, mai paşnice.

Trimisul s-a înclinat şi a oftat uşurat.

A ajuns în Ensenada prin intrarea din spate. De care era foarte fericit. O scară impresionantă, dar al naibii de lungă, din marmură albă ducea de la Canalul Mare până la intrarea principală a reşedinţei regale de iarnă, sub un fronton magnific, susţinut de coloane zvelte. Scările care

duceau la una dintre numeroasele intrări din spate erau incomparabil mai puţin impresionante, dar şi mult mai uşor de parcurs. În ciuda acestui fapt, Dijkstra, în timp ce mergea, îşi muşca buzele şi înjura în barbă, astfel încât să nu-l poată auzi paznicii care îl escortau, lacheii şi majordomul.

În interiorul palatului îl aşteptau alte scări şi altă urcare. Dijkstra a înjurat din nou încet. Probabil că umiditatea, frigul şi disconfortul din barcă îi readuceau în piciorul cu glezna ruptă şi vindecată prin magie durerea sâcâitoare, care îi strângea inima. Şi îi aducea şi o amintire neplăcută. Dijkstra strângea din dinţi. Ştia că vrăjitorul, care era vinovat de suferinţa sa, îşi rupsese oasele. Spera din toată inima ca şi vrăjitorul să fie sfâşiat de durere cât mai mult şi cât mai tare.

Afară se lăsase noaptea, coridoarele Ensenadei erau întunecate. Dar calea pe care Dijkstra o urma, ghidat de majordomul tăcut, era totuşi luminată de un şir de lachei ce ţineau sfeşnice. Şi, în faţa uşii sălii în care a fost condus de majordom, stăteau încordaţi şi ţepeni gardieni cu halebarde, de parcă ar fi avut halebarde înfipte în fund. Aici erau mai mulţi lachei cu sfeşnice – era atâta lumină, de te usturau ochii. Dijkstra a fost oarecum surprins de pompa cu care a fost întâmpinat.

A intrat în sală şi a încetat imediat să mai fie surprins. S-a înclinat adânc.

— Bine ai venit la noi, Dijkstra! i-a spus Esterad Thyssen, regele Kovirului, Povissului, Narokului, Velhadului şi Talgarului. Nu sta în prag, hai mai aproape! Lasă eticheta deoparte, nu-i o audienţă oficială.

— Cea mai strălucitoare domniţă.

Soţia lui Esterad, regina Zuleyka, cu o uşoară înclinare distrasă, i-a răspuns reverenţei respectuoase a lui Dijkstra fără să-şi întrerupă croşetatul.

În afară de cuplul regal, în sala uriaşă nu mai era niciun suflet viu.

— Aşa este. Esterad i-a observat privirea iscoditoare. O să discutăm în patru, iertare, şase ochi. Ceva îmi spune că

e mai bine aşa.

Dijkstra s-a aşezat pe fotoliul din faţa lui Esterad. Regele avea pe umeri o mantie purpurie, garnisită cu hermină, şi un *chapeau* de catifea, asortat cu mantia. Ca toţi cei din clanul Thyssenid, era înalt, bine făcut şi mortal de frumos. Arăta întotdeauna robust şi sănătos, ca un marinar care tocmai s-a întors de pe mare – chiar se simţea apa mării şi vântul rece, sărat. Ca în cazul tuturor thyssenizilor, vârsta exactă a regelui era dificil de determinat. Privindu-i părul, tenul şi mâinile – cele mai grăitoare zone legate de vârstă –, ai fi putut să-i dai lui Esterad patruzeci şi cinci de ani. Dijkstra ştia că regele avea cincizeci şi şase.

— Zuleyka, a rostit regele aplecându-se spre soţia sa. Uită-te la el. Dacă n-ai fi ştiut că este spion, ai fi crezut?

Regina Zuleyka nu era înaltă, mai degrabă scundă şi simpatic de urâţică. Se îmbrăca într-un mod destul de tipic pentru femeile neatractive, alegând elemente vestimentare care o îmbătrâneau teribil, astfel încât te întrebai dacă nu cumva e bunica ta. Zuleyka obţinea acest efect prin purtarea rochiilor lejere, fără nicio croială şi în tonuri de gri şi maro. Pe cap avea o bonetă pe care părea că o moştenise de la o străbunică. Nu era machiată şi nu purta nicio bijuterie.

— Cartea Bună, a spus ea cu glas drăgălaş, ne învaţă să nu ne repezim să ne judecăm aproapele. Pentru că şi noi o să fim judecaţi într-o bună zi. Şi de bună seamă nu pentru aspectul nostru.

Esterad Thyssen îşi învăluia soţia într-o privire plină de tandreţe. Se ştia că el o iubea nespus, cu o dragoste care timp de douăzeci şi nouă de ani de căsătorie nu se diminuase, ci dimpotrivă, ardea tot mai tare şi mai luminos. Se vorbea că Esterad nu o trădase niciodată pe Zuleyka. Dijkstra nu crezuse cu adevărat în ceva atât de incredibil, dar încercase de trei ori să-i strecoare în aşternuturi nişte agente foarte frumoase, eficiente, candidate la favorite, surse nemaipomenite de informaţii. Nu ieşise nimic din asta.

— Nu-mi place să mă învârt în jurul cozii, a spus regele,

de aceea îţi spun din capul locului, Dijkstra, de ce am decis să vorbesc cu tine personal. Există mai multe motive. În primul rând, ştiu că nu te dai în lături de la mită. De fapt, am încredere absolută în funcţionarii mei, dar de ce să-i supun la încercări, să-i duc în ispită? Ce mită ai de gând să-i propui ministrului de externe?

— O mie de coroane novigradiene, i-a răspuns spionul fără să clipească. Dacă aş negocia, aş ajunge la o mie cinci sute.

— Uite de-aia îmi place de tine! i-a declarat Esterad Thyssen după o clipă de tăcere. Eşti un nemernic nenorocit. Îmi aminteşti de tinereţea mea. Te privesc şi mă văd pe mine la vârsta asta.

Dijkstra i-a mulţumit cu o plecăciune. Era doar cu opt ani mai tânăr decât regele. Era convins că Esterad ştia exact asta.

— Eşti un nemernic nenorocit, a repetat regele, încruntându-se. Dar un nenorocit decent şi cinstit. Ceea ce este un lucru rar în aceste vremuri blestemate.

Dijkstra s-a înclinat din nou.

— Vezi, a continuat Esterad, în fiecare ţară poţi întâlni oameni care sunt fanatici, adepţi ai ideii de ordine socială. Dedicaţi trup şi suflet acestei idei, sunt gata să facă orice pentru a o apăra. Inclusiv infracţiuni, pentru că scopul justifică mijloacele şi schimbă sensul termenilor. Nu ucid, salvează ordinul. Nu torturează, nu şantajează: asigură raţiunea statului şi luptă pentru ordine. Viaţa individului, dacă individul încalcă dogma ordinii consacrate, nu face doi bani, nu merită nici cea mai mică consideraţie. Aceşti oameni uită că societatea pe care o servesc este formată exact din aceşti indivizi. Astfel de oameni au aşa-numita „perspectivă largă”... şi o astfel de perspectivă este cea mai sigură modalitate de a nu vedea alţi oameni.

— Nicodim de Boot, Dijkstra nu s-a putut abţine.

— Pe-aproape, dar greşit, a zâmbit regele Kovirului, scoţându-şi la iveală dinţii albi de alabastru. Era Vysogota din Corvo. Mai puţin cunoscut, dar un bun etician şi filosof şi el. Citeşte-l, ţi-l recomand. Poate mai aveţi câteva cărţi,

poate nu le-aţi ars pe toate? Să revenim la oile noastre. Tu, Dijkstra, fără niciun scrupul foloseşti intriga, luarea de mită, şantajul şi tortura. Fără să clipeşti, condamni pe cineva la moarte sau pui la cale un asasinat. Faptul că faci totul pentru împărăţia pe care o slujeşti cu credinţă nu te scuză şi nici nu te face mai plăcut în ochii mei. Deloc. Ştii bine asta.

Spionul a dat din cap în semn că ştia.

— Totuşi, a continuat Esterad, tu eşti, cum spuneam, un netrebnic nenorocit, cinstit. Şi de aceea îmi placi şi te respect, de aceea ţi-am oferit o audienţă privată. Pentru că tu, Dijkstra, în ciuda milioanelor de oportunităţi care ţi-au ieşit în cale, n-ai făcut niciodată nimic pentru viaţa ta particulară şi nici n-ai furat din vistieria statului. Nici măcar o para chioară. Zuleyka, uite! S-a înroşit sau mi se pare?

Regina şi-a ridicat privirea de la lucrul ei.

— „După modestia lor o să le cunoaşteţi integritatea”, a citat ea un pasaj din Cartea Bună, deşi ar fi trebuit să vadă că pe chipul spionului nu apăruse nicio urmă de îmbujorare.

— Bine, a spus Esterad. Să trecem la fapte. E timpul să trecem la treburile de stat. El, Zuleyka, a traversat marea mânat de datoria patriotică. Redania, patria sa, este în primejdie. După moartea tragică a regelui Vizimir, haosul domneşte acolo. Redania este condusă de o clică de aristocraţi tâmpiţi, numiţi, chipurile, Consiliul de Regenţă. Această clică, Zuleyka mea, n-o să facă nimic pentru Redania. În faţa ameninţării, o să dea bir cu fugiţii ca să-şi salveze pielea sau o să-i lângă ciubotele cu perle împăratului nilfgaardian. Această clică îl dispreţuieşte pe Dijkstra pentru că este un spion, un criminal, un îngâmfat şi un zeflemist. Dar iată că Dijkstra a traversat marea pentru a salva Redania. Demonstrând astfel cui îi pasă cu adevărat de Redania.

Esterad Thyssen tăcea, ofta, obosit de vorbărie, şi şi-a aranjat *chapeau*-ul care îi alunecase uşor pe nas.

— Ei, Dijkstra, a continuat el. De ce suferă regatul tău? În afară de lipsa banilor, desigur?

— În afară de lipsa banilor, chipul spionului era ca stânca,

toată lumea-i sănătoasă, mulţumesc.

— Aha, a dat din cap regele. *Chapeau*-ul i-a alunecat iar şi a trebuit să şi-l aranjeze din nou. Aha. Înţeleg. Înţeleg, a continuat el. Şi aplaud ideea. Când ai bani, poţi să-ţi cumperi medicamente pentru orice boală. Totul e să ai bani. Voi nu aveţi. Dacă i-aţi fi avut, tu n-ai fi fost aici. Am înţeles corect?

— Perfect.

— De cât aveţi nevoie, de curiozitate?

— Puţin. Un milion de bizanţi.

— Puţin? Esterad Thyssen şi-a apucat cu un gest emfatic *chapeau*-ul cu ambele mâini. Asta înseamnă puţin? Vai, vai!

— Pentru Maiestatea Voastră, s-a fâstâcit spionul, această sumă este un fleac…

— Un fleac? Regele şi-a aruncat *chapeau*-ul, ridicându-şi mâinile spre tavan. Vai, vai! Un milion de bizanţi e un fleac – auzi Zuleyka ce îndrugă? Îţi dai seama, Dijkstra, că a avea un milion şi a nu avea un milion, în total înseamnă două milioane? Înţeleg că tu şi Filippa Eilhart căutaţi cu orice preţ o soluţie care să vă apere de Nilfgaard, dar ce aveţi de gând? Să cumpăraţi tot Nilfgaardul sau ce?

Dijkstra nu i-a răspuns. Zuleyka croşeta cu obstinaţie. Esterad s-a prefăcut că admiră pentru o clipă nimfele goale de pe plafon.

— Hai încoace! a spus ridicându-se brusc şi făcându-i un semn din cap spionului.

Au ajuns în faţa unui tablou imens, care îl înfăţişa pe regele Gedovius pe un cal sur, cu un sceptru în mână, indicând armatei ceva ce nu se vedea pe pânză, probabil o anumită direcţie. Esterad a scos din buzunar o baghetă aurită şi a atins rama cu ea, rostind o vrajă. Gedovius şi calul sur au dispărut, lăsând loc unei hărţi în relief a lumii cunoscute. Regele a atins cu bagheta butonul argintiu din colţul hărţii şi a mărit imaginea la zona din Valea Jarugăi şi a celor Patru Regate.

— Albastrul este Nilfgaardul, a explicat el. Roşul sunteţi voi. Unde te zgâieşti? Uite aici!

Dijkstra şi-a luat privirea de la alte tablouri, în principal

peisaje şi acţiuni maritime. Se întreba care dintre ele era camuflarea magică pentru o altă hartă vestită, cea care înfăţişa serviciile de informaţii comerciale şi militare ale Kovirului, întreaga reţea de informatori mituiţi şi oameni şantajabili, confidenţi, contacte operaţionale, diversionişti, mercenari, agenţi „adormiţi” şi rezidenţi activi. Ştia că există o astfel de hartă şi încerca de mult timp, fără succes, să o găsească.

— Roşul sunteţi voi, a repetat Esterad Thyssen. Cam nasol, nu?

„Nasol”, a recunoscut în gând Dijkstra. În ultima vreme studiase multe hărţi strategice, dar acum, pe harta în relief a lui Esterad, situaţia părea şi mai gravă. Pătrăţelele albastre luau forma unor fălci sinistre de dragon, gata să înşface în orice moment şi să zdrobească cu colţii sărmanele pătrăţele roşii.

Esterad Thyssen s-a uitat în jur după ceva care i-ar fi putut servi drept indicator pe hartă şi, în cele din urmă, a scos o spadă decorativă din panoplia cea mai apropiată.

— Nilfgaardul, şi-a început el prelegerea, arătând cu spada când era nevoie, a atacat Lyria şi Aedirnul, invocând drept *casus belli* un atac asupra fortului de frontieră Glevitzingen. Nu voi întreba cine a atacat cu adevărat Glevitzingen şi în ce anume era deghizat. De asemenea, consider că n-are niciun rost să întreb cu câte zile sau ore acţiunea armată a lui Emhyr le-a precedat pe cele similare din Aedirn şi Temeria. Las asta în seama istoricilor. Mă interesează mai mult situaţia de astăzi şi ce va fi mâine. În momentul de faţă, Nilfgaardul se află în Dol Angra şi Aedirn, protejat de o zonă-tampon sub forma unui dominion elfesc în Dol Blathanna, care se învecinează cu acea parte din Aedirn pe care regele Henselt din Kaedwen, la figurat vorbind, i-a smuls-o din dinţi lui Emhyr ca s-o devoreze singur.

Dijkstra nu a comentat.

— De asemenea, las evaluarea morală a acţiunii regelui Henselt în seama istoricilor, a spus Esterad. Dar este suficientă o privire pe hartă pentru a vedea că, odată cu

anexarea Marchiei de Nord, Henselt i-a blocat calea lui Emhyr spre Valea Pontarului. I-a asigurat flancul Temeriei. Şi, de asemenea, al vostru, al redanienilor. Ar trebui să-i mulţumiţi.

— I-am mulţumit, a murmurat Dijkstra. Dar în şoaptă. În Tretogor îl găzduim pe regele Demavend din Aedirn. Iar Demawend are o evaluare morală destul de precisă a faptelor lui Henselt. O exprima în cuvinte scurte, dar răsunătoare.

— Îmi închipui, a dat din cap regele Kovirului. Să lăsăm asta deocamdată şi să aruncăm o privire spre sud, spre râul Jaruga. Atacând în Dol Angra, Emhyr şi-a asigurat simultan un flanc, semnând un pact separatist cu Foltest din Temeria. Dar imediat după încheierea războiului din Aedirn, împăratul a încălcat pactul şi a atacat pe nepusă masă Brugge-ul şi Soddenul. Prin negocierile sale laşe, Foltest a câştigat două săptămâni de pace. Mai exact: şaisprezece zile. Şi astăzi suntem în douăzeci şi şase octombrie.

— Aşa-i.

— Iar în douăzeci şi şase octombrie, situaţia este următoarea: Brugge şi Sodden ocupate; cetăţile Razwan şi Mayena au căzut; armata Temeriei bătută în bătălia de la Maribor, împinsă spre nord; Mariborul asediat. Azi-dimineaţă încă mai rezista. Dar acum e seară, e târziu, Dijkstra.

— Mariborul rezistă. Nilfgaardienii nici n-au reuşit să-l încercuiască în întregime.

— Este adevărat. Au ajuns prea departe, au extins prea mult liniile de aprovizionare, lăsându-şi descoperite flancurile într-un mod periculos. Înainte de venirea iernii o să înceteze asediul, o să se retragă pe lângă Jaruga, o să scurteze frontul. Dar ce-o să fie la primăvara, Dijkstra? Ce-o să se întâmple când o să iasă iarba de sub zăpadă? Vino mai aproape! Uită-te pe hartă!

Dijkstra se uita.

— Uită-te pe hartă, a repetat regele. O să-ţi spun ce-o să facă la primăvară Emhyr var Emreis.

— La primăvară o să înceapă o ofensivă la o scară nemaiîntâlnită, a spus Carthia van Canten, aranjându-şi buclele aurii în faţa oglinzii. O, ştiu că aceste informaţii nu sunt foarte senzaţionale în sine, dar la fiecare fântână municipală, femeile povestesc despre ofensiva de primăvară în timp ce-şi spală rufele.

Assire var Anahid era deosebit de iritată şi nerăbdătoare în acea zi. Cu toate acestea, s-a abţinut şi nu a întrebat-o de ce s-a ostenit să-i împuie capul cu informaţii atât de banale. Dar o cunoştea pe Cantarella. Dacă Cantarella începea să vorbească despre ceva, avea motive întemeiate. Şi obişnuia să-şi încheie declaraţiile cu concluzii.

— Eu, totuşi, ştiu puţin mai mult decât bârfa din mahala, a spus Cantarella. Vattier mi-a spus totul, mi-a povestit toată discuţia cu împăratul. Mi-a adus şi un teanc de hărţi. Când a adormit, m-am uitat peste ele… Să continui?

— Da, fără doar şi poate, a mijit ochii Assire. Te rog, draga mea!

— Direcţia atacului principal este, de bună seamă, Temeria. Limita râului Pontar, linia Novigrad – Wyzima – Ellander. O să atace un grup al armatei „Centru”, sub comanda lui Menno Coehoorn. Flancul o să fie protejat de un grup al armatei „Est”, care va ataca de la Aedirn până în Valea Pontarului şi Kaedwen…

— În Kaedwen? a ridicat Assire din sprânceană. Oare acesta să fie sfârşitul prieteniei fragile legate atunci când au împărţit prada?

— Kaedwenul ameninţă flancul drept, a spus Carthia van Canten şi şi-a strâns uşor buzele. Guriţa ei de păpuşă era într-un contrast teribil cu înţelepciunea strategică expusă. Atacul are caracter preventiv. Diferite detaşamente ale grupării armatei „Est” o să blocheze armata regelui Henselt şi o să-i scoată din cap dorinţa de a-i oferi ajutor Temeriei. În vest, a reluat blonda, va ataca un grup operaţional special, „Verden”, cu sarcina de a neutraliza Cidarisul şi de a închide strâns blocada Novigradului, Gors Velenului şi Wyzimei. Statul-major are în vedere necesitatea asediului celor trei cetăţi.

— Nu ai menţionat numele comandanţilor celor două grupuri de armată.

— Grupul „Est”, Ardal aep Dahy, a zâmbit uşor Cantarella. Grupul „Verden”, Joachim de Wett.

Assire a ridicat din sprâncene.

— Interesant! a spus ea. Doi principi insultaţi prin eliminarea fiicelor lor din planurile de căsătorie ale lui Emhyr. Împăratul nostru este fie foarte naiv, fie foarte viclean.

— Dacă Emhyr ştie ceva despre complotul principilor, a spus Cantarella, n-a aflat de la Vattier. Vattier nu i-a spus nimic.

— Continuă.

— Ofensiva o să ia proporţii care nu s-au mai pomenit până acum. În total, dacă punem la socoteală trupele de linie, rezerviştii, serviciile auxiliare şi ariergarda, vor participa la operaţiune peste trei sute de mii de oameni. Şi elfi, de bună seamă.

— Data începerii?

— Nu s-a stabilit. Problema majoră este aprovizionarea, aprovizionare care depinde de starea drumurilor şi nimeni nu este în stare să prezică sfârşitul iernii.

— Despre ce a mai vorbit Vattier?

— S-a plâns, sărmanul, i-au scânteiat dinţii Cantarellei. Împăratul l-a insultat din nou şi l-a mustrat. În public. Din nou, motivul a fost dispariţia misterioasă a lui Stefan Skellen şi a întregului său detaşament. Emhyr l-a făcut incompetent în public pe Vattier, şef al unui serviciu, care în loc să îi facă pe oameni să dispară fără urmă, asistă, surprins, la astfel de dispariţii. A construit un calambur deocheat pe acest subiect, dar Vattier nu a putut să mi-l repete exact. Pe urmă, împăratul l-a întrebat în glumă pe Vattier dacă asta înseamnă că există o altă organizaţie secretă, neştiută nici de el. Împăratul nostru este isteţ. Era pe-aproape.

— Pe-aproape, a murmurat Assire. Ce altceva, Carthia?

— Agentul pe care Vattier îl strecurase în detaşamentul lui Skellen, care a dispărut şi el, se numea Neratin Ceka.

Vattier trebuie să-l fi apreciat foarte mult, pentru că este extrem de afectat de dispariţia sa.

„Şi eu”, s-a gândit Assire, „sunt afectată de dispariţia lui Jediah Mekesser. Dar eu, spre deosebire de Vattier de Rideaux, voi şti curând ce s-a întâmplat.”

— Dar Rience? Vattier nu s-a mai întâlnit cu el?

— Nu. N-a pomenit.

Amândouă au tăcut un răstimp. Pisica din poala lui Assire torcea zgomotos.

— Coniţă Assire?

— Zi-i, Carthia.

— Trebuie să mai joc mult rolul unei amante prostuţe? Aş vrea să-mi reiau studiile, să mă dedic lucrării de licenţă…

— Nu mult, a întrerupt-o Assire. Încă un pic. Rezistă, copilă!

Cantarella a oftat.

Au terminat conversaţia şi şi-au luat rămas-bun. Assire var Anahid a alungat pisica din fotoliu şi a început să citească din nou scrisoarea de la Fringilla Vigo, care locuia în Toussaint. A căzut pe gânduri, căci o îngrijora scrisoarea. Avea un mesaj printre rânduri, pe care Assire îl putea simţi, dar nu-l înţelegea. Era trecut de miezul nopţii când Assire var Anahid, magiciana nilfgaardiană, a activat un megascop şi a stabilit o comunicare de la distanţă cu castelul Montecalvo din Redania.

Filippa Eilhart era într-o cămaşă de noapte foarte scurtă, cu bretele subţiri, şi avea urme de buze pe obraz şi pe decolteu. Cu cel mai mare efort de voinţă, Assire şi-a suprimat o grimasă de repulsie. „Niciodată, absolut niciodată n-o să pot s-o înţeleg”, se gândea ea. „Şi nici nu vreau s-o înţeleg.”

— Putem vorbi?

Filippa a făcut un gest larg cu mâna, înconjurându-se cu sfera magică a discreţiei.

— Acum, da.

— Am informaţii, a început Assire sec. În sine, nu sunt senzaţionale, până şi femeile strânse pe la fântâni vorbesc despre asta. Cu toate acestea…

— Toată Redania poate în acest moment să mobilizeze treizeci şi cinci de mii de soldaţi de linie, dintre care patru mii de cavalerie grea, a spus Esterad Thyssen, uitându-se pe harta sa. Sumă rotundă, desigur.

Dijkstra a dat din cap. Calculul era absolut precis.

— Demawend şi Meve avuseseră câte o armată similară. Emhyr le-a zdrobit în douăzeci şi şase de zile. La fel o să se întâmple şi cu armatele din Redania şi Temeria, dacă nu vi le întăriţi. Îţi susţin ideea, Dijkstra, a ta şi a Filippei Eilhart. Aveţi nevoie de o armată. Aveţi nevoie de un escadron de cavalerie combativ, bine pregătit şi bine dotat. Aveţi nevoie de o cavalerie de vreun milion de bizanţi.

Spionul a confirmat din cap că nu are nimic de obiectat în privinţa calculului.

— Cu toate acestea, după cum ştiţi, fără îndoială, a spus regele, Kovirul a fost întotdeauna, este şi va fi neutru. Suntem legaţi de tratatul cu Imperiul Nilfgaardian, semnat de bunicul meu, Esteril Thyssen, şi de împăratul Fergus var Emreis. Dispoziţiile tratatului nu permit Kovirului să sprijine vrăjmaşii Nilfgaardului, oferindu-le ajutor militar direct. Sau bani pentru armată.

— Când Emhyr var Emreis o să nimicească Temeria şi Redania, şi-a dres Dijkstra vocea, atunci o să se uite spre nord. Emhyr n-o să fie mulţumit cu ce are. S-ar putea ca tratatul vostru să nu valoreze nici doi bani. Tocmai am vorbit despre Foltest din Temeria, care a reuşit să negocieze cu Nilfgaard şaisprezece zile de pace…

— O, dragul meu! a pufnit Esterad. Nu putem argumenta aşa. Tratatele se aseamănă cu căsătoriile: nu sunt încheiate în ideea de a fi trădate, iar odată încheiate, nu mai e loc de suspiciuni. Cui nu-i convine, n-are decât să nu se căsătorească. Pentru că nu poţi deveni încornorat fără să fii căsătorit, dar recunoaşte că teama de coarne este o justificare patetică şi destul de ridicolă pentru celibatul forţat. Iar coarnele din căsătorie nu sunt un subiect de reflecţie: „Ce se întâmplă dacă?” Atât timp cât nu porţi coarne, nu discuţi despre asta şi, atunci când le porţi, nu

este nimic de discutat. Şi dacă tot a venit vorba despre coarne, care-i treaba cu soţul frumoasei Marie, marchizul de Mercey, ministrul redanian al Finanţelor?

— Maiestatea Voastră, s-a înclinat Dijkstra adânc, are informatori demni de invidiat.

— Da, aşa este, a recunoscut regele. Aţi fi surprins câţi şi cât de demni sunt. Dar nici ţie nu trebuie să-ţi fie ruşine cu ai tăi. Pe cei pe care îi ai pe la curţile mele de aici şi din Pont Vanis. O, pe cuvântul meu de onoare că fiecare dintre ei merită cea mai mare notă!

Dijkstra nici măcar nu a clipit.

— Emhyr var Emreis, a continuat Esterad, uitându-se la nimfele de pe plafon, are nişte agenţi buni şi bine infiltraţi. Prin urmare, repet: Kovirul îşi menţine neutralitatea şi principiul *pacta sunt servanda,* Kovirul nu-şi încalcă acordurile încheiate. Kovirul nu-şi încalcă contractul nici măcar pentru a anticipa posibila încălcare a contractului de către cealaltă parte.

— Îndrăznesc să subliniez, a spus Dijkstra, că Redania nu încearcă să convingă Kovirul să-şi încalce pactele. Redania nu caută în niciun caz o alianţă sau un ajutor militar din partea Kovirului împotriva Nilfgaardului. Redania vrea… pur şi simplu să împrumutăm o sumă mică pe care o vom înapoia…

— Parcă văd cum o înapoiaţi, l-a întrerupt regele. Dar să lăsăm teoriile academice, pentru că n-o să vă împrumut niciun sfanţ. Şi mai scuteşte-mă de cazuistica ipocrită, Dijkstra, pentru că ţi se potriveşte ca nuca-n perete. Ai cumva şi alte argumente serioase, înţelepte şi logice?

— N-am.

— Ai avut noroc, i-a spus Esterad Thyssen după un moment de tăcere, că ai devenit spion. N-ai fi făcut carieră în negoţ.

De când e lumea, toate cuplurile regale au avut dormitoare separate. Regii, cu o frecvenţă foarte variabilă, vizitau dormitoarele reginelor şi, uneori, reginele făceau vizite neaşteptate în dormitoarele regilor. Apoi soţii se

întorceau la propriile camere şi paturi.

Cuplul regal din Kovir a fost o excepţie şi în acest sens. Esterad Thyssen şi Zuleyka dormeau mereu împreună în acelaşi dormitor, într-un pat uriaş, cu un baldachin uriaş.

Înainte de culcare, Zuleyka, punându-şi ochelarii cu care îi era ruşine s-o vadă servitorii, citea de obicei din Cartea sa Bună. Esterad Thyssen de obicei vorbea.

În noaptea aceea se petrecu întocmai. Esterad şi-a pus cămaşa de noapte şi şi-a luat sceptrul în mână. Îi plăcea să-l ţină şi să se joace cu el, dar nu o făcea în public, pentru că îi era teamă că supuşii săi o să spună că este pretenţios.

— Ştii, Zuleyka, a spus el, am vise ciudate în ultima vreme. De câteva nopţi la rând o visez pe vrăjitoarea aceea, pe maică-mea. Vine lângă mine şi repetă întruna: „Am o soţie pentru Tankred, am o soţie pentru Tankred.” Şi-mi arată o fată drăguţă, dar foarte tânără. Şi ştii, Zuleyka, cine-i fata? Ciri, nepoata lui Calanthe. Îţi aminteşti de Calanthe, Zuleyka?

— Îmi amintesc, soţul meu.

— Ciri, a spus mai departe Esterad, jucându-se cu sceptrul, este cea cu care ar vrea să se însoare Emhyr var Emreis. O căsătorie stranie, surprinzătoare… Aşadar, la naiba, cum să fie soţia lui Tankred?

— Lui Tankred i-ar prinde bine o soţie, s-a schimbat uşor vocea Zuleykăi, ca de fiecare dată când vorbea despre fiul ei. Poate că i-ar mai veni mintea la cap…

— Poate, a oftat Esterad. Deşi mă cam îndoiesc, dar nu se ştie niciodată. În orice caz, însurătoarea ar fi o posibilitate de luat în considerare. Hm… Acea Ciri… Ha! Kovirul şi Cintra. Estuarul Jarugăi! Nu sună rău, n-ar fi rău. Ar fi o uniune frumoasă… O alianţă frumoasă… Ei bine, dar dacă Emhyr a pus ochii pe ea… Dar oare de ce-mi apare mie în vis? Şi de ce, la naiba, visez eu tâmpeniile astea? La echinocţiu, îţi aminteşti, atunci când te-am trezit… Brrr, ce coşmar! Bine că nu-mi amintesc amănuntele… Hm… Poate ar trebui să chem un astrolog? Un ghicitor? Un medium?

— Coana Sheala de Tancarville este în Lan Exeter.

— Nu, a spus regele încruntându-se. N-o vreau pe

magiciana aia. Prea deşteaptă. Să mai cresc la sân o Filippa Eilhart! Muierile astea deştepte aşa mai amuşină puterea… Nu trebuie încurajate cu favoruri şi confidenţialitate.

— Ca întotdeauna, ai dreptate, soţul meu!

— Hm… Dar visele alea…

— Cartea Bună, a adăugat Zuleyka, întorcând mai multe pagini, spune că atunci când omul adoarme, zeii îi deschid urechile şi îi vorbesc. Iar profetul Lebioda ne învaţă că, atunci când visăm, ni se arată fie o mare înţelepciune, fie o mare prostie. Important este să facem diferenţa.

— Căsătoria lui Tankred cu logodnica lui Emhyr nu este o mare înţelepciune, a oftat Esterad. Iar în ceea ce priveşte înţelepciunea, aş fi foarte fericit dacă mi-ar veni în vis. Este vorba despre chestiunea pentru care a venit aici Dijkstra. Este o problemă foarte complicată. Pentru că vezi, iubita mea Zuleyka, nu prea ai motive de bucurie atunci când Nilfgaardul înaintează rapid spre nord şi este gata să invadeze Novigradul peste noapte. Căci dinspre Novigrad totul, inclusiv neutralitatea noastră, se vede altfel decât dinspre sudul îndepărtat. Bine-ar fi, prin urmare, dacă Redania şi Temeria ar opri înaintarea Nilfgaardului şi l-ar alunga pe invadator în spatele Jarugăi. Dar ar fi bine dacă ar face aşa ceva cu banii noştri? Mă asculţi, cea mai iubită dintre soţii?

— Te ascult, soţule.

— Şi ce zici?

— Toată înţelepciunea zace în Cartea Bună.

— Dar spune în Cartea ta Bună ce să faci, dacă vine unul ca Dijkstra şi-ţi cere un milion?

— Cartea, a clipit privind deasupra ochelarilor Zuleyka, nu spune nimic despre nenorocitul blestemat. Dar într-unul din pasaje spune: a da este o fericire mai mare decât a primi, iar a sprijini năpăstuiţii cu pomană este nobil. Se spune: dăruieşte totul şi ţi se va înnobila sufletul.

— Şi după aceea rămâi cu traista şi burta goale, a mormăit Esterad Thyssen. Zuleyka, în afară de paragrafele despre nobleţea sufletului şi despre pomană, Cartea conţine şi vreo învăţătură cu privire la afaceri? Ce spune,

de exemplu, Cartea despre schimbul echivalent?

Regina şi-a potrivit ochelarii şi a început să răsfoiască rapid incunabulul.

— Cum a dat Iacob zeilor, aşa i-au dat zeii lui Iacob, a citit ea.

Esterad a tăcut un răstimp mai lung.

— Poate, a spus el în cele din urmă, mai e şi altceva?

Zuleyka a mai răsfoit cartea.

— Am găsit, a anunţat ea deodată, ceva din înţelepciunea profetului Lebioda. Îţi citesc?

— Te rog.

— Profetul Lebioda spune: cu adevărat, ajută-l pe cel sărman. Dar, în loc să-i dai sărmanului pepenele întreg, dă-i numai jumătate de pepene, ca să nu se smintească dacă bucuria este prea mare.

— O jumătate de pepene, a pufnit Esterad Thyssen. Adică o jumătate de milion de bizanţi? Dar ştii, Zuleyka, că a avea jumătate de milion şi a nu avea jumătate de milion în total înseamnă un milion întreg?

— Nu m-ai lăsat să termin, i-a reproşat Zuleyka soţului ei cu o privire severă pe deasupra ochelarilor. Profetul spune mai departe: este chiar mai cu folos să-i dai sărmanului doar un sfert de pepene. Şi cel mai bine este să faci în aşa fel încât altcineva să-i dea pepenele sărmanului. Căci adevărat vă grăiesc vouă, întotdeauna va exista cineva care are un pepene şi este dispus să-l dea săracilor, dacă nu din nobleţe, atunci, din anumite calcule sau din alte motive.

— Ha! Regele Kovirului a dat cu sceptrul în noptieră. Într-adevăr, abil profet a mai fost profetul Lebiod! În loc să dai, să faci pe altcineva să dea? Îmi place, iată cuvinte cu adevărat de aur! Mai caută nişte învăţături de-ale profetului, iubita mea Zuleyka. Sunt sigur c-o să mai găseşti printre ele ceva care să-mi permită să rezolv problema Redaniei şi a armatei pe care Redania vrea s-o pună la punct cu banii mei.

Zuleyka a răsfoit cartea multă vreme până când, în cele din urmă, a început să citească.

— Unul dintre discipolii săi i-a spus odată profetului Lebioda: Învaţă-mă, stăpâne, ce să fac? Aproapele meu îşi doreşte câinele meu drag. Dacă-i dau animalul aproapelui meu, mi se rupe inima după el. Dacă nu i-l dau, o să fiu nefericit pentru că refuzul meu o să-mi rănească semenul. Cum să fac? Ai ceva, l-a întrebat profetul, la care ţii mai puţin decât la câinele dumitale drag? Am, maestre, i-a spus discipolul, o mâţă sâcâitoare, care mă scoate din sărite. Nu mi-e dragă defel. Şi profetul Lebiod i-a spus: Ia mâţa sâcâitoare şi dă-i-o aproapelui tău. Aşa o să fii fericit de două ori. O să scapi de mâţă şi o să-i faci o bucurie şi aproapelui tău. Întrucât de cele mai multe ori se întâmplă astfel, că aproapele nu de cadou se bucură, ci pentru că este cadorisit.

Esterad a tăcut ceva vreme, cu fruntea încruntată.

— Zuleyka? a întrebat-o el în cele din urmă. Era acelaşi profet?

— Ia mâţa asta sâcâitoare…

— Am auzit de prima dată! a strigat regele, dar şi-a revenit imediat. Îmi pare rău, iubiţica mea. Chestia este că nu prea înţeleg ce au mâţele cu…

El a tăcut. Şi a căzut profund pe gânduri.

După optzeci şi cinci de ani, când situaţia s-a schimbat suficient de mult, încât despre anumite chestiuni şi persoane se putea discuta fără nicio teamă, a început să vorbească Guiscard Vermuellen, ducele Creydenului, nepotul lui Esterad Thyssen, fiul fiicei sale mai mari, Gaudemunda. Ducele Guiscard era bătrân, cu părul sur, dar îşi amintea bine de evenimentele la care asistase. Ducele Guiscard a dezvăluit de unde proveneau milioanele de bizanţi cu care Redania şi-a înzestrat armata de cavalerie pentru războiul cu Nilfgaardul. Cred că acest milion nu a venit din tezaurul Kovirului, ci din vistieria ierarhului Novigradului. Esterad Thyssen, a dezvăluit Guiscard, a obţinut bani de la Novigrad pentru acţiunile companiilor emergente de comerţ de peste mări. Paradoxul a fost că aceste companii s-au format cu cooperarea activă a

comercianţilor nilfgaardieni. Aşadar, revelaţiile venerabilului duce au arătat că Nilfgaard însuşi, într-o oarecare măsură, a plătit pentru organizarea armatei redaniene.

— Bunicul, a rostit Guiscard Vermuellen, spunea ceva despre pepeni, zâmbind viclean. Spunea că întotdeauna va exista cineva care ar dori să le dea săracilor, chiar dacă doar din anumite calcule. El a mai spus că, din moment ce Nilfgaardul însuşi contribuie la ridicarea forţei şi a capacităţii de luptă a armatei redaniene, el nu-i poate acuza pe ceilalţi. Atunci, a continuat bătrânul, bunicul meu l-a chemat pe tatăl său, care era pe vremea aia şeful de informaţii şi ministru de interne. Când au aflat ce ordine trebuie să urmeze, au intrat în panică. Era vorba despre eliberarea a peste trei mii de oameni din închisori, lagăre de concentrare şi exiluri. Mai mult de o sută urmau să fie retraşi din arestările la domiciliu. Nu, nu era vorba doar despre bandiţi, criminali obişnuiţi şi mercenari. Amnistia eliberase în principal disidenţi. Printre cei amnistiaţi s-au numărat susţinătorii regelui înlăturat Rhyd şi oamenii uzurpatorului Idi, care se luptaseră cu partizanii. Şi nu numai cei care nu-şi ţinuseră gura: cei mai mulţi stăteau în spatele subversiunilor, asasinatelor, sabotajelor, revoltelor cu armele în mână. Ministrul de interne era îngrozit, tata – foarte îngrijorat. Iar bunicul, povestea ducele, râdea de parcă ar fi cea mai bună glumă. Şi apoi, îmi amintesc fiecare cuvânt, mi-a spus aşa: „Mare păcat, conaşilor, că nu citiţi Cartea Bună înainte de culcare. Dacă aţi citi-o, aţi înţelege ideile monarhului vostru. Aşa, urmaţi ordinele fără să le pricepeţi. Dar nu vă faceţi griji, monarhul vostru ştie ce face. Acum, duceţi-vă şi daţi drumul mâţelor voastre buzărnante, nenorocite, dăunătoare.” Exact aşa a spus: mâţe buzărnante, dăunătoare. Şi aşa a fost, atunci nimeni n-avea de unde să ştie despre eroii de mai târziu, comandanţi acoperiţi de glorie şi faimă. Aceste „mâţe” ale bunicului s-au dovedit a fi mai târziu condotieri: Adam „Adieu” Pangratt, Lorenzo Molla, Juan „Frontino” Guttierez… Şi Julia Abatemarco, care a devenit faimoasă în

Redania ca „Zvârluga Drăgălaşă”… Voi, tinerii, nu vă amintiţi asta, dar pe vremea mea, când ne jucam de-a războiul, toţi băieţii voiau să fie „Adieu” Pangratt şi toate fetele, Julia „Zvârluga Drăgălaşă”… Iar pentru bunicul meu erau pisici buzărnante. He, he! Mai târziu, a murmurat Guiscard Vermuellen, bunicul m-a luat de mână şi m-a dus pe terasă, unde bunica Zuleyka hrănea pescăruşii. Bunicul i-a spus… A spus…

Încet şi cu mare dificultate, bătrânul a încercat să-şi amintească cuvintele pe care, atunci, în urmă cu optzeci şi cinci de ani, regele Esterad Thyssen i le adresase soţiei sale, regina Zuleyka, pe terasa Palatului Ensenada, care se înălţa peste Marele Canal.

— Ştii, iubita mea soţie, că am mai găsit o învăţătură printre învăţăturile profetului Lebioda? Una care să-mi ofere încă un beneficiu din cadorisirea Redaniei cu mâţe buzărnante? Mâţele, Zuleyka mea, o să se întoarcă acasă. Pisicile se întorc întotdeauna acasă. Ei bine, şi când mâţele mele o să se întoarcă, când o să aducă cu ele aurul, prada, averile… O să impozitez aceste mâţe!

Când regele Esterad Thyssen a vorbit cu Dijkstra pentru ultima dată, erau între patru ochi, chiar şi fără Zuleyka. Pe podeaua gigantică a sălii de bal, un băiat de zece ani se juca, dar el nu conta, şi oricum era atât de absorbit de joaca sa cu soldăţeii de plumb, încât nu era atent la ce vorbeau ei.

— El este Guiscard, a explicat Esterad, făcând un gest din cap către băiat. Nepotul meu, fiul fiicei mele Gaudemunda şi a neisprăvitului prinţ Vermuellen. Dar acest băieţel, Guiscard, este singura nădejde a Kovirului, dacă Tankred Thyssen se dovedeşte… Dacă păţeşte ceva Tankred…

Dijkstra ştia problema Kovirului. Şi problema personală a lui Esterad. Ştia că se întâmplase ceva cu Tankred. Băiatul, dacă ar fi avut vreun atu de a fi rege, ar fi putut fi doar unul foarte rău.

— Problema ta, a schimbat subiectul Esterad, este în esenţă soluţionată. Poţi începe să te gândeşti la cel mai

eficient mod de a utiliza un milion de bizanţi, care vor ajunge în curând la vistieria tretogoriană.

S-a aplecat şi a ridicat un soldăţel de plumb, vopsit strident, de-ai lui Guiscard, un cavaler cu sabia îndreptată în sus.

— Ia-l şi ascunde-l bine. Cel care o să-ţi arate un astfel de războinic, identic, o să fie mesagerul meu, indiferent cum o să arate, chiar dacă nu-ţi vine să crezi că el este omul meu şi că ştie despre problema milionului nostru. Oricine altcineva este un provocator şi trebuie să-l tratezi ca pe un provocator.

— Redania, s-a înclinat Dijkstra, n-o să uite asta, Maiestatea Voastră Regală. Eu, din partea mea, aş dori să vă asigur de recunoştinţa mea personală.

— Nu mă mai asigura atâta, ci fă bine şi adu-mi aici acea mie cu care plănuiai să obţii favoarea ministrului meu. Păi cum vine asta, favoarea regelui nu merită mită?

— Maiestatea Voastră Regală o să scadă…

— Lasă, lasă. Dă-mi banii, Dijkstra. A avea o mie şi a nu avea o mie…

— …în total înseamnă două mii. Ştiu.

Într-o aripă îndepărtată a Ensenadei, într-o odaie cu dimensiuni mult mai mici, magiciana Sheala de Tancarville asculta cu atenţie şi sobrietate relatarea reginei Zuleyka.

— Perfect, a dat din cap. Perfect, Alteţa Voastră Regală!

— Am făcut totul aşa cum mi-ai spus, coniţă Sheala.

— Mulţumesc pentru asta. Şi vă asigur încă o dată – acţionăm pentru o cauză justă. Pentru binele ţării. Şi al dinastiei.

Regina Zuleyka şi-a curăţat gâtul, vocea i s-a schimbat uşor.

— Şi… Şi Tankred, coniţă Sheala?

— Mi-am dat cuvântul, a spus rece Sheala de Tancarville. Mi-am dat cuvântul că, în schimbul ajutorului, răspund cu ajutor. Alteţa Voastră Regală poate dormi liniştită.

— Mi-ar plăcea foarte mult, a oftat Zuleyka. Foarte mult. Dacă tot e vorba despre vise… Regele începe să bănuiască

ceva. Aceste vise îl surprind, iar regele, când este surprins de ceva, devine suspicios.

— Atunci, o să încetez să-i mai trimit vise regelui pentru ceva timp, a promis magiciana. Revenind la visul regelui, repet, poate sta liniştit. Prinţul Tankred se desparte de anturajul prost. N-o să mai frecventeze castelul baronului Surcratasse. Nici pe domniţa Lisemore. Nici pe ambasadoarea redaniană.

— N-o să mai viziteze aceste persoane? Niciodată?

— Persoanele pomenite nu mai îndrăznesc să-l invite şi să-l păcălească pe prinţul Tankred, a spus ea cu o strălucire ciudată ce pâlpâia în ochii întunecaţi ai Shealei de Tancaryille. N-o să mai îndrăznească niciodată. Sunt conştiente de consecinţe. Garantez pentru ce spun. De asemenea, garantez că prinţul Tankred o să-şi reia studiile şi o să fie un student sârguincios, un tânăr serios şi echilibrat. De asemenea, o să înceteze să mai umble după fuste. O să-i piară cheful... până când o să i-l prezentăm Cirillei, prinţesa din Cintra.

— Ah, nici nu-mi vine să cred. Zuleyka şi-a frământat mâinile, şi-a ridicat privirea. Nu-mi vine să cred!

— În puterea magiei, a zâmbit Sheala de Tancarville neaşteptat, uneori este greu de crezut, Alteţa Voastră Regală. Aşa şi trebuie.

Filippa Eilhart îşi ajusta bretelele subţiri ca pânza de păianjen ale cămăşii de noapte transparente şi-şi ştergea urmele de ruj de pe decolteu. „O femeie atât de înţeleaptă”, se gândea Sheala de Tancarville uşor dezgustată, „şi nu-şi poate ţine hormonii sub control.”

— Putem vorbi?

Filippa s-a înconjurat de o sferă de discreţie.

— Acum da.

— Totul este aranjat în Kovir. Pozitiv.

— Mulţumesc. Dijkstra a plecat?

— Încă nu.

— Ce mai aşteaptă?

— Are o conversaţie îndelungată cu Esterad Thyssen, a

rostit Sheala de Tancarville făcând o grimasă. S-au găsit regele şi spionul.

— Ştii acele glume despre vremea de aici, Dijkstra? Despre faptul că există doar două sezoane în Kovir…

— Iarna şi august. Ştiu.

— Şi ai aflat cum ştii că a venit vara în Kovir?

— Nu. Cum?

— Ploaia se încălzeşte puţin.

— Ha, ha!

— Lăsând gluma la o parte, a spus Esterad Thyssen serios, iernile acestea mai timpurii şi mai lungi mă cam îngrijorează. A fost prorocit. Ai citit profeţia Itlinei? Se spune că vor veni decenii de iarnă neîntreruptă. Unii spun că este o alegorie, dar mă cam tem. Am avut odată patru ani de frig, cu vreme rea şi recolte slabe în Kovir. Dacă n-ar fi fost importul masiv de produse alimentare din Nilfgaard, oamenii ar fi început să moară de foame în masă. Îţi poţi închipui?

— Să fiu sincer, nu.

— Eu da. Răcirea climei ne poate înfometa pe toţi. Foamea este un duşman cu care este greu de luptat.

Spionul a dat din cap gânditor.

— Dijkstra?

— Maiestatea Voastră Regală?

— Aveţi pace în ţară?

— Nu prea. Dar mă străduiesc.

— Ştiu, se vorbeşte despre asta. Dintre cei care au trădat Thanedd, numai Vilgefortz mai trăieşte.

— După moartea lui Yennefer, da. Ştii, rege, că Yennefer a fost ucisă? S-a stins în ultima zi a lunii august, în circumstanţe misterioase, în vestitul Abis Sedna, între insulele Skellige şi capul Peixe de Mar.

— Yennefer din Vengerberg, a spus Esterad încet, n-a fost trădătoare. Nu era aliata lui Vilgefortz. Dacă vrei, îţi aduc dovezi.

— Nu vreau, a spus Dijkstra după o clipă de tăcere. Poate vreau, dar nu acum. Acum este mai convenabilă pentru mine ca trădătoare.

— Înţeleg. N-ai încredere în magicieni, Dijkstra. Mai ales în Filippa.

— N-am avut niciodată încredere în ea. Dar trebuie să cooperăm. Fără noi, Redania s-ar cufunda în haos şi ar pieri.

— Ai dreptate. Dar dacă pot să-ţi dau un sfat, dezlănţuiţi-vă un pic. Ştii ce vreau să spun. Eşafoduri şi săli de tortură în toată ţara, cruzimi împotriva elfilor... Şi fortul acela sinistru, Drakenborg. Ştiu că o faci din patriotism. Dar îţi construieşti o legendă proastă. În care eşti un vârcolac însetat de sânge nevinovat.

— Cineva trebuie să o facă.

— Şi cineva trebuie să fie ţap ispăşitor. Ştiu că încerci să fii corect, dar n-ai cum să eviţi greşelile, deoarece nu pot fi evitate. Şi nici n-ai cum să rămâi curat în atâta sânge. Ştiu că n-ai rănit pe nimeni pentru interesul tău personal, dar cine o să creadă? Cine o să vrea să creadă? Într-o zi în care soarta o să se întoarcă, o să te acuze că ai ucis suflete nevinovate şi că ai avut foloase din asta. Iar minciuna se lipeşte de om ca smoala.

— Ştiu.

— N-o să-ţi dea nicio şansă să te aperi. Aşa cum nici tu nu-ţi dai niciodată nicio şansă. O să te ungă cu smoală... mai târziu. De fapt, fereşte-te, Dijkstra!

— Mă feresc. N-o să mă prindă.

— L-au prins pe regele tău, Vizimir. Am auzit că i-au înfipt pumnalul în coaste până la plăsea...

— Regele este mai uşor de lovit decât un spion. N-o să mă prindă. N-o să mă prindă niciodată.

— Şi nici n-ar trebui. Şi ştii de ce, Dijkstra? Pentru că în această lume trebuie să existe, la naiba, o anumită dreptate!

A venit şi ziua când şi-au amintit conversaţia. Amândoi. Regele şi spionul. Dijkstra şi-a amintit cuvintele lui Esterad în Tretogor, în timp ce asculta paşii ucigaşilor care veneau din toate părţile, de pe toate coridoarele castelului. Esterad şi-a amintit cuvintele lui Dijkstra pe scările grandioase de

marmură, care duceau din Ensenada spre Marele Canal.

— Ar fi putut să se lupte. Ochii orbi şi tulburi ai lui Guiscard Vermuellen priveau în abisul amintirilor. Erau trei asasini, iar bunicul meu era un bărbat puternic. Ar fi putut să lupte şi să se apere până când ar fi venit ajutoarele. Ar fi putut, de asemenea, să fugă. Dar era acolo bunica Zuleyka. Bunicul avea grijă şi o proteja pe Zuleyka, numai pe Zuleyka, nu-i păsa de el însuşi. Când au ajuns în sfârşit ajutoarele, Zuleyka n-avea nici măcar o zgârietură. Esterad avea peste douăzeci de răni înjunghiate. A murit după trei ore fără să-şi recapete cunoştinţa.

— Ai citit Cartea Bună, Dijkstra?

— Nu, Maiestatea Voastră Regală. Dar ştiu ce este scris acolo.

— Eu, imaginează-ţi, am deschis-o abia ieri la întâmplare. Şi am dat peste această propoziţie: „Pe drumul către veşnicie, fiecare merge pe propriile scări, purtându-şi propria povară.” Ce crezi despre asta?

— Mi-a venit timpul, rege Esterad. Timpul să-mi port propria povară.

— Să fii sănătos, spionule!

— Rămâi sănătos, rege!

Din târguşorul străvechi şi faimos Assengard, am parcurs şase sute de poşte spre sud, până în ţinutul Osutădelacuri. Dacă priveşti acest ţinut din vârful muntelui, o să vezi o puzderie de lacuri artificiale, aranjate în diferite modele artistice. Printre aceste modele, ghidul nostru, elful Avallac'h, ne-a cerut să căutăm unul care să semene cu frunza de trifoi. Şi, într-adevăr, l-am descoperit. În acelaşi timp, părea că sunt nu trei, ci patru lacuri, fiindcă cel alungit, orientat de la sud la nord, era peţiolul. Acest lac, numit Tarn Mira, era înconjurat de o pădure neagră, iar la capătul său nordic se presupune că se ridică un bastion misterios, numit Turnul Rândunicii. Pe elfeşte: Tor Zireael.

La prima vedere, însă, nu am văzut altceva decât negură. Am dat să-l întreb pe elful Avallac'h despre turn, când colo mi-a făcut semn să tac, iar el a spus în aceste cuvinte: „Aşteptaţi şi nădăjduiţi. Nădejdea o să renască cu lumină şi cu un bun augur. Uitaţi-vă cu băgare de seamă la imensitatea apelor, acolo veţi vedea mesagerii veştilor bune."

BUYVID BACKHUYSEN, *Peregrinări pe poteci şi locuri magice*

Această carte este jalnică de la început până la sfârşit. Ruinele de la lacul Tarn Mira au fost cercetate de mai multe ori. Nu sunt magice, contrar afirmaţiilor lui B. Backhuysen, ele nu pot fi rămăşiţele legendarului Turn al Rândunicii.

Ars Magica, Ed. XIV

9

— Vin! Vin!

Yennefer îşi ţinea cu ambele mâini părul răsfirat de vântul umed. Stătea lângă balustrada scării, dându-se din calea femeilor care alergau spre debarcader. Împins de vântul dinspre vest, valul se izbea de ţărm cu tunete; şuvoaiele albe de spumă se strecurau printre fisurile stâncilor.

— Vin! Vin!

De pe terasele superioare ale cetăţii Kaer Trolde, fortăreaţa principală a Ard Skellig, se putea vedea întregul arhipelag. Chiar în faţă, pe coasta opusă a strâmtorii, se întindea An Skellig; dinspre sud părea joasă şi plată, dinspre partea nordică, ce nu putea fi văzută, stâncoasă şi brăzdată de fiorduri. În stânga, departe, spărgea valurile cu colţurile ascuţite ale recifelor, înalta şi înverzită Spikeroog, cu munţi ai căror vârfuri se ascundeau în nori. În dreapta se puteau vedea stâncile abrupte ale insulei Undvik, unde roiau pescăruşii, petrelii, cormoranii şi corbii de mare. De după Undvik se zărea conul împădurit al Hindarsfjallului, cea mai mică insuliţă din arhipelag. Şi dacă cineva s-ar urca în vârful unuia dintre turnurile Kaer Trolde şi s-ar uita spre sud, ar vedea insula Faroe, retrasă, îndepărtată de celelalte, smulsă din apă precum creasta unui peşte uriaş, pentru care oceanul este prea puţin adânc.

Yennefer a coborât pe terasa inferioară, oprindu-se lângă un grup de femei cărora mândria şi statutul social nu le permiteau să dea buzna pe malul apei şi să se amestece cu gloata entuziasmată. Mai jos, la picioarele lor, se întindea târgul portuar, negru şi amorf, ca un mare crustaceu uriaş, aruncat de valuri.

Dinspre strâmtoarea dintre An Skellig şi Spikeroog, alunecau unul după altul drakkarele. Pânzele lor albe şi roşii străluceau în soare, iar arama scuturilor atârnate pe părţile laterale ale corabiei scânteia.

— „Ringhorn” vine primul, a spus una dintre femei. După

el e „Fenris”…

— „Trigla”, l-a recunoscut cu o voce emoţionată alta. În spate e „Drac”… După ele e „Havfrue”…

— „Anghira”… „Tamara”… „Daria”… Nu-i „Scorpen”… Nu-i „Daria”. Nu-i „Daria”…

O tânără cu o coadă împletită, blondă şi groasă, care-şi susţinea cu ambele mâini burtica ce dezvăluia o sarcină foarte avansată, a gemut surd, s-a albit ca varul şi a leşinat, alunecând pe lespezile terasei ca o perdea desprinsă din cârlige. Yennefer a sărit imediat, a căzut în genunchi, şi-a răsfirat degetele pe pântecul femeii şi a strigat o vrajă, suprimând spasmele şi crampele, menţinând legătura cu uterul şi placenta. Pentru şi mai multă siguranţă, a aruncat o vraja de calmare şi protecţie asupra copilului ale cărui picioare le simţea lovind sub mâinile ei.

Femeii, pentru a nu pierde energie magică, i-a dat una peste faţă.

— Luaţi-o! Cu grijă!

— Bleaga… a spus una dintre femeile mai în vârstă. Mai avea puţin şi…

— Prăpăstioasa… Nils al ei o fi în viaţă, dar poate este pe alt drakkar…

— Mulţumesc pentru ajutor, coniţă magiciană!

— Luaţi-o! a repetat Yennefer, ridicându-se în picioare.

Şi-a înăbuşit o înjurătură, dându-şi seama că, atunci când s-a lăsat în genunchi, rochia şi-a dat drumul la cusătură.

A coborât pe terasa mai joasă. Drakkarele ajungeau la chei pe rând, războinicii săreau pe mal. Bersekeri din Skellige, bărboşi, înarmaţi până-n dinţi. Unii se remarcau prin albul bandajelor, mulţi erau nevoiţi să se sprijine pe camarazii lor ca să poată merge. Alţii trebuiau căraţi.

Femeile din Skellige, înghesuite pe malul apei, începeau să-i recunoască, îi strigau şi plângeau de fericire, dacă aveau noroc. Dacă nu, leşinau. Sau plecau încet, calm, fără să se plângă. Din când în când se mai uitau în zare, sperând ca pânzele albe şi roşii ale „Dariei” să strălucească în soare.

Însă „Daria” nu era.

Yennefer a recunoscut părul roşcat al lui Crach an Crate, iarlul Skellige, ca unul dintre ultimii care părăsea „Ringhornul”. Iarlul împărţea ordine, dădea sfaturi, verifica şi avea grijă de tot. Două femei care se uitau la el, una blondă, cealaltă brunetă, plângeau. De fericire. În sfârşit, când a fost sigur că s-a ocupat de toate şi a verificat totul, iarlul s-a apropiat de femei, le-a îmbrăţişat ca un urs, le-a sărutat pe amândouă, apoi a ridicat capul şi a văzut-o pe Yennefer. Ochii îi ardeau, chipul îi era ars de soare, încreţit ca un fragment de recif, ca arama scutului.

„Ştie”, s-a gândit ea. „Zvonurile se împrăştie rapid. Iarlul a aflat pe corabia lui că ieri m-au pescuit într-un năvod, în spatele Spikeroogului. Ştia că o să mă găsească la Kaer Trolde.”

Magie sau porumbei voiajori?

S-a apropiat de ea fără să se grăbească. Mirosea a mare, a sare, a smoală, a oboseală. S-a uitat în ochii lui strălucitori şi imediat i-a răsunat în urechi strigătul de luptă al bersekerilor, zăngănitul scuturilor, scrâşnetul spadelor şi topoarelor. Ţipetele celor ucişi. Ţipetele oamenilor care sar în mare de pe „Daria” cuprinsă de flăcări.

— Yennefer din Vengerberg.

— Crach an Craite, iarlul Skellige, s-a înclinat uşor în faţa lui.

„Nu mi-a întors reverenţa. Semn rău”, s-a gândit ea.

I-a văzut imediat vânătaia, amintire de la loviturile de vâslă. Chipul i s-a încreţit din nou, buzele i s-au răsfrânt, arătându-şi o clipă dinţii.

— Cine te-a lovit o să răspundă pentru asta.

— Nu m-a lovit nimeni. M-am împiedicat de scări.

A privit-o îndeaproape, apoi a ridicat din umeri.

— Nu vrei să te plângi, facă-se voia ta. N-am timp să cercetez. Acum ascultă ce am de spus. Cu atenţie, căci acestea vor fi singurele cuvinte pe care ţi le voi spune.

— Ascult.

— Mâine o să fii aruncată pe un drakkar şi dusă la Novigrad. Acolo o să fii predată autorităţilor oraşului şi după aceea autorităţilor temeriene sau redaniene, cele care o să

ajungă mai întâi. Dar ştiu că amândouă te vor la fel de mult.

— Asta-i tot?

— Aproape. Meriţi o lămurire. Se întâmpla destul de des ca Skellige să acorde azil celor oprimaţi de lege. În insule nu lipsesc oportunităţile şi ocaziile de ispăşire a pedepsei prin muncă asiduă, vitejie, sacrificiu şi sânge. Dar nu în cazul tău, Yennefer. N-o să-ţi acord niciun azil. Dacă ai contat pe el, te-ai înşelat. Urăsc oamenii ca tine. Urăsc oamenii care, de dragul puterii, agită spiritele, care stârnesc gâlceavă, care îşi pun interesul deasupra tuturor celorlalţi, care complotează cu duşmanul şi care îi trădează pe cei cărora le datorează nu numai ascultare, ci şi recunoştinţă. Te urăsc, Yennefer, pentru că, atunci când tu şi confraţii tăi partizani aţi început revolta din Thanedd sub oblăduirea Nilfgaardului, drakkarele mele au fost la Attre, flăcăii mei ajutau insurgenţii de acolo. Trei sute de flăcăi de-ai mei împotriva a două mii de negri! Trebuie să existe o recompensă pentru vitejie şi loialitate, trebuie să existe o pedeapsă pentru laşitate şi trădare! Cum să-i răsplătesc pe cei care au pierit? Cu cenotafe? Cu inscripţii scrijelite pe obeliscuri? Nu! O să-i recompensez şi o să-i onorez altfel pe cei care şi-au dat viaţa. Pentru sângele lor absorbit de dunele Attre, sângele tău, Yennefer, o să se scurgă printre scândurile eşafodului.

— Nu sunt vinovată. N-am participat la complotul lui Vilgefortz.

— O să le dovedeşti asta judecătorilor. Nu te judec eu.

— Nu numai că m-ai judecat. Mi-ai pronunţat şi sentinţa.

— Gata cu trăncăneala! Am spus, mâine în zori vei fi dusă în lanţuri la Novigrad, în faţa curţii regale, ca să-ţi primeşti pedeapsa pe care o meriţi. Acum dă-mi cuvântul că n-o să încerci să foloseşti magia.

— Şi dacă nu mi-l dau?

— Marquard, magicianul nostru, a murit pe Thanedd, n-avem niciun mag aici care să te ţină sub control. Dar să ştii că o să fii ţinută sub observaţie permanent de cei mai buni arcaşi din Skellige. Numai să-ţi mişti braţul într-un fel mai

ciudat, că au şi tras în tine.

— Bine, a dat din cap. Îmi dau cuvântul.

— Foarte bine. Mulţumesc. Rămas-bun, Yennefer! Nu ne vedem mâine.

— Crach!

S-a răsucit pe călcâie.

— Poftim?

— N-am nici cea mai mică intenţie să urc pe o corabie care navighează spre Novigrad. N-am timp să-i dovedesc lui Dijkstra că sunt nevinovată. Nu pot risca să găsesc deja dovezi ticluite ale vinovăţiei mele. Nu pot risca să mor dintr-o hemoragie cerebrală bruscă la scurt timp după ce voi fi fost arestată sau să mă sinucid, chipurile, într-un mod spectaculos în temniţă. Nu pot să pierd timpul şi să-mi asum astfel de riscuri. Nu pot nici să-ţi explic de ce este atât de riscant pentru mine. N-o să mă duc la Novigrad.

A privit-o îndelung.

— N-o să te duci, a repetat el. Ce te face să crezi asta? Cumva pentru că am fost cândva uniţi de o relaţie de iubire? Nu te baza pe asta, Yennefer. Ceea ce a fost şi nu mai este nu-i trecut în catastif.

— Ştiu şi nu mă bazez pe asta. N-o să mă duc la Novigrad, Crach, pentru că mă grăbesc să-i sar în ajutor persoanei căreia i-am jurat că n-o s-o las niciodată singură. Iar tu, Crach an Craite, iarlul Skellige, o să mă ajuţi în această misiune. Pentru că ai făcut acelaşi jurământ. Acum zece ani. Chiar unde stăm acum, pe acest chei. Aceleiaşi persoane. Lui Ciri, nepoatei lui Calanthe. Leuţei din Cintra. Eu, Yennefer din Vengerberg, o consider pe Ciri fiica mea. Prin urmare, în numele ei, îţi cer să-ţi respecţi jurământul.

Respectă-ţi-l, Crach an Craite, iarl Skellige!

— Sigur? a întrebat-o Crach an Craite din nou. Nici măcar nu vrei să guşti? Nimic din toate delicatesele acestea?

— Sigur.

Iarlul nu a insistat, şi-a luat un homar de pe platou, l-a aşezat pe un tocător de lemn şi l-a despicat dintr-o lovitură puternică, dar exactă, în jumătate. După ce l-a stropit

generos cu lămâie şi mujdei, a început să mănânce carnea din carapace. Cu degetele.

Yennefer mânca rafinat, cu cuţit şi furculiţă de argint; şi a mâncat un cotlet de berbec cu spanac, pregătit special pentru ea de un bucătar uimit şi probabil uşor ofensat. Magiciana nu a dorit nici stridii, nici midii şi nici somon marinat în suc propriu, nici supă de rândunici de mare, nici pui de baltă, nici peşte spadă la cuptor, nici anghilă prăjită, nici caracatiţă, nici crabi, nici homari şi nici arici de mare. Nici, cu atât mai mult, alge proaspete.

Tot ce mirosea a mare era asociat cu Fringilla Vigo şi Filippa Eilhart, cu teleportarea nebună, riscantă, cu căderea în valuri, cu apa de mare înghiţită, cu năvodul aruncat pe ea – de care, apropo, erau agăţate diatomee şi alge, exact ca cele de pe un platou. Diatomee şi alge, încâlcite pe capul ei şi pe umerii paralizaţi de loviturile dureroase ale vâslelor de pin.

— Aşa că, şi-a reluat Crach conversaţia, sugând carnea din picioruşele de homar rupte din articulaţii, am hotărât să-ţi acord încredere, Yennefer. Dar n-o fac de dragul tău, să ştii. *Bloedgeas,* jurământul de sânge al lui Calanthe, îmi leagă, de fapt, mâinile. Aşadar, dacă este adevărată şi onestă – şi bănuiesc că este – intenţia ta de a o ajuta pe Ciri, n-am de ales: trebuie să te ajut în această misiune…

— Mulţumesc. Dar scuteşte-mă de tonul ăsta patetic, te rog! Repet: n-am participat la complotul din Thanedd. Crede-mă!

— Este atât de important ce cred eu? a pufnit el. Ar fi mai bine să începi cu regii, cu Dijkstra, ai cărui agenţi te urmăresc în lung şi-n lat prin întreaga lume. Cu Filippa Eilhart şi cu magicienii fideli regilor, de care, după cum ai mărturisit, ai fugit aici, în Skellige. Lor trebuie să le dai dovezi…

— N-am nicio dovadă, l-a întrerupt, înfigându-şi furioasă furculiţa în varza de Bruxelles pe care bucătarul ofensat o adăugase la cotletul de berbec. Şi chiar dacă aş avea-o, nu mi-aş permite să le-o prezint. N-am cum să-ţi explic, sunt obligată de jurământul tăcerii. Dar crede-mă pe cuvânt,

Crach! Te implor!

— Ţi-am spus…

— Mi-ai spus, l-a întrerupt. Mi-ai declarat ajutorul. Mulţumesc. Dar tu tot nu crezi că sunt nevinovată. Crede-mă!

Crach a aruncat carapacele golite de homar, apoi a luat o strachină cu midii. Răsfăţat, a răscolit, a ales-o pe cea mai mare.

— Bine, a spus el în cele din urmă, ştergându-şi mâinile de faţa de masă. Eu te cred. Pentru că vreau să te cred. Dar n-o să-ţi acord azil şi ocrotire. N-am cum. Dar tu poţi să părăseşti Skellige ori de câte ori doreşti şi să te duci oriunde doreşti. Ţi-aş sugera să te grăbeşti. Ai venit aici, aş îndrăzni să spun, pe aripile magiei. Ar putea şi alţii să vină pe urmele tale. Ştiu şi ei tot felul de formule magice.

— Nu caut azil sau refugiu, Crach. Trebuie să mă duc s-o salvez pe Ciri.

— Ciri, a repetat el, gânditor. Leuţa… Era un copil ciudat.

— Era?

— O! a oftat din nou. M-am exprimat greşit. Mă referem la faptul că nu mai este un copil. La asta mă referem. Doar atât. Cirilla, Leuţa din Cintra… Ea a petrecut multe veri şi ierni în Skellige. A făcut multe năzdrăvănii, ho, ho! Diavoliţă era, nu Leuţă… La naiba, am spus „era” din nou… Yennefer, tot felul de zvonuri vin aici de pe continent… Unii spun că Ciri se află în Nilfgaard…

— Nu-i în Nilfgaard.

— Alţii spun că fata este moartă.

Yennefer tăcea, muşcându-şi buzele.

— Dar bârfa asta, a spus iarlul cu fermitate, refuz s-o cred. Ciri trăieşte. Sunt sigur de asta. N-a fost niciun semn… Trăieşte!

Yennefer a ridicat din sprâncene, dar nu a pus întrebări. Au tăcut multă vreme, ascultând vuietul valurilor izbite de stâncile din Ard Skellig.

— Yennefer, a spus Crach după o clipă de tăcere. Au mai ajuns de pe continent şi alte bârfe. Vrăjitorul tău, pare-mi-se, care s-a ascuns în Brokilon după balamucul de pe

Thanedd, a plecat de acolo cu intenţia de a ajunge la Nilfgaard şi de a o elibera pe Ciri.

— Repet, Ciri nu este în Nilfgaard. Ce are de gând să facă vrăjitorul meu, aşa cum găseşti de cuviinţă să-l numeşti, nu ştiu. Dar el... Crach, nu-i un secret că... mi-e simpatic. Dar ştiu că n-o s-o salveze pe Ciri, n-o să facă nimic. Îl cunosc. Se complace, se pierde, începe să filosofeze şi să-şi plângă de milă. Apoi îşi descarcă furia, tocând cu sabia tot ce-i cade sub mână. Apoi, ca să-şi ispăşească păcatele, face câte o faptă măreaţă, dar fără sens. Până la urmă, probabil o să fie ucis, prosteşte, fără rost, cu siguranţă înjunghiat pe la spate...

— Cică Ciri i-a fot destinată, a spus Crach repede, înspăimântat de vocea magicienei care se pierdea şi tremura ciudat. Am văzut şi eu, în Cintra, la logodna Pavettei...

— Destinul, l-a întrerupt Yennefer brusc, poate fi interpretat foarte diferit. Foarte diferit. Însă este păcat să ne pierdem vremea cu divagaţii. Repet, nu ştiu ce intenţii are Geralt şi dacă are vreo intenţie. Eu am de gând să acţionez de una singură. Cu metodele mele. Şi energic, Crach, energic. Nu obişnuiesc să stau şi să plâng, ţinându-mă cu mâinile de cap. Eu acţionez!

Iarlul a ridicat din sprâncene, dar n-a spus nimic.

— O să acţionez, a repetat vrăjitoarea. M-am gândit deja la un plan. Iar tu, Crach, o să mă ajuţi, aşa cum ai jurat că vei face.

— Sunt gata, a spus el ferm. De orice. Drakkarele stau în port. Porunceşte, Yennefer!

N-a putut să se abţină şi a pufnit în râs.

— La fel ca-ntotdeauna. Nu, Crach, nicio dovadă de vitejie şi bărbăţie. Nu trebuie să înoţi până la Nilfgaard şi să loveşti cu toporul prin Târgul Turnurilor de Aur. Am nevoie de un ajutor mai discret. Dar mai concret... Cum stai cu tezaurul?

— Poftim?

— Iarlule Crach an Craite. Ajutorul de care am nevoie este convertibil în valută.

Se crăpa de ziuă, de ziua următoare. În odăile aflate la dispoziţia lui Yennefer trona o dezordine halucinantă, peste care seneşalul Guthlaf, atribuit vrăjitoarei, domnea. Yennefer stătea la masă, abia ridicându-şi capul din hârtii. Număra, făcea socoteli, întocmea facturi pe care le trimitea imediat la trezorerie şi la filiala insulară a băncii Cianfanellilor. Ea desena şi schiţa întruna, iar desenele şi schiţele ajungeau imediat pe mâinile meşterilor alchimişti, aurari, sticlari, orfevrieri.

O vreme, totul a mers şnur, apoi au început necazurile.

— Îmi pare rău, coniţă magiciană, i-a spus încet seneşalul Guthlaf. Dar dacă nu este, nu este. V-am dat tot ce-am avut. Nu ne pricepem să facem minuni şi magii! Şi daţi-mi voie să subliniez că ceea ce se află înaintea dumitale sunt briliante cu o valoare totală…

— Ce-mi pasă mie de valoarea lor totală? a pufnit ea. Am nevoie de unul, dar suficient de mare. Cât de mare, maestre?

Şlefuitorul de pietre s-a uitat din nou la desen.

— Pentru a face o astfel de tăietură şi astfel de faţete? Minimum treizeci de carate.

— O astfel de piatră, a răspuns Guthlaf categoric, nu găseşti în tot Skellige.

— Nu este adevărat, l-a contrazis orfevrierul. Există.

— Cum îţi imaginezi, Yennefer? s-a încruntat Crach an Craite. Ar trebui să trimit oameni înarmaţi ca să ia cu asalt templul şi să-l jefuiască? Ar trebui să le ameninţ pe preotese cu mânia mea, dacă nu renunţă la briliant? Ia-ţi gândul de la aşa ceva. Nu sunt eu foarte religios, dar templul este templu, iar preotesele sunt preotese. Nu pot decât să le întreb politicos. Să le fac să înţeleagă cât de mult înseamnă pentru mine şi cât de recunoscător le voi fi. Dar nu va fi decât o solicitare. O milogire.

— Care poate fi refuzată?

— Da, aşa-i. Dar încercarea moarte n-are. Ce-avem de

pierdut? Haideţi să mergem împreună la Hindarsfjall să prezentăm această solicitare! O să le dau preoteselor de înţeles ce trebuie. Şi apoi totul o să fie în mâinile tale. Negociezi. Le prezinţi argumente, încerci să le mituieşti. Fă apel la ambiţie. Caută motivele superioare. Arată-ţi disperarea, boceşte, zvârcoleşte-te, imploră milă… Pe toţi diavolii mării, trebuie să te învăţ eu, Yennefer?

— N-are niciun rost, Crach. O magiciană nu se înţelege niciodată cu preotesele. Anumite diferenţe ideologice… sunt prea ascuţite. Iar în privinţa permisiunii de a folosi vreun artefact sau vreo relicvă „sfântă”… Nici gând. Nicio şansă…

— La ce-ţi trebuie briliantul?

— Pentru a construi o „fereastră”. Adică un megascop de telecomunicaţie. Am nevoie să comunic cu mai multe persoane.

— Magic? La distanţă?

— Dacă ar fi fost de ajuns să urc pe vârful Kaer Trolde şi să strig cu voce tare, nu te-aş mai fi bătut la cap.

Pescăruşii şi petrelii dădeau târcoale, ţipând înfiorător deasupra apei. Scoicarii cu ciocul roşu, cuibăriţi în stâncile abrupte şi recifele Hindarsfjall, îşi împleteau scrâşnetele sfâşietoare cu trâmbiţele răguşite ale ganiilor cu capul galben. Cormoranii de mare, cu creste negre scrutau cu ochii lor de un verde strălucitor velierul ce trecea pe apă.

— Această stâncă uriaşă, suspendată peste apă, explica sprijinit de balustradă Crach an Craite, este Kaer Hemdall, bârlogul lui Hemdall. Hemdall este eroul nostru mitic. Legenda spune că atunci când o să vină Tedd Deireadh, Vremea Sfârşitului, Vremea Gerului Alb şi a Viforniţei Lupului, Hemdall o să se trezească pentru a se confrunta cu forţele malefice ale statului Morhogg, cu spectatorii, demonii, fantomele haosului. O să stea pe Podul Curcubeului şi o să sufle din corn, ca semn că este timpul să punem mâna pe arme şi să strângem rândurile. Pentru Ragh nar Roog, Ultima Bătălie care o să hotărască dacă se lasă noaptea sau dacă răsar zorii.

Velierul dansa lin printre valuri, alunecând în apele mai calme ale golfului, între Bârlogul lui Hemdall şi cealaltă stâncă, cu forme la fel de fantastice.

— Stânca mai mică este Kambi, a explicat iarlul. În miturile noastre, Kambi este numele purtat de un cocoş de aur magic, care prin cântecul său o să-l avertizeze pe Hemdall că vine Nagifar, drakkarul infernal care poartă armata Beznei: demonii şi fantomele Morhoggului. Nagifar este construit din unghii de cadavre. N-o să mă crezi, Yennefer, dar încă mai sunt oameni în Skellige care taie unghiile morţilor înainte de înmormântare, pentru a nu oferi material de construcţie fantomelor Morhoggului.

— Te cred. Cunosc puterea legendelor.

Fiordul îi proteja puţin de vânt, vela se zbătea.

— Sunaţi din corn! a ordonat Crach echipajului. Ajungem la ţărm, trebuie să anunţăm măicuţele că venim în vizită.

Situat în vârful scărilor lungi de piatră, edificiul arăta ca un arici uriaş, căci era acoperit cu muşchi, iederă şi tufişuri. Pe acoperişul său, după cum remarca Yennefer, nu crescuseră numai tufişuri, ci chiar şi arbuşti.

— Iată şi templul! i-a confirmat Crach. Pădurricea care îl înconjoară se numeşte Hindar şi este, de asemenea, spaţiu de cult. De aici se culege sfântul vâsc, iar în Skellige, după cum ştii, oriunde te întorci, dai de vâscul acesta care decorează tot, de la leagănul nou-născutului până la mormânt... Atenţie, scările sunt alunecoase... Religia, he, he, este un domeniu alunecos... Dă-mi voie să te iau de braţ... Tot parfumul acela... Yenna...

— Crach! Te rog frumos! Ceea ce a fost şi nu mai este nu-i trecut în catastif.

— Iartă-mă! Să mergem!

Mai multe preotese tinere şi tăcute aşteptau în faţa templului. Iarlul le-a salutat politicos şi şi-a exprimat dorinţa de a vorbi cu superioara lor, care se numea Modron Sigrdrifa.

Au pătruns în interiorul luminat de razele filtrate de vitraliile înalte. Una dintre aceste raze lumina altarul.

— Pe o sută de diavoli de mare! a murmurat Crach an Craite. Uitasem cât de mare este acest Brisingamen. N-am mai fost aici de când eram copil... Cu el poţi să cumperi toate şantierele navale din Cidaris pentru asta. Cu tot cu angajaţi şi cu producţia pe un an.

Iarlul exagera. Dar nu prea mult.

Deasupra modestului altar de marmură, deasupra figurinelor de pisici şi de şoimi, deasupra unui castron de piatră pentru ofrande votive, domina statuia lui Modron Freyji, Marea Maică, în aspectul său maternal, tipic – o femeie cu o îmbrăcăminte lejeră, care trăda o sarcină accentuată excesiv de sculptor. Stătea cu capul plecat, iar trăsăturile feţei erau acoperite cu o năframă.

Deasupra mâinilor împreunate pe pieptul zeiţei strălucea un diamant, ca un pandantiv atârnat de un colier de aur. Diamantul avea o nuanţă uşor albăstruie. Ca cea mai pură apă. Era mare.

Din ochi, avea cam o sută cincizeci de carate.

— Nici nu-i nevoie să fie tăiat, a şoptit Yennefer. Are tăietura rozetă, exact aşa cum îmi trebuie. Faţete perfecte pentru difracţia luminii...

— Înseamnă că avem noroc.

— Mă îndoiesc. Într-o clipă o să apară preotesele, iar eu, nevrednica, voi fi jignită şi alungată de aici cu coada între picioare.

— Exagerezi!

— Deloc.

— Bun venit, Crach, în templul Mamei! Bun venit şi ţie, dragă Yennefer din Vengerberg!

Crach an Craite s-a înclinat.

— Salutare, venerabilă mamă Sigrdrifa!

Preoteasa era înaltă, aproape la fel de înaltă precum Crach – asta însemna că Yennefer era mai înaltă cu un cap. Avea părul şi ochii de culoare deschisă, faţa alungită, nu prea drăguţă şi nu foarte feminină.

„Am mai văzut-o undeva”, se gândea Yennefer. „De curând. Unde?”

— Pe scările din Kaer Trolde, care duc spre port, i-a

reamintit preoteasa zâmbind. Atunci când drakkarele intrau în port la apusul soarelui. Stăteam lângă tine când ai ajutat o femeie însărcinată, care era să-şi piardă copilul. În genunchi, fără să-ţi pese de rochia din păr de cămilă, foarte scumpă. Am văzut asta. Şi niciodată n-o să-mi mai plec urechea la poveştile despre magiciene insensibile şi egoiste.

Yennefer şi-a dres vocea şi s-a înclinat.

— Stai în faţa altarului Maicii, Yennefer. Fie ca harul ei să pogoare asupra ta!

— Venerabilă, eu... te-aş întreba cu smerenie...

— Nu spune nimic. Crach, sunt sigură că ai multă treabă. Lasă-ne în pace aici, în Hindarsfjall. O să ne înţelegem noi. Suntem femei. Nu contează ce facem, cine suntem: o slujim întotdeauna pe cea care este Fecioară, Maică şi Bătrână. Îngenunchează lângă mine, Yennefer! Pleacă-ţi capul înaintea Maicii!

— Să scoatem colierul de la gâtul zeiţei Brisingamen? a repetat Sigrdrifa, iar în vocea ei era mai multă neîncredere decât sfântă indignare. Nu, Yennefer. Este pur şi simplu imposibil! Nu că nu aş avea curaj... Chiar dacă aş îndrăzni, Brisingamenul nu poate fi scos. Colierul nu-i detaşabil. El este permanent legat de statuie.

Yennefer a tăcut multă vreme, măsurând-o pe preoteasă cu o privire calmă.

— Dacă aş fi ştiut, a spus ea pe un ton rece, aş fi plecat cu iarlul în Ard Skellig. Nu, nu, în niciun caz nu consider că timpul petrecut vorbind cu tine este pierdut. Dar nu prea am timp. Am foarte puţin, într-adevăr. Recunosc, bunătatea şi căldura ta m-au cam înşelat...

— Îţi doresc numai bine, a întrerupt-o Sigrdrifa fără emoţii. Îţi susţin planurile din toată inima. Am cunoscut-o pe Ciri, am îndrăgit-o pe copilă, m-a mişcat soarta ei. Te admir pentru hotărârea cu care vrei s-o salvezi. O să-ţi îndeplinesc orice dorinţă. Dar nu Brisingamen, Yennefer. Fără Brisingamen. Nu mi-l cere.

— Sigrdrifa, pentru a-i sări în ajutor lui Ciri, trebuie să

obţin urgent câteva informaţii. Fără ele sunt neputincioasă. Cunoştinţele şi informaţiile pot fi obţinute numai prin telecomunicaţii. Pentru a putea comunica la distanţă, trebuie să construiesc un artefact magic: un megascop.

— Un dispozitiv în genul faimoasei dumitale sfere de cristal.

— Mult mai complicat. Sfera permite telecomunicaţii doar corelată cu o altă sferă. Până şi filiala locală a băncii piticanilor are una pentru a comunica cu sfera de la sediul central. Megascopul oferă ceva mai multe posibilităţi... Dar ce rost are să mai teoretizăm atâta? Oricum nu funcţionează fără briliant. Mai bine să ne luăm rămas-bun...

— Nu te grăbi aşa!

Sigrdrifa s-a ridicat, a traversat naosul, oprindu-se în faţa altarului şi a statuii lui Modron Freyji.

— Zeiţa, a spus ea, este şi patronul profeţilor. A clarvăzătorilor. A telepaţilor. Acest lucru este simbolizat de animalele ei sacre: pisica, care aude şi vede ce este ascuns, şi şoimul, care vede de sus. Este simbolizat şi de bijuteria zeiţei: Brisingamenul, colierul de clarviziune. De ce să te chinui să construieşti nişte dispozitive pentru a vedea şi a auzi, Yennefer? Nu-i mai lesne să ceri ajutorul zeiţei?

Yennefer s-a abţinut în ultimul moment să nu scape o înjurătură. La urma urmei, se aflau într-un lăcaş de cult.

— E vremea slujbei de seară, a spus Sigrdrifa. Împreună cu alte preotese o să mă dedic meditaţiei. O să mă rog zeiţei ca s-o ajute pe Ciri. Pe Ciri, care a fost aici, în acest templu, de mai multe ori, şi s-a uitat adesea la Brisingamenul de la gâtul Marii Maici. Sacrifică-ţi un ceas sau două din timpul tău preţios, Yennefer. Rămâi aici cu noi pe timpul slujbei. Sprijină-mă când o să mă rog. Cu gândul şi cu prezenţa.

— Sigrdrifa...

— Te rog! Fă-o pentru mine! Şi pentru Ciri!

Giuvaierul Brisingamen. La gâtul zeiţei.

Şi-a înăbuşit un căscat. Să fi fost măcar niscaiva cântece, se gândea ea, niscaiva incantaţii, niscaiva mistere... Ceva folclor mistic... Ar fi fost mai puţin plictisitor, n-ar mai lua-o

somnul. Dar ele pur şi simplu îngenunchează, plecându-şi capul. Fără mişcare, fără sunet.

Dar la fel de adevărat este că pot, când vor, să folosească Forţa, uneori la fel de bine ca noi, magicienele. Este încă un mister cum o fac. Fără pregătire, fără cunoştinţe, fără studii... Doar rugăciune şi meditaţie. Divinaţie? Un soi de autohipnoză? Asta susţinea Tissaia de Vries... Ele atrag energia fără să fie conştiente de ea, în transă dobândesc capacitatea de a o prelucra în mod analog cu farmecele noastre. Transformă energia, tratând-o ca pe darul şi harul divinităţii. Credinţa le dă putere.

De ce noi, magicienii, nu am izbutit niciodată aşa ceva?

Oare să încerc? Să folosesc atmosfera şi aura acestui loc? La urma urmei, aş putea chiar să intru în transă... Doar privind acest briliant... Brisingamen. Gândindu-mă intens la cât de grozav şi-ar juca rolul în megascopul meu...

Brisingamen... Străluceşte ca steaua dimineţii, acolo, în beznă, în fumul de tămâie şi de lumânări aprinse...

— Yennefer!

Şi-a ridicat capul.

Era întuneric în templu. Mirosea puternic a fum.

— Am aţipit? Iartă-mă...

— N-am ce să iert. Hai cu mine!

Afară, cerul nopţii strălucea intermitent, luminile schimbându-se ca într-un caleidoscop. Luminile polare? Yennefer şi-a frecat ochii uluiţi. *Aurora borealis?* În august?

— Cât poţi să te sacrifici, Yennefer?

— Poftim?

— Eşti gata să te sacrifici? Tu şi magia ta nepreţuită?

— Sigrdrifa! a strigat furioasă. Nu încerca trucuri de-astea ieftine cu mine. Am nouăzeci şi patru de ani. Dar te rog, tratează informaţia aceasta ca pe un secret al spovedaniei. Mă încred în tine numai să înţelegi că nu mă poţi trata ca pe un copil.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nici n-am de gând. Pentru că este un misticism pe care nu-l accept. Am adormit la slujba voastră. M-am plictisit şi m-am săturat, pentru că nu cred în zeiţa ta.

Sigrdrifa s-a întors, iar Yennefer, împotriva voinţei sale, a inspirat adânc.

— Neîncrederea ta nu este prea măgulitoare pentru mine, i-a spus femeia cu ochii plini de aur lichid. Dar oare neîncrederea ta schimbă ceva?

Singurul lucru pe care Yennefer a fost în stare să îl facă a fost să răsufle.

— O să vină vremea, a spus femeia cu ochi de aur, când absolut nimeni, nici măcar copiii, n-o să mai creadă în magiciene. Îţi spun asta cu rea-voinţă intenţionată. În semn de răzbunare. Să mergem!

— Nu... În cele din urmă, Yennefer a reuşit să pună capăt inhalării şi exhalării pasive. Nu! N-o să merg nicăieri. Până aici! Este un farmec sau hipnoză. O iluzie! O transă! Am mecanisme de apărare solide... Pot să anulez totul cu o vrajă, o, da! La naiba...

Femeia cu ochi de aur s-a apropiat. Diamantul din colierul ei ardea ca steaua dimineţii.

— Încetul cu încetul, vorbele tale încetează să servească înţelegerii reciproce, i-a spus ea. Devine artă pentru artă, cu cât este mai de neînţeles, cu atât este mai profund şi mai înţelept. Ce-i drept, te-am preferat atunci când nu îngăimai decât „e-e” şi „gu-gu”. Hai!

— Este o iluzie, o transă... Nu merg nicăieri!

— Nu vreau să te forţez. Ar fi păcat. Eşti o fată inteligentă şi mândră, ai caracter.

Un şes. O mare de iarbă. O landă. O stâncă ce se iveşte din vârf ca spatele unui prădător ghemuit la pândă.

— Ai râvnit la giuvaerul meu, Yennefer. Nu pot să ţi-l dau fără să mă asigur mai întâi în privinţa unor aspecte. Vreau să verific ce zace înăuntrul tău. De aceea te-am adus aici, în acest loc care, încă din vremuri imemoriale, a fost un loc al Forţei şi al Puterii. Magia ta nepreţuită este aparent peste tot. Aparent, tot ce trebuie să faci este să întinzi mâna. Nu ţi-e teamă să o întinzi?

Yennefer nu putea să scoată niciun sunet din gâtul sugrumat.

— Forţa capabilă să schimbe lumea, a spus femeia căreia

nu i se putea spune pe nume, este, aşadar, după părerea ta, Haosul, arta şi ştiinţa? Blestemul, binecuvântarea şi progresul? Nu este cumva Credinţa? Iubirea? Devotamentul?

Auzi? Cântă cocoşul Kambi. Valul loveşte ţărmul, valul împins de prova lui Nagifar. Cornul lui Hemdall răsună în faţa vrăjmaşilor pe arcul curcubeului din Bifrost. Vine Gerul Alb, vine viforniţa şi viscolul… Pământul se cutremură de la mişcările bruşte ale Şarpelui…

Lupul devorează soarele. Luna se înnegreşte. Este doar frig şi întuneric. Ură, răzbunare şi sânge…

De partea cui eşti, Yennefer? O să fii la capătul estic sau la cel vestic al Bifrostului? O să fii cu Hemdall sau împotriva lui?

Cântă Kambi.

Hotărăşte-te, Yennefer. Alege. La urma urmei, de aceea te-ai întors la viaţă, ca să poţi face o alegere la momentul potrivit.

Lumina sau întunericul?

— Binele şi Răul, Lumina şi Întunericul, Ordinea şi Haosul? Acestea sunt doar simboluri, în realitate nu există o asemenea polaritate! Lumina şi întunericul sunt în fiecare dintre noi, un pic dintr-unul, un pic din celălalt. Nu are nicio noimă această conversaţie. Nicio noimă. Nu mă convertesc la misticism. Pentru tine şi pentru Sigrdrifa, Lupul devorează Soarele. Pentru mine este o eclipsă. S-o lăsăm să fie aşa.

Să fie? Ce?

A simţit cum îi fuge pământul de sub picioare, o forţă monstruoasă îi răsucea braţele, îi rupea articulaţiile umerilor şi ale coatelor, îi strângea vertebrele ca la tortura *strappado.* A ţipat de durere, s-a zbătut, a deschis ochii. Nu era vis. Nu putea fi un vis. Era într-un copac, răstignită pe crengile unui frasin uriaş. Deasupra ei, în înaltul cerului, dădea târcoale un şoim, iar jos, în beznă, auzea sâsâitul şerpilor.

Ceva s-a mişcat lângă ea. O veveriţă alerga pe braţul ei încordat şi dureros.

— Eşti gata? a întrebat-o veveriţa. Eşti pregătită să te sacrifici? Ce eşti dispusă să sacrifici?

— N-am nimic! Durerea o orbea şi o paraliza. Şi chiar dacă aş fi avut, nu văd rostul unui astfel de sacrificiu! Nu vreau să sufăr nici pentru milioane! Nu vreau să sufăr deloc! Din cauza nimănui şi pentru nimeni!

— Nimeni nu vrea să sufere. Şi totuşi, asta este soarta fiecăruia. Iar unii suferă mai mult. Nu neapărat pentru că aşa aleg. Nu-i vorba dacă îndurăm suferinţa. E vorba despre cum o îndurăm.

Janka! Janeczka!

Ia acest monstru din faţa ochilor mei! Nu vreau să mă uit la el!

Aceasta este fiica ta, la fel ca şi a mea.

Într-adevăr? Copiii pe care i-am născut sunt normali. Cum îndrăzneşti... Cum îndrăzneşti să insinuezi...

În familia ta elfească erau magiciene. Ai lepădat prima sarcină. Din cauza asta. Ţi-ai spurcat sângele şi pântecul, femeie! De aceea, dai naştere unor monştri.

Acest copil nefericit... Asta a fost voia zeilor! Aceasta este fiica ta, la fel ca şi a mea! Ce trebuia să fac? Să o înăduşesc? Să-i tai cordonul ombilical? Ce mă fac acum? S-o duc în pădure şi s-o las acolo? Ce vrei de la mine, pentru numele zeilor?

Tată! Mamă!

Marş, scârnăvie!

Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să dai în copil! Opreşte-te! Unde te duci? Unde? La ea, nu? La ea!

O, da, femeie! Sunt bărbat, am dreptul să-mi ostoiesc poftele unde vreau şi când vreau. Este dreptul meu natural. Iar de tine mi-e scârbă. De tine şi de rodul burţii tale râncede. Nu mă aştepta cu cina. Nu mă întorc în noaptea asta.

Mamă...

De ce plângi?

De ce dai în mine şi mă îmbrânceşti? Doar am fost cuminte...

Mamă! Mămico!

— Eşti în stare să ierţi?
— Am iertat de mult.
— După ce te-ai răzbunat mai întâi.
— Da.
— Îţi pare rău?
— Nu.

Durere, durere sfâşietoare în mâinile şi în degetele zdrobite.

— Da, sunt vinovată! Asta ai vrut să auzi? Mărturisire şi pocăinţă? Vrei să auzi cum Yennefer din Vengerberg se căieşte şi se smereşte? Nu, n-o să-ţi fac această favoare. Îmi mărturisesc păcatul şi-mi aştept pedeapsa. Dar nu te aştepta la pocăinţa mea!

Durerea depăşeşte limitele a ceea ce poate suporta un om.

— Îmi aminteşti de cei care au fost trădaţi, înşelaţi, exploataţi. Îmi aduci aminte de cei care au murit în faţa mea, de mâna mea… Ce? Că am ridicat odată mâna asupra ta? Am avut anumite motive! Şi nu regret nimic! Chiar dacă aş putea întoarce timpul… nu regret nimic.

Şoimul s-a cocoţat pe umărul ei.

Turnul Rândunicii. Turnul Rândunicii. Grăbeşte-te la Turnul Rândunicii.

Fetiţa mea.

Cântă cocoşul Kambi.

Ciri în galop pe o iapă neagră, cu părul cenuşiu, răvăşit de vânt. De pe faţă i se prelinge sângele, roşu-aprins, viu. Iapa neagră se înalţă ca o pasăre, alunecă lin peste palisadă. Ciri se balansează în şa, dar nu cade…

Ciri în miez de noapte, în pustiul nisipos şi pietros, cu mâna ridicată, o sferă strălucitoare îi ţâşneşte din mână. Un

unicorn scurmă pietrişul cu copitele… Mai mulţi unicorni… Foc… Foc…

Geralt pe pod. În luptă. În foc. Flăcările se reflectă în spadă.

Fringilla Vigo, cu ochii ei verzi, larg deschişi de plăcere, cu căpşorul întunecat şi ras, aplecat pe o carte deschisă, pe frontispiciul… Se poate vedea un fragment din titlu: *Note despre inevitabila moarte…*

Ochii lui Geralt se reflectă în ochii Fringillei.

Prăpastie. Fum. Scări care duc undeva în jos. Scări pe care trebuie să cobori. Ceva se termină. Vine Tedd Deireadh, Vremea Sfârşitului…

Beznă. Umezeală. Ziduri de piatră cumplit de reci. Fier rece pe încheieturile mâinilor, la glezne. Durerea zvâcneşte în mâinile învineţite, se revarsă în degetele zdrobite…

Ciri o ţine de mână. Un coridor lung, întunecat, coloane de piatră, poate statui… Tenebre. În ele, şoapte uşoare ca adierea vântului.

Uşi. O infinitate de uşi cu aripi uriaşe, grele se deschid tăcute în faţa lor. Iar în capăt, în bezna de nepătruns, unele care nu se deschid de la sine. Nu este îngăduit să fie deschise.

Dacă te temi, întoarce-te.

Nu este îngăduit să fie deschisă această uşă. Ştii asta.

Ştiu.

Şi totuşi, mă conduci acolo.

Dacă te temi, întoarce-te. Mai este timp să te întorci. Încă nu este prea târziu.

Şi tu?

Pentru mine este.

Cântă Kambi.

Tedd Deireadh a sosit.

Aurora borealis.

Zori.

— Yennefer! Trezeşte-te!

A ridicat capul. S-a uitat la mâini. Le avea pe amândouă, întregi şi nevătămate.

— Sigrdrifa? Am adormit…

— Hai!

— Unde? a şoptit. Unde de data aceasta?

— Poftim? Nu te înţeleg. Hai! Trebuie să vezi asta! S-a întâmplat ceva… Ceva ciudat. Niciuna dintre noi nu ştie cum şi în ce fel să explice. Dar eu m-am dumirit. Harul… S-a pogorât asupra ta harul zeiţei, Yennefer.

— Ce se întâmplă, Sigrdrifa?

— Uite!

S-a uitat. Şi a oftat adânc.

Brisingamen, sfântul giuvaer al lui Modron Freyji, nu mai atârna la gâtul zeiţei. Era la picioarele ei.

— Am auzit bine? a întrebat-o Crach an Craite. Te muţi cu atelierul tău magic la Hindarsfjall? Preotesele ţi-au pus la dispoziţie briliantul sfânt? Îţi dau voie să-l foloseşti în maşinăria ta infernală?

— Da.

— Ei, nu! Yennefer, nu cumva te-ai convertit? Ce s-a întâmplat acolo, pe insulă?

— Nu contează. Mă întorc la templu şi asta-i tot.

— Şi fondurile pe care le-ai solicitat? Îţi mai trebuie?

— Cred că da.

— Seneşalul Guthlaf o să-ţi îndeplinească toate ordinele. Numai că, Yennefer, trebuie să dai repede aceste ordine. Grăbeşte-te! Am primit mesaje noi.

— La naiba, mi-a fost teamă de asta! Ştiu deja unde mă aflu?

— Nu, încă nu ştiu. Cu toate acestea, am fost avertizat că ai putea să-ţi faci apariţia în Skellige şi am primit ordin să te întemniţez de îndată. De asemenea, mi s-a recomandat să iau prizonieri de pe unde ajung în expediţii şi să storc informaţii de la ei, orice informaţie banală despre tine. Despre şederea ta în Nilfgaard sau în provincii. Yennefer, grăbeşte-te! Dacă te-au urmărit cumva şi au ajuns aici, în Skellige, m-aş afla într-o situaţie oarecum jenantă.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, în aşa fel, încât să nu te compromit. Nu te teme!

Crach a rânjit.

— Am spus oarecum. Nu mă tem de ei. Nici de regi, nici de magicieni. N-au ce să-mi facă, pentru că au nevoie de mine. Iar ţie trebuie să-ţi acord ajutor în virtutea jurământului depus. Da, da, ai auzit bine. Formal, încă sunt vasal al coroanei Cintrei. Iar Cirilla are drepturi formale asupra acestei coroane. Reprezentând-o pe Cirilla, fiind singura ei protectoare, ai dreptul formal de a-mi comanda, de a-mi pretinde ascultare şi servituţi.

— Pure sofisme!

— Sigur, a pufnit el. O să strig în gura mare, dacă se dovedeşte până la urmă că Emhyr var Emreis a forţat-o pe fată să se căsătorească cu el. Sau dacă Ciri o să fie exclusă de la tron prin manevre şi trucuri legale şi o să-i ia locul altcineva, cum ar fi papiţoiul de Vissegerd. Apoi o să-mi declar fără întârziere supunerea şi jurământul de loialitate.

— Şi dacă, Yennefer şi-a mijit ochii, totuşi, se dovedeşte că Ciri este moartă?

— Ea este în viaţă, a spus Crach cu fermitate. Sunt foarte sigur de asta.

— Cum?

— N-o să-ţi vină să crezi.

— Ia să vedem!

— Sângele reginelor din Cintra, a început Crach gânditor, este legat în mod ciudat de mare. Când una dintre femeile de acest sânge moare, marea o ia razna. Se spune că Ard Skellig le jeleşte pe fiicele lui Riannon. Deoarece furtuna este atât de puternică acolo, încât valurile care bat din vest se strecoară prin crăpături şi caverne spre est, unde, deodată, răsar mici torenţi de apă sărată din stâncă. Şi toată insula se cutremură. Oamenii simpli spun: vai, suspină Ard Skellig! Iar a murit cineva. A murit sângele lui Riannon. Sângele mai Vechi.

Yennefer tăcea.

— Acesta nu este un basm, i-a spus Crach. Am văzut eu însumi, cu ochii mei. De trei ori. După moartea Adaliei, Clarvăzătoarea, după moartea lui Calanthe… Şi după moartea Pavettei, mama lui Ciri.

— Pavetta, a intervenit Yennefer, a murit chiar în miezul furtunii, aşa că este greu de spus...

— Pavetta, a întrerupt-o Crach, tot gânditor, n-a murit în timpul furtunii. Furtuna a început după moartea ei, marea, ca de obicei, a reacţionat la moartea cuiva din sângele Cintrean. Am studiat acest caz destul de mult. Ştiu ce vorbesc.

— Cum adică?

— Corabia în care erau Pavetta şi Duny s-a scufundat în vestitul Abis Sedna. N-a fost prima care a dispărut aşa.

— Vrăjeli! Se mai scufundă corăbiile, este destul de natural...

— În Skellige, a întrerupt-o destul de aspru, ne pricepem destul de bine la ambarcaţiuni şi la transportul maritim pentru a putea distinge între dezastre naturale şi nenaturale. În Abisul Sedna, vasele dispar în mod nenatural. Şi nu întâmplător. Acelaşi lucru este valabil şi pentru corabia pe care Pavetta şi Duny au navigat.

— Nu vreau să mă cert, a oftat magiciana. Ce mai contează oricum? După cincisprezece ani?

— Pentru mine contează, a spus iarlul şi şi-a strâns buzele. O să clarific această problemă. E doar o chestiune de timp. O să aflu... O să găsesc explicaţii. O să dezleg toate enigmele. Inclusiv pe cea din momentul masacrului Cintrei...

— Care a fost enigma?

— Când nilfgaardienii au intrat în Cintra, a mormăit el, uitându-se pe fereastră, Calanthe a poruncit în taină ca Ciri să fie scoasă din oraş. Chestia este că oraşul era deja în flăcări. Negrii erau peste tot, şansele de a ieşi din asediu erau minime. Regina a fost sfătuită să nu rişte, i s-a sugerat că ar fi bine ca Ciri să capituleze formal în faţa hatmanilor Nilfgaardului, salvându-şi astfel viaţa şi raţiunea de stat a Cintrei. Altminteri, ar muri inevitabil şi fără rost în mâinile unsuroase ale soldaţilor, pe străzile pârjolite. La care Leoaica... Ştii ce a spus ea, potrivit martorilor oculari?

— Nu.

— Mai bine lasă sângele fetei să curgă pe trotuarul

Cintrei decât să fie spurcat.

— Cum aşa, spurcat?

— Prin căsătoria cu împăratul Emhyr. Un nilfgaardian împuţit.

— Crach, este târziu. Mâine în zori încep... O să te ţin la curent.

— Mă bazez pe asta. Noapte bună, Yenna... Hm...

— Ce-i, Crach?

— N-ai avea, hm, chef să...

— Nu, Crach. Ceea ce a fost şi nu mai este nu-i trecut în catastif. Noapte bună!

— Ia te uită! Iarlul i-a aruncat o privire musafirei, plecându-şi capul. Triss Merigold în carne şi oase. Ce rochie drăguţă! Şi blana... e de şinşila, nu-i aşa? Aş întreba ce vânt te-aduce în Skellige... Dacă n-aş şti... Dar ştiu.

— Grozav! Triss i-a zâmbit seducător, şi-a aranjat părul frumos, şaten. Grozav că ştii, Crach. Mă scuteşti de introducere şi de explicaţii preliminare şi trecem direct la miezul problemei?

— Ce problemă? Iarlul şi-a încrucişat braţele la piept şi a măsurat-o pe magiciană cu o privire rece. Ce fel de introducere ne-ar trebui, ce explicaţii să aşteptăm? Pe cine reprezinţi, Triss? În numele cui ai venit? Regele Foltest, pe care l-ai slujit, drept mulţumire te-a trimis în pribegie. Deşi n-ai greşit cu nimic, el te-a alungat din Temeria. Te-a luat, după cum am auzit, sub aripa sa, Filippa Eilhart, care în prezent colaborează cu Dijkstra, cel care exercită stăpânirea actuală *de facto* în Redania. După cum văd, te revanşezi pentru azilul oferit cât poţi de bine. Fără nici cea mai mică şovăială îţi asumi rolul de agent secret pentru a o spiona pe fosta prietenă.

— Mă insulţi, Crach!

— Îmi pare rău dacă m-am înşelat. M-am înşelat?

Au tăcut îndelung, măsurându-se suspicioşi. În cele din urmă, Triss a pufnit, a înjurat şi a bătut din călcâi.

— La naiba! Să încetăm cu tachinarea reciprocă! Ce mai

contează acum cine cui slujeşte, cine cu cine ţine, cine cui i-a rămas credincios şi din ce motive? Yennefer a murit. Încă nu se ştie unde şi în ale cărui mâini se află Ciri… Ce rost are acest joc de-a secretele? N-am venit aici ca spion, Crach. Am venit aici din proprie iniţiativă, ca persoană privată, mânată de îngrijorarea pentru Ciri.

— Tuturor ne pasă de Ciri. Este norocoasă. Ochii lui Triss s-au luminat.

— N-aş face haz de aşa ceva. În locul tău, mai ales.

— Iartă-mă!

Erau tăcuţi, privind pe fereastră la soarele roşu, care apunea în spatele vârfurilor împădurite ale Spikeroogului.

— Triss Merigold.

— Poftim, Crach?

— Te invit la cină. Aha, bucătarul m-a întrebat dacă toate magicienele detestă fructele de mare bine pregătite. Ei?

Triss nu detesta fructele de mare. Dimpotrivă, a mâncat de două ori mai mult decât îşi propusese, iar acum era îngrijorată de talia ei – cei douăzeci şi doi de centimetri de care era atât de mândră. A decis să-şi sprijine digestia cu vin alb, vestitul Est Est din Toussaint. Ca şi Crach, l-a băut din corn.

— Aşadar, a început conversaţia, Yennefer a sosit aici în data de nouăsprezece august, căzând spectaculos din cer într-un năvod. Tu, ca un vasal credincios al Cintrei, i-ai acordat azil. Ai ajutat-o să-şi construiască un megascop… Cu cine şi despre ce a vorbit, bineînţeles că nu ştii.

Crach an Craite a dus cornul la gură şi a băut până la fund.

— Nu ştiu, a zâmbit viclean. Sigur că nu ştiu nimic. Cum aş putea eu, un marinar sărac şi simplu, să ştiu ceva despre acţiunile magicienelor puternice?

Sigrdrifa, preoteasa templului lui Modron Freyji, şi-a lăsat capul în jos, ca şi cum întrebarea lui Crach an Craite o trăgea cu o greutate de o mie de kilograme.

— Ea a avut încredere în mine, Crach, abia a îngăimat ea.

Nu mi-a cerut să făgăduiesc că nu spun nimănui, dar era evident că-şi doreşte discreţie. Chiar nu ştiu dacă…

— Modron Sigrdrifa, a întrerupt-o grav iarlul. Ceea ce-ţi cer nu este un denunţ; şi eu, la fel ca tine, o susţin pe Yennefer. La fel ca tine, vreau s-o găsească şi s-o salveze pe Ciri. Zău, am depus jurământul de sânge, *Bloedgeas!* Iar în ceea ce o priveşte pe Yennefer, sunt îngrijorat pentru ea. Aceasta este o femeie extrem de mândră. Chiar dacă are de înfruntat un obstacol foarte mare, nu se pretează la rugăminţi. Prin urmare, poate fi necesar să mă grăbesc să-i sar nepoftit în ajutor. Am nevoie de informaţii pentru a putea face acest lucru.

Sigrdrifa şi-a dres glasul. Faţa ei n-avea nicio expresie. Iar când a început să vorbească, vocea îi tremura uşor.

— A construit această maşinărie pentru ea… De fapt, nu-i o maşinărie, pentru că nu există niciun mecanism, doar două oglinzi, o draperie de catifea neagră, o cutie, două lentile, patru lămpi şi, de bună seamă, Brisingamen… Când rostea o formulă magică, lumina de la două lămpi cădea…

— Hai să lăsăm la o parte amănuntele! Cu cine comunica?

— A vorbit cu mai multe persoane. Cu magicienii… Crach, n-am auzit totul, dar ce am auzit… Printre ei sunt oameni cu adevărat netrebnici. Nimeni n-a vrut s-o ajute în mod dezinteresat… I-au cerut bani… Toţi i-au cerut bani…

— Ştiu, a îngăimat iarlul. Banca m-a informat despre transferurile efectuate. Frumos, o! Bani frumoşi mă costă jurământul! Dar banii vin şi pleacă. Ce am cheltuit pe Yennefer şi pe Ciri o să recuperez în provinciile nilfgaardiene. Dar continuă, maică Sigrdrifa.

— Pe unii, preoteasa şi-a lăsat capul în jos, Yennefer i-a cam şantajat. Le dădea de înţeles că deţine informaţii compromiţătoare şi că o să le dezvăluie întregii lumi, dacă refuză să coopereze… Crach… Este o femeie inteligentă şi destul de bună… Dar n-are deloc scrupule. Absolut deloc. Şi e foarte crudă.

— Ştiu şi asta. Nu vreau să ştiu despre detaliile şantajului şi te sfătuiesc şi pe dumneata să le uiţi cât mai curând

posibil. Acesta este un lucru periculos. Cu un astfel de foc, cei de pe margine n-ar trebui să se joace.

— Ştiu, Crach. Îţi datorez ascultare… Şi cred că scopurile tale justifică mijloacele. Nimeni altcineva n-o să afle nimic de la mine. Nici prietenul care mă trage de limbă şi nici duşmanul care mă schingiuieşte.

— Bine, Modron Sigrdrifa. Foarte bine… Care erau întrebările lui Yennefer, îţi aminteşti?

— N-am înţeles întotdeauna totul, Crach. Folosea un jargon care era greu de înţeles… Deseori a fost menţionat un oarecare Vilgefortz…

— Păi, cum altfel! a ţipat iarlul şi a scrâşnit din dinţi zgomotos.

Preoteasa i-a aruncat o privire înspăimântată.

— S-a vorbit foarte mult şi despre elfi şi despre Cunoscători, a continuat ea. Şi despre portaluri magice. S-a adus vorba chiar şi despre Abisul Sedna… Dar mai ales, cred, a fost vorba despre turnuri.

— Despre turnuri?

— Da. Despre două. Turnul Pescăruşului şi Turnul Rândunicii.

— Bănuiam eu, a spus Triss. Yennefer a pus mâna pe un raport secret de la comisia Radcliffe’a, care a investigat incidentul din Thanedd. Nu ştiu ce zvonuri despre acest scandal au ajuns aici, în Skellige… Ai auzit de teleportul Turnul Pescăruşului? Şi despre comisia Radcliffe’a?

Crach an Craite s-a uitat suspicios la magiciană.

— Aici, în insule, nu ajunge nici politica, nici cultura, a făcut el o grimasă. Suntem înapoiaţi.

— Comisia lui Radcliffe’a a examinat în detaliu urmele de teleportare care plecau din Thanedd, a găsit Triss de cuviinţă să nu acorde atenţie nici tonului, nici chipului iarlului. Portalul Tor Lara, atât timp cât a existat pe insulă, a dezactivat orice magie de teleportare pe o rază considerabilă. Dar, după cum ştii, fără îndoială, Turnul Pescăruşului a explodat şi s-a prăbuşit, făcând posibilă teleportarea. Majoritatea celor care au fost implicaţi în

evenimentele din Thanedd au plecat de pe insulă folosind portalurile create.

— Într-adevăr, a zâmbit iarlul. Ca să nu căutăm prea departe, ai zburat direct în Brokilon. Cu vrăjitorul în spate.

— Ei, te rog! s-a uitat Triss în ochii lui. Politica nu ajunge acolo, cultura nu ajunge, dar bârfele ajung. Să lăsăm asta deocamdată, să revenim la activitatea comisiei Radcliffe'a. Comisia şi-a propus să stabilească cu exactitate cine s-a teleportat din Thanedd şi încotro. S-au folosit aşa-numitele „sinopsisuri", vrăji capabile să recreeze imaginea evenimentelor din trecut, au potrivit urmele de teleportare detectate cu direcţiile către care conduceau şi, ulterior, au mers pe fir, identificând persoanele care au deschis portalurile. A funcţionat în aproape toate cazurile. Cu excepţia unuia. Un traseu de teleportare care nu ducea nicăieri. Mai exact, în mare. În Abisul Sedna.

— Cineva, s-a prins imediat iarlul, s-a teleportat la nava care îl aştepta în locul stabilit. Interesant faptul că este aşa de departe... Şi într-un loc cu o reputaţie atât de proastă. Ei bine, dar când ţi se apropie funia de par...

— Exact. Şi comisia a fost de aceeaşi părere. Şi a ajuns la următoarea concluzie: Vilgefortz, cel care a răpit-o pe Ciri, neavând altă cale de scăpare, a folosit ieşirea de rezervă – s-a teleportat cu fata în Abisul Sedna, unde îi aştepta o navă nilfgaardiană. Potrivit comisiei, astfel se explică faptul că Ciri a fost prezentată la curtea imperială din Loc Grim în ziua de zece iulie, la doar zece zile după evenimentele din Thanedd.

— Ei, da! a mijit iarlul ochii. Asta explică multe. Se înţelege, cu condiţia ca acea comisie să nu se fi înşelat.

— Bineînţeles, a replicat magiciana menţinându-şi privirea, ba chiar şi-a permis şi un zâmbet batjocoritor. La Loc Grim, se înţelege, ar fi putut fi prezentată o sosie, nu adevărata Ciri. Şi asta ar explica şi mai multe. Cu toate acestea, nu explică încă un fapt pe care l-a stabilit comisia Radcliffe'a. Atât de ciudat, încât în prima versiune a raportului a fost omis ca fiind prea puţin probabil. În a doua versiune a raportului, care este strict clasificată, este

prezentat acest fapt ca ipoteză.

— Parcă mi-a trecut mie ceva pe la urechi cu ceva timp în urmă, Triss.

— Ipoteza comisiei este că teleportul Turnului Pescăruşului era activ, funcţiona. Cineva a trecut prin el şi energia acestui pasaj a fost atât de puternică, încât teleportul a explodat şi a fost distrus.

— Yennefer a aflat despre asta, desigur, a spus Triss după o clipă. Despre ce a găsit comisia Radcliffe'a. Despre ceea ce s-a consemnat într-un raport secret. Există o şansă... O umbră de şansă... ca Ciri să fi reuşit să traverseze în siguranţă portalul Tor Lara. Că a scăpat de Nilfgaard şi de Vilgefortz...

— Şi atunci, unde este?

— Şi eu aş vrea să ştiu.

Era o beznă diabolică, luna ascunsă în spatele grămezilor de nori nu prea lumina. Faţă de nopţile anterioare însă, vântul era mai slab şi, prin urmare, nu era atât de frig. Lotca tocmai se balansa uşor pe suprafaţa încreţită a apei. Mirosea a mlaştină, a buruieni putrezite şi a mucus de anghilă.

Undeva sub mal, castorul lovea apa cu coada, astfel încât au tresărit amândoi. Ciri era sigură că Vysogota aţipise, iar castorul îl trezise.

— Povesteşte mai departe, a spus ea, ştergându-şi nasul cu partea curată a mânecii, neacoperită de mucus. Să nu adormi. Dacă te ia somnul, mi se închid şi mie ochii, o să ne ia curentul şi o să ne trezim în mare! Mai povesteşte-mi despre teleporturile alea!

— Fugind din Thanedd, a continuat pustnicul, ai trecut prin portalul Turnului Pescăruşului, Tor Lara. Iar Geoffrey Monck, probabil cea mai mare autoritate în domeniul teleportării, autor al lucrării intitulate *Magia Poporului mai Vechi,* care reprezintă *opusul magnumului* cunoaşterii despre teleporturile elfeşti, scrie că portalul Tor Lara duce la Turnul Rândunicii, Tor Zireael...

— Teleportul din Thanedd a fost corupt, l-a întrerupt Ciri.

Poate că înainte de a fi distrus, ducea la vreo rândunică. Dar acum duce în deşert. Se numeşte: portal haotic. Am învăţat despre asta.

— Şi eu, închipuieşte-ţi, a pufnit bătrânul. Îmi amintesc multe dintre aceste învăţături. De aceea, povestea ta mă uimeşte atât de mult... Unele dintre fragmentele ei. În special cele care se referă la teleportare...

— Poţi să vorbeşti mai clar?

— Pot, Ciri. Pot, cum să nu. Dar acum a sosit timpul să scoatem năvodul. Pe-aici trebuie să fie plin de anghile. Gata?

— Gata.

Ciri şi-a scuipat în palme şi a apucat marginea năvodului. Vysogota a scos plasa din apă.

— Tragem. Unu, doi... trei! Şi în barcă! Prinde-o, Ciri, prinde-o! În coş, pentru că altfel o să fugă!

Era deja a doua noapte la rând de când plecaseră pe afluentul mlăştinos al râului şi îşi plasaseră năvoadele pentru a captura anghilele care se îndreptau în masă spre mare. S-au întors la colibă după miezul nopţii, năclăiţi de mucus din cap până-n picioare, uzi şi frânţi de oboseală.

Dar nu s-au dus la culcare imediat. Captura destinată trocului trebuia aşezată în lăzi şi bine sigilată; dacă anghilele ar fi găsit cea mai mică crăpătură, dimineaţa n-ar mai fi rămas niciuna în lăzi. După terminarea lucrului, Vysogota a îndepărtat pielea de pe două sau trei anghile, le-a tăiat, le-a tăvălit prin făină şi le-a prăjit-o într-o tigaie imensă. Apoi au mâncat şi au vorbit.

— Vezi, Ciri, nu mă ia somnul deloc. Nu pot să uit cum îndată după ce te-ai recuperat, n-am căzut de acord cu datele. Rana de pe obrazul tău era cel mai precis calendar posibil. Rana aceea nu putea fi mai veche de zece ore, iar tu insistai că ai fost rănită în urmă cu patru zile. Deşi am fost sigur că este o greşeală simplă, de atunci mă tot gândesc la asta, mă tot întreb: unde s-au pierdut cele patru zile?

— Ei, şi cum e? Unde crezi că s-au pierdut?

— Nu ştiu.

— Minunat!

Motanul a făcut un salt lung, şoarecele din gheare chiţăia strident. Motanul l-a muşcat în grabă de gât, i-a smuls măruntaiele şi a început să-l mănânce cu poftă. Ciri privea cu nepăsare.

— Teleportul Turnului Pescăruşului, a început din nou Vysogota, la Turnul Rândunicii. Iar Turnul Rândunicii…

Motanul a mâncat şoarecele întreg, lăsând coada pentru desert.

— Teleportul Tor Lara este distrus şi duce în deşert, a spus Ciri, căscând cu gura larg deschisă. Ţi-am mai spus de o sută de ori, cred.

— Lasă asta, vorbesc despre altceva. Despre faptul că există o legătură între aceste două teleporturi. Tor Lara era distrus, de acord. Există însă şi teleportul Tor Zireael. Dacă ai fi ajuns în Turnul Rândunicii, te-ai fi putut teleporta înapoi pe insula Thanedd. Ai fi fost departe de pericolul care te ameninţa, nu la îndemâna duşmanilor tăi.

— Ha! Mi s-ar fi potrivit. Însă există o mică problemă. N-am idee unde este Turnul Rândunicii.

— S-ar putea să găsesc un remediu pentru asta. Ştii, Ciri, ce oferă studiile universitare unui om?

— Nu. Ce?

— Abilitatea de a folosi surse.

— Ştiam că o s-o găsesc, a spus Vysogota cu mândrie. Am căutat, am căutat şi… O, al naibii…

Teancul de cărţi grele i-a alunecat din mâini, incunabulul a căzut pe podea, foile s-au desprins din legăturile rupte şi s-au împrăştiat la întâmplare.

— Ce-ai găsit?

Ciri s-a ghemuit lângă el, ajutându-l să adune foile rupte.

— Turnul Rândunicii! a strigat pustnicul, apoi a alungat motanul, care se tolănise cu neruşinare pe una dintre pagini. Tor Zireael. Ajută-mă!

— Dar sunt pline de praf! Se lipesc de degete. Vysogota, ce-i asta? Aici, în imaginea asta? Omul acela atârnat de

copac?

— Asta? Vysogota s-a uitat la foaia volantă. O scenă din legenda lui Hemdall. Eroul Hemdall a stat nouă zile şi nouă nopţi atârnat în Frasinul Lumii pentru a dobândi acces la cunoştinţe şi putere prin sacrificiu şi durere.

— De câteva ori am visat aşa ceva, a răspuns Ciri frecându-şi fruntea. Un bărbat atârnat într-un copac…

— Gravura a căzut din această carte. Dacă vrei, poţi s-o citeşti mai târziu. Dar acum mai important este… O, în sfârşit, uite-o! *Peregrinări pe drumurile şi prin locurile magice* de Buyvid Backhuysen, o carte recunoscută de unii drept apocrif…

— Adică, asta e o laudă?

— Mai mult sau mai puţin. Dar au fost persoane care au apreciat cartea… O, ascultă… La naiba, ce întuneric este aici…

— Este suficientă lumină, dar eşti orb de bătrâneţe, i-a spus Ciri cu cruzimea impasibilă, specifică tinereţii. Dă-mi-o! O s-o citesc. De unde începe?

— Aici, i-a arătat el cu un deget osos. Citeşte cu voce tare.

— Ciudată limbă mai avea şi Buyvid ăsta. Assengard a fost probabil un castel, dacă nu mă înşel. Dar ce ţinut este acela: Osutădelacuri? N-am auzit niciodată de el. Şi ce-i acela trifolium?

— Trifoiul. O să-ţi mai povestesc despre Assengard şi Osutădelacuri când termini de citit.

— Şi nici bine n-a terminat elful Avallac’h să rostească acele cuvinte, că s-au năpustit păsărelele mici şi negre din apele lacurilor, în adâncurile cărora fuseseră protejate de îngheţ toată iarna. Căci rândunelele, spre deosebire de alte păsărele, după cum spun oamenii de ştiinţă, nu migrează în ţările calde pentru a se întoarce primăvara, ci se adună în ciorchine cu gheruţele lor şi se scufundă în adâncul apelor, unde îşi petrec toată iarna şi abia primăvara zboară de sub ape *de profundis.* Totuşi, această pasăre nu este doar un

simbol al primăverii şi al speranţei, ci şi un model de curăţenie neîntinată, întrucât nu şade niciodată pe pământ şi nu are niciun contact cu scârboşeniile şi murdăria pământului. Să ne întoarcem totuşi la lacul nostru: negura învolburată de păsări părea că a fost împrăştiată de aripioarele lor, întrucât pe neaşteptate a ieşit la iveală un turn minunat, magic, şi am suspinat cu toţii de uimire, pentru că era un turn care părea ţesut din abur, având negura ca *fundamentum,* iar vârful era încununat cu lumină strălucitoare, o *aurora borealis* magică. Fără doar şi poate, această artă magică puternică nu putea fi construită decât în afara înţelegerii umane. Elful Avallac'h a băgat de seamă admiraţia noastră şi a spus: „Acesta este Tor Zireael, Turnul Rândunicii. Aceasta este Poarta Lumilor şi Porţile Vremurilor. Bucură-ţi, omule, ochii cu această vedere, pentru că nu este dată oricui şi oricând." Întrebat fiind dacă ne putem apropia întru câtva de Turn ca să-l vedem mai bine sau să-l atingem *propria manu*, Avallac'h a râs. „Tor Zireael, a spus el, este un vis pentru voi. Nu se ating visurile. Şi bine a făcut", a adăugat el, „căci Turnul este numai în slujba Cunoscătorilor şi a celor câtorva Aleşi pentru care Porţile Vremurilor sunt porţi ale speranţei şi ale renaşterii. Dar pentru profani sunt porţi ale coşmarului." De îndată ce a rostit aceste cuvinte, s-a lăsat din nou negura şi ochii noştri au fost privaţi de vederea minunăţiei magice…

— Ţinutul Osutădelacuri, a explicat Vysogota, astăzi se numeşte Mil Trachta. Este o zonă foarte vastă, străbătută de râul Yelena, situat în partea de nord a Metinnei, în apropiere de graniţa cu Nazair şi Mag Turga. Buyvid Backhuysen scrie că s-au dus la lacul dinspre nord, pe partea cu Assengardul… Astăzi nu mai există Assengard, au rămas doar ruine; cel mai apropiat târg este Neunreuth. Buyvid a calculat şase sute de poşte de la Assengard. Erau folosite diferite poşte, dar o s-o luăm în considerare pe cea mai frecvent uzitată, conform căreia şase sute de poşte ar fi în jur de cincizeci de mile. La sud de Assengard, care se află la aproximativ trei sute cincizeci de mile de noi, de Pereplut. Cu alte cuvinte, te despart plus sau minus trei

sute de mile de Turnul Rândunicii. Ciri, faci cam două săptămâni cu Kelpie a ta. La primăvară, fără putinţă de tăgadă. Nu acum, când într-o zi sau două poate să-şi arate colţii gerul.

— Din Assengard, din câte am citit eu, a murmurat Ciri, încreţindu-şi nasul, au rămas din acele vremuri numai ruine. Iar eu am văzut cu ochii mei oraşul elfesc Shaerrawedd din Kaedwen – am fost acolo. Oamenii au scotocit şi au jefuit totul, au lăsat doar piatra. Pun rămăşag că şi din Turnul Rândunicii ăsta al tău au rămas numai pietrele, cele mai mari, căci pe cele mai mici nu mă îndoiesc că le-au furat. Dacă ar exista şi un portal acolo…

— Tor Zireael a fost magic. Nu era vizibil pentru toată lumea. Iar teleporturile nu sunt niciodată vizibile.

— Într-adevăr, a recunoscut ea, căzând pe gânduri. Cel de pe Thanedd nu era. A apărut brusc pe peretele gol… A apărut tocmai la timp, pentru că magicianul care mă urmărea era foarte aproape… Îl auzeam de-acum… Şi atunci, ca la comandă, a apărut portalul.

— Sunt convins, i-a spus Vysogota încet, că dacă ai ajunge la Tor Zireael, ţi-ar apărea şi acel teleport. Chiar şi printre ruine, în mijlocul stâncilor goale. Sunt sigur că o să izbuteşti să-l găseşti şi să-l activezi. Şi el, sunt sigur, o să se supună poruncii tale. Pentru că, Ciri, cred că tu eşti aleasa.

— Părul tău, Triss, este ca focul la lumina lumânărilor. Iar ochii tăi sunt ca lapis-lazuli. Buzele tale sunt ca mărgăritarele…

— Încetează, Crach! Te-ai îmbătat sau ce-i cu tine? Mai toarnă-mi nişte vin! Şi mai spune-mi!

— Ce să-ţi mai spun?

— Hai, nu te mai preface! Despre cum s-a hotărât Yennefer să se ducă la Abisul Sednei.

— Cum o duci? Spune-mi, Yennefer!

— Mai întâi, răspunde-mi la întrebarea asta: cine sunt cele două femei pe care le întâlnesc mereu când vin la tine? Şi care mă întâmpină mereu cu o privire rezervată în

mod normal unui căcat de pisică de pe covor? Cine sunt ele?

— Te interesează statutul lor formal, juridic, sau statutul lor de fapt?

— Al doilea.

— Atunci, acestea sunt soţiile mele.

— Înţeleg. Explică-le atunci când ai ocazia că ceea ce a fost şi nu mai este nu-i trecut în catastif.

— Le-am explicat. Dar muierile tot muieri rămân. Dar s-o lăsăm baltă. Spune-mi, Yennefer! Sunt interesat de progresele pe care le-ai făcut în munca ta.

— Din păcate, şi-a muşcat buza magiciana, progresele sunt nesemnificative. Şi timpul zboară.

— Zboară, a încuviinţat iarlul. Şi ne-aduce mereu senzaţii noi. Am primit veşti de pe continent, care ar trebui să te intereseze. Provin de la regimentul lui Vissegerd. Ştii, sper, cine este Vissegerd?

— Un general din Cintra?

— Mareşal. El comandă regimentul imigranţilor şi al voluntarilor cintreni din armata temeriană. Acolo s-au înrolat destui voluntari din insule, aşa că îmi dau mereu veşti de primă mână.

— Ia zi-mi…

— Ai venit aici, în Skellige, pe nouăsprezece august, la două zile după luna plină. În aceeaşi zi, adică pe nouăsprezece, regimentul lui Vissegerd a capturat în timpul luptelor de pe Ina un grup de fugari, printre ei numărându-se şi Geralt, şi prietenul său, trubadurul…

— Jaskier?

— Exact. Vissegerd i-a acuzat pe amândoi de spionaj, i-a întemniţat şi probabil intenţiona să-i omoare, dar ambii prizonieri au evadat şi după aceea i-au trimis la Vissegerd pe nilfgaardienii cu care se presupune că complotaseră.

— Prostii!

— Aşa am spus şi eu. Dar mă gândesc că vrăjitorul, contrar a ceea ce crezi, poate că a pus la cale un plan inteligent. Din dorinţa de a o salva pe Ciri, s-a băgat pe sub pielea celor din Nilfgaard…

— Ciri nu este în Nilfgaard. Iar Geralt nu are niciun plan. Planificarea nu este punctul lui forte. S-o lăsăm baltă! Cert este că suntem deja în douăzeci şi şase august şi tot nu ştiu mare lucru. Am aflat prea puţin. Prea puţin pentru a întreprinde ceva… Dacă nu…

A tăcut, cu privirea aţintită pe fereastră, jucându-se cu steaua din obsidian, fixată pe o bentiţă de catifea neagră.

— Dacă nu, ce? nu s-a mai abţinut Crach an Craite.

— În loc să râdem de Geralt, mai bine încercăm metoda lui.

— Nu înţeleg.

— Putem încerca sacrificiul, Crach. Aparent, spiritul de sacrificiu poate fi de folos, poate aduce rezultate bune… Fie şi sub forma harului zeiţei. Căreia îi place şi apreciază sacrificiile şi suferinţa pentru o anumită cauză.

— Tot nu înţeleg, s-a încruntat el. Dar nu-mi place deloc ce spui, Yennefer.

— Ştiu. Nici mie. Dar am ajuns deja prea departe… Tigrul ar putea să audă de-acum plânsetul mielului…

— Mi-a fost teamă de asta, a şoptit Triss. De-asta îmi era teamă.

— Asta înseamnă că am înţeles bine atunci, a spus Crach an Craite, încordându-şi puternic fălcile.

Yennefer ştia că cineva îi asculta conversaţiile pe care le purta cu acea maşinărie infernală. Sau că unul dintre interlocutori o s-o trădeze…

— Sau şi una, şi alta.

— Ştia, a scrâşnit din dinţi iarlul. Dar şi-a văzut de treaba ei. De ce oare trebuia să momească? De ce trebuia să fie ea însăşi momeala? A pretins că ştie mai multe decât ştia ca să provoace inamicul? Şi s-a dus la Abisul Sedna…

— Ca să lanseze o provocare. Să provoace. A riscat mult, Crach.

— Ştiu. Nu voia să-i expună pe niciunul dintre noi… Cu excepţia voluntarilor. De aceea, a cerut două drakkare…

— Am două drakkare pentru tine, aşa cum mi-ai cerut.

„Alkyone” şi „Tamara”. Şi echipajele, desigur. „Alkyone” o să fie comandat de Guthlaf, fiul lui Sven – el a cerut această onoare. I-ai căzut cu tronc, Yennefer. „Tamara” este comandată de Asa Thjazi, un căpitan în care am încredere absolută. Aha, era să uit. Fiul meu Hjalmar Krzywogęby o să fie, de asemenea, în echipajul „Tamarei”.

— Fiul tău? Câţi ani are?

— Nouăsprezece.

— Ai început devreme.

— Râde ciob de oală spartă! Hjalmar a cerut să fie inclus în echipaj din motive personale. Nu puteam să-l refuz.

— Din motive personale?

— Chiar nu ştii povestea?

— Nu. Spune-mi-o!

Crach an Craite a băut din corn, râzând de amintirile sale.

— Copiii din Ard Skellig, a început el, sunt înnebuniţi să patineze iarna – abia aşteaptă îngheţul. Sunt primii care se joacă pe gheaţa abia prinsă pe lac, atât de subţire, încât nu îi poate susţine pe adulţi. Desigur, cursele reprezintă cea mai bună distracţie. Îşi iau avânt şi iau viteză cât îi ţin puterile, de la un capăt la celălalt al lacului. Flăcăii organizează aşa-numitele întreceri „săritura somonului”. Constau în salturi pe patine peste rocile de pe coastă, care ies din gheaţă ca nişte dinţi de rechin. La fel ca somonul când se năpusteşte peste pragurile cascadelor. Aleg câte un şir destul de lung de astfel de stânci, îşi iau elan… Ha! Ce-am mai sărit şi eu când eram puşti…

Crach an Craite a căzut pe gânduri, apoi a zâmbit uşor.

— Evident, a reluat el firul poveştii, cel care sărea peste cel mai lung şir de stânci câştiga astfel de întreceri şi apoi se umfla în pene ca un păun. Pe vremea mea, Yennefer, această onoare îi revenea adesea umilului tău servitor, actualul tău interlocutor. He, he! Pe vremea care ne interesează mai mult, fiul meu Hjalmar era campion. Sărea peste nişte stânci peste care niciun flăcău nu îndrăznea să sară. Şi defila cu nasul pe sus, provocându-i pe toţi să încerce să-l învingă. Şi provocarea lui a fost preluată de

către Ciri, fiica Pavettei din Cintra.

Chiar dacă nu era o insulară, deşi ea declara că este, întrucât petrecea mai mult timp aici decât în Cintra.

— Chiar şi după accidentul Pavettei? Credeam că i-a interzis Calanthe să vină aici.

— Ştii ceva? a spus şi a privit-o dintr-odată. Ei, tu ştii multe, Yennefer... Multe. Furia şi interdicţiile lui Calanthe n-au durat mai mult de jumătate de an, apoi Ciri a început din nou să petreacă aici multe veri şi ierni... Zbura pe patine ca un diavol, dar să sară „somonul" cot la cot cu băieţii? Iar la provocarea lui Hjalmar? Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap!

— A sărit, a ghicit magiciana.

— A sărit. A sărit diavoliţa cintreană. O mică leoaică adevărată, pui din sângele Leoaicei. Iar Hjalmar, ca să nu rămână de batjocură, a trebuit să rişte să sară peste un şir şi mai lung de stânci. A riscat. Şi-a rupt piciorul, braţul, patru coaste şi şi-a zdrelit faţa. A rămas cu o cicatrice pentru tot restul vieţii. Hjalmar Moacăjulită! Şi faimoasa lui logodnică! He, he!

— Logodnică?

— Nici asta n-o ştiai? Ştii atât de multe, şi asta nu? Ea a venit la el când, după faimosul salt, zăcea şi se vindeca. Îi citea, îi povestea, îl ţinea de mână... Şi când a intrat cineva în odaie, s-au înroşit amândoi ca doi maci. Ei bine, în sfârşit, Hjalmar mi-a spus că s-au logodit. M-a lovit damblaua. I-am spus: „Măi, mucosule, lasă că-ţi dau eu ţie logodnă, dar cu biciul!" Eram îngrijorat, mă luase frica, drept să spun, cum să mă măsor eu cu leoaica, sânge fierbinte? La ea totul era ţac-pac, nu ştia multe, n-avea răbdare să stea la discuţii, ca să nu zic că era cam zăludă... Noroc că Hjalmar era bandajat ca o mumie, aşa că n-au putut să facă prostii...

— Câţi ani aveau pe-atunci?

— El cincisprezece, ea mai puţin de doisprezece.

— Deci cred că ai exagerat un pic.

— Poate un pic. Dar Calanthe, căreia trebuia să-i spun totul, s-ar fi făcut foc şi pară. Ştiu că avea planuri de căsătorie pentru Ciri, cred că era vorba despre tânărul Tankred Thyssen din Kovir sau poate despre redanianul

Radowid, nu sunt sigur. Dar bârfele ar fi putut dăuna proiectelor matrimoniale, chiar şi zvonurile despre săruturi nevinovate sau mângâieri semi-nevinovate. Calanthe a luat-o imediat pe Ciri în Cintra. Fata s-a luptat, a urlat, a bocit, dar în zadar. Leoaica din Cintra a pus piciorul în prag. Hjalmar, pe de altă parte, s-a întors cu faţa la perete două zile şi n-a vorbit cu nimeni… De îndată ce s-a întremat, a vrut să fure skiful ca să se ducă în Cintra. L-am potolit eu cu cureaua. După aceea…

Crach an Craite a tăcut gânditor.

— După aceea a venit vara, apoi toamna şi tot arsenalul nilfgaardian a dat năvală în Cintra dinspre sud, prin Scările Marnadal. Iar Hjalmar a găsit o altă oportunitate de a-şi demonstra vitejia. În Marnadal, în Cintra, apoi la Sodden s-a ridicat viteaz împotriva negrilor. Apoi, când drakkarele au ajuns pe coasta nilfgaardiană, Hjalmar, cu spada în mână, şi-a răzbunat logodnica, despre care se credea că era moartă la vremea respectivă. Nu l-am crezut pentru că nu existau fenomenele despre care ţi-am povestit… Ei bine, acum că Hjalmar a aflat despre o posibilă expediţie de salvare, s-a oferit voluntar.

— Mulţumesc pentru această poveste, Crach. M-am liniştit ascultând-o. Am mai uitat de… griji.

— Când pleci, Yennefer?

— În zilele următoare. Poate chiar mâine. Mai am o ultimă telecomunicaţie de efectuat.

Ochii lui Craite erau pătrunzători, ca de şoim. Scrutau adânc înăuntrul ei.

— Nu ştii, Triss Merigold, cu cine a vorbit Yennefer ultima dată, înainte de a demonta maşinăria iadului? În noaptea dinspre douăzeci şi şapte spre douăzeci şi opt august? Cu cine şi despre ce?

Triss a închis ochii.

Raza de lumină deviată de diamant lumina suprafaţa oglinzii. Yennefer şi-a întins braţele invocând o formulă magică. Reflexele orbitoare s-au transformat într-o pâclă

învolburată, din care a ieşit rapid o imagine. Imaginea unei odăi cu pereţii acoperiţi cu tapiserii colorate.

O mişcare la fereastră. Şi o voce neliniştită.

— Cine? Cine e acolo?

— Sunt eu, Triss.

— Yennefer? Tu eşti? Zeilor! De unde… unde eşti?

— Nu contează unde sunt. Nu bloca accesul, deoarece pâlpâie imaginea. Şi ia sfeşnicul ăla, mă orbeşte!

— Bine. Desigur.

Deşi era târziu în noapte, Triss Merigold nu era nici în lenjerie, nici în haine de lucru. Purta o rochie formală. Ca de obicei, încheiată până în gât.

— Putem vorbi?

— Bineînţeles.

— Eşti singură?

— Da.

— Minţi!

— Yennefer…

— Nu mă poţi păcăli, mucoaso! Cunosc prea bine expresia asta, am mai văzut-o. O aveai atunci când ai început să te culci cu Geralt. Atunci ţi-ai pus aceeaşi mască de curvă nevinovată, pe care o văd acum pe faţa ta. Şi acum e la fel ca atunci!

Triss s-a înroşit. Iar lângă ea a apărut pe fereastră Filippa Eilhart, îmbrăcată într-un dublet masculin bleumarin, cu broderie argintie.

— Bravo! a exclamat. Ca de obicei, rapidă şi perspicace. Ca de obicei, dificil de înţeles şi de interpretat. Mă bucur că te văd sănătoasă, Yennefer! Mă bucur că teleportarea nebună de la Montecalvo nu s-a încheiat tragic.

— Să presupunem că te bucuri cu adevărat, a spus Yennefer strâmbându-se. Deşi ar fi o presupunere foarte îndrăzneaţă. Dar s-o lăsăm baltă. Cine m-a trădat?

— Mai contează? a întrebat Filippa ridicând din umeri. De patru zile îi contactezi pe trădători. Pe cei pentru care venalitatea şi corupţia sunt a doua natură. Pe cei pe care i-ai incitat la trădare. Unul dintre ei te-a trădat. Aşa e cursul lucrurilor. Nu-mi spune că nu te aşteptai.

— Bineînţeles că mă aşteptam, a pufnit Yennefer. Cea mai bună dovadă este că vă contactez. Cu toate că nu trebuia.

— Nu trebuia. Asta înseamnă că ai un interes să faci asta.

— Bravo! Ca de obicei, rapidă, şi ca de obicei, perspicace. Am intrat în contact cu voi pentru a vă asigura că secretul lojei voastre este în siguranţă cu mine. N-o să vă trădez.

Filippa a privit-o pe sub gene.

— Dacă ai sperat cumva, a spus în cele din urmă, că prin această declaraţie îţi cumperi timp, linişte şi siguranţă, atunci ai sperat greşit. Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Yennefer! Fugind din Montecalvo, ai făcut o alegere, ai declarat de ce parte a baricadei te afli. Cine nu este cu loja este împotriva lojei. Acum încerci să o găseşti înaintea noastră pe Ciri, iar motivele care te ghidează sunt opuse alor noastre. Acţionezi împotriva noastră. Vrei să ne împiedici s-o folosim pe Ciri în scopurile noastre politice. Prin urmare, ştii că o să facem totul pentru a nu putea s-o foloseşti pentru scopurile tale sentimentale.

— Aşadar, îmi declaraţi război?

— Concurenţă, a replicat Filippa zâmbind veninos. Doar concurenţă, Yennefer.

— Onestă şi onorabilă?

— Glumeşti, fără doar şi poate.

— Bineînţeles. Cu toate acestea, aş dori să abordez o chestiune cu toată onestitatea şi fără echivoc.

— Spune!

— În următoarele zile, poate chiar mâine, vor avea loc nişte evenimente ale căror consecinţe nu le pot prezice. S-ar putea ca dintr-odată concurenţa şi rivalitatea noastră să nu mai aibă niciun sens. Dintr-un simplu motiv – n-o să mai existe concurentul.

Ochii Filippei Eilhart s-au îngustat sub umbra albastră.

— Înţeleg.

— Atunci, vreau să-mi recuperez post-mortem reputaţia şi renumele. Să nu mai fiu considerată trădătoare şi complice a lui Vilgefortz. Cer asta lojei. Ţi-o cer ţie,

personal.

Filippa a tăcut o clipă.

— Resping cererea, a spus ea în cele din urmă. Îmi pare rău, dar reabilitarea ta nu este în interesul lojei. Dacă mori, o să mori ca o trădătoare. O să fii o trădătoare şi o criminală pentru Ciri, iar atunci fata o să fie mai uşor de manipulat.

— Înainte de a face ceva care te-ar putea costa viaţa, a tuşit deodată Triss, lasă-ne…

— Testamentul?

— Ceva care să ne permită… Să continuăm… Să-ţi urmăm paşii. S-o găsim pe Ciri. Până la urmă, este în joc binele ei! Viaţa ei! Yennefer, Dijkstra a găsit… nişte urme. Dacă Vilgefortz o are pe Ciri, fata este ameninţată de o moarte cumplită.

— Tacă-ţi gura, Triss! a lătrat brusc Filippa Eilhart. N-o să existe nicio târguială şi nicio negociere aici.

— O să vă dau câteva sfaturi, a spus Yennefer încet. O să vă las informaţii despre ce am învăţat şi ce am întreprins. O să vă las o urmă pe care să continuaţi. Dar nu degeaba. Nu vreţi să mă reabilitaţi în ochii lumii, atunci, la naiba cu voi şi cu lumea! Dar reabilitaţi-mă în ochii unui vrăjitor.

— Nu, a spus Fillippa aproape imediat. Nici acest lucru nu este în interesul lojei. Şi în ochii vrăjitorului tău, o să rămâi o trădătoare şi o magiciană meschină. N-ar fi în interesul lojei dacă, tulburat fiind, ar căuta răzbunare, iar dacă o să te dispreţuiască, n-o să mai caute să se răzbune. Oricum, o fi deja mort. Sau o să moară într-o bună zi.

— Informaţiile, a spus Yennefer cu blândeţe, sunt pentru viaţa lui. Salvează-l, Filippa!

— Nu, Yennefer.

— Pentru că nu este în interesul lojei? a replicat magiciana cu un foc violet în ochi. Ai auzit-o, Triss? Iată, asta ţi-e loja! Iată chipul ei adevărat, iată interesele ei reale! Ce părere ai? Ai fost mentorul copilei, ai fost pentru ea, ai spus-o chiar tu cu gura ta, aproape ca o soră mai mare. Iar Geralt…

— N-o mai lua pe Triss cu romantisme de-astea,

Yennefer, i-a ripostat Filippa cu un foc în privire. O s-o găsim şi o s-o salvăm pe copilă fără ajutorul tău. Iar dacă o să izbuteşti, minunat, îţi mulţumim frumos, o să ne-o dai pe mână, o să ne scuteşti de osteneală. O s-o smulgi din ghearele lui Vilgefortz, iar noi o s-o smulgem din ale tale. Iar Geralt? Cine-i Geralt ăsta?

— Ai auzit-o, Triss?

— Iartă-mă, i-a spus Triss Merigold încet. Iartă-mă, Yennefer!

— Nu, Triss. Niciodată.

Triss privea în jos. Ochii lui Craite erau ca de şoim.

— A doua zi după ultima comunicare misterioasă, a spus încet iarlul din insulele Skellige, cea despre care tu, Triss Merigold, nu ştii nimic, Yennefer a plecat din Skellige spre Abisul Sedna. Când am întrebat-o de ce se duce tocmai acolo, m-a privit în ochi şi mi-a spus că are de gând să verifice prin ce anume diferă dezastrele naturale de cele nenaturale. A plecat cu două drakkere, „Tamara” şi „Alkyone”, cu echipaje compuse în întregime din voluntari. Era în douăzeci şi opt august, acum două săptămâni. N-am mai văzut-o de-atunci.

— Când ai aflat…

— Cinci zile mai târziu, a întrerupt-o brusc. La trei zile de la luna nouă din septembrie.

Căpitanul Asa Thjazi, aşezat în faţa iarlului, nu se simţea în largul său. Îşi lingea buzele, se foia pe bancă, îşi frământa degetele atât de tare, încât îi trosneau.

Soarele roşu, în sfârşit eliberat de norii care acopereau cerul, cobora încet după Spikeroog.

— Vorbeşte, Asa, i-a ordonat Crach an Craite.

Asa Thjazi şi-a dres vocea zgomotos.

— Ne-am mişcat repede, a continuat el, vântul era bun, făcuserăm vreo douăsprezece noduri bune. În noaptea de douăzeci şi nouă, am văzut deja luminile farului din Peixe de Mar. Am cârmit un pic spre vest, ca să nu dăm nas în nas cu vreun nilfgaardian… Iar în ajunul lunii noi din septembrie, în zori, am ajuns în regiunea Abisului Sedna.

Atunci vrăjitoarea ne-a chemat pe mine şi pe Guthlaf…

— Am nevoie de voluntari, a spus Yennefer. Numai voluntari. Nu mai mulţi decât ar fi necesar pentru a controla drakkerul pentru o perioadă scurtă de timp. Nu ştiu câte persoane sunt necesare pentru asta, nu mă pricep. Dar vă rog să nu lăsaţi nici măcar un singur om pe „Alkyone” peste numărul necesar. Şi repet, doar voluntari. Ceea ce urmează să facem… este foarte riscant. Mai mult decât o luptă pe mare.

— Am înţeles, a dat din cap bătrânul seneşal. Şi mă ofer primul. Eu, Guthlaf, fiul lui Sven. Te rog, fă-ne această onoare, coniţă!

Yennefer s-a uitat în ochii lui mult timp.

— Bine, a spuse ea. Eu sunt onorată.

— M-am oferit şi eu, a spus Asa Thjazi. Dar Guthlaf n-a fost de acord. Cineva, a obiectat el, trebuie să preia comanda pe „Tamara”. Drept urmare, s-au oferit cincisprezece voluntari. Printre care şi Hjalmar, Crach.

Crach an Craite a ridicat din sprâncene.

— Câţi trebuie, Guthlaf? a repetat magiciana. De câţi e nevoie? Te rog, calculează cu exactitate.

Seneşalul a tăcut o vreme, calculând.

— Cu opt ne descurcăm, a spus el în cele din urmă. Dacă nu durează prea mult… Dar aici sunt numai voluntari, deci nu-i nevoie…

— Desemnează opt din cei cincisprezece, l-a întrerupt ea aspru. Stabileşte-i singur. Şi trimite-i pe cei aleşi la „Alkyone”. Restul rămân pe „Tamara”. Ah, pe unul care rămâne îl numesc eu. Hjalmar!

— Nu, domniţă! Nu-mi poţi face asta! M-am oferit şi o să-ţi fiu alături! Vreau să fiu…

— Taci din gură! Rămâi pe „Tamara”! Este o poruncă! Încă o vorbă şi poruncesc să te lege de catarg!

— Spune-mi, Asa!

— Magiciana, Guthlaf şi cei opt voluntari au urcat pe

„Alkyone” şi au navigat până la Abis. După cum fusese poruncit, noi am rămas în urmă pe „Tamara”, dar nu stăteam prea departe. Şi ca din senin, vremea, care până atunci ne fusese favorabilă, la naiba, a început să se zburlească. Da, credeţi-mă că era o forţă necurată, Crach… Să nu mă mişc de-aici, dacă mint…

— Spune-mi!

— Acolo unde eram noi, pe „Tamara” adică, era linişte. Deşi vântul adia puţin şi cerul se întunecase de la nori, de ziceai că din zi aproape că se făcuse noapte, dar acolo unde era „Alkyone”, tot iadul se dezlănţuise din senin. Iadul adevărat…

Drakkarul „Alkyone” a zburat atât de brusc, încât se auzeau bubuiturile în ciuda distanţei dintre drakkare. Cerul se înnegrise, norii se îngrămădeau. Marea, care părea destul de calmă în jurul „Tamarei”, se umflase, învolburată, şi fierbea izbind cu berbeci înspumaţi în „Alkyone”. Cineva a urlat brusc, altul a repetat şi, după un timp, au urlat toţi.

Sub norii negri, „Alkyone” era aruncat în valuri ca un dop de plută, dansa învârtindu-se şi sărind, plonjând în valuri, când cu prova, când cu pupa. Uneori, drakkarul aproape că dispărea după crestele de spumă. Alteori, doar vela în dungi era vizibilă.

— E magie! a strigat cineva în spatele lui Asa. Asta-i magie diavolească!

Un vârtej îl învârtea pe „Alkyone” din ce în ce mai repede. Scuturile, smulse de forţa centrifugă de pe marginile drakkarului, şuierau în aer ca nişte discuri, fluturând în stânga şi în dreapta vâslelor spulberate.

— Sus pânzele! a strigat Asa Thjazi. Şi la vâsle! Mergem acolo! Să-i salvăm!

Însă era prea târziu.

Cerul de deasupra vasului „Alkyone” se înnegrise; în negură au explodat brusc zigzaguri de fulgere, care înfăşurau drakkarul ca tentaculele unor meduze. Norii, care se roteau în forme fantastice, au început să se învârtă într-o pâlnie monstruoasă. Drakkarul se răsucea cu o viteză halucinantă. Catargul s-a frânt ca un băţ de chibrit, vela

sfâşiată s-a năpustit peste valurile înspumate ca un albatros uriaş.

— Zeii să vă odihnească în pace, flăcăi!

În mugetul asurzitor al valurilor se auzeau ţipetele celor de pe „Alkyone”. Ţipetele erau atât de sfâşietoare, încât tuturor li se făcu părul măciucă, lor, lupi de mare bătrâni, bersekeri sângeroşi, marinari care văzuseră şi auziseră multe la viaţa lor.

Au dat drumul vâslelor, conştienţi de neputinţa lor. Uluiţi, au încetat să mai urle.

„Alkyone”, care încă se învârtea, se ridica încet deasupra valurilor. Şi se ridica din ce în ce mai sus. I-au văzut chila acoperită cu scoici şi alge, de pe care se scurgea apa. Au văzut o formă neagră, o siluetă căzând în valuri. Apoi o a doua. Şi o a treia.

— Sar! a strigat Asa Thjazi. Vâsliţi, flăcăi, nu vă opriţi! Cu toată puterea! Să le sărim în ajutor!

„Alkyone” era deja la mai bine de o sută de coţi deasupra nivelului mării, care dădea în clocot ca o oală. Încă se învârtea, un fus uriaş din care se storcea apa, învăluit într-o pânză gigantică de fulgere înflăcărate, tras de o forţă nevăzută în norii învolburaţi.

Deodată, o explozie asurzitoare a izbucnit în aer. Deşi împinsă în faţă de cincisprezece perechi de vâsle, „Tamara” a sărit brusc în sus şi a fost aruncată înapoi. Lui Thjazi i-a fugit puntea de sub picioare. A căzut, lovindu-se la tâmplă de balustradă.

Nu s-a putut ridica singur, a fost ajutat. Era ameţit, tremura şi dădea din cap, gâfâind, bâlbâindu-se incoerent. Auzea ţipetele echipajului ca din spatele unui perete. S-a dus într-o parte mătăhăind ca un om beat şi şi-a încleştat degetele pe balustradă.

Vântul s-a potolit, valurile s-au calmat, dar cerul era încă negru, norii, învolburaţi. Nu rămăsese nici măcar o urmă din „Alkyone”.

— Nicio urmă nu mai rămăsese, Crach. Zău, nişte boarfe, nişte resturi... Nimic altceva.

Asa Thjazi şi-a întrerupt povestea, urmărind soarele cum dispare în spatele vârfurilor împădurite din Spikeroog. Crach an Craite, gânditor, nu l-a grăbit.

— Nu se ştie, a spus în cele din urmă Asa Thjazi, câţi au reuşit să sară înainte ca „Alkyone” să fie înghiţit de acel nor afurisit. Dar, dintre cei care n-au sărit, nimeni n-a supravieţuit. Iar noi, deşi n-am precupeţit nici timp, nici efort, n-am reuşit să prindem decât două cadavre. Două cadavre, aduse de apă. Doar două.

— Magiciana nu era printre ele? l-a întrebat iarlul cu o voce sugrumată.

— Nu.

Crach an Craite a tăcut mult timp. Soarele dispăruse complet în spatele Spikeroog.

— Bătrânul Guthlaf, fiul lui Sven, a dispărut, a continuat Asa Thjazi. Crabii din Abisul Sednei l-au devorat probabil până la ultimul oscior… Magiciana a dispărut şi ea cu totul… Crach, oamenii încep să vorbească… că este vina ei. Şi pedeapsa ei pentru crimele…

— Tâmpenii!

— S-a prăpădit, a murmurat Asa, în Abisul Sednei. În acelaşi loc cu Pavetta şi Duny odinioară… Coincidenţă, zău…

— N-a fost nicio coincidenţă, a spus Crack an Craite cu convingere. Cu siguranţă nu a fost o coincidenţă, nici atunci şi nici acum.

Nefericitului îi prinde bine să sufere. Durerea şi umilinţa lui rezultă din legile naturii şi, pentru a atinge obiectivele naturii, este necesară atât existenţa suferindului, cât şi a celor care, fiind năpăstuiţi de necaz, se bucură de succese. Acest adevăr ar trebui să înăbuşe remuşcările din sufletul unui tiran sau al unui ticălos. El nu trebuie să se abţină, ci trebuie să comită cu îndrăzneală toate faptele plăsmuite de imaginaţia sa, întrucât vocea naturii este cea care i le insuflă.

Dacă inspiraţiile secrete ale naturii ne îndeamnă la rău, atunci, este limpede că răul este necesar pentru natură.

DONATIEN ALPHONSE FRANÇOIS DE SADE

10

Scârţâitul şi trosnetul uşii celulei, care mai întâi s-a deschis şi apoi s-a închis, a trezit-o pe cea mai mică dintre surorile Scarra. Cea mai mare stătea la masă, îndeletnicindu-se cu răzuirea mămăligii uscate de pe fundul ceaunului de tuci.

— Ei, cum a fost la tribunal, Kenna?

Joanna Selborne, zisă Kenna, s-a aşezat pe prici, fără să spună nimic, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi fruntea în palme.

Scarra cea mică a căscat, s-a întins şi a tras un vânt zgomotos. Ghemuit pe priciul opus, Kohut a îngăimat ceva în barbă şi a întors capul. Era supărat pe Kenna, pe surori şi pe întreaga lume.

În închisorile obişnuite, deţinuţii erau separaţi în mod tradiţional, pe sexe. În cazărmile militare era diferit. Împăratul Fergus var Emreis, consfinţind printr-un decret special egalitatea femeilor şi a bărbaţilor în armata imperială, a ordonat ca, dacă e emancipare, atunci, să fie emancipare: egalitatea să fie în toate privinţele şi pe toate fronturile, fără excepţii sau privilegii speciale pentru niciunul dintre sexe. De atunci, cei închişi în cetăţi şi citadele vieţuiau şi erau reeducaţi împreună.

— Deci, care-i treaba? a repetat Scarra cea mare. Te eliberează?

— Cum să nu, a spus Kenna cu amar, tot cu capul sprijinit pe mâini. O să am noroc, dacă nu mă spânzură. La naiba! Am mărturisit tot adevăru', n-am ascuns nimic, vreau să spun aproape nimic. Şi golanii ăia, când au început să mă caftească, m-au făcut mai întâi idioată în faţa tuturor, apoi s-a adeverit că sunt o persoană necredibilă şi un element infracţional, iar la urmă au spus cum că-i complicitate într-un complot în scop de răsturnare.

— Răsturnare de situaţie, a dat din cap Scarra cea mare, ca şi cum ar fi înţeles ce se întâmplă. O, dacă-i răsturnare… Ai căcat băţu', Kenna.

— De parcă eu nu ştiu.

Scarra cea mică s-a întins, a căscat din nou, larg şi tare ca un leopard, a sărit jos de pe prichiciul înalt, a împins cu un şut taburetul lui Kohut, care îi stătea în cale, şi a scuipat pe podea lângă taburet. Kohut a mârâit, dar mai mult de-atât n-a îndrăznit.

Kohut era supărat de moarte pe Kenna, iar de surori se temea.

Când fusese adusă Kenna în celula sa în urmă cu trei zile, a devenit curând evident pentru Kohut că, dacă admitea în general emanciparea şi egalitatea femeilor, avea propriile sale păreri asupra acestei chestiuni. În miezul nopţii, i-a aruncat o pătură peste jumătatea superioară a corpului şi intenţiona să folosească şi cealaltă jumătate, lucru pe care probabil că l-ar fi reuşit, dacă nu ar fi fost vorba despre o empată. Kenna i-a intrat în creier, astfel încât Kohut a început să urle ca un vârcolac şi să se târască în jurul celulei ca muşcat de tarantulă. Kenna, din pură răzbunare, folosind telepatia, l-a făcut să se ridice în patru labe şi să bată ritmic cu capul în uşa de tablă a celulei. Când paznicii, alarmaţi de bubuiturile lugubre, au deschis uşa, Kohut s-a năpustit asupra unuia dintre ei, drept pentru care a primit cinci bastoane de fier şi tot atâtea şuturi. Pe scurt, Kohut nu s-a bucurat de noaptea de plăcere la care sperase. Şi s-a supărat pe Kenna. Nici nu îndrăznea să se gândească la răzbunare, pentru că a doua zi surorile Scarra au fost aduse în celula lor. Astfel, sexul frumos era acum majoritar, iar în curând s-a arătat că părerile surorilor despre egalitate erau similare cu cele ale lui Kohut, dar exact invers când venea vorba despre rolurile atribuite sexelor. Scarra cea mică l-a privit pe bărbat cu ochi hulpavi şi a făcut comentarii fără echivoc, iar cea mare a chicotit, frecându-şi mâinile. Efectul a fost că, de atunci, Kohut dormea cu taburetul la îndemână, intenţionând să-şi apere onoarea, dacă era nevoie.

Cu toate acestea, şansele şi perspectivele sale erau slabe – ambele surori Scarra slujiseră în trupele de linie şi erau veterane în multe bătălii; nu le-ar fi stat un taburet în cale,

dacă ar fi vrut să-l violeze, l-ar fi violat chiar dacă bărbatul ar fi fost înarmat cu un topor. Kenna era sigură că surorile glumeau. Ei bine, aproape sigură.

Surorile Scarra erau arestate pentru că bătuseră un ofiţer, iar în cazul fostului maistru de aprovizionare Kohut, era o anchetă în curs de desfăşurare în legătură cu marele şi vestitul jaf de echipamente militare, al cărui cerc de suspecţi se tot lărgea.

— Ai căcat băţu', Kenna, a repetat Scarra cea mare. Te-ai înfundat într-o mare belea. Sau, mai bine zis, te-au înfundat. Şi tu, la naiba, nu te-ai prins din capu' locului că era un joc politic!

— Ba!

Scarra s-a uitat la ea, neştiind prea bine cum să înţeleagă afirmaţia monosilabică. Kenna şi-a ferit privirea.

„Doar n-o să vă spun vouă ce n-am spus judecătorilor", se gândea ea. „Nici c-am ştiut în ce joc mă vâr. Nici când şi cum am aflat."

— Ai intrat în căcat pân' la gât, i-a spus cu înţelepciune Scarra cea mică, cea care era mai puţin inteligentă, cea care – Kenna era sigură – habar n-avea despre ce-i vorba.

— Şi cum a rămas până la urmă cu prinţesa aia cintreană? Scarra cea mare nu s-a dat bătută. Aţi înhăţat-o până la urmă, nu-i aşa?

— Am înhăţat-o. Dacă se poate spune aşa. În cât suntem astăzi?

— Douăjdoi septembrie. Mâine-i echinocţiu'.

— Ha! Ce coincidenţă ciudată. Mâine se-mplineşte un an de la evenimente... A trecut un an...

Kenna s-a întins pe priciul ei, împreunându-şi mâinile sub ceafă. Surorile tăceau, sperând că era o introducere în povestire.

„Da' de unde, surioarelor", s-a gândit Kenna, uitându-se la desenele porcoase, şi chiar la inscripţiile porcoase scrijelite pe scândurile de deasupra priciului. „Ia mai puneţi-vă pofta-n cui! N-o să fie nicio povestire. Şi nu pentru că împuţitu' de Kohut m-ar vinde vreunui copoi sau vreunui martor al coroanei. Pur şi simplu, n-am chef să vorbesc

despre asta. Nu vreau să-mi mai aduc aminte despre asta.”

Despre ceea ce a fost acu’ un an. După ce Bonhart s-a strecurat în Claremont.

„Am ajuns cu două zile mai târziu”, îşi amintea ea, „traseu’ se răcise deja. Nimeni nu ştia unde se dusese vânătoru’ de recompense. Nimeni, în afară de negustoru’ Houvenaghel, adică. Da’ Houvenaghel n-a vrut să vorbească cu Skellen şi nici nu l-a primit sub acoperişu’ său. A transmis printr-un servitor vorbă că n-are vreme şi că nu primeşte în audienţă. Huhurezu’ s-a umflat şi s-a mâniat, da’ ce mai putea să facă? Era în Ebbing, n-avea jurisdicţie acolo. Şi nici n-avea cum să intre peste Houvenaghel, pentru că el avea o armată privată în Claremont şi doar nu era să înceapă un război…

Boreas Mun i-a adulmecat urma, Dacre Silifant şi Ola Harsheim au încercat să dea mită, Til Echrade a încercat magia elfească, eu l-am sondat şi i-am ascultat gândurile, dar nu prea ne-au fost de folos. Am aflat că Bonhart a părăsit târgu’ prin poarta de sud. Şi înainte de a pleca…

În Claremont era un templu micuţ din lemn de zadă. Lângă poarta din sud, lângă piaţa de obor. Înainte de a pleca din Claremont, Bonhart a bătut-o pe Falka cu harapnicu’ în această piaţă, în faţa acelui templu. În faţa tuturor, inclusiv a preoţilor din templu. El a răcnit la ea că-i arată el cine-i domnu’ şi stăpânu’ ei. C-o s-o altoiască cât vrea până-şi dă duhu’, pentru că nimeni n-o să se bage pentru ea, nimeni n-o să-i dea vreun ajutor – nici oamenii, nici zeii.”

Scarra cea mică se uita pe ferestruică, atârnată de gratii. Cea mare mânca terci dintr-o strachină. Kohut a luat taburetul, s-a culcat şi s-a acoperit cu o pătură.

S-a auzit clopotul din clădirea Corpului de Gardă, paznicii strigau dincolo de ziduri… Kenna s-a întors cu faţa la perete.

„Câteva zile mai târziu ne-am întâlnit”, se gândea ea. „Eu şi Bonhart. Faţă în faţă. M-am uitat în ochii lui neomenoşi, de peşte, gândindu-mă la un lucru – cum o bătuse pe fată. Şi i-am pătruns în gânduri… o clipă. Şi a fost ca şi cum mi-

aş fi vârât capu’ într-un mormânt dezgropat…

Era la echinocţiu.

Iar în ajun, pe douăjdoi septembrie, mi-am dat seama că un om invizibil s-a strecurat între noi.”

Stefan Skellen, legiuitorul imperial, asculta fără întrerupere. Dar Kenna vedea cum făcea feţe-feţe.

— Repetă, Selborne! i-a spus răspicat. Repetă, pentru că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Atenţie, conaşule legiuitor! a murmurat ea. Fă-te că eşti supărat… Ca şi cum am venit la dumneata cu o cerere şi nu-mi dai voie… De ochii lumii, vreau să spun. Eu nu mă înşel, bag mâna-n foc. Un nevăzut a fost în jurul nostru timp de două zile. Spion invizibil.

Huhurezu’ – trebuie să recunoaştem – a fost isteţ, a prins-o din zbor.

— Nu, Selborne, refuz, a spus el cu voce tare, dar evitând să exagereze cu tonul şi cu gesticulările. Disciplina e obligatorie pentru toată lumea. Nu există excepţii. Nu-mi dau acordul!

— Da’ măcar ascultă-mă, legiuitorule, a insistat Kenna, care nu avea talentul Huhurezului, nu reuşea să evite artificialitatea, dar în jocul de rol, artificialitatea şi jena petiţionarului erau acceptabile. Ascultă-mă măcar…

— Vorbeşte, Selborne. Scurt şi la obiect!

— Ne spionează de două zile, a murmurat ea, prefăcându-se că-şi expune cu smerenie punctul de vedere. De la Claremont cred că ne urmăreşte în taină, iar când vine popasul, nevăzutu’ se strecoară printre oameni, trage cu urechea.

— Ascultă, spion nenorocit! Skellen nu mai trebuia să se prefacă iritat şi furios, căci furia îi vibra în glas. Cum l-ai dibuit?

— Alaltăieri, când i-ai poruncit conaşului Silifant, un motan care dormea pe bancă, a început să sâsâie şi să-şi plece urechile pe spate. Mi s-a părut dubios, pentru că nu era nimeni prin partea aia… Şi atunci am simţit ceva, ca un gând, un gând şi o voinţă de-ale altcuiva. Când am gânduri

obişnuite, de-ale mele, totul e normal, da’ când am un gând străin, conaşule legiuitor, e ca şi cum cineva ar răcni la mine din toţi rărunchii… Am început să fiu mai atentă, m-am încordat şi l-am simţit.

— Poţi să-l simţi mereu?

— Nu. Nu mereu. Are un fel de protecţie magică în juru’ lui. Nu pot să-l simt decât de aproape şi nu de fiecare dată. De-aia tre’ să ne prefacem, că nu se ştie dacă nu-i ascuns prin preajmă.

— Să nu-l speriem, a spus în şoaptă Huhurezul. Nu-l speria… Să nu-l speriem… Îl vreau în viaţă, Selborne. Ce propui?

— Îl facem colţunaşi.

— Colţunaşi?

— Mai încet, conaşule legiuitor.

— Dar… Ah, fie! Bine. Îţi las mână liberă.

— Mâine vezi cum faci ca să înnoptăm într-un sat. Mă descurc eu cu restu’. Şi acum, pentru aparenţe, burzuluieşte-te la mine şi eu mă duc.

— Nu pot să mă burzuluiesc, i-a zâmbi el şi i-a făcut cu ochiul uşor, luându-şi imediat faţa încrâncenată, de şef dur. Pentru că sunt mulţumit de dumneata, coniţă Selborne.

— Mi-a spus „coniţă”. Coniţa Selborne. Ca la ofiţeri.

El i-a făcut din nou cu ochiul.

— Nu! i-a spus el, fluturându-şi mâna, jucându-şi rafinat rolul. Cerere respinsă! Şterge-o de-aici!

— Cum spuneţi, conaşule.

A doua zi, pe la amurg, Skellen a poruncit să se facă un popas într-un sătuc de pe râul Lete. Era un sat bogat, înconjurat de o palisadă, în care se intra printr-o poartă rotativă, elegantă, făcută din grinzi proaspete de pin. Sătucul se numea Unicorn – îşi trăgea numele de la o mică capelă de piatră, în care stătea o marionetă de paie, care reprezenta un unicorn.

„Când mă gândesc”, Kenna îşi amintea, „cum mai râdeam de ne tăvăleam pe jos de idolu’ ăla de paie, iar primara’ ne-a explicat cu o moacă serioasă cum că sfântu’ unicorn care avea grijă de sat fusese cu ani în urmă de aur,

apoi a fost de argint, după aceea de bronz, pe urmă mai multe versiuni de os şi mai multe de lemn preţios. Dar toate fuseseră furate. Veniseră de departe ca să le jefuiască. Abia când s-a făcut unicornu' din paie s-au potolit.

Am înnoptat în sătuc. Skellen, după cum stabiliserăm, a ocupat sala mare a primăriei.

După mai puţin de o oră, am făcut din spionu' nevăzut colţunaşi. După metoda clasică, manual."

— Poftiţi, intraţi! i-a invitat cu voce puternică Huhurezul. Vă rugăm să vă uitaţi la acest document… O clipă! Este toată lumea aici? Ca să nu-mi bat gura de două ori.

Ola Harsheim, care tocmai gusta nişte smântână proaspăt luată de pe laptele prins, lingându-şi buzele şi mustaţa, a pus jos chiupul, a privit în jur, începând să numere. Dacre Silifant, Bert Brigden, Neratin Ceka, Til Echrade, Joanna Selborne…

— Lipseşte Dufficey.

— Strigaţi-l!

— Kriel! Duffi Kriel! La comandant pentru raport! Pentru comenzi importante! Pas alergător!

Dufficey Kriel, gâfâind, alergă într-un suflet în colibă.

— E toată lumea, jupâne legiuitor, a raportat Ola Harsheim.

— Deschideţi fereastra larg. Pute-a usturoi de te trăsneşte. Deschideţi şi uşa, ca să se facă curent!

Brigden şi Kriel au deschis obedient fereastra şi uşa. Kenna şi-a spus încă o dată că Huhurezul ar putea fi un actor desăvârşit.

— Poftiţi mai aproape, conaşilor! Am primit de la împărat acest document, secret şi de extremă importanţă. Atenţie vă rog…

— Acum! a strigat Kenna, trimiţând un impuls direcţional puternic, al cărui impact era echivalent cu o străfulgerare.

Ola Harsheim şi Dacre Silifant au apucat ciubărul şi au turnat amândoi deodată smântână în direcţia indicată de Kenna. Til Echrade a presărat făină dintr-un săculeţ ascuns

sub masă. Pe podeaua colibei s-a materializat o formă smântânoasă şi făinoasă, iniţial neregulată. Dar Bert Brigden era vigilent.

După ce a stabilit corect unde ar putea fi capul colţunaşului, l-a lovit cu o tigaie din fontă cu toată puterea. Apoi s-au năpustit cu toţii asupra spionului încleiat cu smântână şi făină, i-au smuls căciula de invizibilitate şi l-au apucat de braţe şi de picioare. Răsturnând masa cu blatul în jos, i-au legat mâinile şi picioarele de picioarele mesei. I-au smuls ciubotele şi obielele şi i-au băgat o obială în gură, drept căluş, ca să nu urle.

Pentru a-şi desăvârşi opera, Dufficey Kriel şi-a luat avânt şi i-a tras un şut în coaste prizonierului, căruia îi ieşeau ochii din orbite sub privirile pline de satisfacţie ale celorlalţi.

„Bună treabă”, a apreciat Huhurezul, care nu se clintise din loc în timpul extrem de scurt, stând cu braţele încrucişate la piept.

— Bravo! Felicitări! În primul rând dumitale, coniţă Selborne!

„La naiba!” se gândea Kenna. „Dacă o ţin tot aşa, chiar o să ajung ofiţer.”

— Conaşule Brigden, a spus Stefan Skellen cu sânge rece, privindu-l de sus pe prizonierul răstignit între picioarele mesei, pune fierul la încins pe cărbuni! Conaşule Echrade, te rog să te asiguri că nu sunt copii prin preajma primăriei!

S-a aplecat şi s-a uitat în ochii prizonierului.

— Nu te-ai mai arătat de mult, Rience, a spus el. Începusem să-mi fac griji că ai păţit vreo nenorocire.

Clopoţelul corpului de gardă anunţa schimbarea pazei. Surorile Scarra sforăiau melodios. Kohut mormăia în somn, îmbrăţişându-şi taburetul.

„Făcea pe grozavu’”, îşi amintea Kenna, „se dădea mare Rience ăla. Magicianu’ Rience, făcut colţunaş şi legat de picioarele mesei cu cracii în sus. Se dădea mare, da’ n-a păcălit pe nimeni, cu atât mai puţin pe mine. Huhurezu’ mă avertizase că era magician, aşa că i-am zăpăcit gândurile

ca să nu poată să facă vreo magie sau să cheme vreun ajutor magic. L-am citit. Îşi apăra accesu' la gândurile sale, da' când i-a ajuns pe la nas fumu' de la cărbunii din vatră, care încingeau fieru', protecţiile şi încuietorile sale magice au cedat din toate cusăturile ca nişte pantaloni vechi şi am putut să-l citesc în voie. Gândurile lui nu erau diferite de gândurile altora pe care le citisem în situaţii similare. Gânduri de oameni care urmau să fie schingiuiţi dintr-o clipă în alta. Gânduri împrăştiate, înfiorate, pline de spaimă şi disperare. Gânduri reci, cleioase, jilave şi puturoase. Ca dintr-un leş.

În ciuda acestui fapt, când i s-a scos căluşu', magicianu' Rience a încercat s-o facă pe grozavu'."

— Bine, Skellen! M-ai prins, sunt al tău! Felicitări! Mă înclin în faţa tehnicii, a profesionalismului şi a pregătirii tale. Invidiez oamenii bine pregătiţi. Şi acum, te rog, eliberează-mă din această poziţie inconfortabilă!

Huhurezul şi-a apropiat scaunul, s-a aşezat pe el invers, sprijinindu-şi mâinile împreunate şi bărbia pe spătar. Se uita de sus la captiv. Şi tăcea.

— Porunceşte-le să mă elibereze, Skellen! a repetat Rience. Şi apoi cere-le subordonaţilor tăi să iasă! Ce trebuie să-ţi spun este doar pentru urechile tale.

— Conaşule Brigden, l-a întrebat Huhurezul fără să întoarcă capul, ce culoare are fierul?

— Încă niţel, conaşule legiuitor!

— Coniţă Selborne?

— Mă chinui să-l citesc, a ridicat Kenna din umeri. Îi este prea frică şi spaima îi învălmăşeşte toate celelalte gânduri. Unde mai pui că are şi nişte gânduri pe care încearcă să le ascundă în spatele ecranelor magice. Dar nu mi-e greu, pot…

— Nu-i nevoie. O să purcedem după metoda clasică, cu fierul înroşit.

— La naiba! a urlat spionul. Skellen! Doar n-ai de gând să…

Huhurezul s-a aplecat, cu faţa uşor schimbată.

— În primul rând, jupâne Skellen, îţi atrag atenţia. În al doilea rând: da, o să te gâdil la tălpi cu fierul încins, Rience. O s-o fac cu o satisfacţie de nedescris. O s-o tratez ca pe o expresie a dreptăţii istorice. Pun rămăşag că nu pricepi.

Rience tăcea, aşa că Skellen a continuat.

— Să ştii, Rience, că l-am sfătuit pe Vattier de Rideaux să-ţi frigă călcâiele încă de acum şapte ani, când te gudurai pe lângă serviciile de informaţii imperiale ca un câine, cerşind mila şi privilegiul de a fi trădător şi agent dublu. L-am sfătuit din nou acum patru ani, când te-ai băgat în curul lui Emhyr fără săpun, intermediindu-i contactele cu Vilgefortz. Atunci când ai fost promovat de la un simplu turnător la rangul de prim rezident, cu ocazia hăituirii cintrenei. Eram gata-gata să pun rămăşag cu Vattier că, dacă te pârpăleşte, o să spui de îndată pe cine slujeşti… Vai, nu, spun prostii! Că o să-i înşiri pe toţi cei pe care îi slujeşti. Şi pe toţi cei pe care îi torni. Şi atunci, i-am spus, o să vezi, o să fii uimit, Vattier, câte puncte au în comun cele două liste. Dar de unde, Vattier de Rideaux nu m-a ascultat! Şi acum îi pare rău, sunt convins. Dar nu-i totul pierdut. O să te frig puţin şi, după ce o să aflu ce vreau, o să te pun la dispoziţie lui Vattier. Iar el o să-ţi jupoaie pielea de pe tine în bucăţele mici.

Huhurezul şi-a scos din buzunar o batistă şi un flaconaş de parfum. A stropit generos batista cu parfum şi i-a pus-o pe nas. Parfumul mirosea plăcut a mosc şi, totuşi, Kenna abia se abţinea să nu vomite.

— Fierul, conaşule Brigden.

— Vă urmăresc din ordinul lui Vilgefortz! a răcnit Rience. Este vorba despre fată! Urmărindu-vă echipa, speram să vă întrec, să ajung la acel vânător de recompense înaintea voastră! Aveam de gând să încerc să negociez cu el pentru fată! Cu el, nu cu tine! Pentru că tu vrei s-o omori, iar Vilgefortz are nevoie de ea în viaţă! Ce altceva mai vreţi să ştiţi? Vă spun! Vă spun totul!

— Hola, hola! a strigat Huhurezul. Cătinel! Să nu ne ia foc capul de la zgomot şi de la potopul de informaţii. Vă puteţi închipui, conaşilor, ce-o să fie când îl frigem? O să ne

asurzească de-a binelea!

Kriel şi Silifant au chicotit zgomotos. Kenna şi Neratin Ceka nu le-au ţinut hangul. Nici Bert Brigden, care tocmai scotea fierul din jar şi îl privea critic. Fierul era atât de încins, încât părea transparent, de parcă n-ar fi fost fier, ci un tub de sticlă umplut cu foc lichid.

Rience l-a văzut şi s-a schimonosit.

— Ştiu cum pot fi găsiţi vânătorul şi fata! a ţipat el. Ştiu! Vă spun!

— Negreşit.

Kenna, încercând în continuare să-i citească în minte, s-a încruntat, percepând un val de furie disperată, neputincioasă. Ceva cedase din nou în creierul lui Rience, o altă barieră. „De frică, o să spună ceva”, s-a gândit Kenna, „acel ceva pe care intenţiona să-l ţină până la capăt ca pe un atu, un as cu care ar fi putut ridica alţi aşi la mâna decisivă, finală pentru miza cea mai înaltă. Acum, din frica banală şi dezgustătoare de durere, o să-şi azvârle asul acela pe masă.”

Din senin, i-a plesnit şi ei ceva în cap, şi-a simţit tâmplele fierbinţi, apoi brusc reci. De-acum aflase, ştia gândul ascuns al lui Rience.

„Zeilor”, s-a gândit ea. „Cum m-am prins în mrejele belelei…”

— O să vorbesc! a urlat magicianul, înroşindu-se şi aţintindu-şi ochii bulbucaţi spre chipul legiuitorului. O să-ţi spun ceva cu adevărat important, Skellen! Vattier de Rideaux…

Kenna a auzit brusc un alt gând străin. L-a văzut pe Neratin Ceka cu mâna pe pumnal, îndreptându-se spre uşă.

Tropăind cu ciubotele, Boreas Mun a intrat în sala primăriei.

— Conaşule legiuitor! Repede, conaşule legiuitor! Au venit… N-o să vă vină a crede ochilor cine!

Skellen a schiţat un gest către Brigden, care se apleca cu fierul spre călcâiele spionului.

— Ar trebui să joci la loterie, Rience, a spus el, privind pe fereastră. N-am mai întâlnit pe nimeni în viaţa mea cu aşa

un noroc.

Prin fereastră se putea vedea un ciopor de oameni, iar în mijlocul lor, o pereche pe cai. Kenna şi-a dat seama imediat cine erau.

Ştia cine era uriaşul slab, cu ochii spălăciţi, de peşte, care călărea iapa roaibă, vânjoasă.

Şi cine era fata cu părul cenuşiu de pe frumoasa iapă neagră. Cu mâinile legate şi cu o zgardă în jurul gâtului. Cu o vânătaie pe obrazul umflat.

Vysogota s-a întors în colibă prost dispus, deprimat, tăcut, chiar furios. Cauza era conversaţia cu un ţăran care venise cu barca pentru a lua blănuri. „Poate pentru ultima dată până la primăvară”, îi spusese săteanul. „Vremea se înrăutăţeşte de la o zi la alta, ploaia şi vântul sunt aşa de aprige, încât te temi să mergi cu barca. Dimineţile vin cu gheaţă pe bălţi, stai cu mâinile în sân, uitându-te cum ninge, iar după aia vine gerul, stai cu mâinile în sân, uitându-te cum îngheaţă râul, apoi pui barca în şopron şi scoţi sania. Dar în Pereplut, nici măcar sania nu alunecă, mlaştină după mlaştină…”

Ţăranul avea dreptate. Spre seară s-a înnorat, din cerul bleumarin cădeau fulgi mari, albi. O rafală de vânt dinspre est biciuia trestiile uscate, stârnind valuri înspumate pe râul care de obicei era calm. Vântul devenea tot mai pătrunzător, usturător de rece.

„Poimâine”, se gândea Vysogota, „este sărbătoarea Saovine. Conform calendarului elfesc, peste trei zile o să fie deja Anul Nou. Conform calendarului oamenilor, trebuie să mai aştepţi încă două luni pentru noul an.”

Kelpie, iapa neagră a lui Ciri, tropăia şi fornăia prin hambar.

Când a intrat în colibă, a găsit-o pe Ciri cotrobăind prin cufere. El îi îngăduise să facă acest lucru, chiar o încurajase. În primul rând, era o ocupaţie complet nouă, după ce călărea pe Kelpie şi răsfoia cărţi. În al doilea rând, erau multe lucruri de-ale fiicei sale în cufere, iar fata avea nevoie de îmbrăcăminte mai călduroasă. De mai multe

schimburi de haine, pentru că în frig şi umezeală treceau zile bune până ca rufele spălate să se usuce în cele din urmă.

Ciri alegea, proba, respingea, punea deoparte. Vysogota s-a aşezat la masă. A mâncat doi cartofi fierţi şi o aripă de pui. Tăcea.

— Câtă măiestrie! îi arăta ea câte un lucru pe care el nu-l mai văzuse de ani de zile şi chiar uitase că-l avea. A fost tot al fiicei tale? Îi plăcea să patineze?

— Era înnebunită. Abia aştepta iarna.

— Pot să-l iau?

— Ia ce vrei, a ridicat el din umeri. Nu-mi mai sunt de niciun folos. Dacă-ţi sunt bune şi dacă ghetele ţi se potrivesc… Dar îţi faci bagajul, Ciri? Te pregăteşti să pleci?

S-a uitat la teancul de haine.

— Da, Vysogota, a spus ea după o clipă de tăcere. Aşa m-am hotărât. Pentru că, vezi tu… Nu-i timp de pierdut.

— Visele tale.

— Da, a recunoscut ea după o clipă. Am văzut lucruri foarte neplăcute în visele mele. Nu sunt sigură dacă s-au petrecut deja sau dacă o să fie abia în viitor. Habar n-am dacă pot să le previn… Dar trebuie să plec. Îmi părea rău că cei dragi nu mi-au sărit în ajutor. Că m-au lăsat la mila sorţii… Iar acum mă gândesc că ar putea avea nevoie ei de ajutorul meu. Trebuie să plec.

— Vine iarna.

— Tocmai de aceea trebuie să plec. Dacă rămân, o să stau blocată aici până la primăvară… Până la primăvară o să mă macine neputinţa şi îndoiala, o să mă chinuie coşmarurile. Trebuie să plec, să pornesc acum, să încerc să găsesc acel Turn al Rândunicii. Acel teleport. Tu însuţi ai socotit că ar fi cincisprezece zile pe drum până la lac. Aş fi acolo înainte de luna plină din noiembrie…

— Nu poţi să părăseşti ascunzătoarea acum, a spus el cu un nod în gât. Nu acum. O să te prindă. Ciri… urmăritorii tăi… sunt foarte aproape. Nu poţi acum…

Şi-a aruncat bluza pe podea şi a sărit în sus ca împinsă de un resort.

— Ai aflat ceva? i-a strigat ea cu asprime. De la ţăranul care a luat blănuri? Vorbeşte!

— Ciri…

— Vorbeşte, te rog!

l-a spus. Dar mai târziu a regretat.

— Numa’ diavolu’ putea să-i trimită, bunule conaş pustnic, a murmurat ţăranul, întrerupând pentru o clipă numărarea blănurilor. Numa’ diavolu’. De la echinocţiu cutreieră pădurile-n lung şi-n lat, caută nu-ş’ ce fată. Au ameninţat, au strigat, au băgat spaima-n oameni, dar s-au dus de îndată mai departe, n-a trebuit să-ndurăm prea mult. Da’ acu’ le-a trecut prin cap altă idee: au plantat prin sate şi cătune… patrule goale sau ceva de genu’. Da’ ce mai patrule, conaşule bun! Nici goale, nici pline, doar trei sau patru golani ordinari. O să stea la pândă toată iarna, ca nu cumva fata pe care o urmăresc să-şi scoată nasu’ de undeva, din vreo ascunzătoare, şi să se ducă-n sat. Ş-atunci ăia din patrula goală o s-o înhaţe.

— Sunt şi la voi?

Ţăranul s-a încruntat, a scrâşnit din dinţi.

— Nu-s. Am avut noroc. Da’ în Dun Dâre, la juma’ de zi distanţă de noi, îs patru. Şed în han, la ieşire din sat. Scursuri, bunule conaş pustnic, ticăloşi pierduţi, nenorociţi. S-au aruncat pe fetele de-acolo şi, când flăcăii au sărit să le apere, i-au măcelărit, conaşule bun, fără milă. Au făcut moarte de om…

— Au ucis oameni?

— Doi. Primaru’ şi încă unu’. Şi spune şi dumneata, conaşule bun, este vreo pedeapsă pentru aşa ceva? Este vreo lege? Nu-s nicio pedeapsă şi nicio lege! Un consilier care a venit pe la noi din Dun Dâre, împreună cu soţia şi fiica sa, ne-a spus că-s pe lume vrăjitori… Ei i-ar pune la punct pe toţi ticăloşii. Tre’ chemat un vrăjitor la Dun Dâre, care să le vină de hac pramatiilor…

— Vrăjitorii ucid monştri, nu oameni.

— Îs nişte jigodii, conaşule bun, ăia nu-s oameni, ci jigodii venite din fundu’ iadului. Tre’ să vină un vrăjitor, ce mai la

deal, la vale… Ei bine, tre’ să mă urnesc la drum, conaşule bun… Brrr, se răceşte! De-acu’ ascundem barca şi scoatem sania… Iar pentru golanii din Dun Dâre, conaşule bun, tre’ un vrăjitor…

— O, are dreptate! a repetat Ciri printre dinţii încleştaţi. O, mare dreptate! Au nevoie de un vrăjitor… Sau de o vrăjitoare. Patru ziceai, da? La Dun Dâre, nu? Şi unde este Dun Dâre ăsta? În amontele râului? Aş ajunge cu iapa?

— Pentru toţi zeii, Ciri! Vysogota era îngrozit. Tu nu vorbeşti serios…

— Nu înjura de zei, dacă nu crezi în ei. Şi ştiu că nu crezi.

— Hai să nu ne legăm de viziunea mea asupra lumii! Ciri, ce idei diavoleşti îţi trec prin cap! Oare cum poţi…

— Acum hai să nu ne legăm de viziunea mea despre lume, Vysogota. Ştiu ce am de făcut! Sunt vrăjitoare!

— Eşti tânără şi zvăpăiată! a izbucnit el. Eşti un copil care a suferit un traumatism, un copil rănit, nevrotic şi nu mai ai mult şi faci o criză nervoasă. Şi, mai presus de toate, eşti obsedată de setea de răzbunare! Orbită de dorinţa de răzbunare! Nu înţelegi asta?

— Înţeleg mai bine decât tine! a ţipat ea. Pentru că n-ai idee ce înseamnă să fii rănit! N-ai idee de răzbunare, pentru că nimeni nu ţi-a făcut niciodată vreun rău cu adevărat!

A fugit furioasă din colibă, trântind uşa prin care a pătruns pentru o clipă în tindă şi în odaie un vânt rece. După un răstimp scurt, pământul a fost zguduit de ropotul de copite.

Mânios, şi-a trântit farfuria pe masă. „Las-o să plece”, se gândea mânios, „să se scuture de furie”. Nu-i era teamă pentru ea, trecuse adesea printre mlaştini, zi şi noapte, ştia cărările, digurile, ostroavele şi dumbrăvile. Şi chiar dacă s-ar fi rătăcit, ar fi fost de-ajuns să slăbească frâiele – iapa Kelpie ştia drumul spre casă, până la ieslea caprelor.

După ceva timp, când s-a întunecat de-a binelea, el a ieşit, şi-a atârnat felinarul de o grindă. Stătea lângă un gard viu, cu urechile ascuţite la ropotul copitelor, la pleoscăitul

apei. Însă vântul şi foşnetul stufului înăbuşeau toate zgomotele, felinarul agăţat de grindă se învârtea furios şi, în cele din urmă, s-a oprit.

Şi apoi a auzit. De departe. Nu, nu din direcţia în care plecase Ciri. Din partea opusă. Din mlaştini. Un ţipăt sălbatic, inuman, prelung, tânguitor. Un urlet.

Un moment de linişte.

Şi din nou. Beann’shie.

Fantoma elfului. Vestitorul morţii.

Vysogota dârdâia de frig şi de frică. S-a întors repede în colibă, mormăind şi murmurând în barbă, să nu audă, să nu audă, pentru că nu trebuia să fie auzit.

Înainte de a izbuti să aprindă din nou felinarul, Kelpie a ieşit din întuneric.

— Intră în colibă, i-a spus Ciri încet şi blând. Şi nu mai ieşi. Cumplită noapte!

La cină s-au certat din nou.

— Se pare că ştii multe despre problema binelui şi a răului!

— Ştiu! Şi nu din cărţile universitare!

— Nu, desigur. Ştii totul din propria experienţă. Din practică. La urma urmei, ai câştigat multă experienţă în cei şaisprezece ani de viaţă ai tăi.

— Multă. Destul de multă!

— Felicitări! Colegă savant.

— Mă persiflezi, şi-a încleştat ea dinţii. Nici nu vă daţi seama cât de rău aţi făcut lumii voi, savanţii senili, teoreticienii, cu cărţile voastre, cu veacuri de experienţă în citirea tratatelor morale, atât de sârguincioşi, încât nici n-aţi avut timp să vedeţi măcar de la fereastră cum arată lumea cu adevărat. Voi, filosofii care susţineţi în mod artificial filosofii artificiale, pentru a vă lua leafa de la universităţi. Şi pentru că niciun câine şchiop de-un picior nu v-ar plăti pentru adevărul crud şi hidos despre lume, aţi scornit etica şi morala, ştiinţe drăguţe şi optimiste. Însă false şi înşelătoare!

— Nu-i nimic mai înşelător decât judecata neîndoielnică,

mucoaso! Doar concluziile pripite şi nesăbuite!

— N-aţi găsit niciun remediu împotriva răului! Iar eu, o vrăjitoare mucoasă, am găsit! Un remediu infailibil!

Nu i-a răspuns, dar mai mult ca sigur că l-a trădat chipul, întrucât Ciri s-a smuls din scaun.

— Crezi că mă aflu-n treabă? Că vorbesc prostii?

— Cred, i-a spus el calm, că vorbeşti la mânie. Cred că plănuieşti o răzbunare din mânie. Şi te îndemn călduros să te calmezi.

— Sunt calmă. Dar răzbunarea? Răspunde-mi: de ce nu? De ce să renunţ la răzbunare? În numele cui? Din motive superioare? Şi ce poate fi superior ordinii lucrurilor în care faptele rele sunt pedepsite? Pentru tine, filosof şi etician, răzbunarea este un act necinstit, reprobabil, lipsit de etică şi, în cele din urmă, ilegal. Dar eu mă întreb: unde este pedeapsa pentru rău? Cine ar trebui să judece, să măsoare şi să condamne? Cine? Zeii în care nu crezi? Marele demiurg-creator cu care ai decis să înlocuieşti zeii? Sau poate legea? Poate justiţia nilfgaardiană, curţile imperiale, prefecţii? Bătrân naiv ce eşti!

— Aşadar, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte? Sânge pentru sânge? Şi pentru acest sânge, un alt sânge? O mare de sânge? Vrei să se înece lumea în sânge? Fată naivă, rănită! Aşa vrei să lupţi împotriva Răului, vrăjitoareo?

— Da, aşa! Pentru că ştiu de ce se teme răul. Nu de etica ta, Vysogota, nu de predicile sau de tratatele tale morale despre o viaţă demnă. Răul se teme de durere, de mutilare, de suferinţă, de moarte, până la urmă. Răul rănit urlă de durere ca un câine, se zvârcoleşte pe jos şi schelălăie urmărind cum îi curge sângele din vene şi din artere, văzând cum îi ies oasele prin piele, văzând cum i se revarsă maţele din burtă, simţind cum, odată cu frigul, vine şi moartea. Atunci şi numai atunci Răul începe să implore: „Îndurare! Mă căiesc pentru păcatele mele! Voi fi bun şi cinstit, jur! Numai salvează-mă, opreşte-mi sângerarea, nu mă lăsa să pier!”

Da, pustnicule. Aşa se luptă împotriva Răului! Dacă Răul vrea să te rănească, să-ţi provoace suferinţă, ia-i-o înainte,

dacă se poate, atunci când Răul nu se aşteaptă. Dar dacă n-ai izbutit să i-o iei înainte Răului, dacă a apucat să te rănească Răul, atunci, răzbună-te! Cel mai bine atunci când uită deja, când se culcă pe-o ureche. Dublu. Triplu. Ochi pentru ochi? Nu! Ambii ochi pentru un ochi! Dinte pentru dinte? Nu! Toţi dinţii pentru un dinte! Plăteşte-i Răului! Fă-l să urle de durere până când îi ies ochii din orbite. Şi atunci, uitându-te jos, poţi să spui cu toată inima şi încrederea: ceea ce zace aici n-o să mai facă niciun rău nimănui, n-o să mai ameninţe pe nimeni. Păi, cum poate să ameninţe pe cineva dacă n-are ochi? Dacă n-are ambele mâini? Cum poate să-i facă rău atunci când scormoneşte nisipul cu râtul şi sângele i se scurge prin acel nisip?

— Iar tu, i-a spus blajin pustnicul, stai cu spada sângeroasă în mână, uitându-te la nisipul îmbibat cu sânge. Şi ai îndrăzneala să crezi că această dilemă eternă a fost rezolvată, că visul filosofilor a fost împlinit. Crezi că s-a schimbat natura Răului?

— Da, a spus ea ferm. Pentru că ceea ce se află la pământ şi sângerează deja nu mai este Rău. S-ar putea să nu fie încă Bun, dar Rău nu mai este cu siguranţă!

— Se spune, a replicat domol Vysogota, că natura nu suportă vidul. Ceea ce se află la pământ şi sângerează, ceea ce a căzut sub spada ta, nu mai este Rău. Ce este, atunci? Te-ai întrebat vreodată?

— Nu. Sunt vrăjitoare. Când m-au instruit, am jurat să lupt împotriva Răului. Întotdeauna. Şi fără să mă gândesc prea mult… Pentru că atunci când începi să te gândeşti – a adăugat ea încet –, uciderea nu mai are sens. Răzbunarea nu mai are sens. Şi acest lucru nu trebuie permis.

El a clătinat din cap, dar ea l-a oprit cu un gest, argumentând.

— E timpul să-mi termin povestea, Vysogota. Ţi-am povestit în peste treizeci de nopţi, de la echinocţiu până la Saovine. Şi nu ţi-am povestit totul. Înainte de a pleca, trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat în ziua echinocţiului, în satul numit Unicorn.

A gemut când a tras-o din şa. Şoldul care îi fusese înjunghiat în urmă cu o zi o durea.

A tras-o cu lanţul şi a dus-o spre o căsuţă luminată.

Câţiva bărbaţi înarmaţi stăteau la uşa căsuţei. Şi o femeie înaltă.

— Bonhart, a spus unul dintre bărbaţi – un bărbat brunet, suplu, cu faţa scofâlcită, care ţinea în mână o cravaşă de aramă –, trebuie să recunosc că ai darul de a surprinde.

— Bun găsit, Skellen!

Aşa-numitul Skellen a privit-o în ochi un răstimp. Ea a tresărit sub acea privire.

— Ei, cum a fost? a întrebat şi s-a întors din nou spre Bonhart. Îmi spui totul dintr-odată sau pe îndelete?

— Nu-mi place să trâmbiţez în gura mare, ca să nu-mi intre muştele în gură. Putem intra în căsuţă?

— Poftiţi!

Bonhart a tras de lanţul cu zgardă.

Un alt bărbat aştepta în căsuţă, răvăşit şi palid, probabil bucătarul, pentru că era ocupat să-şi cureţe hainele de urmele de făină şi smântână. Văzând-o pe Ciri, i-au scânteiat ochii. S-a apropiat.

Nu era bucătar.

L-a recunoscut de îndată, şi-a amintit de acei ochi hidoşi şi de cicatricea de pe faţă. Era cel care, împreună cu Veveriţele, o urmărise pe insula Thanedd; fugise de el, sărind pe fereastră, iar el le ordonase elfilor să sară după ea. Cum îl strigase elful acela? Rens?

— Ia te uită! a spus el veninos, dur şi dureros, atingând-o cu degetul în piept. Domniţă Ciri! Nu ne-am mai văzut din Thanedd. Mult, mult te-am mai căutat. Şi în sfârşit te-am găsit!

— Nu ştiu, nene, cine eşti, i-a spus Bonhart rece. Dar ceea ce spui c-ai găsit este doar al meu, aşa că ţine-ţi labele la distanţă, dacă ţii la degetele dumitale.

— Numele meu este Rience, au scânteiat hidos ochii magicianului. Fă bine şi ţine-l minte, vânătorule de recompense! Iar cine sunt eu se va afla în curând. Aşa cum se va afla şi cui îi aparţine această domniţă. Dar toate la

vremea lor. Deocamdată, vreau doar s-o salut şi să-i fac o promisiune. N-ai nimic împotrivă, sper?

— Eşti liber să speri ce vrei.

Rience s-a apropiat de Ciri şi a privit-o în ochi.

— Protectoarea ta, magiciana Yennefer, i-a şuierat el veninos, cândva mi-a dat de furcă. Aşa că, atunci când a căzut în mâinile mele, eu, Rience, i-am arătat ce-i durerea. Cu aceste mâini, cu aceste degete. Şi i-am promis că atunci când o să cazi în mâinile mele, prinţesă, o să-ţi arăt şi ţie ce-i durerea. Cu aceste mâini, cu aceste degete…

— Riscant, i-a spus Bonhart domol. Este un mare risc, jupâne Rience, sau cum te-o mai fi chemând, să-mi tachinezi fata şi s-o ameninţi. Este răzbunătoare, n-o să te uite. Îţi repet, ţine-ţi departe de ea mâinile, degetele şi toate celelalte părţi ale corpului.

— Destul! a intervenit Skellen, fără să-şi ia privirea de la Ciri. Opreşte-te, Bonhart. Tu, Rience, temperează-te! M-am înduplecat de mila ta, dar pot să mă răzgândesc şi să poruncesc să te lege din nou de picioarele mesei. Aşezaţi-vă amândoi! Să vorbim ca oamenii civilizaţi! În trei, trei perechi de ochi. Pentru că mi se pare că ar fi ceva de discutat. Cât despre subiectul discuţiilor, fata o să fie supravegheată. Jupâne Silifant!

— Numai să o supraveghezi cum trebuie, a spus Bonhart înmânându-i lui Silifant capătul lanţului. Ca pe ochii din cap.

Kenna stătea deoparte. Bineînţeles că voia să o vadă pe fetiţa pe seama căreia se făcuse atâta zarvă în ultima vreme, dar simţea o aversiune ciudată faţă de ideea de a se împinge în gloata bulucită în jurul lui Harsheim şi Silifant, care îl conduceau pe misteriosul prizonier de război spre stâlpul din piaţă.

Toată lumea se înghesuia, se îmbrâncea, se zgâia. Au încercat chiar s-o atingă, s-o zgârie, s-o tragă. Fata păşea rigid, şchiopăta uşor, dar îşi ţinea capul ridicat. „A bătut-o”, se gândea Kenna. „Dar nu a îndoit-o.”

— Adică, asta-i Falka…

— O ploadă, pfui, o codană!

— Cică şase flăcăi a pus la pământ, bestia, în arena din Claremont…

— Şi câţi alţii înainte… Diavoliţa…

— Lupoaica!

— Şi iapa. Ce minune de iapă! Un cal pur sânge… Şi acolo, lângă oblâncul lui Bonhart, ce spadă… Ha… Ce minunăţie!

— Lăsaţi-o! s-a răstit Dacre Silifant. N-o atingeţi! Cum să puneţi labele pe lucrurile altora? Nici fata să n-o atingeţi, să n-o împingeţi, să n-o dispreţuiţi şi să n-o insultaţi! Arătaţi-i puţină compasiune. Nu se ştie dacă n-o să trebuiască s-o omorâm până-n zori. Lăsaţi-o în pace până atunci!

— Dacă tot o să moară fata, a rânjit Cyprian Fripp cel Tânăr, atunci, am putea să-i îndulcim viaţa pe care o mai are de trăit şi să-i aducem niţică mângâiere? S-o aruncăm în fân şi s-o tăvălim?

— Nu! a râs Kabernik Turent. Am putea! Să-l întrebăm pe Huhurez dacă e voie…

— Vă spun eu că nu-i voie! i-a retezat-o Dacre. Numai la asta vă stă capul, nenorociţi pârliţi ce sunteţi! Am spus să lăsaţi fata în pace. Andres, Stigward, staţi aici cu ea. Fiţi cu ochii-n patru, nu vă îndepărtaţi nici măcar un pas. Şi dacă se apropie cineva, biciul pe el!

— O, zău! a spus Fripp. Dacă e nu şi nu, atunci, e nu. Haideţi, flăcăi, la moară, oamenii din sat frig un berbec şi un godac la proţap. La urma urmei, azi e echinocţiul, sărbătoare mare. Cât stau de vorbă conaşii, putem să chefuim.

— Haideţi! Scoate, Dede, o damigeană de ţuică din desagă. Să bem! Se poate, conaşule Silifant? Conaşule Harsheim? Şi aşa-i sărbătoare şi oricum nu ne ducem nicăieri la noapte.

— Altă idee anapoda! Silifant s-a încruntat. Numai chefuri şi băutură aveţi în cap! Şi cine să rămână aici s-o supravegheze pe fată şi să fie pe-aproape când are nevoie conaşul Stefan?

— Rămân eu, s-a oferit Neratin Ceka.

— Şi eu, i s-a alăturat Kenna.

Dacre Silifant i-a privit cu atenţie. În cele din urmă, a fluturat mâna îngăduitor. Fripp şi compania au mulţumit cu un urlet incoerent.

— Dar aveţi grijă acolo cum sărbătoriţi! i-a avertizat Ola Harsheim. Nu vă luaţi de fete, ca să nu vă împungă ţăranii prin părţile mai moi!

— O, zău! Vii cu noi, Chloe? Dar tu, Kenna? Nu te-ai răzgândit?

— Nu. Rămân.

— M-au lăsat sub stâlp, în lanţ, cu mâinile legate. Doi dintre ei mă supravegheau. Alţi doi, aflaţi în apropiere, se holbau la mine tot timpul, mă măsurau, mă observau. O femeie înaltă şi drăguţă şi un bărbat cu aspect şi gesturi oarecum feminine. Cam ciudaţi.

Motanul care stătea în mijlocul odăii a căscat larg, plictisit, pentru că şoarecele pe care îl chinuise nu mai era amuzant. Vysogota tăcea.

— Bonhart, Rience şi acel Skellen-Huhurezul încă se mai sfătuiau în sală. Nu ştiam în legătură cu ce. M-aş fi putut aştepta la ce-i mai rău, dar m-am resemnat. Încă o arenă? Oare o să mă omoare pur şi simplu? Ce-o fi, o fi, m-am gândit, numai să se termine odată.

Vysogota tăcea.

Bonhart a oftat.

— Nu te uita ca lupul, Skellen, i-a repetat el. Voiam doar să câştig şi eu. Eu, vezi bine, a venit vremea să mă retrag, să stau în pridvor, să mă uit la porumbei. Mi-ai dat o sută de florini pentru Şobolăniţă, o voiai moartă cu orice preţ. M-ai pus pe gânduri. Mă gândeam oare cât de mult poate să merite cu adevărat această domniţă. Şi mi-am dat seama că, dacă o omor sau o dau, o să merite cu siguranţă mai puţin decât dacă o păstrez. Vechiul principiu al economiei şi al comerţului. Bunurilor ca ea le creşte constant valoarea. Poate ne mai târguim…

Huhurezul şi-a încreţit nasul de parcă puţea ceva prin preajmă.

— Eşti sincer, Bonhart. Dureros de sincer. Dar intră în miezul lucrurilor, cu lămuriri. Fugi cu fata prin tot Ebbingul şi deodată răsari şi explici principiile economiei. Lămureşte cum s-au petrecut lucrurile.

— Ce-i de lămurit aici? a zâmbit sarcastic Rience. Jupânul Bonhart s-a prins cine este cu adevărat fata. Şi cât valorează.

Skellen nu şi-a întors privirea spre el. Se uita la Bonhart, cu ochii lui de peşte, ochi lipsiţi de expresie.

— Şi pe această fată preţioasă, a continuat el, pe această pradă valoroasă, care i-ar garanta pensia la bătrâneţe, a împins-o în Claremont în arenă şi i-a poruncit să lupte până la moarte. I-a riscat viaţa, deşi aparent ar fi valorat mai mult vie. Cum vine asta, Bonhart? Pentru că ceva nu se leagă aici.

— Dacă ar fi murit în acea arenă, a răspuns Bonhart privind în jos, asta ar fi însemnat că nu valorează nimic.

— Înţeleg, s-a încruntat uşor Huhurezul. Dar în loc să o duci pe fată în altă arenă, mi-ai adus-o mie. De ce oare, dacă mi-e îngăduit să întreb?

— Repet, a rânjit Rience. S-a prins cine este ea.

— Eşti isteţ, jupâne Rience, s-a întins Bonhart până când i-au pocnit articulaţiile. Ai ghicit. Da, adevărul este că vrăjitoarea instruită la Kaer Morhen avea legătură cu încă o enigmă. În Geso, în timpul jefuirii unei femei nobile, fata şi-a dezlegat limba. Era, chipurile, atât de importantă şi cu titluri atât de înalte, încât baroana nu era decât un rahat în faţa ei şi ar fi trebuit să i se încline. Atunci m-am prins că această Falka trebuie să fie cel puţin o contesă. Interesant! *Primo,* vrăjitoare. Ai cunoştinţă de multe vrăjitoare? *Secundo,* în trupa Şobolanilor. *Tertio,* legiuitorul imperial în persoană o urmăreşte de la Korath până în Ebbing şi porunceşte să fie ucisă. Şi, colac peste pupăză… o femeie nobilă dintr-o familie de rang înalt. Ha, mă gândesc că trebuie să aflăm în sfârşit cine-i fata cu adevărat.

S-a oprit o clipă.

— La început, şi-a şters el nasul cu mâneca, ea nu voia să vorbească cu niciun chip. Deşi am întrebat-o. Cu mâinile,

cu picioarele, cu biciul. N-am vrut să-i fac rău... Dar, din fericire, am dat peste un felcer, cu instrumente pentru smuls dinţii. Am legat-o de un scaun...

Skellen a înghiţit în sec de groază. Rience a zâmbit. Bonhart s-a uitat la mânecă.

— Mi-a spus totul dinainte... De îndată ce a văzut instrumentele, cleştii pentru dinţi şi pensetele. A devenit deodată foarte guralivă. Am aflat că este...

— Prinţesa Cintrei, a continuat Rience, uitându-se la Huhurez. Moştenitoarea tronului. Candidată la rolul de soţie a împăratului Emhyr.

— De ce jupânul Skellen nu binevoise să mă informeze? s-a încruntat vânătorul de recompense. Pur şi simplu mi-a poruncit s-o ucid, mi-a repetat asta de mai multe ori. Omoar-o pe loc şi fără milă! Cum vine asta, jupâne Skellen? Să omori o regină? Viitoarea mireasă a împăratului tău? Cu care – dacă ar fi să dăm crezare bârfelor – l-am vedea pe împărat doar cum şade pe covoraş, după care ar fi o mare amnistie?

În timpul discursului, Bonhart îl sfredelea pe Skellen cu privirea, dar legiuitorul imperial nu-şi pleca ochii.

— O, a continuat vânătorul, a ieşit o mare belea. Aşadar, cu mare regret, am renunţat la planurile mele legate de această vrăjitoare-prinţesă. Am adus toată beleaua asta aici, jupâne Skellen. Ca să vorbim, să punem la cale... Aşa o belea este prea mult pentru un amărât de Bonhart...

— O concluzie foarte bună, s-a auzit o voce răguşită din pieptul lui Rience. O concluzie foarte bună, jupâne Bonhart. Ceea ce aţi prins, jupânilor, este prea mult pentru amândoi. Din fericire, mă aveţi şi pe mine.

— Ce-i asta? Skellen a sărit de pe scaun. Ce naiba mai e şi asta?

— Maestrul meu, magicianul Vilgefortz, a răspuns Rience scoţând din sân o casetuţă de argint. Mai exact, vocea maestrului meu. Provenind de la un dispozitiv magic numit xenogloză.

— Bun găsit tuturor jupânilor, a spus vocea din casetuţă. Păcat că nu pot decât să vă aud, dar chestiuni urgente nu

îmi permit să mă teleproiectez sau să mă teleportez.

— La naiba, asta mai lipsea! s-a burzuluit Huhurezul. Dar puteam să-mi închipui. Rience este prea prost ca să acţioneze de unul singur. Trebuia să-mi închipui că Vilgefortz pândea tot timpul de undeva din întuneric. Ca un păianjen bătrân şi gras, lâncezind în beznă, aşteptând să-i vibreze pânza.

— Ce comparaţie plastică!

Skellen a pufnit.

— Şi nu încerca să ne duci de nas, Vilgefortz. Te foloseşti de Rience şi de casetuţa lui nu din cauza chestiunilor urgente, ci pentru că ţi-e frică de armata de magiciene, fostele tale colege din Capitul, care scanează întreaga lume pentru a găsi urme de magie despre algoritmul tău. Dacă ai încerca să te teleportezi, te-ar găsi într-o clipită.

— Ce cunoştinţe impresionante!

— N-am făcut cunoştinţă, a spus Bonhart şi s-a înclinat suficient de teatral în faţa casetuţei de argint. Dar cum adică la îndemnul şi porunca dumitale, jupâne magician, conaşul Rience trebuie s-o schingiuiască pe fată? Nu mă înşel? Pe cuvântul meu, această fată devine din ce în ce mai importantă cu fiecare moment care trece. Toată lumea are nevoie de ea, din câte se pare.

— N-am făcut cunoştinţă, a spus Vilgefortz din casetuţă. Dar eu te cunosc pe dumneata, Leo Bonhart; ai fi surprins cât de bine. Iar fata, bineînţeles, e foarte importantă. La urma urmei, este Leuţa din Cintra, Sângele mai Vechi. Conform profeţiei Itlinei, moştenitorii ei vor conduce lumea în viitor.

— De aceea ai aşa de mare nevoie de ea?

— N-am nevoie decât de placenta ei. După ce-i scot placenta, puteţi să luaţi restul. Ce aud acolo, cumva mârâie cineva? Suspine şi pufnete de dezgust? Ale cui? Ale lui Bonhart, care chinuie în fiecare zi fata în cele mai fanteziste moduri, atât fizic, cât şi mental? Ale lui Stefan Skellen, care vrea s-o ucidă pe fată la porunca trădătorilor şi conspiratorilor? Hm?

„Trăgeam cu urechea”, îşi amintea Kenna întinsă pe prici, cu mâinile sub ceafă. „Stăteam în colţ şi simţeam. Şi mi s-a făcut păru’ măciucă. Pe tot corpu’. Deodată am înţeles enormitatea belelei în care mă băgasem.”

— Da, da, a spus vocea în xenogloză, l-ai trădat pe împăratul tău, Skellen! Fără şovăială, cu prima ocazie.

Huhurezul a pufnit dispreţuitor.

— Acuzarea de trădare din gura unui asemenea arhitrădător ca tine, Vilgefortz, este nemaipomenită. M-aş simţi onorat, dacă n-ar fi o glumă proastă.

— Nu te acuz de trădare, Skellen! Râd şi eu de naivitatea şi de neputinţa ta de a trăda. Pentru cine îl trădezi pe conducătorul tău? Pentru Ardal aep Dahy şi De Wett, monarhi răniţi în orgoliul lor bolnav, ofensaţi că fiicele lor au fost respinse de împăratul care are de gând să se căsătorească cu cintreana? Iar ei au tras nădejde că din familiile lor va ieşi o nouă dinastie, că familiile lor vor fi primele din Imperiu, că vor ajunge în curând deasupra tronului! Emhyr le-a risipit această năzuinţă dintr-o singură mişcare, iar atunci au decis să schimbe cursul istoriei. Nu erau pregătiţi încă pentru o răscoală armată, dar puteau s-o ucidă pe fata pe care Emhyr o pusese deasupra fiicelor lor. Desigur, n-au vrut să-şi spurce propriile mâini aristocratice, l-au găsit pe zbirul cu simbrie, Stefan Skellen, care suferea de ambiţie excesivă. Cum a fost Skellen? N-ai vrea să ne povesteşti?

— Pentru ce? a strigat Huhurezul. Şi cui? Tu ştii totul ca de obicei, mare magician! Ca de obicei, Rience nu ştie nimic şi aşa şi trebuie, iar lui Bonhart nu îi pasă…

— Iar tu, aşa cum am arătat deja, nu prea ai cu ce să te mândreşti. Monarhii te-au cumpărat cu promisiuni, dar eşti destul de deştept ca să poţi înţelege că n-ai ce căuta pe acelaşi drum cu jupânii. Astăzi au nevoie de tine ca un instrument pentru a o ucide pe cintreană, mâine se vor descotorosi de tine, pentru că eşti un parvenit. Ţi-au promis poziţia lui Vattier de Rideaux în noul Imperiu? N-ai cum să crezi aşa ceva, Skellen. Mai au încă nevoie de Vattier,

pentru că loviturile de stat răstoarnă puterea unui stat, dar serviciile secrete sunt întotdeauna aceleaşi. Nu vor decât să ucidă cu mâinile tale, au nevoie de Vattier pentru a controla serviciile secrete. În plus, Vattier este viconte, iar tu nu eşti nimic.

— Într-adevăr, a rostit Huhurezul, muşcându-şi buzele, sunt prea deştept ca să nu observ asta. Dar acum ce-ar trebui să fac, să-l trădez pe Ardal aep Dahy şi să mă alătur ţie, Vilgefortz? Asta ai vrea? Dar eu nu sunt un steag pe un turn! Dacă susţin cauza revoluţiei, este din pură convingere şi din ideologie. Trebuie să punem capăt tiraniei despotice, să introducem monarhia constituţională şi apoi democraţia…

— Ce?

— Suveranitatea poporului. Un sistem în care să guverneze poporul, toţi cetăţenii din toate statele, prin cei mai onorabili şi mai cinstiţi reprezentanţi selectaţi la alegeri corecte…

Rience a izbucnit în hohote de râs. Bonhart a început să râdă sălbatic. Magicianul Vilgefortz a râs din casetuţă din toată inima, deşi un pic cam strident. Toţi trei au râs îndelung în hohote, vărsând lacrimi cât bobul de mazăre.

— Bine, a curmat Bonhart veselia. Nu ne-am adunat aici pentru distracţie, ci pentru afaceri. Până una-alta, fata nu aparţine cetăţenilor cinstiţi ai tuturor statelor, ci mie. Dar o pot vinde. Ce are de oferit magicianul?

— Te interesează puterea mondială?

— Nu.

— O să-ţi dau voie, a spus domol Vilgefortz, să asişti la ceea ce-i voi face fetei. O să poţi să te uiţi. Ştiu că preferi acest spectacol mai presus de toate celelalte plăceri.

În ochii lui Bonhart licăreau scântei, dar a rămas calm.

— Mai precis?

— Mai precis, sunt dispus să-ţi plătesc prestaţia de douăzeci de ori mai mult. Două mii de florini. Gândeşte-te, Bonhart, că acesta este un sac de bani pe care n-o să-l poţi căra, o să ai nevoie de un catâr de povară. O să-ţi ajungă pentru pensie, pridvor, porumbei şi chiar pentru votcă şi

curve, dacă nu întreci măsura.

— De acord, jupâne magician, a râs vânătorul, aparent lipsit de griji. Cu votca şi cu curvele m-ai uns la inimă. Batem palma. Dar aş putea să reflectez şi asupra celeilalte propuneri. Aş prefera să o văd dându-şi duhul în arenă, dar mi-ar plăcea să arunc o privire şi asupra lucrării tale cu cuţitul.

— Facem târgul.

— Repede aţi mai făcut târgul! a spus Huhurezul cu furie. Chiar aşa, Vilgefortz, dumneata şi Bonhart aţi bătut palma rapid şi fără probleme. V-aţi asociat în *societas leonina.* Dar n-ai uitat cumva ceva? Sala în care staţi şi cintreana pentru care vă târguiţi sunt păzite de douăzeci de oameni înarmaţi. Oamenii mei.

— Dragă legiuitorule Skellen, s-a auzit din casetuţă vocea lui Vilgefortz. Mă jigneşti dacă-ţi trece prin cap că vreau să-ţi fac rău. Dimpotrivă. Am de gând să fiu extrem de generos. N-am cum să-ţi asigur acea – aşa cum ai numit-o – democraţie. Dar îţi garantez ajutorul material, suportul logistic şi accesul la informaţii care o să te împiedice să mai fii un simplu instrument şi un servitor pentru conspiratori, ci dimpotrivă, te va ajuta să le devii partener. Unul a cărui persoană şi a cărui părere o să fie luate în considerare de prinţul Joachim de Wett, de ducele Ardal aep Dany, de contele Broinne, de contele d'Arvy şi de restul conspiratorilor de sânge albastru. Ce se întâmplă cu *societas leonina?* Da, dacă Cirilla este prada, atunci, o să-mi iau, în mod binemeritat, partea leului din pradă. Te doare chiar atât de mult? La urma urmei, oricum o să ai profituri considerabile. Dacă mi-o dai pe cintreană, ai deja postul lui Vattier de Rideaux în buzunar. Şi fiind şeful serviciilor secrete, Stefan Skellen, poţi să concretizezi tot soiul de utopii, inclusiv democraţia şi alegerile corecte. După cum vezi, în schimbul unei fete firave de cincisprezece ani îţi ofer împlinirea visurilor şi a ambiţiilor vieţii tale. Vezi?

— Nu, a clătinat Huhurezul din cap. Nu pot decât să aud.

— Rience.

— Te ascult, maestre.

— Oferă-i jupânului Skellen o mostră a calităţii informaţiilor noastre. Spune-mi ce ai de la Vattier.

— Există un spion în acest detaşament, a spus Rience.

— Cum?

— Cum ai auzit. Vattier de Rideaux are o iscoadă aici. Ştie tot ce faci. De ce faci şi pentru cine. Vattier şi-a infiltrat agentul printre voi.

S-a apropiat de ea încet. Abia l-a auzit.

— Kenna.

— Neratin.

— Ai fost atentă la gândurile mele. Acolo în sală. Ştii la ce mă gândeam. Aşadar, ştii cine sunt.

— Ascultă, Neratin…

— Nu. Ascultă tu, Joanna Selborne. Stefan Skellen îşi trădează ţara şi împăratul. Complotează. Toţi cei care ţin cu el o să ajungă pe eşafod. O să fie traşi şi sfârtecaţi de cai în Piaţa Mileniului.

— Nu ştiu nimic, Neratin. Eu îndeplinesc poruncile… Ce vrei de la mine? Eu îl slujesc pe legiuitor… Tu pe cine slujeşti?

— Imperiul. Jupânul de Rideaux.

— Ce vrei de la mine?

— Să dai dovadă de bun simţ.

— Pleacă! Nu te dau de gol, nu te pârăsc… Da’ pleacă, te rog! Nu pot, Neratin. Sunt o femeie simplă. Nu mă duce capu’…

„Nu ştiu ce să fac. Skellen mi-a spus „coniţă” Selborne. Ca la ofiţeri. Pe cine slujesc? Pe el? Pe împărat? Imperiul? De unde să ştiu?”

Kenna şi-a dezlipit umerii de colţul căsuţei, a fluturat un băţ şi i-a alungat cu un mârâit ameninţător pe copiii satului, care o priveau curioşi pe Falka, ce stătea legată de stâlp.

„O, m-am băgat într-o mare belea. O, pluteşte în aer mirosu’ de ştreang. Şi de balegă de cai din Piaţa Mileniului.

Nu ştiu cum o să se termine”, se gândea Kenna. „Dar

trebuie să intru în ea. În Falka asta. Să-i simt gândurile o clipă. Ca să ştiu cine este.

Ca s-o înţeleg.”

— S-a apropiat, a spus Ciri, mângâind motanul. Era înaltă, îngrijită, foarte diferită de restul trupei… Chiar drăguţă în felul ei. Şi inspira respect. Cei doi care mă păzeau, nişte tâlhari ordinari, au încetat să înjure când s-a apropiat ea.

Vysogota tăcea.

— Ea, a continuat Ciri, s-a aplecat şi s-a uitat în ochii mei. Am simţit imediat ceva… Ceva ciudat… De parcă mă lovise cineva în moalele capului, mă durea. Îmi vâjâiau urechile. Ochii mi s-au limpezit o clipă… A intrat ceva în mine, scârbos şi vâscos… Ştiam. Yennefer îmi arătase în templu… Dar nu voiam s-o las pe femeia aceea… Aşa că am împins pur şi simplu ceea ce intrase, l-am împins şi l-am aruncat afară cu toată puterea de care eram în stare. Iar femeia înaltă s-a arcuit şi s-a balansat, de parcă ar fi primit un pumn, a făcut doi paşi înapoi şi i-a ţâşnit sângele din nas. Din ambele nări.

Vysogota tăcea.

— Iar eu, a ridicat privirea Ciri, am înţeles ce s-a întâmplat. Deodată am simţit Puterea în mine. O pierdusem acolo, în deşertul Korath, renunţasem la ea. Nu mai puteam s-o extrag, nu mai puteam s-o folosesc. Iar ea, femeia aceea, mi-a dat putere, până l-a urmă mi-a strecurat o armă în mână. Aceasta a fost şansa mea.

Kenna s-a dezechilibrat şi s-a prăbuşit în nisip, clătinând din cap şi pipăind pământul de parcă ar fi fost beată. Sângele i se prelingea din nas până la buze şi bărbie.

— Ce este…

Andres Vierny a sărit în sus, dar şi-a apucat brusc capul cu ambele mâini, a deschis gura, un ţipăt ascuţit i-a scăpat din gură. S-a uitat la Stigward cu ochii larg deschişi, dar şi din nasul şi urechile piratului se prelingea sânge, iar ochii îi erau tulburi. Andres a căzut în genunchi, privindu-l pe

Neratin Ceka, stând într-o parte şi cu o privire calmă.

— Nera… tin… Ajutor…

Ceka nu s-a mişcat. S-a uitat la fată. Ea s-a uitat la el, iar el s-a cutremurat.

— Nu trebuie, a avertizat-o el repede. Sunt de partea ta. Vreau să te ajut. Dă-mi, o să-ţi tai legăturile… Ia cuţitul, o să-ţi tai singură zgarda. Îşi aduc calul.

— Ceka… Andres Vierny se sufoca din laringele înăbuşit. Tu, trăd…

Fata l-a trântit cu privirea, iar el a căzut peste Stigward, care zăcea nemişcat, şi s-a ghemuit în poziţie fetală. Kenna încă nu se putea ridica. Sângele îi picura gros pe piept şi pe abdomen.

— Alarmă! a strigat Chloe Stitz, ivită de după colţul căsuţei, aruncând o coastă de berbec. Alaaaaarmăăă! Silifant! Skellen! Fata scapă!

Ciri era deja în şa. Avea o spadă în mână.

— Haaaai, Kelpie!

— Alarmăăăă!

Kenna râcâia nisipul. Nu se putea ridica. Picioarele nu o ascultau deloc, erau ca de lemn. „Psionică”, s-a gândit ea. „Am dat peste o superpsionică. Fata este de zece ori mai puternică decât mine… Bine că nu m-a omorât… Cum de mai sunt conştientă?”

Dinspre căsuţe alerga deja o trupă condusă de Ola Harsheim, Bert Brigden şi Til Echrade, iar paznicii de la turn, Dacre Silifant şi Boreas Mun, se grăbeau spre piaţă. Ciri s-a întors, a ţipat, a galopat spre râu, dar şi de acolo veneau oameni înarmaţi.

Skellen şi Bonhart au ieşit din sală. Bonhart avea o spadă în mână. Neratin Ceka a strigat, i-a atacat pe amândoi de pe cal şi i-a răsturnat. Apoi, chiar din şa, s-a năpustit asupra lui Bonhart şi l-a făcut una cu pământul. Rience a ieşit în prag şi a rămas împietrit, cu gura căscată prosteşte.

— Prindeţi-o! răcnea Skellen, sărind întruna. Prindeţi-o sau ucideţi-o!

— Vie! urla Rience. Vieeee!

Kenna a văzut-o pe Ciri îndepărtându-se de palisadă spre

malul râului, întorcându-şi iapa şi îndreptându-se spre poarta rotativă. A văzut cum Kabernik Turent a sărit şi a vrut să o tragă din şa, a văzut fulgerul spadei, apoi a văzut şuvoiul carmin izvorând din gâtul lui Turent. Dede Vargas şi Fripp cel Tânăr au văzut şi ei. S-au decis să nu-i mai ţină calea fetei, au fugit printre căsuţe.

Bonhart a sărit în sus, l-a lovit cu mânerul spadei pe Neratin Ceka şi l-a spintecat de-a curmezişul pieptului. Apoi a pornit după Ciri. Neratin, rănit şi sângerând, a reuşit totuşi să-l prindă de picioare şi nu l-a lăsat să fugă până când Bonhart nu l-a înfipt în nisip cu vârful spadei. Dar acele câteva secunde de întârziere au fost suficiente.

Fata a galopat, scăpând de Silifant şi Mun. Skellen s-a strecurat ca un lup din stânga, cu o mână în aer. Kenna a văzut ceva scânteind în zbor, apoi a văzut-o pe fată dând din picioare şi învârtindu-se în şa, cu un şuvoi de sânge scurgându-i-se de pe faţă. S-a aplecat înapoi, lăsându-se o clipă pe crupa iepei. Dar nu a căzut, s-a îndreptat, s-a ridicat în şa, agăţându-se de greabănul iepei. Iapa cea neagră s-a avântat printre oamenii înarmaţi şi a dus-o direct la poarta rotativă. Mun, Silifant şi Chloe Stitz o urmăreau cu arbaleta.

— N-o să sară! E-a noastră! striga Mun triumfător. Niciun cal nu sare mai mult de şapte paşi!

— Nu trage, Chloe!

Chloe Stitz n-a auzit în vacarmul generalizat. S-a oprit. Şi-a sprijinit arbaleta pe obraz. Toată lumea ştia că Chloe nu ratează niciodată.

— Cadavru! a strigat ea. Cadavru!

Kenna a văzut un bărbat scund, cu nume necunoscut, alergând, ridicându-şi arbaleta şi nimerind-o pe Chloe în spate. Săgeata a traversat ţinta producând o explozie însângerată. Chloe a căzut fără să geamă.

Iapa cea neagră s-a târât spre poartă, aruncându-şi uşor capul înapoi. A sărit, s-a ridicat şi a zburat peste poartă, îndoindu-şi cu graţie picioarele din faţă, întinzându-se ca o panglică de mătase neagră deasupra obstacolului. Copitele din spate n-au atins nici măcar grinda superioară.

— Zeilor! a strigat Dacre Silifant. Zeilor, ce cal este acesta! Merită greutatea sa în aur!

— Iapa e a celui care o prinde! a strigat Skellen. Pe cai! Pe cai şi la galop!

Prin poarta deschisă, în cele din urmă, galopa toată trupa ridicând praful. Bonhart şi Boreas Mun galopau în frunte, înaintea tuturor.

Kenna s-a ridicat anevoie şi imediat s-a oprit şi s-a aşezat pe nisip. Picioarele îi tremurau dureros.

Kabernik Turent nu s-a mişcat, zăcea într-o baltă roşie, cu braţele şi picioarele răşchirate. Andres Vierny se străduia să-l ridice pe Stigward, încă inconştient.

Aruncată în nisip, Chloe Stitz părea micuţă ca un copil.

Ola Harsheim şi Bert Brigden îl târau înaintea lui Skellen pe bărbatul scund, cel care o ucisese pe Chloe. Huhurezul gâfâia şi tremura de furie. A scos o altă stea de oţel din bandulieră, la fel ca cea cu care tocmai îi rănise chipul fetei.

— Să te înghită iadul, Skellen! l-a blestemat bărbatul scund.

Kenna şi-a amintit numele lui: Mekesser. Jediah Mekesser. Un gemmerian. Îl întâlnise în Rocayne.

Huhurezul şi-a luat avânt şi şi-a fluturat violent mâna. Steaua cu şase dinţi a urlat în aer şi a săpat adânc în faţa lui Mekesser, între ochi şi nas. Nici măcar nu a strigat, a început să tremure puternic şi spasmodic în îmbrăţişarea lui Harsheim şi Brigden. A tremurat mult timp şi a rânjit aşa de ciudat, încât toţi au întors capetele. Toată lumea, cu excepţia Huhurezului.

— Scoate-mi orionul din el, Ola! i-a spus Stefan Skellen, când cadavrul atârna în sfârşit inert în braţele lor. Şi îngropaţi scârnăvia asta în bălegar, împreună cu cealaltă scârnăvie, cu hermafroditul ăla! Să nu mai rămână nici urmă din cei doi trădători scârboşi!

Dintr-odată, vântul a început să urle, norii s-au îngrămădit. Deodată s-a întunecat.

Gardienii strigau pe zidurile cetăţii. Surorile Scarra sforăiau în duet. Kohut se uşura zgomotos în hârdăul gol.

Kenna şi-a tras pătură sub bărbie. Îşi amintea.

„N-au prins fata. A dispărut. Pur şi simplu, a dispărut. Boreas Mun – incredibil – a pierdut urma iepei negre după vreo trei mile. Deodată, ca din pământ, s-a întunecat, vântul a îndoit copacii până la pământ. A început să plouă cu găleata, un tunet puternic a bubuit, fulgerul a spintecat cerul.

Bonhart nu s-a lăsat. S-au întors în Unicorn. Strigau unul la altul: Bonhart, Huhurezul, Rience şi a patra voce misterioasă, inumană, zgârietoare. Apoi toată hansa a încălecat, cu excepţia celor care, ca mine, nu puteau să călărească. Au chemat nişte ţărani cu torţe, au năvălit în pădure. S-au întors în zori.

S-au întors cu mâna goală. Dacă nu punem la socoteală spaima pe care o aveau în ochi."

„Limbile", îşi amintea Kenna, „au început să se dezlege abia după câteva zile. La început, toată lumea se temea foarte tare de Huhurezul şi de Bonhart. Erau atât de furioşi, încât era mai bine să nu le ieşi în cale. Pentru orice vorbă necugetată, chiar şi Bert Brigden, un ofiţer, a primit o lovitură de cravaşă peste faţă de la Skellen.

Dar apoi au început bârfele despre ce se întâmplase atunci, în timpul urmăririi. Despre unicornul de paie, micuţ, din capelă, care crescuse dintr-odată până la dimensiunile unui balaur şi înspăimântase caii, astfel încât călăreţii au căzut miraculos, fără să-şi rupă gâtul niciunul. Despre o cavalcadă galopantă a stafiilor cu ochi de foc, călare pe cai scheletici, condusă de sinistrul schelet de rege, care poruncea slujitorilor săi fantomatici să şteargă urmele copitelor de iapă neagră cu mantiile lor sfâşiate. Despre un cor macabru de caprimulgi care strigau: „Liiii-coaaaare din sânge, liii-coaaaaare din sânge!" Despre urletele sinistre ale beann'shie, vestitorii morţii…

Vântul, ploaia, norii, tufişurile, copacii cu forme fantastice şi spaima care are ochi mari, a comentat Boreas Mun, care a fost acolo. O, asta-i toată povestea! Şi caprimulgii? Caprimulgii cum sunt caprimulgii, a adăugat el, ţipă

întruna.

Şi poteca, urmele de copite care au dispărut brusc, ca şi cum calul ar fi zburat în ceruri?

Faţa lui Boreas Mun, un urmăritor care putea urmări şi peştele în apă, a încremenit la această întrebare. Vântul, a răspuns el, vântul a şters urmele suflând nisipul şi frunzişul. Nu există altă explicaţie.

Unii chiar credeau", îşi amintea Kenna. „Unii chiar credeau că toate erau fenomene sau viziuni naturale. Şi chiar au râs de ele.

Dar au încetat să râdă. După Dun Dâre. Nimeni nu a mai râs după Dun Dâre."

Când a văzut-o, s-a dat înapoi automat, inhalând cu nesaţ aerul.

A amestecat untura de gâscă cu funinginea din coşul de fum; cu fardul unsuros rezultat şi-a înnegrit pleoapele, prelungindu-le cu linii lungi până la urechi şi tâmple.

Arăta ca un demon.

— De la al patrulea ostrov, prin pădurea înaltă, chiar până la capătul ei, a repetat instrucţiunile. Apoi, de-a lungul râului, până la trei copaci uscaţi; de la ei, printre carpeni şi corni, direct spre vest. Când o să dai de pini, o iei pe margine şi numeri potecile. La a noua o iei la stânga şi după aceea o iei tot înainte. Apoi o să dai de Dun Dâre, în nordul căruia este un cătun. Câteva colibe. Iar în spatele lor, la răscruce, un han.

— Ţin minte. Mă descurc, să nu-ţi faci griji.

— Fii cu băgare de seamă, mai ales la meandrele râului. Fereşte-te de locurile în care trestiile sunt mai rare. De locurile în care creşte troscotul. Şi dacă te prinde întunericul înainte de pădurea de pin, opreşte-te şi aşteaptă până dimineaţa. În niciun caz să nu treci prin mlaştini noaptea. Îndată se face lună nouă, unde mai pui şi norii…

— Ştiu.

— În ceea ce priveşte Tărâmul Lacurilor… O iei spre nord, printre dealuri. Evită căile principale, e plin de armată pe căile principale. Când ajungi la râu, un râu mare, numit

Sylte, vei fi trecut de jumătatea drumului.

— Ştiu. Am harta pe care mi-ai desenat-o.

— A, da. Aşa-i.

Ciri a mai verificat o dată mecanic hamul şi desaga, neştiind ce să spună. Tot tărăgăna ceea ce, în cele din urmă, trebuia spus.

— Mi-a făcut plăcere să te găzduiesc, i-a spus el. Sincer, la revedere, vrăjitoareo!

— La revedere, pustnicule! Îţi mulţumesc pentru tot.

Ea era deja în şa, pregătită s-o îmboldească pe Kelpie, când el s-a apropiat şi a apucat-o de mână.

— Ciri, mai rămâi! Aşteaptă să vină iarna…

— O să ajung la lacuri înainte de a se face frig. Şi atunci, dacă este aşa cum ai spus, nimic n-o să mai conteze. O să mă întorc prin teleportare în Thanedd. La şcoala din Aretuza. La domniţa Rita… Vysogota… Ce mult a trecut…

— Turnul Rândunicii este o legendă. Ţine minte, este doar o legendă.

— Şi eu sunt doar o legendă, a spus ea cu amar. Din naştere. Zireael, Rândunica, copilul-surpriză. Aleasa. Copilul destinului. Copilul Sângelui mai Vechi. Mă duc, Vysogota. Să fii sănătos!

— Să fii sănătoasă, Ciri!

Hanul de la răscruce, din spatele colibelor era gol. Cyprian Fripp cel Tânăr şi cei trei camarazi ai săi le-au interzis intrarea localnicilor şi i-au alungat pe drumeţi. Au sărbătorit şi au chefuit între ei zile întregi, cuibăriţi în sala afumată şi întunecată, cu un iz pe care îl au de obicei hanurile iarna, când nu se deschid nici ferestrele şi nici uşile – de sudoare, pisici, şoareci, obiele, pin, cuişoare, slănină afumată şi râncedă şi de haine mucegăite.

— Ce javră nenorocită! a exclamat Yuz Jannowitz, gemmerianul, fluturându-şi mâna probabil pentru a suta oară spre ospătăriţe ca să-i aducă votcă. Să putrezească-n fundul iadului nenorocitul de Huhurez! Ne-a poruncit să rămânem în groapa asta împuţită! Mai bine patrulam prin pădure!

— Tare prost mai eşti! a spus Dede Vargas. Afară-i un ger de crapă pietrele! Mai bine-i aici, la căldurică. Şi lângă mândruţe!

Cu un gest larg i-a tras una peste fund unei ospătăriţe. Fata a chiţăit fără convingere şi cu o indiferenţă clară. Era, la drept vorbind, o prostie. Munca la han o învăţase doar atât – că atunci când e bătută sau ciupită, ar fi bine să ţipe.

Cyprian Fripp şi compania sa s-au dat la ambele ospătăriţe chiar din a doua zi după sosirea lor. Hangiul s-a temut să protesteze, iar ospătăriţele nu erau prea treze pentru a se gândi la proteste. Viaţa le învăţase deja că, dacă protestează, iau bătaie. Aşa că era mai înţelept să aştepte până ei se plictisesc.

— Falka aia, a reluat plictisit Rispat La Pointe subiectul standard al discuţiilor plictisitoare de seară, probabil e moartă pe undeva prin pădure, vă spun eu. Am văzut cum Skellen i-a aruncat orionul în moacă şi cum i-a ţâşnit sângele din obraz ca din fântână! N-a scăpat ea teafără din asta!

— Huhurezul a ratat-o, a spus Yuz Jannowitz. Abia a atins-o orionul. Ei da, a zdrobit-o binişor, am văzut eu cu ochii mei. Dar a împiedicat-o cumva pe fată să sară peste poartă? A căzut cumva de pe cal? Da’ de unde! Apoi am măsurat poarta: şapte paşi şi doi ţoli în cap ne-a dat. Şi ce? A sărit! Şi încă cum! Nu era loc nici de o lamă de cuţit între şa şi fund.

— Curgea sângele din ea ca din ciubăr, a protestat Rispat La Pointe. A mers ea ce-a mers, vă spun, până când a căzut şi a murit în vreo râpă, i-au mâncat carnea de pe oase lupii şi corbii, iar furnicile le-au şters urmele. Sfârşitul, *deireadh.* Atunci, noi, vă spun, stăm pe-aici degeaba şi ne cheltuim paralele pe băutură. Şi asta, bineînţeles, pentru că n-au cum să dea de ea!

— Nu se poate să nu rămână nicio urmă, nicio rămăşiţă din cadavru, a spus Dede Vargas cu convingere. Întotdeauna rămâne câte ceva, craniul, pelvisul, un ciolan mai gros. Rience, magicianul ăla, o să găsească în sfârşit rămăşiţele Falkăi. Atunci o să se termine.

— Şi poate atunci o să ne alunge şi o să rămânem cu amintirea blestematei ăleia. Cyprian Fripp cel Tânăr şi-a îndreptat privirea plictisită spre pereţii hanului, cărora le ştia fiecare unghi şi fiecare pată. Şi a băuturii ăsteia scârboase. Şi, o, a celor două care put a ceapă, iar când le-o tragi, stau ca viţelele şi se uită în tavan sau se scobesc în dinţi.

— Orice ar fi mai bun decât plictiseala asta, a spus Yuz Jannowitz. Îmi vine să urlu! Hai să facem ceva, la naiba! Orice ar fi! Să dăm foc satului sau ceva.

Uşa a scârţâit. Zgomotul era atât de neobişnuit, încât toţi patru s-au ridicat de pe scaune.

— Marş! a răcnit Dede Vargas. Ieşi de-aici, boşorogule! Cerşetorule! Împuţitule! Marş afară!

— Lasă-l! a fluturat plictisit Fripp din mână. Ia uită-te cum cară cimpoiul ăla. Poate că moşul o fi vreun soldat bătrân, care mai face şi el un ban jucând şi cântând prin hanuri. Afară plouă şi e frig. Lasă-l să stea…

— Dar mai departe de noi, a spus Yuz Jannowitz, arătându-i bătrânului unde să stea. Ca să nu ne umple cumva de păduchi. De aici îi văd cum mişună pe el. Zici că-s ţestoase, nu păduchi.

— Dă-i ceva de-ale gurii, hangiule! a încuviinţat imperios Fripp cel Tânăr. Şi nouă adu-ne nişte tărie!

Bătrânul şi-a scos căciuloiul de blană de pe cap, împrăştiind o duhoare în jur, de-ţi muta nasul din loc.

— Vă mulţumesc, conaşi nobili, le-a spus el. Astăzi este ajunul lui Saovine, mare sărbătoare. De sărbători, nu se cade să alungi pe nimeni în ploaie şi în frig. De sărbători se cuvine să faci cinste…

— Adevărat! şi-a dat una peste frunte Rispat La Pointe. Într-adevăr, azi este ajunul lui Saovine! Sfârşitul lui octombrie!

— Noaptea descântecelor, a replicat bătrânul sorbind ciorba lungă, care îi fusese adusă. Noaptea duhurilor şi a fricilor!

— O, o! a spus Yuz Jannowitz. Moşule, treci aici lângă noi. Ia încântă-ne cu o poveste din bătrâni!

— Să ne încânte! a căscat Dede Vargas. Orice este mai bun decât plictiseala asta.

— Saovine, a repetat Cyprian Fripp cel Tânăr, încruntat. La cinci săptămâni de la Unicorn. Şi stăm aici deja de două săptămâni. Două săptămâni bătute pe muchie! Saovine, ha!

— Noaptea minunilor, a rostit bătrânul lingând lingura, luând cu degetul ceva de pe fundul străchinii şi ducând la gură. Noaptea fricilor şi a descântecelor!

— Nu v-am spus eu? Yuz Jannowitz a rânjit. O să fie o poveste bătrânească!

Bătrânul s-a îndreptat, şi-a dres vocea şi a sughiţat.

— Ajunul lui Saovine, a început el cu emfază, ultima noapte înainte de luna nouă din noiembrie, aceasta este ultima noapte a anului vechi pentru elfi. Când răsare o nouă zi, este deja Anul Nou pentru elfi. Este un obicei la elfi ca atunci să aprindă toate focurile din casă şi din împrejurimi cu o mică torţă de smoală în noaptea lui Saovine şi să ascundă bine restul torţei până în mai, să aprindă aceleaşi focuri cu ea de Belleteyn, apoi, spun ei, o să se bucure de belşug şi de bunăstare. Dar nu numai elfii, ci şi ai noştri fac acest lucru. Pentru a ne proteja de duhurile rele…

— Duhuri! a chicotit Yuz. I-auziţi ce mai spune şi amărâtul ăsta!

— E noaptea de Saovine! a anunţat bătrânul cu o voce îngrijorată. Duhurile cutreieră pământul în lung şi-n lat într-o noapte ca asta! Duhurile morţilor bat la ferestre: *lăsaţi-ne să intrăm,* gem, *lăsaţi-ne să intrăm.* Atunci, trebuie să le dai miere şi terci şi toate acestea stropite cu votcă…

— Prefer să-mi stropesc gâtul doar cu votcă, a râs Rispat La Pointe. Iar duhurile tale, moşule, n-au decât să mă pupe-aici.

— O, conaşilor, nu-i de şagă cu duhurile, că te-aud îndată şi sunt răzbunătoare! Astăzi e ajunul de Saovine, o noapte de frici şi de descântece! Ciuliţi-vă urechile! Auziţi ceva scrâşnind şi bătând? Sunt morţii care vin de pe lumea cealaltă, vor să se strecoare în casele lor, ca să se încălzească lângă foc şi să-şi pună burta la cale. Acolo,

printre stâncile golaşe şi pădurile desfrunzite, vuieşte vântul şi gerul, bietele duhuri zgribulite tânjesc după focul şi căldura din case. Şi atunci să nu uitaţi să le puneţi mâncare într-o strachină în prag sau pe undeva prin hambar, pentru că, dacă nu găsesc nimic acolo, atunci o să intre în casă după miezul nopţii ca să caute…

— O, zei! a şoptit mai tare una dintre ospătăriţe şi a chiţăit imediat, pentru că Fripp o pişcase de fund.

— Bună poveste! a spus el. Dar e loc şi de mai bine! Toarnă-i moşului, hangiule, o ulcică de bere fiartă, poate-i sporeşte cheful de povestit! O poveste bună despre duhuri, flăcăi. Ţineţi-vă bine, că puteţi să le faceţi cu-cu ospătăriţelor absorbite şi nici n-o să bage de seamă!

Bărbaţii au chicotit, iar ambele fete cărora li se verificaseră atenţia şi auzul au piscuit. Bătrânul a sorbit zgomotos din berea fiartă şi a râgâit.

— Să nu cumva să te chercheleşti şi să te ia somnul! l-a avertizat ameninţător Dede Vargas. Doar nu ţi-am dat de băut de pomană! Povesteşte, cântă, suflă-n cimpoi! Să ne simţim bine!

Bătrânul a deschis gura, în care unicul dinte contrasta prin albeaţa lui ca o piatră de hotar în stepa întunecată.

— Asta e, conaşii mei buni, Saovine! Ce cântare, ce cimpoi? Da’ de unde! Cântă Saovine, cu vântul care şuieră pe la fereastră! Cu vârcolacii care bântuie şi urlă, mamunele care bocesc şi gem, gulii care-şi rânjesc dinţii! Beann’shie strigă şi ţipă, iar cine o aude ţipând, aceluia îi e scris să moară pe nepusă masă. Toate duhurile rele ies de prin ascunzători, vrăjitoarele zboară spre ultima lor adunare înainte de iarnă! Saovine este noaptea spaimelor, a minunilor şi a vedeniilor! N-aveţi ce căuta în pădure, pentru că pădurea o să vă înghită! N-aveţi ce căuta în cimitir, pentru că aveţi de-a face cu morţii! Este mai bine să nu ieşiţi deloc din case şi, ca să fiţi siguri, să mai înfigeţi un cuţit de fier în prag, ca să nu îndrăznească să treacă peste el cele rele. Şi muierile să-şi păzească cu mare grijă copiii, pentru că în noaptea de Saovine se pot strecura tiptil-tiptil rusaliile sau ielele, ca să-i ia şi să pună în locul lor tot soiul

de scârboşenii. Şi muierile care-s gravide, mai bine să nu iasă afară, pentru că nălucile nopţii ar putea arunca un ochi rău asupra plodului din pântec. Şi atunci, în locul copilului, o să se nască vreo strigă cu dinţii de fier...

— O, zei!

— Cu dinţii de fier! Mai înainte de toate, o să muşte sânul mamei, apoi o să-i muşte mâinile. O s-o muşte după aceea de faţă... Uh, dar parcă mi s-a făcut şi mie o foame...

— Ia de-aici şi roade oasele astea şi tu, mai e ceva carne pe ele. Moşnegii nu trebuie să mănânce mult, că pot să se înece sau să li se-aplece, ha, ha! Iar tu, duduie, mai adu-i nişte bere. Ei bine, moşule, mai spune-ne o snoavă despre duhuri!

— Saovine, conaşilor, este ultima noapte în care stihiile mai pot să se dezlănţuie. După aceea, frigul le slăbeşte puterile, aşa că coboară în Adânc, în subteran, de unde nu mai pot să-şi scoată nasul toată iarna. Prin urmare, de la Saovine până în februarie, la sărbătoarea de Imbaelk, este cel mai bun moment ca să vă duceţi în locuri bântuite şi să căutaţi comori. Dacă pe vreme caldă – să luăm un exemplu – cineva se apucă de săpat într-un gorgan, e limpede ca lumina zilei că stihia se trezeşte, se înfurie şi sare să-l înfulece. Pe când între Saovine şi Imbaelk poţi să răscoleşti cu râvnă în voia cea bună, câtă forţă-ţi mai trebuie: stihia doarme dusă ca un urs bătrân.

— Oho, de unde le mai scorneşte moşneagul?

— Vă spun drept, conaşii mei. Da, da. E o noapte magică Saovine, este ea năprasnică, dar e şi cea mai bună pentru tot soiul de vrăji şi de descântece. Într-o astfel de noapte e bine să ghiceşti în cărţi, în palmă, cu cocoşul alb, cu foi de ceapă, cu brânză, în măruntaie de iepure, în liliac putrezit.

— Pfui!

— Noaptea saovină e noaptea fricilor şi a stihiilor... Este mai bine să stea fiecare în coliba lui. Toată familia... Lângă foc...

— Toată familia, a repetat Cyprian Fripp, rânjindu-şi brusc dinţii feroce la camarazii săi. Toată familia, ce părere aveţi? Uite-aşa ni s-a ascuns vicleana de câteva săptămâni!

— Potcovăreasa! a ghicit imediat Yuz Jannowitz. Blonda fermecătoare! Ai o minte brici, Fripp. Astăzi o putem înşfăca din colibă. Ce spuneţi, flăcăi? Ne înfiinţăm în gospodăria potcovarului?

— Uuuch, fără zăbavă! s-a întins Dede Yargas cât a putut de tare. Parc-o văd înaintea ochilor, vă spun, pe potcovăreasa care se fâţâie prin sat, parcă-i văd ţâţele săltându-i şi curul unduindu-se... Trebuia s-o luăm de-atunci, să nu mai aşteptăm atâta, dar Dacre Silifant ăsta tare prost mai este... Ei bine, Silifant nu-i aici, iar potcovăreasa e în colibă! Aşteaptă!

— L-am spintecat deja cu toporul pe primarul satului, s-a încruntat Rispat. I-am sfârtecat şi pe fraierii săriţi în apărarea lui. Avem nevoie de mai multe leşuri? Potcovarul şi fiul său sunt nişte bărbaţi ca stejarii. Nu-i putem speria, nu se tem de noi. O să trebuiască...

— Să-l tăiem! a încheiat Fripp calm. Doar să-l tăiem puţin, nimic mai mult. Terminaţi-vă berea, ne pregătim şi ne ducem în sat. Sărbătorim Saovine! Ne punem cojoacele-n cap, o să urlăm şi o să facem ca toţi dracii, de-o să creadă fraierii că suntem diavoli sau stihii!

— O s-o aducem pe potcovăreasă aici prin odăi sau o să ne distrăm cu ea cum ştim noi, gemmerienii, în ochii familiei?

— Una n-o poate exclude pe cealaltă, a aruncat Fripp cel Tânăr o privire în noapte, pe fereastră. Dar ce vânt s-a stârnit, la naiba! Până şi plopii se apleacă!

— O, ho, ho! a zis bătrânul din spatele ulcelei. Ăsta nu-i vânt şi nici vântoasă, conaşilor! Sunt vrăjitoarele călare pe mături, împrăştie tot soiul de poţiuni prin văzduh şi-şi mătură urmele. Nu ştii când îi iese în cale vreunui om prin pădure sau îi sare în spate, nu ştii când atacă! Şi uite-aşa nişte dinţi are!

— Sunt copii pe-aici, moşule, nu-i mai speria atâta cu vrăjitoarele tale!

— Să nu spuneţi, conaşule, într-un ceas rău. Căci vă spun că cele mai primejdioase vrăjitoare sunt cele care provin din contese şi prinţese. O, ho, ho, ele nu umblă călare pe

mături, da’ de unde, nu! Ele galopează pe mâţele lor negre!

— He, he, he, he!

— Vă spun drept! Căci în ajunul lui Saovine este singura noapte din an când mâţele vrăjitoarelor se preschimbă în iepe negre ca smoala. Şi vai de sărmanul care în noaptea neagră ca steagul de jale aude ropotul copitelor şi vede o vrăjitoare călare pe o iapă neagră. Căci cine întâlneşte o astfel de vrăjitoare, nu mai scapă de moarte. Vrăjitoarea îl înconjoară ca o frunză suflată de vânt şi îl duce pe lumea cealaltă!

— Când ne întoarcem, o să termini. Vezi ce poveste mai născoceşti, moşneag nenorocit, şi să ne cânţi la cimpoi! Când ne întoarcem, facem mare tămbălău aici! O să jucăm şi o să ne distrăm cu potcovăreasa… Ce este, Rispat?

Rispat La Pointe, care ieşise în pridvor să-şi uşureze vezica, s-a întors în fugă, alb ca varul. Gesticula violent, arătând spre uşă. Nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. De afară se auzea un ropot de cal.

— Iapa neagră! a spus Fripp, cu faţa aproape lipită de geamul ferestrei. Aceeaşi iapă neagră. Ea este!

— Vrăjitoarea?

— Falka, idiotule!

— Poate duhul ei! a inhalat brusc Rispat. Stafia! N-avea cum să supravieţuiască! A murit şi s-a întors stafia ei! În noaptea de Saovine…

— O să vină noaptea ca un steag negru, de jale, bălmăjea bătrânul apăsându-şi ulcica goală pe pântec. Iar cine o întâlneşte nu mai scapă de moarte…

— Armele, luaţi armele! a spus Fripp febril. Repede! De-o parte şi de alta a uşii! Nu pricepeţi? Ne-a surâs norocul! Falka nu ştie de noi, a venit aici ca să se încălzească, gerul şi foamea au alungat-o din ascunzătoare! Drept în mâinile noastre! Huhurezul şi Rience o să ne umple de aur! Luaţi armele…

Uşa a scârţâit.

Bătrânul şi-a sprijinit capul peste blatul mesei şi a mijit ochii. Nu vedea bine. Avea ochii îmbătrâniţi, ruinaţi de glaucom şi conjunctivită. În plus, hanul era întunecat şi plin

de fum. Aşadar, bătrânul abia zări silueta subţire care a intrat în sală din tindă, îmbrăcată într-o scurtă din blană de cerb moscat, purtând o glugă şi un şal care îi acopereau faţa. Însă auzul bătrânului era bun. A auzit ţipătul înăbuşit al uneia dintre chelneriţe, zgomotul saboţilor celeilalte, sudalma printre dinţii hangiului. A auzit zăngănitul săbiilor în teacă. Şi vocea liniştită, veninoasă a lui Cyprian Fripp:

— Te-am prins, Falka! Nu te aşteptai să dai peste noi aici, nu-i aşa?

— Ba mă aşteptam, a auzit bătrânul, care s-a cutremurat la auzul acelei voci.

A zărit silueta subţire mişcându-se. Şi a auzit un suspin de groază. Ţipătul înăbuşit al uneia dintre chelneriţe. Nu putea vedea că fata pe nume Falka şi-a dat la o parte gluga şi şalul. Nu-i putea vedea chipul desfigurat. Nici ochii pictaţi în jur cu fardul din funingine şi untură, care arătau ca nişte ochi de demon.

— Nu sunt Falka, a spus fata.

Bătrânul a văzut din nou mişcarea ei rapidă şi înceţoşată, a văzut ceva strălucind la lumina lămpii.

— Sunt Ciri din Kaer Morhen. Sunt vrăjitoare. Am venit aici ca să ucid.

Bătrânul, care văzuse la viaţa lui mai multe lupte prin hanuri, era pregătit să evite rănirea: s-a băgat sub masă, s-a ghemuit şi s-a agăţat de piciorul mesei. Desigur, nu putea vedea nimic din această poziţie. Nici nu voia. Se ţinea strâns de masă, iar masa aluneca în jurul sălii împreună cu celelalte piese de mobilier, printre trosnete, plesnituri, zgâlţâieli şi zdruncinături, zgomote de paşi de ciubote grele, înjurături, ţipete, gemete şi zăngănituri de oţel.

Ospătăriţa ţipa înfiorător tot timpul.

Cineva s-a rostogolit pe masă şi, împingând-o împreună cu bătrânul agăţat de ea, aceasta s-a prăbuşit pe podea lângă el. Bătrânul a răcnit, simţind sângele fierbinte care îl stropea. Dede Vargas, cel care voise la început să-l alunge – bătrânul l-a recunoscut după butonii de aramă de la dublet – a urlat cumplit şi s-a trântit la podea vărsând sânge, cu mâinile zvâcnindu-i. Zvârcolindu-se neputincios,

l-a lovit pe bătrân în ochi. Bătrânul nu a mai văzut nimic. Chelneriţa care ţipase se sufoca, a tăcut, a respirat adânc şi a început să urle din nou, pe un ton şi mai înalt.

Altcineva s-a prăbuşit pe duşumea cu un bubuit, stropind din nou cu sânge scândurile de pin proaspăt spălate. Bătrânul nu ştia că cel care tocmai murise era Rispat La Pointe, căci Ciri îi spintecase gâtul. N-a văzut-o pe Ciri răsucindu-se într-o piruetă chiar pe lângă nasurile lui Fripp şi Jannowitz, cum s-a strecurat printre spadele lor încrucişate ca o umbră, ca un fum cenuşiu. Jannowitz s-a întors în spatele ei dintr-o săritură rapidă, abilă, ca de pisică. Era un spadasin priceput. Sprijinindu-se încrezător pe piciorul drept, a atacat cu o lovitură lungă, aproape atingându-i faţa fetei, în dreptul cicatricei ei hidoase. Nu putea rata.

A ratat.

Nu a reuşit să se ferească. I-a spintecat de aproape pieptul şi burta, cu ambele mâini pe spadă. A sărit imediat, s-a învârtit, evitând lovitura lui Fripp, şi i-a retezat gâtul lui Jannowitz. Jannowitz s-a lovit cu fruntea de bancă. Fripp a sărit peste bancă şi cadavru, apoi a lansat o lovitură rapidă. Ciri a parat în diagonală, a făcut o semipiruetă şi l-a tăiat într-o parte, deasupra şoldului. Fripp s-a năpustit, s-a rostogolit pe masă, prinzându-şi echilibrul şi întinzând mâna instinctiv. Când el a pus mâna pe masă, Ciri i-a retezat-o cu o lovitură rapidă.

Fripp şi-a ridicat ciotul însângerat, l-a privit cu atenţie, apoi s-a uitat la palma inertă de pe masă. Deodată s-a prăbuşit violent, cu avânt, şi a aterizat în fund pe podea, ca şi cum ar fi alunecat pe săpun. A ţipat, apoi a început să urle – era un urlet de lup sălbatic, ascuţit, prelungit.

Chircit sub masă, bătrânul plin de sânge a auzit după un scurt răstimp duetul infernal – ţipetele monotone ale chelneriţei şi urletele sacadate ale lui Fripp.

Chelneriţa a tăcut prima, încheindu-şi ţipătul cu un scâncet inuman, înăbuşit. Fripp a tăcut pur şi simplu.

— Mamă… a spus el dintr-odată destul de clar şi pe deplin conştient. Mămică… Cum de… Ce este… Ce… am

păţit? Ce am?

— Mori! i-a spus fata cu chipul desfigurat.

Rarele fire de păr pe care le mai avea bătrânul i s-au ridicat în cap. Pentru a-şi curma clănţănitul dinţilor, şi-a îndesat mâneca sumanului în gură.

Cyprian Fripp cel Tânăr a scos un sunet, ca şi cum ar fi înghiţit ceva cu greu. Alt zgomot n-a mai apucat să facă.

În jur domnea o linişte deplină.

— Ce-ai făcut… gemea hangiul în tăcerea instalată. Ce-ai făcut, copilă?

— Sunt vrăjitoare. Omor monştri.

— O să ne spânzure… o să dea foc satului şi hanului!

— Omor monştri, a repetat ea, şi în voce i-a apărut deodată o nuanţă de uluire. Ca o ezitare. Ca o îndoială.

Hangiul icnea, gemea, ofta.

Bătrânul s-a târât încet de sub masă, îndepărtându-se de cadavrul lui Dede Vargas, de chipul său mutilat.

— Călăreşti o iapă neagră… a mormăit el. În noaptea întunecată ca steagul negru de jale… Măturî urmele din spatele tău…

Fata s-a întors şi s-a uitat la el. Reuşise deja să-şi înfăşoare faţa cu şalul, deasupra căruia i se vedeau ochii fantomatici, încadraţi de cercuri negre.

— Cine te întâlneşte, a îngăimat bătrânul, nu mai scapă de moarte… Pentru că tu însăţi eşti moartea.

Fata s-a uitat lung la el şi destul de indiferent.

— Ai dreptate, a spus ea în cele din urmă.

Undeva, prin mlaştini, departe, dar mult mai aproape decât mai devreme, beann’shie ţipa din nou.

Vysogota zăcea pe podea, unde căzuse când încercase să se dea jos din pat. Şi-a dat seama îngrozit că nu se putea ridica. Inima îi bătea, gata să-i sară din piept, se sufoca.

Ştia deja a cui moarte era vestită de ţipetele fantomei elfului în noapte. „Viaţa a fost frumoasă”, se gândea el. „Până la urmă.”

— Zeilor, a şoptit el, nu cred în voi… Dar dacă, totuşi,

existaţi…

O durere cumplită i-a explodat brusc în piept, în spatele sternului. Undeva, prin mlaştini, departe, dar mult mai aproape decât mai devreme, beann’shie ţipa sălbatic pentru a treia oară.

— Dacă existaţi, ocrotiţi-o pe vrăjitoare în drumul ei!

— Am ochii mari, ca sa te văd bine! a strigat lupul de fier. Am labele mari, ca să te cuprind şi să te îmbrăţişez! Pe toate le am mari, pe toate; în curând o să te convingi de asta. De ce mă priveşti atât de ciudat, fetiţă? De ce nu-mi răspunzi?

Vrăjitoarea i-a zâmbit.

— Am o surpriză pentru tine.

FLOURENS DELANNOY, „Surpriza”, din volumul *Basme şi snoave*

11

Adeptele stăteau în faţa înaltei preotese, neclintite, întinse ca nişte strune încordate, tăcute, uşor palide. Erau gata de plecare, pregătite în cele mai mici detalii. Veşminte de călătorie, gri, bărbăteşti, cojocele lejere, care să nu le limiteze mişcările, ciubote comode, elfeşti. Părul tăiat, astfel încât să fie uşor de spălat şi îngrijit în tabere şi în timpul marşurilor, ca să nu le încurce la muncă. Pregătiseră şi desăguţele, care conţineau doar mâncare pentru drum şi strictul necesar. Restul urma să le fie dat de armată. Armata căreia i se alăturaseră.

Chipurile ambelor fete erau calme. Aparent. Triss Merigold a observat cum amândurora le tremurau uşor mâinile şi buzele.

Vântul scutura crengile golaşe ale copacilor din parcul templului şi alunga frunzele veştejite pe lespezile din curte. Cerul era bleumarin. Ninsoarea atârna în văzduh. Se simţea.

Nenneke a rupt tăcerea.

— Aveţi deja o misiune?

— Eu nu, a spus Eurneid. Deocamdată o să stau la hibernare în tabăra Wyzima. Comisarul de la recrutare mi-a spus că în primăvară o să ajungă nişte detaşamente de condotieri din nord... o să fiu felcer într-unul din acele detaşamente.

— Iar eu, a zâmbit palid Iola a Doua, am deja o misiune. În chirurgie, pe teren, cu jupanul Milo Vanderbeck.

— Să nu mă faceţi de ruşine, le-a aruncat Nenneke ambelor adepte o privire ameninţătoare. Nici pe mine, nici templul şi nici numele marii Melitele.

— Bineînţeles că nu, măicuţă.

— Şi s-aveţi grijă de voi.

— Da, măicuţă.

— O să căderi din picioare lângă răniţi, dacă n-o să dormiţi. O să vă fie frică, o să aveţi îndoieli, o să priviţi suferinţa şi moartea în faţă. Şi atunci o să fie lesne să daţi

în patima narcoticelor sau a altor stimulente. Aveţi grijă.

— Ştim, măicuţă.

— Războiul, frica, crima şi sângele, a continuat marea preoteasă, străpungându-le pe amândouă cu privirea, de asemenea, înseamnă dezlănţuirea năravurilor, iar pentru unii înseamnă chiar şi un afrodisiac puternic. Cum o să fie cazul vostru, copilele mele, deocamdată nu ştiţi şi nici n-aveţi cum să ştiţi. Vă rog să mă ţineţi la curent cu asta. Şi dacă până la urmă n-aveţi încotro şi faceţi nefăcute, luaţi-vă măsuri de precauţie. Dacă chiar şi aşa una dintre voi dă de necazuri, atunci, să vă ţineţi departe de vracii şi de babele satului! Căutaţi un templu, de preferinţă o magiciană.

— Ştim, măicuţă.

— Asta-i tot. Acum haideţi să vă binecuvântez!

Le-a pus pe rând mâna pe cap, le-a îmbrăţişat şi le-a sărutat pe rând. Eurneid a suspinat, iar Iola a Doua pur şi simplu a izbucnit în lacrimi. Cu toate că îi străluceau ochii mai mult ca de obicei, Nenneke a pufnit.

— Fără scene, fără scene, a spus ea aparent furioasă şi tăioasă. Doar vă duceţi la un război obişnuit. O să vă întoarceţi de acolo. Luaţi-vă boccelele şi la revedere!

— La revedere, măicuţă!

Au mers repede spre poarta templului, fără să privească în urmă. Înalta preoteasă Nenneke, magiciana Triss Merigold şi scribul Jarre le-au urmărit cu privirea.

Acesta din urmă a atras atenţia asupra lui, tuşind ostentativ.

— Ce-ai păţit?

Nenneke i-a aruncat o privire.

— Le-ai lăsat! a izbucnit cu obidă băiatul. Fetelor le-ai dat voie să se înroleze! Şi eu? Eu de ce n-am voie? Trebuie să rămân cu pergamentele astea prăfuite, aici, în spatele acestor ziduri? Nu sunt nici olog, nici laş! Mai mare ruşinea pentru mine să stau aici în templu, când până şi fetele…

— Fetele alea, l-a întrerupt înalta preoteasă, şi-au petrecut toată tinereţea învăţând să vindece şi să lecuiască, să aibă grijă de bolnavi şi de răniţi. Ele se duc la

război, nu din patriotism sau din spirit de aventură, ci pentru că acolo o să fie mulţi răniţi şi bolnavi. O să muncească zi şi noapte! Eurneid şi Iola, Myrrha, Katje, Prune, Debora şi alte fete reprezintă contribuţia templului la acest război. Templul, ca parte a societăţii, îşi plăteşte datoria faţă de societate. Îi dă armatei şi războiului contribuţia sa: specialişti profesionişti. Înţelegi asta, Jarre? Specialişti! Nu carne de tun!

— Toată lumea se alătură armatei! Doar laşii rămân acasă!

— Spui tâmpenii, Jarre! i-a spus aspru Triss. N-ai înţeles nimic.

— Vreau să merg la război… Vocea băiatului s-a frânt. Vreau s-o salvez… pe Ciri…

— Ce să spun! s-a năpustit Nenneke în zeflemea. Cavalerul rătăcitor vrea s-o salveze pe aleasa inimii sale. Pe un cal alb…

A tăcut sub privirile magicienei.

— Gata, mi-ajunge, Jarre! l-a mustrat aceasta pe băiat din priviri. Am spus că nu-ţi dau voie! Du-te înapoi la cărţi! Învaţă. Viitorul tău este ştiinţa. Hai, Triss! Să nu pierdem vremea.

Pe pânza desfăşurată în faţa altarului se afla un pieptene de os, un inel ieftin, o carte cu coperţi ponosite şi o eşarfă albastră, spălăcită. Aplecată deasupra obiectelor, stătea în genunchi Iola Prima, o preoteasă cu darul profeţiei.

— Nu te grăbi, Iola! i-a spus Nenneke, aflată lângă ea. Concentrează-te, ia-o încet! Nu vrem o profeţie fulgerătoare, nu vrem o enigmă cu o mie de soluţii. Vrem o imagine. O imagine clară. Ia aura de la aceste obiecte, i-au aparţinut lui Ciri, Ciri le-a atins! Ia-le aura! Încet. Nu-i nicio grabă.

O furtună de zăpadă s-a stârnit afară, răsucind fulgii. Acoperişurile şi curtea templului au fost repede acoperite de zăpadă.

Era a nouăsprezecea zi din noiembrie. Lună plină.

— Sunt gata, măicuţă, a spus Iola Prima cu vocea ei

melodioasă.

— Începe.

— O clipă, a rostit Triss ţâşnind ca un izvor de pe bancă, aruncându-şi blana de şinşila de pe umeri. O clipă, Nenneke. Vreau să intru în transă cu ea.

— E primejdios.

— Ştiu. Dar vreau să văd cu propriii mei ochi. Îi sunt datoare. Ciri... Mi-e dragă fata asta, ca o soră mai mică. În Kaedwen mi-a salvat viaţa, riscându-şi capul...

Vocea magicienei s-a frânt dintr-odată.

— Exact la fel ca Jarre, a clătinat din cap înalta preoteasă. Te grăbeşti s-o salvezi orbeşte, rupându-ţi capul, fără să ştii încotro şi cum anume. Dar Jarre este un băieţaş naiv, tu eşti matură şi înţeleaptă, ca o magiciană ce eşti! Ar trebui să ştii că n-ai cum s-o ajuţi pe Ciri intrând în transă. Şi poţi să-ţi faci mult rău.

— Vreau să intru şi eu în transă cu Iola, a repetat Triss, muşcându-şi buzele. Dă-mi voie, Nenneke. Oricum, la urma urmei, ce risc? O criză epileptică? Dac-o fi să fie, mă scoţi tu din asta.

— Rişti, i-a spus Nenneke încet, să vezi ce n-ar trebui să vezi.

„Dealul”, se gândea Triss cu groază, „Dealul Sodden. Unde am murit odată. Unde am fost îngropată şi mi s-a scrijelit numele pe obeliscul comemorativ. Un deal şi un mormânt care o să mă pomenească vreodată.

Ştiu asta. Mi-a fost profeţit odată.”

— M-am hotărât deja, a spus magiciana cu o voce rece şi răguşită, ridicându-se în picioare şi aruncându-şi cu ambele mâini părul minunat pe spate. Hai să începem.

Nenneke s-a aşezat în genunchi, cu fruntea sprijinită în mâini.

— Hai să începem! a spus ea încet. Pregăteşte-te, Iola! În genunchi, lângă mine, Triss! Ia-o de mână pe Iola!

Era noapte afară. Vântul vuia. Ningea.

În sud, dincolo de munţii Amell, în Metinna, în ţinutul numit Osutădelacuri, într-un loc îndepărtat de târgul

Ellander şi de templul Melitelei, cât un zbor de cioară de cinci sute de mile, un coşmar l-a trezit dintr-odată din somn pe pescarul Gosta. Odată trezit, Gosta nu-şi putea aminti visul cu niciun chip, dar o nelinişte ciudată l-a ţinut treaz multă vreme.

Orice pescar care îşi cunoaşte bine meşteşugul ştie că dacă vrei să pescuieşti biban, nu se poate decât la primul îngheţ.

Iarna acelui an, deşi venise neaşteptat de devreme, juca farse şi era capricioasă ca o tânără frumoasă şi de succes. Primul îngheţ şi prima ninsoare au venit prin surprindere, ca un bandit într-o ambuscadă, la începutul lunii noiembrie, imediat după Saovine, când nimeni nu se aştepta la zăpadă şi îngheţ, iar munca s-a oprit în loc. Deja pe la mijlocul lunii noiembrie, lacurile sticleau având o pojghiţă subţire, care de-abia, de-abia ar fi putut susţine greutatea unui bărbat, când deodată iarna capricioasă a încetat, toamna întorcându-se cu ploile ei torenţiale şi cu vântul cald dinspre sud-est, care a topit pojghiţa de gheaţă, împingând-o până la liman. Ce naiba? Se minunau ţăranii. Este iarnă sau nu-i?

Nu au trecut bine trei zile, căci iarna a revenit. De data aceasta nu a fost nici zăpadă, nici viscol, dar gerul s-a strecurat ca un potcovar cu cleştele încins. Crăpau pietrele. Apa scursă de pe streşinile acoperişurilor se preschimbase peste noapte în ţurţuri de gheaţă ca nişte dinţi ascuţiţi, iar raţele luate prin surprindere mai aveau puţin şi îngheţau prin iazuri.

Lacurile Mil Trachta au încremenit, rămânând captive sub gheaţă.

Gosta a mai aşteptat o zi pentru a fi sigur, apoi şi-a luat din pod o cutie prinsă cu o curea ca să o poarte pe umăr, în care îşi ţinea uneltele de pescuit. Şi-a umplut bine ciubotele cu paie, şi-a luat cojocul, o daltă, un sac şi s-a grăbit spre lac.

Se ştia că pentru biban, cel mai bine este la prima gheaţă.

Gheaţa era puternică. A pârâit, s-a crăpat puţin sub

greutatea bărbatului, dar l-a ţinut. Gosta a ajuns la lac, a săpat cu dalta o copcă în grabă, s-a aşezat pe cutie, şi-a desfăşurat funia din păr de cal, ataşată de o tijă scurtă din lemn de zadă, a agăţat un peşte din staniol cu un cârlig şi a aruncat-o în apă. Primul biban, de o jumătate de cot, a agăţat momeala chiar înainte să cadă funia în apă.

Nu a trecut nicio oră, că pe marginile copcii se şi aflau peste cincizeci de peşti verzi, vărgaţi, cu aripioarele roşii ca sângele. Gosta avea deja mai mulţi bibani decât avea nevoie, dar euforia îl împiedica să înceteze pescuitul. La urma urmei, peştele putea fi dat şi vecinilor.

A auzit un fornăit prelung.

Şi-a ridicat capul deasupra copcii. Un cal negru, frumos stătea pe malul lacului, scoţând abur pe nări. Călăreţul, într-o scurtă din blană de cerb moscat, avea chipul acoperit cu un şal.

Gosta a înghiţit în sec. Era prea târziu ca să mai fugă. În adâncul sufletului, însă, spera că n-o să îndrăznească să intre cu calul pe gheaţa fragilă.

Continua să mişte tija mecanic – un alt biban trăgea de funie. Pescarul l-a scos, l-a desfăcut din cârlig şi l-a aruncat pe gheaţă. Cu coada ochiului l-a văzut pe călăreţ sărind din şa, aruncând frâiele peste un tufiş desfrunzit şi apropiindu-se de el, păşind precaut pe suprafaţa alunecoasă. Bibanul a zburat pe gheaţă, şi-a întins aripioarele colţuroase, turtindu-şi branhiile. Gosta s-a ridicat, s-a aplecat după biban, în eventualitatea în care i-ar putea servi ca armă, la nevoie.

— Nu-ţi face griji!

Era o fată. Acum, că şi-a dat la o parte şalul de pe faţă, a putut să-i vadă chipul brăzdat de o cicatrice hidoasă. La spate avea o spadă, îi putea vedea mânerul frumos meşteşugit ieşindu-i de după umăr.

— Nu-ţi fac nimic, i-a spus ea încet. Vreau doar să te întreb de drum.

„Bineînţeles”, se gândea Gosta. „Cum să nu. Acum, iarna. În ger. Cine să hoinărească sau să călătorească? Numai tâlharii. Sau dezertorii.”

— Acesta este ţinutul Mil Trachta?

— Păi, bine... a îngăimat el, privind în copcă, în apa neagră. Mil Trachta. Dar noi îi spunem: Osutădelacuri.

— Şi lacul Tam Mira? Ai auzit de el?

— Toată lumea a auzit, s-a uitat el la fată speriat. Cu toate că noi îi spunem pe-aici Fărăfund. Lacul fermecat. Năprasnice adâncuri... Nimfele vieţuiesc acolo, oamenii se înecă. Iar stafiile hălăduiesc printre ruinele antice, fermecate.

I-a văzut ochii verzi fulgerând.

— Sunt ruine pe-acolo? Poate şi vreun turn?

— Ce să caute turnul acolo? abia s-a abţinut să nu pufnească. Piatră peste piatră, piatră zdrobită, năpădită de buruieni. Mormane de moloz...

Bibanul a încetat să sară, să se zbată, să se zvârcolească printre fraţii săi vărgaţi. Fata privea în gol gânditoare.

— Moartea pe gheaţă are un farmec aparte, a spus ea.

— Hă?

— Cât de departe este lacul acela cu ruine? Încotro se află?

I-a spus. I-a arătat. Chiar i-a scrijelit pe gheaţă cu capătul ascuţit al dălţii. Ea a dat din cap, amintindu-şi. Iapa de pe malul lacului azvârlea din copite, fornăia, scotea aburi pe nări.

O privea cum se îndepărta de-a lungul malului vestic al lacului, cum galopa pe buza prăpastiei, pe fundalul arinilor şi al mestecenilor desfrunziţi, prin pădurea frumoasă, de basm, îmbrăcată de ger în straie albe. Iapa neagră galopa cu o graţie de nedescris, rapid, dar în acelaşi timp delicat, abia se auzea ropotul copitelor pe pământul bocnă, abia se scutura zăpada fină, argintie din crengile din cale. Ca şi cum prin această pădure de basm, împietrită de îngheţ, nu călărea un cal obişnuit, ci un cal de basm, un cal-nălucă.

Sau poate că era o nălucă?

Un demon pe un cal fantomatic, un demon care luase forma unei fete cu ochi verzi, uriaşi şi faţă desfigurată?

Cine altcineva să se mai încumete la drum iarna în afară

de un demon? Cine altcineva să întrebe cum să ajungă la ruinele bântuite?

După ce a văzut-o îndepărtându-se, Gosta şi-a strâns în grabă ustensilele de pescuit. S-a dus acasă prin pădure. Făcea un ocol, dar raţiunea şi instinctul îl avertizau să nu urmeze drumul, să nu fie la vedere. Fata, îi spunea lui raţiunea, în ciuda tuturor aparenţelor, nu era o fantomă, era o fiinţă umană. Iapa neagră nu era nici ea o fantomă, ci un cal. Însă cei care galopează singuri prin sălbăticie, mai ales iarna, sunt de cele mai multe ori urmăriţi.

O oră mai târziu, urmăritorii erau pe potecă. Paisprezece cai.

Rience a mai scuturat o dată casetuţa de argint, a înjurat şi a trântit-o furios de arcul şeii, dar xenogloza tăcea. Ca vrăjită.

— Căcat magic! a comentat Bonhart rece. S-a stricat porcăria ieftină, luată din bâlci!

— Sau Vilgefortz s-a luat cu altceva şi nu-i mai pasă de noi, a adăugat Stefan Skellen.

Rience a ridicat capul şi s-a uitat urât la amândoi.

— Datorită porcăriei ieftine, luate din bâlci, a spus el, suntem pe urmele ei şi n-o s-o mai pierdem. Datorită jupânului Vilgefortz ştim încotro se îndreaptă fetiţa. Ştim unde mergem şi ce avem de făcut. Consider că asta înseamnă mult în comparaţie cu acţiunile tale de până acum o lună.

— Nu mai vorbi atâta. Hei, Boreas, ce spun urmele?

Boreas Mun s-a îndreptat, a tresărit.

— A fost aici cu un ceas înaintea noastră. Când poate, a încercat din răsputeri să-şi ţină iapa la galop, dar e un teren greu. Chiar şi cu iapa aceea extraordinară, nu se află cu mai mult de cinci sau şase mile înaintea noastră.

— Deci, se încumetă printre lacurile astea, a murmurat Skellen. Vilgefortz avea dreptate. Şi nu l-am crezut…

— Nici eu, a recunoscut Bonhart. Dar numai până ieri, când ţăranii ne-au confirmat că la Tarn Mira chiar este o construcţie fermecată.

Caii fornăiau, scoteau aburi pe nări. Huhurezul a aruncat o privire peste umărul stâng, spre Joanna Selborne. De câteva zile, nu-i plăcea cum arăta chipul telepatei. „Mă enervez”, s-a gândit el. „Această goană ne-a obosit pe toţi, atât fizic, cât şi psihic. Este timpul să o încheiem. Cât mai curând.”

Un fior rece i-a coborât pe şira spinării. Şi-a amintit visul pe care-l avusese cu o seară înainte.

— E bine! s-a cutremurat. Destul cu meditaţia. Pe cai!

Boreas Mun atârna în şa, căutând urme. Nu-i era uşor. Pământul era îngheţat, bulgăros, zăpada măturată rapid de vânt se menţinea doar în brazde şi râpe. În ele, Boreas căuta amprentele potcoavelor iepei negre. Trebuia să fie atent să nu-i piardă urma, mai ales acum, când vocea magică din casetuţa de argint a tăcut, încetând să mai dea sfaturi şi îndrumări.

Era obosit crunt. Şi îngrijorat. O urmăreau pe fată de aproape trei săptămâni, de la Saovine, de la măcelul din Dun Dâre. Aproape trei săptămâni în şa, mereu în goană. Şi, în continuare, nici urmă de iapa cea neagră sau de fata care o călărea – ţineau ritmul, nu încetineau.

Boreas Mun căuta urme.

Nu-şi putea lua gândul de la visul pe care-l avusese noaptea trecută. Se făcea că se scufunda, se îneca. Apa neagră se închidea deasupra capului şi se tot afunda, apa îngheţată îi pătrundea în gâtlej şi în plămâni. S-a trezit transpirat, ud şi fierbinte, chiar dacă în jurul său era foarte frig.

„Ajunge”, se gândea el, atârnat în şa, căutând urmele. „E timpul să ne oprim.”

— Stăpâne? Mă auzi? Stăpâne?

Xenogloza a rămas tăcută ca vrăjită.

Rience şi-a scuturat umerii puternic, a suflat peste mâinile amorţite. Gâtul şi spatele îi erau pişcate de ger, îl dureau noada şi şalele, fiecare zdruncinătură mai puternică a calului îi amintea de această durere. Nici nu mai avea

putere să înjure.

Aproape trei săptămâni în şa, într-o goană neobosită. Într-un frig cumplit, iar de câteva zile, într-un ger năprasnic.

Iar Vilgefortz amuţise.

Şi noi amuţiserăm. Şi ne uitam unii la alţii precum lupii.

Rience şi-a frecat mâinile, şi-a tras mănuşile.

„Skellen”, se gândea Rience, „când se uită la mine, are o privire ciudată. Oare complotează? Parcă prea repede şi prea uşor a fost de acord atunci cu Vilgefortz… Şi această trupă, aceşti mercenari, îi sunt credincioşi, îi îndeplinesc ordinele cu sfinţenie. Când o s-o prindem pe fată, o să fie gata, indiferent de acorduri, s-o omoare sau s-o ducă la conspiratorii săi, ca să-şi pună în aplicare ideile nebuneşti despre democraţie şi guvernare civică.

Sau poate Skellen a trecut peste complot? Poate, ca un conformist şi oportunist înnăscut ce este, se gândeşte să i-o ducă pe fată împăratului Emhyr?

Se uită ciudat la mine. Huhurezul. Şi toată trupa lui… Kenna Selborne…

Şi Bonhart? Bonhart este un sadic imprevizibil. Când vorbeşte despre Ciri, vocea îi tremură de furie. În funcţie de împrejurări, este gata s-o schingiuiască pe fată după ce o înhaţă sau s-o răpească pentru a o pune să lupte în arenă. Cât despre înţelegerea cu Vilgefortz? Nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Mai ales acum, când Vilgefortz…”

Şi-a scos xenogloza din sân.

— Stăpâne? Mă auzi? Aici Rience…

Casetuţa tăcea. Rience nu mai avea chef nici să înjure.

„Vilgefortz tăcea. Skellen şi Rience au încheiat un pact cu el. Şi într-o zi sau două, după ce înhăţăm fata, se poate întâmpla să nu mai existe niciun pact. Şi atunci pot să mă trezesc cu cuţitul la beregată. Sau dus în lanţuri în Nilfgaard ca gaj şi dovadă pentru loialitatea Huhurezului…

La naiba!

Vilgefortz amuţise. Nu mai dădea sfaturi. Nu mai arăta calea. Nu mai lămurea îndoielile cu vocea sa calmă, logică, care-ţi pătrundea adânc în suflet. Amuţise.

Xenogloza se defectase. Poate de la frig? Sau poate…

Poate că Skellen avea dreptate? Poate că Vilgefortz chiar s-a luat cu altceva şi nu-i mai păsa de noi şi de soarta noastră?

Pe toţi diavolii, nu credeam că o să fie aşa! Dacă aş fi bănuit, nu m-aş fi băgat în misiunea asta... m-aş fi dus în locul lui Schirru ca să-l ucid pe vrăjitor... La naiba! Eu îngheţ aici, iar Schirru stă probabil la căldurică...

Şi când mă gândesc că eu însumi am insistat ca să mi-o încredinţeze mie pe Ciri şi lui Schirru, pe vrăjitor. Eu mi-am făcut-o cu mâna mea... Atunci, la începutul lui septembrie, când ne-a căzut în mâini Yennefer."

Lumea, care până acum o clipă era ireală, moale, neagră şi cleioasă ca noroiul, a căpătat dintr-odată suprafeţe precise şi contururi. S-a limpezit. A devenit reală.

Yennefer a deschis ochii, zguduită de un tremur convulsiv. Zăcea pe pietre, printre cadavre şi scânduri smolite, zdrobită de rămăşiţele platformei drakkarului „Alkyone". Vedea picioare în jur. Picioare în ciubote grele. Una dintre acele ciubote o lovise în urmă cu doar o clipă, rostogolind-o.

— Ridică-te, magiciană!

O nouă lovitură, provocându-i o durere până în rădăcinile dinţilor. I-a văzut chipul aplecat asupra ei.

— Ridică-te, am spus! În picioare! Mă recunoşti?

Ea a clipit. L-a recunoscut. Era tipul pe care îl arsese cândva, când fugise după ea prin teleport. Rience.

— O să ne socotim, a ameninţat-o el. O să ne socotim pentru tot, curva naibii! O să-ţi arăt eu ce-i durerea. Cu mâinile şi degetele astea o să-ţi arăt ce-i durerea.

S-a încordat, şi-a încleştat pumnii şi i-a deschis, pregătită să arunce o vrajă. Şi imediat a început să tuşească, sufocându-se, gemând şi tremurând. Rience a chicotit.

— Nu-ţi mai iese nimic, aşa-i? l-a auzit ea. N-ai nici măcar o fărâmă de putere! Nu te pune cu Vilgefortz la vrăji! Ţi-a stors tot, până la ultima picătură, ca zerul din brânză. Nu eşti în stare nici măcar să...

Nu a apucat să termine. Yennefer şi-a scos pumnalul din

teaca fixată pe interiorul coapsei, a sărit ca o pisică şi a lovit orbeşte. A ratat, lama doar a hârşâit ţinta, sfâşiind materialul pantalonilor. Rience a sărit înapoi şi s-a răsucit.

Imediat o ploaie de pumni şi şuturi s-a abătut asupra ei. A urlat când ciubota greoaie a călcat-o pe mână, smulgându-i pumnalul din pumnul zdrobit. Cealaltă ciubotă a lovit-o în abdomen, mai jos. Magiciana s-a ghemuit, icnind. A fost ridicată de la pământ, cu braţele la spate. A văzut un pumn zburând spre ea – lumea a scânteiat fulgerător în culori ameţitoare, faţa i-a explodat de durere. Durerea i s-a rostogolit în pântec, transformându-şi genunchii într-o gelatină moale. Atârna de braţele care o ţineau. Cineva a tras-o de păr din spate, ridicându-i capul. A mai primit o lovitură în orbitele ochilor, din nou totul i-a dispărut, topit într-un fulger orbitor.

Nu a leşinat. A simţit totul. Au bătut-o. Au bătut-o crunt, crud, la fel cum l-ar fi bătut pe un bărbat. Cu lovituri menite nu doar să rănească, ci să spargă, să-i nimicească toată energia şi voinţa de a rezista. Au bătut-o, răsucind-o în strânsoarea de oţel a mai multor mâini.

Voia să leşine, dar nu putea. Simţea.

— Destul! a auzit brusc, de la distanţă, din spatele perdelei de durere. Ai înnebunit, Rience? Vrei s-o omori? Am nevoie de ea vie.

— I-am făgăduit, stăpâne, a mârâit umbra fluidă din faţa ei, luând treptat forma şi chipul lui Rience. I-am făgăduit c-o să-i plătesc… Cu mâinile acestea…

— Puţin îmi pasă mie de ce i-ai făgăduit. Repet, am nevoie de ea vie şi să fie în stare să vorbească articulat.

— Mâţa şi magiciana, a râs cel care o ţinea de păr, nu-i prea lesne de omorât o jivină ca ea.

— N-o face pe deşteptul, Schirru! Am spus, gata cu bătaia! Ridicaţi-o! Ce mai faci, Yennefer?

Magiciana a scuipat sânge, apoi şi-a ridicat faţa umflată. Nu l-a recunoscut din prima clipă. Purta un soi de mască ce-i acoperea toată partea stângă a capului. Dar ea ştia cine era.

— Du-te naibii, Vilgefortz! a îngăimat ea, trecându-şi cu

atenţie limba peste dinţii din faţă şi peste buzele zdrobite.

— Ce părere ai despre vraja mea? Ţi-a plăcut cum te-am ridicat din mare cu tot vasul? Ţi-a plăcut zborul? Cu ce vrăji te-ai asigurat că vei supravieţui căderii?

— Du-te naibii!

— Smulgeţi-i steaua de la gât. Şi la laborator cu ea! Să nu pierdem vremea.

Au târât-o, au tras-o, uneori au cărat-o. Era o câmpie pietroasă, pe care se întindea „Alkyone” dezmembrată. Şi numeroase alte epave, cu coaste proeminente, care aduceau cu scheletele monştrilor de mare. „Crach avea dreptate”, se gândea ea. Nu din cauza dezastrelor naturale dispăruseră fără urmă vasele în Abisul Sednei. Zeilor… Pavetta şi Dun…

Deasupra câmpiei, în depărtare, crestele munţilor străpungeau cerul mohorât.

Apoi erau ziduri, porţi, galerii, podele, scări. Totul oarecum ciudat, nefiresc de imens… Însă nu erau suficiente detalii pentru a-şi da seama unde se află, unde a ajuns, unde o adusese vraja. Faţa i se umflase, făcând observaţia şi mai dificilă. Singurul simţ care-i oferea informaţii era mirosul – a simţit imediat formalina, eterul şi spirtul. Şi magia. Mirosuri de laborator.

Au trântit-o brutal pe un scaun de oţel, iar lanţurile reci şi clemele strânse i-au cuprins dureros încheieturile şi gleznele, înainte ca fălcile de oţel ale menghinei să-i strângă tâmplele şi să-i imobilizeze capul, a reuşit să privească în jur, prin sala spaţioasă şi luminoasă. A mai văzut un scaun, o structură ciudată de oţel pe o platformă din piatră.

— Ce să vezi? i-a auzit vocea lui Vilgefortz în spatele ei. Acest scaun este pentru scumpa ta Ciri. O aşteaptă de multă vreme, arde de nerăbdare. Şi eu la fel.

Îl auzea aproape, putea chiar să-i simtă respiraţia. I-a înfipt nişte ace în scalp, i-a fixat ceva pe lobii urechilor, apoi s-a înfiinţat în faţa ei şi şi-a scos masca. Yennefer a tresărit involuntar.

— E opera scumpei tale Ciri, i-a spus el, arătând spre faţa

lui cândva de o frumuseţe clasică, acum desfigurată oribil, străpunsă cu tot felul de cleme, cârlige şi şuruburi de aur, care îi susţineau cristalul cu mai multe faţete în orbita ochiului stâng.

— Am încercat s-o prind în momentul în care a intrat în portalul din Turnul Pescăruşului, i-a explicat calm magicianul. Am vrut să-i salvez viaţa, fiind sigur că portalul o va ucide. Ce fraier! A trecut lin prin el, cu o asemenea forţă, încât portalul a plesnit, mi-a explodat în faţă. Mi-am pierdut ochiul şi obrazul stâng, precum şi multă piele de pe faţă, gât şi de pe piept. Foarte neplăcut, foarte dureros, foarte complicat – mi-a îngreunat viaţa. Şi nu-i prea drăguţ, nu-i aşa? Ha, trebuia să mă vezi înainte de a începe să mă regenerez prin magie. Dacă ar fi să cred în astfel de lucruri, a continuat el, împingându-i un tub îndoit de cupru în nas, aş crede că a fost răzbunarea Lydiei van Bredevoort. Din mormânt. Se regenerează, dar încet, dureros, trebuie timp şi răbdare. Mai ales cu regenerarea globului ocular e tare greu... Cristalul pe care îl am în orbita ochiului îşi îndeplineşte perfect rolul, văd tridimensional, dar, totuşi, e un corp străin – lipsa unui glob ocular natural mă aduce uneori în pragul disperării. În acele clipe, copleşit de o mânie iraţională, îmi jur că, atunci când o să pun mâna pe Ciri, o să-i poruncesc lui Rience să-i scoată unul dintre ochii aceia verzi, mari. Cu degetele. Cu degetele acelea, cum obişnuieşte el să spună. Taci, Yennefer? Oare ştii că-mi vine să-ţi scot şi ţie ochiul? Sau ambii ochi?

I-a introdus câteva ace groase în vene, pe dosul palmei. Uneori nu nimerea, o străpungea până la os. Yennefer strângea din dinţi.

— Mi-ai făcut necazuri. M-ai făcut să mă despart de slujbă. M-ai pus în primejdie. Împingând acea barcă în Abisul Sednei, spre Aspiratorul meu... Ecoul duelului nostru scurt a făcut multă vâlvă şi a ajuns departe, ar fi putut ajunge la urechi indiscrete şi neavenite. Dar nu m-am putut abţine. Gândul că te pot avea aici, că te pot conecta la scanerul meu, nu-mi dădea deloc pace. Pentru că sigur nu ţi-a trecut prin cap, a rostit înfigând încă un ac, că m-am

lăsat păcălit de provocarea ta, nu? Că am înghiţit momeala? Nu, Yennefer. Dacă ţi-a trecut cumva prin cap aşa ceva, confunzi cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafaţa iazului. M-ai urmărit şi te-am urmărit şi eu în acelaşi timp. Plonjând în Abis, pur şi simplu mi-ai uşurat sarcina. Pentru că eu, vezi bine, nu pot s-o scanez pe Ciri singur, chiar şi cu acest dispozitiv fără pereche. Fata are mecanisme puternice de apărare înnăscute, o aură proprie, puternică, anti-magie şi supresivă: la urma urmei, este Sângele mai Vechi… Dar şi aşa, superscanerele mele ar trebui s-o detecteze. Şi n-o detectează.

Yennefer era deja înfăşurată într-o reţea de fire de argint şi de cupru, închisă într-o schelă din tuburi de argint şi de porţelan. Eprubetele de sticlă cu lichide incolore se clătinau pe suporturile fixate de scaun.

— Aşa că m-am gândit, a continuat Vilgefortz, introducându-i încă un tub în nas – de data aceasta unul de sticlă –, că singurul mod de a o scana pe Ciri este printr-o sondă empatică. Pentru aceasta, însă, aveam nevoie de cineva care să aibă o legătură emoţională suficient de puternică cu fata şi să dezvolte o matrice empatică, un anumit algoritm de sentimente şi o simpatie reciprocă, ca să folosesc un neologism. Mă gândisem la vrăjitor, dar vrăjitorul a dispărut şi, pe deasupra, vrăjitorii sunt medii de proastă calitate. Eram pe punctul de a o răpi pe Triss Merigold, a Paisprezecea noastră de pe Deal. Mă gândeam s-o răpesc pe Nenneke din Ellander… Când colo, s-a nimerit ca tu, Yennefer din Vengerberg, de bunăvoie şi nesilită de nimeni să te arunci în mâinile mele… Chiar nu se putea ceva mai bun de atât…

Conectată la dispozitiv, o s-o scanezi pe Ciri pentru mine. Operaţiunea necesită, ce-i drept, cooperare din partea dumitale… Dar există, după cum ştii, mijloace de a forţa cooperarea.

— Desigur, a spus el, frecându-şi mâinile, ai avea nevoie de explicaţii. De exemplu, cum şi de unde am aflat despre Sângele mai Vechi? Despre moştenirea Larei Dorren? A cui este, mai exact, acea genă? Cum s-a ajuns s-o aibă Ciri?

Cine i-a transmis-o? Cum o s-o iau de la ea şi la ce o s-o folosesc? Cum funcţionează Aspiratorul Sedna, pe cine am absorbit, ce le-am făcut celor absorbiţi şi de ce? Cam multe întrebări, aşa-i? Îmi pare rău că nu mai avem timp să-ţi povestesc totul şi să-ţi explic totul. Aş, ce te-aş mai uimi! Pentru că sunt sigur că anumite fapte te-ar uimi, Yennefer... Dar, cum spuneam, n-avem timp. Poţiunile încep să acţioneze, este timpul să te concentrezi.

Magiciana strângea din dinţi, înăbuşindu-şi un geamăt adânc, care o sfâşia pe dinăuntru.

— Ştiu, a dat din cap Vilgefortz, aducând mai aproape un megascop imens, profesionist, un ecran şi, pe un trepied, o minge mare de cristal, înfăşurată într-un păienjeniş de fire de argint. Ştiu, este foarte neplăcut. Şi foarte dureros. Cu cât începi să scanezi mai repede, cu atât va dura mai puţin. Ei bine, Yennefer, aici, pe acest ecran, vreau s-o văd pe Ciri. Unde este, cu cine este, ce face, ce mănâncă, cu cine şi unde doarme.

Yennefer a urlat sfâşietor, sălbatic, disperat.

— Doare, a confirmat Vilgefortz, ţintuind-o cu ochiul viu şi cu cristalul mort. Sigur că doare. Scanează, Yennefer. Nu te înverşuna. N-o face pe eroina. Ştii bine că n-ai cum să suporţi. Consecinţele rezistenţei pot fi grave, se poate declanşa o hemoragie, poţi să te alegi cu o paraplegie sau să devii o legumă pentru tot restul vieţii. Scanează!

Şi-a încleştat fălcile atât de tare, încât scrâşnea din dinţi.

— Ei bine, Yennefer, a spus magicianul cu blândeţe. Măcar din curiozitate! Bag mâna-n foc că eşti curioasă cum se descurcă pupila ta. Sau poate că o ameninţă vreo primejdie? Poate că se află în nevoie? Doar ştii bine câţi oameni îi vor răul lui Ciri şi nu se gândesc decât la cum să-i vină de hac. Scanează. De îndată ce aflu unde-i fata, ţi-o aduc aici. Aici o să fie în siguranţă... Nimeni n-o s-o găsească aici. Nimeni.

Vocea lui era catifelată şi caldă.

— Scanează, Yennefer. Scanează. Te rog! Îţi dau cuvântul meu: o să iau de la Ciri ce am nevoie şi apoi o să vă redau amândurora libertatea. Jur!

Yennefer a strâns şi mai tare din dinţi. I s-a prelins sânge pe bărbie. Vilgefortz s-a ridicat brusc şi şi-a fluturat mâna.

— Rience!

Yennefer a simţit cum un dispozitiv îi strânge mâinile şi degetele.

— Uneori, i-a spus Vilgefortz, aplecându-se asupra ei, acolo unde magia, poţiunile şi narcoticele nu reuşesc, dă rezultate durerea obişnuită, veche, bună, clasică. Nu mă face să recurg la ea. Scanează!

— Du-te naibii, Vilgefoooortz!

— Strânge şuruburile, Rience! Încet!

Vilgefortz se uita la trupul inert, târât de-a lungul podelei către scările care duceau la subsol, apoi şi-a ridicat privirea spre Rience şi Schirru.

— Întotdeauna există riscul, a spus el, ca unul dintre voi să cadă în mâinile duşmanilor mei şi să fie interogat. Aş vrea să cred că atunci o să daţi dovadă de aceeaşi forţă în trup şi spirit. Da, aş vrea să cred asta. Dar nu cred.

Rience şi Schirru tăceau. Vilgefortz a repornit megascopul şi a proiectat pe ecran o imagine generată de cristalul imens.

— Asta este tot ce a scanat, a spus el, indicând cu degetul. Am vrut-o pe Cirilla, mi l-a dat pe vrăjitor. Interesant. A ţinut cu dinţii de matricea empatică a fetei, dar a cedat-o pe-a lui Geralt. N-aş fi bănuit-o de sentimente atât de profunde faţă de acel Geralt… Ei bine, dar deocamdată o să ne mulţumim cu ceea ce avem. Vrăjitorul, Cahir aep Ceallach, trubadurul Jaskier, o femeie? Hm… Cine o să se ocupe de această sarcină? De soluţia finală a problemei vrăjitoreşti?

„Schirru s-a oferit voluntar”, şi-a amintit Rience, ridicându-se în scăriţe pentru a-şi mai alina cât de cât durerea de şale. „Schirru s-a oferit voluntar ca să-l omoare pe vrăjitor. Cunoştea împrejurările în care Yennefer îl scanase pe Geralt şi compania sa, avea acolo prieteni sau ceva rude. Pe mine m-a trimis să negociez cu Vattier de Rideaux, apoi să-i urmăresc pe Skellen şi pe Bonhart…

Şi eu, ca prostul, m-am bucurat atunci, convins că mi se încredinţase o misiune mult mai uşoară şi mai plăcută. Una pe care s-o îndeplinesc rapid, uşor şi plăcut…”

— Dacă ţăranii n-au minţit, a spus Stefan Skellen stând în scăriţe, atunci lacul trebuie să fie în spatele acestui deal, în vale.

— Tot acolo duc şi urmele, a confirmat Boreas Mun.

— Ce mai aşteptăm, atunci? Rience şi-a frecat urechea îngheţată. Daţi pinteni cailor şi la drum!

— Un bob de zăbavă, l-a oprit Bonhart. Hai să ne despărţim. Să înconjurăm valea. Nu ştim pe ce mal al lacului s-a dus. Dacă alegem direcţia greşită, putem să ne trezim dintr-odată că ne separă lacul de ea.

— Are dreptate, a fost de acord Boreas.

— Lacurile sunt bocnă.

— S-ar putea să cedeze gheaţa sub greutatea cailor. Bonhart are dreptate, trebuie să ne despărţim.

Skellen a dat ordinele rapid. Grupul condus de Bonhart, Rience şi Ola Harsheim, numărând până la şapte cai, a luat-o pe malul estic, dispărând repede în pădurea neagră.

— Bine, a ordonat Huhurezul. Să mergem, Silifant…

Şi-a dat seama de îndată că ceva nu era în regulă.

Şi-a întors calul, l-a biciuit cu cravaşa, apoi s-a apropiat de Joanna Selborne. Kenna şi-a retras iapa, iar chipul îi era ca o stâncă.

— Nici în ruptu’ capului, conaşule legiuitor, a zis ea. Nici să nu încercaţi. Noi nu venim cu tine. Ne întoarcem. Ne-am săturat.

— Noi? a strigat Dacre Silifant. Care noi? Ce-i asta, o răscoală?

Skellen s-a aplecat în şa şi a scuipat pe pământ. În spatele Kennei stăteau Vierny şi Til Echrade, elful blond.

— Coniţă Selborne, i s-a adresat viclean Huhurezul, insistând pe fiecare silabă. Nu numai că dai cu piciorul la o carieră promiţătoare, că te iroseşti şi-ţi ratezi şansa vieţii dumitale. Dar o să fii dată în primire călăului, împreună cu proştii aceştia care te ascultă.

— Ce ni-i scris, în frunte ni-i pus. Dacă ni-i scris, atunci, să atârnăm în ştreang, a filosofat Kenna. Şi nu ne mai speria atâta cu călău', conaşule legiuitor. Pentru că nu se ştie pe cine-l paşte mai tare eşafodu', pe matale sau pe noi.

— Aşa crezi tu? Ochii Huhurezului scânteiau. Informaţia aceasta ai aflat-o ascultând gândurile cuiva? Te credeam mai deşteaptă. Când colo, eşti o proastă ordinară, femeie! Cine-i cu mine câştigă mereu, cine-i împotriva mea pierde mereu! Ţine bine minte acest lucru. Chiar dacă am terminat-o cu tine, încă te mai pot trimite la eşafod. Auziţi cu toţii? O să poruncesc să vă smulgă hălcile de carne de pe oase cu cârligele înroşite!

— Mama m-a născut o dată, conaşule legiuitor, a spus Til Echrade încet. Mata ţi-ai ales calea dumitale, noi ne-am ales-o pe-a noastră. Şi un drum şi celălalt sunt nesigure şi riscante. Şi nu ştie nimeni ce soartă-l aşteaptă.

— N-o să ne asmuţi, şi-a ridicat Kenna capul cu mândrie, cum i-ai asmuţit pe câinii ăia asupra fetei, conaşule Skellen. Şi n-o să ne omori ca pe câini, la fel ca pe Neratin Ceka. O, vorba multă, sărăcia omului. Ne întoarcem. Boreas! Hai cu noi!

— Nu, a răspuns acesta, scuturând din cap şi ştergându-şi fruntea cu căciula de blană. Mergeţi sănătoşi, nu vă doresc răul. Dar eu rămân. Datoria. Am jurat.

— Cui? a întrebat Kenna, ridicând din sprânceană. Împăratului sau Huhurezului? Sau magicianului care vorbeşte din cutiuţă?

— Eu sunt soldat. Datoria.

— Staţi aşa! i-a strigat Dufficey Kriel, ieşind din spatele lui Dacre Silifant. Merg cu voi. Şi eu m-am săturat! Ieri-noapte mi-am visat moartea. Nu vreau să mor pentru treaba asta jalnică şi dubioasă!

— Trădătorilor! a strigat Dacre, înroşindu-se ca o vişină, de părea că o să-i ţâşnească sânge negru din faţă. Bicisnicilor! Javre parşive!

— Tacă-ţi gura! a spus Huhurezul, care nu-şi lua de la Kenna ochii-i urâţi precum pasărea de la care i se trăgea porecla. Ei şi-au ales calea, doar i-ai auzit. N-are rost să-i

strigi, nu merită niciun scuipat. Dar lasă că ne mai întâlnim noi cândva. Vă făgăduiesc!

— Poate chiar şi pe acelaşi eşafod, a spus Kenna fără ură. Pentru că mata, Skellen, n-o să fii pedepsit alături de prinţii nobili, ci de noi, plebea. Da' ai dreptate, nu meritǎm niciun scuipat. Să mergem! Rămâi cu bine, Boreas! Rămas-bun, conaşule Silifant!

Dacre a scuipat peste urechile calului.

— Şi asta-i tot ce-am avut de spus, a replicat Joanna Selborne ridicându-şi cu mândrie capul, pe când îşi îndepărta un zuluf brunet de pe frunte, n-am nimic de adăugat, onorată instanţă.

Preşedintele tribunalului s-a uitat la ea de sus. Avea un chip de nedesluşit. Ochii cenuşii şi buni.

„Mi-e totuna", se gândea Kenna, „încercarea moarte n-are. Totu' sau nimic. Doar n-o să putrezesc în cetate, aşteptând să mor. Huhurezu' n-a vorbit ca să se afle-n treabă, e gata să se răzbune chiar şi din mormânt…

Mi-e totuna. Poate că n-o să bage de seamă. Totu' sau nimic!"

Şi-a dus mâna la nas, ca şi cum s-ar fi şters. S-a uitat drept în ochii cenuşii ai preşedintelui tribunalului.

— Gardieni! a spus preşedintele instanţei. Vă rog s-o conduceţi pe martora Joanna Selborne înapoi la… S-a oprit, a tresărit. Broboane de sudoare i-au apărut brusc pe frunte. La cancelarie, a încheiat el, adulmecând puternic cu nasul. Să i se completeze documentele necesare. Şi să fie eliberată. Martorul Selborne nu mai este de folos pentru instanţă.

Kenna şi-a şters discret picătura de sânge care i se prelingea din nas. A zâmbit fermecător şi a mulţumit cu o plecăciune delicată.

— Au dezertat? a repetat Bonhart neîncrezător. Ceilalţi au dezertat? Cum aşa, au plecat pur şi simplu? Skellen? Le-ai dat voie?

— Dacă ne dau în gât… a început Rience, dar Huhurezul

i-a retezat-o imediat.

— N-o să ne dea în gât, pentru că ţin la căpăţânile lor! Şi ce era să fac? Când Kriel li s-a alăturat, numai Bert şi Mun au rămas cu mine, iar ei erau patru…

— Patru, a spus Bonhart cu ciudă, nu-s atât de mulţi. S-o găsim pe fată şi apoi mă duc după ei. Şi o să hrănesc corbii cu ei. În numele unor principii.

— Hai s-o găsim mai întâi! i-a retezat-o Huhurezul, lovindu-şi iapa sură cu cravaşa. Boreas! Fii cu băgare de seamă la urme!

Valea era acoperită cu un strat gros de pâclă, dar ştiau că dedesubt era lacul, pentru că aici, în Mil Trachta, pe fundul fiecărei văi se găsea câte un lac, iar cel către care duceau urmele de copite ale iepei negre era în mod sigur cel pe care îl căutau, cel pe care Vilgefortz le poruncise să-l caute. Pe care îl descrisese cu exactitate. Şi căruia îi dăduse numele – Tarn Mira.

Lacul era îngust, cât o azvârlitură de băţ, o semilună uşor curbată, strecurată între versanţii înalţi şi abrupţi, acoperiţi cu păduri de molid negru, presărate cu o pulbere albă de zăpadă. Era o linişte de-ţi ţiuiau urechile. Până şi corbii, ale căror croncănituri rău prevestitoare îi însoţiseră la drum de câteva zile, tăceau.

— Acesta este capătul sudic, a spus Bonhart. Dacă magicianul nu s-a înşelat şi n-a încurcat lucrurile, turnul magic ar trebui să fie în capătul nordic. Fii atent la urme, Boreas! Dacă-i pierdem urma, lacul o să ne ţină departe de ea!

— Urmele sunt clare! a strigat Boreas Mun de jos. Şi proaspete! Duc spre lac!

— Să mergem! şi-a smucit Skellen iapa sură, care trăgea spre râpă. În jos!

Au coborât panta, strunindu-şi cu grijă caii care fornăiau. Au trecut printre tufişuri negre, desfrunzite, îngheţate, care blocau accesul spre mal.

Roaiba lui Bonhart păşea precaut pe gheaţă, trântind cu scrâşnete trestiile uscate, ieşite din suprafaţa sticloasă. Gheaţa a început să pârâie şi de sub copitele iepei ieşeau

săgeţi lungi, înstelate.

— Înapoi! a strigat Bonhart trăgând de frâie, întorcându-şi roaiba spre ţărm. Descălecaţi! Gheaţa-i subţire.

— Numai la mal, lângă stuf, a apreciat Dacre Silifant, lovind crusta de gheaţă cu călcâiul. Dar chiar şi aici este un ţol şi jumătate. Ţine caii fără discuţie, nu vă temeţi…

Cuvintele i-au fost înăbuşite de un blestem şi o înjurătură. Iapa sură a lui Skellen a alunecat, s-a aşezat pe coadă, cu picioarele de dinapoi răşchirate sub ea. Skellen a lovit-o cu pintenii, a înjurat din nou, dar de data aceasta înjurătura a fost acompaniată de scrâşnetele crăpăturii din gheaţă. Iapa îşi agita picioarele din faţă încercând să se ridice, iar cele din spate, captive, se zvârcoleau în capcana lor, zdrobind crusta de gheaţă şi bătând apa întunecată care ţâşnea de sub ea. Huhurezul a sărit de pe şa, a aruncat frâiele, dar a alunecat şi a căzut cât era de lung, evitând ca prin minune să cadă sub potcoavele propriului său cal. Cei doi gemmerieni, de asemenea speriaţi, l-au ajutat să se ridice în picioare. Ola Harsheim şi Bert Brigden au tras iapa la mal.

— Fără cai, flăcăi, a repetat Bonhart, cu ochii fixaţi pe negura care acoperea lacul. Să nu riscăm. O să ne ducem după fată pe jos. A descălecat şi ea, merge şi ea pe jos.

— Chiar aşa-i, a confirmat Boreas Mun, arătând spre lac. O văd. Doar lângă mal, sub ramurile atârnate, crusta de gheaţă era netedă şi translucidă ca o sticlă închisă la culoare – se puteau vedea dedesubt trestii şi alge maronii. Mai departe însă, spre mijloc, gheaţa era acoperită cu un strat subţire de zăpadă umedă. Şi pe ea, în măsura în care negura permitea, se vedeau urmele întunecate.

— A noastră-i! a strigat Rience cu nerăbdare, aruncându-şi frâiele pe o creangă. Nu-i chiar atât de isteaţă cum părea! A mers pe gheaţă, spre mijlocul lacului. Dacă ar fi luat-o pe unul dintre maluri, prin mijlocul pădurii, ne-ar fi fost mai greu s-o prindem!

— Spre mijlocul lacului… a repetat Bonhart, arătându-se îngrijorat. Exact prin mijlocul lacului trece drumul cel mai scurt şi uşor, care duce spre turnul ăla magic despre care

vorbea Vilgefortz. Ştie ea ce ştie. Mun? Cu cât e în faţa noastră?

Boreas Mun, care era deja pe lac, s-a aplecat peste urma ciubotei, s-a aşezat pe vine şi s-a uitat.

— Juma' de ceas, a spus el. Nu mai mult. E caldă şi urmele nu s-au şters deloc, se vede fiecare urmă de talpă.

— Lacul, a murmurat Bonhart, încercând în zadar să străpungă negura cu privirea, se întinde spre nord pe mai mult de cinci mile. Aşa spunea Vilgefortz. Dacă fata are jumătate de ceas în avans faţă de noi, atunci este cam cu vreo milă înaintea noastră.

— Pe gheaţă alunecoasă? a clătinat Mun din cap. N-are cum. Şase, şapte poşte cel mult.

— Cu atât mai bine! Marş!

— Marş! a repetat Huhurezul. Pe gheaţă înainte marş, rapid! Mărşăluiau, gâfâind. Apropierea de victimă îi emoţiona, îi umplea de euforie ca un narcotic.

— Nu ne mai scapă!

— Numai de nu i-am pierde urmele…

— Şi de nu ne-am rătăci prin pâcla asta nenorocită… Albă ca laptele… Nu vezi la douăzeci de paşi, la naiba…

— Zor-zor, a mormăit Rience. Iute, mai iute! Atâta timp cât e zăpadă pe gheaţă, putem să-i vedem urmele…

— Urmele sunt proaspete, a mormăit brusc Boreas Mun, oprindu-se şi aplecându-se. Prospeţele… Se vede fiecare urmă… Este chiar în faţa noastră… Chiar în faţa noastră! De ce n-o vedem?

— Şi de ce n-o auzim? s-a întrebat Ola Harsheim. Paşii noştri răsună pe gheaţă, zăpada scârţâie. Atunci, de ce n-o putem auzi?

— Pentru că nu vă mai tace gura, i-a retezat-o Rience. Hai, înainte marş!

Boreas Mun şi-a scos căciula şi şi-a şters fruntea transpirată cu ea.

— Ea e acolo, în negură, a spus el încet. Undeva în negură… Dar nu se ştie unde. Nu se ştie de unde atacă… Ca acolo… În Dun Dâre… În noaptea de Saovine…

Cu mâna tremurândă a început să-şi scoată spada din

teacă. Huhurezul a sărit la el, l-a apucat de umeri şi l-a scuturat cu putere.

— Tacă-ţi fleanca, moşneag ţicnit! i-a şuierat el.

Dar era prea târziu. Ceilalţi erau copleşiţi de groază. Şi-au scos deopotrivă spadele, s-au aşezat instinctiv, astfel încât un camarad să le apere spatele.

— Ea nu este o fantomă! a mârâit tare Rience. Nu-i nici măcar magiciană! Iar noi suntem zece! La Dun Dâre erau patru şi toţi erau beţi!

— Să ne desfăşurăm, a spus Bonhart dintr-odată, la stânga şi la dreapta, în linie. Şi mergeţi în rând! Dar astfel încât să n-o pierdeţi din ochi.

— Şi tu? s-a încruntat Rience. Ţi-a intrat şi ţie frica în oase, Bonhart? Nu te credeam aşa de superstiţios.

Vânătorul de recompense i-a aruncat o privire mai rece ca gheaţa.

— Să ne desfăşurăm în linie, a repetat el, ignorându-l pe magician. Păstraţi distanţele. Mă întorc după cal.

— Ce?

Bonhart nu l-a onorat nici de data aceasta cu vreun răspuns pe Rience.

Rience a înjurat, dar Huhurezul i-a pus repede mâna pe umăr.

— Lasă-l, i-a şuierat el, lasă-l să plece. Şi noi să nu pierdem timpul! Flăcăi, facem un lanţ! Bert şi Stigward, în stânga! Ola, la dreapta…

— Dar de ce, Skellen?

— Dacă mergem ciopor, a murmurat Boreas Mun, gheaţa poate să se spargă mai curând decât dacă mergem în lanţ. Mai mult de-atât, dacă mergem răsfiraţi, nu prea ar avea cum să ne scape fata pe vreo parte.

— Vreo parte? a pufnit Rience. Cum adică? Urmele se văd în faţa noastră ca-n palmă. Fata merge drept, ca o săgeată, dacă ar încerca să se abată cu un pas, urmele ar da-o de gol!

— Gata cu trăncăneala! le-a retezat-o Huhurezul, privind înapoi, în pâcla în care dispăruse Bonhart. Înainte!

S-au urnit.

— Se înmoaie vremea, a şoptit gâfâind Boreas Mun. Gheaţa se topeşte la suprafaţă…

— Negura se îngroaşă…

— Dar urmele se mai văd, a spus Dacre Silifant. Şi pe deasupra, mi se pare că fata merge mai încet. Îşi pierde forţa.

— La fel şi noi, a adăugat Rience, smulgându-şi căciula şi ştergându-se de sudoare pe faţă.

— Linişte! s-a oprit brusc Silifant. Aţi auzit? Ce-a fost asta?

— Eu n-am auzit nimic.

— Eu da… Ca un scârţâit… Un scârţâit pe gheaţă… Dar nu de acolo. Boreas Mun a arătat spre negura în care dispăreau urmele. Parcă din stânga, din lateral…

— Am auzit şi eu, a confirmat Huhurezul, privind în jur neliniştit. Dar acum e linişte. La naiba, nu-mi place! Nu-mi place deloc!

— Urmele! a repetat Rience pe un ton plictisit. Încă putem să-i vedem urmele! N-aveţi ochi? Ea merge drept, ca săgeata! Dacă ar coti-o chiar şi cu un pas, chiar şi cu o jumătate de pas, s-ar vedea după urme! Marş, mai iute, îndată o prindem! Chezăşuiesc, într-o clipă o vedem…

S-a oprit. Boreas Mun a oftat de i-au gemut plămânii. Huhurezul a înjurat.

Cu zece paşi înaintea lor, chiar înainte de limita vizibilităţii marcate de laptele gros al pâclei, urmele se terminau. Dispăreau.

— La naiba!

— Ce-i asta?

— A zburat sau cum?

— Nu. Boreas Mun a clătinat din cap. N-a zburat. Mai rău.

Rience a înjurat vulgar, arătând şănţuleţele trasate în crusta de gheaţă.

— Patine, a mârâit el, încleştându-şi pumnii involuntar. Avea patine la ea, şi le-a pus… Acum o să zboare pe gheaţă ca vântul… N-o mai prindem! Pe unde umblă şi Bonhart ăsta, dar-ar naiba-n gâtul lui? Nu putem ajunge la fată fără cai!

Boreas Mun şi-a dres vocea zgomotos, apoi a oftat. Skellen şi-a desfăcut încet cojocul şi şi-a dus mâna la banduliera care-i traversa pieptul, asigurându-se că orionii îi erau la îndemână.

— N-o să trebuiască să ajungem la ea, a spus el rece. O să ajungă ea la noi. Mă tem că n-o să aşteptăm prea mult.

— Ai înnebunit?

— Bonhart a prevăzut asta. De aceea s-a întors după cai. Ştia că fata ne ademeneşte într-o capcană. Atenţie! Ciuliţi-vă urechile la scrâşnetele patinelor pe gheaţă!

Dacre Silifant s-a albit ca varul – se vedea clar, chiar dacă obrajii îi erau roşii de la frig.

— Flăcăi! a ţipat el. Atenţie! Aveţi grijă! Şi staţi ciopor! Nu vă rătăciţi în negură!

— Taci! a strigat Huhurezul. Linişte! Faceţi linişte, căci n-o să auzim…

Au auzit. Din stânga, din capătul cel mai îndepărtat al lanţului, din negură, s-a auzit un ţipăt scurt, frânt. Şi un scârţâit ascuţit, răguşit, de patine, care-ţi ridica părul în cap, ca o scrijelire cu fierul pe sticlă.

— Bert! a urlat Huhurezul. Bert! Ce s-a întâmplat acolo?

Au auzit un strigăt nedesluşit şi într-o clipă Bert Brigden ieşea din negură, fugea mâncând pământul. Când s-a apropiat, a alunecat şi a căzut cu burta pe gheaţă.

— L-a prins… pe Stigward, a gâfâit el, ridicându-se anevoie. L-a prins… din zbor… Atât de repede… Că de-abia am putut s-o văd… Magiciana…

Skellen a înjurat. Silifant şi Mun, amândoi cu spadele în mână, s-au întors, fixându-şi ochii în negură.

Scârţ, scârt, scârţ. Rapid. Ritmic. Şi din ce în ce mai clar. Din ce în ce mai clar…

— De unde? a răcnit Boreas Mun, întorcându-se şi spintecând văzduhul cu lama spadei pe care o ţinea cu ambele mâini. De unde?

— Linişte! a strigat Huhurezul, cu orionul în mâna ridicată. Cred că din dreapta! Da! Din dreapta! Vine din dreapta! Atenţie!

Mergând spre capătul din dreapta, gemmerianul a înjurat

din senin, s-a întors şi a alergat orbeşte în ceaţă, stropind prin gheaţa topită. Nu a ajuns prea departe, nici măcar nu a dispărut din câmpul lor vizual. Au auzit scrâşnetul ascuţit al patinelor pe gheaţă, apoi au văzut o umbră înceţoşată şi agilă. Şi fulgerul spadei. Gemmerianul a răcnit. L-au văzut căzând, au văzut o revărsare însemnată de sânge pe gheaţă. Rănitul s-a zbătut, s-a zvârcolit, a gemut, a urlat. Apoi a tăcut şi a rămas nemişcat.

Dar în timp ce urlase, acoperise scrâşnetul patinelor care reveniseră. Nu se aşteptau ca fata să se întoarcă atât de repede.

Ea s-a năpustit printre ei, chiar în mijlocul lor. L-a spintecat pe Ola Harsheim în trecere, jos, sub genunchi, făcându-l să se plieze ca un briceag. Apoi s-a învârtit într-o piruetă, împroşcându-l pe Boreas Mun cu o grindină de particule de gheaţă. Skellen a sărit înapoi, a alunecat şi l-a apucat de mânecă pe Rience. Au căzut amândoi. Patinele au scrâşnit chiar pe lângă ei, firimituri reci şi ascuţite le-au pişcat feţele. Unul dintre gemmerieni a ţipat, dar ţipătul i-a fost curmat cu un scrâşnet sălbatic. Huhurezul ştia ce s-a întâmplat. Auzise mulţi oameni cărora le fuseseră tăiate gâturile.

Ola Harsheim a urlat, rostogolindu-se pe gheaţă.

Scârţ. Scârţ. Scârţ.

Linişte.

— Conaşule Stefan, a murmurat Dacre Silifant. Conaşule Stefan… În tine ni-i nădejdea… Salvează-ne… Nu ne lăsa…

— M-a ologit, curvaaaaa! a urlat Ola Harsheim. Ajută-mă, la naiba! Ajută-mă să mă ridic!

— Bonhart! striga Skellen în negură. Bonhaaaart! Ajutoooooor! Unde eşti, nenorocitule? Bonhaaaart!

— Ne înconjoară, gâfâia Boreas Mun, întorcându-se şi ascultând. Se învârte roată în negură… Loveşte pe unde apucă… Moartea! Fata asta seamănă moarte peste tot! Aici ne rămân oasele!

— Adunaţi-vă! a gemut Skellen. Rămâneţi laolaltă, îi vânează pe cei răzleţi… Când o vedeţi venind, nu vă pierdeţi capul… Aruncaţi-i peste picioare spadele, desagii,

curelele… Orice ca s-o…

N-a apucat să termine. De data aceasta, nici nu au mai auzit scrâşnetul patinelor pe gheaţă. Dacre Silifant şi Rience au scăpat cu viaţă, aruncându-se pe gheaţă. Boreas Mun a reuşit să sară înapoi, a alunecat, s-a bălăngănit şi a căzut peste Bert Brigden, trântindu-l. În timp ce fata a trecut pe lângă el, Skellen s-a răsucit şi a aruncat în aer orionul. A nimerit. Dar persoana greşită. Ola Harsheim, care tocmai reuşise să se ridice, a căzut zgâlţâit pe suprafaţa însângerată, cu ochii săi larg deschişi, care păreau să se holbeze la steaua de oţel, înfiptă la rădăcina nasului.

Ultimul gemmerian şi-a aruncat spada şi a început să suspine, cu spasme scurte, sacadate. Skellen s-a repezit la el şi l-a lovit în faţă cu toată puterea.

— Ce-i cu tine? a răcnit. Ce-i cu tine, omule? E doar o fată! Doar o fată!

— Ca în Dun Dâre, în noaptea de Saovine, a spus încet Boreas Mun. Nu mai plecăm de pe gheaţa asta, de pe lacul ăsta. Ciuliţi urechile, ascultaţi atent! O să auziţi moartea alunecând spre voi.

Skellen a ridicat spada gemmerianului şi a încercat să-i pună arma în mână bărbatului, dar n-a reuşit. Gemmerianul, zguduit de spasme, îl privea fix, cu ochi goi. Huhurezul a aruncat spada şi a sărit la Rience.

— Fă ceva, magicianule! a răcnit, scuturându-l de umeri. Groaza îi dubla puterea şi, cu toate că Rience era mai înalt, mai voinic şi mai puternic, se bălăngănea în strânsoarea mâinilor Huhurezului ca o păpuşă de cârpă. Fă ceva! Cheamă-l pe Vilgefortz cel puternic! Sau fă tu o magie! Aruncă o vrajă, cheamă spiritele, roagă demonii! Fă ceva, orice, ticălosul naibii! Nenorocitule! Fă ceva până nu ne omoară năluca asta pe toţi!

Ecoul ţipătului său s-a rostogolit peste pantele împădurite. Înainte de a înceta, s-a auzit din nou scrâşnetul patinelor. Gemmerianul care bocea a căzut în genunchi şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. Bert Brigden a urlat, şi-a aruncat spada şi a luat-o la fugă. S-a poticnit, a căzut, iar peste puţin timp alerga în patru labe, ca un câine.

— Rience!

Magicianul a înjurat şi şi-a ridicat o mână. În timp ce scanda farmecul, mâna îi tremura, la fel şi vocea. Dar a reuşit. Desigur, nu pe deplin.

Fasciculul subţire de foc, izvorât din degetele lui, străpungea gheaţa, suprafaţa se crăpa. Dar nu continuu, aşa cum ar fi trebuit, pentru a o opri pe fata care se apropia. S-a crăpat de-a curmezişul. Crusta de gheaţă s-a crăpat cu un pârâit puternic, lăsând apa neagră să ţâşnească şi să se împrăştie – crăpătura se lărgea rapid, avansând spre Dacre Silifant, care privea uluit.

— La o parte! striga Skellen. Fugiţi!

Era prea târziu. Fisura s-a strecurat printre picioarele lui Silifant şi s-a deschis violent, iar gheaţa s-a spart ca o sticlă, fragmentându-se în bucăţi imense. Dacre şi-a pierdut echilibrul, apoi urletul i s-a înăbuşit. Boreas Mun a căzut în gol, gemmerianul îngenuncheat a dispărut în apă, cadavrul lui Ola Harsheim a dispărut deopotrivă. După ei, Rience a fost înghiţit de apa neagră, urmat de Skellen, care în ultimul moment a reuşit să se prindă de margine. Şi fata a sărit puternic, a zburat peste prăpastia creată, a aterizat împroşcând cu gheaţa topită şi a trecut pe lângă Brigden, care alerga. După o clipă, în urechile Huhurezului, care era agăţat de marginea prăpastiei, a pătruns un strigăt care-ţi făcea părul măciucă. Îi făcuse felul.

— Conaşule, a îngăimat Boreas Mun, care reuşise – nu se ştie cum – să se caţăre pe gheaţă. Dă-mi mâna… Conaşule legiuitor…

Skellen, ieşind din apă, vânăt, a început să tremure îngrozitor. Sub Silifant, care încerca în zadar să iasă, marginea plăcii de gheaţă s-a rupt. Dacre a dispărut din nou sub apă. Dar a revenit la suprafaţă imediat, tuşind şi scuipând apă, şi s-a cocoţat pe gheaţă cu un efort supraomenesc. S-a târât pe burtă şi s-a prăbuşit, extenuat la maximum. În jurul lui creştea o baltă.

Boreas a gemut, apoi a închis ochii. Skellen tremura.

— Salvează-mă… Mun… Ajutor…

Rience atârna pe marginea bucăţii de gheaţă, cufundat în

apă până la subsuoară. Părul ud îi era lipit de cap. Dinţii îi clănţăneau ca nişte castaniete, răsunau ca o uvertură fantomatică la un *danse infernale* macabru.

Scrâşneau patinele. Boreas nu se mişca. Aştepta. Skellen dârdâia.

Venea. Încet. Din spada ei picura sânge, marcând gheaţa cu un şir de picături. Boreas a înghiţit în sec. Deşi era îmbibat până la piele de apă îngheţată, se simţea teribil de înfierbântat.

Dar fata nu se uita la el. Se uita la Rience, care încerca în zadar să iasă din baltă.

— Ajută-mă… Rience şi-a stăpânit clănţănitul dinţilor. Nu mă lăsa…

Fata a încetinit, frânând uşor, cu graţia unui dansator. Stătea cu picioarele uşor depărtate, ţinând spada cu ambele mâini, în jos, în dreptul şoldurilor.

— Salvează-mă… bâiguia Rience, înfigându-şi degetele amorţite în gheaţă. Salvează-mă… Şi îţi spun… Unde-i Yennefer… Jur…

Fata şi-a dat încet la o parte şalul de pe faţă. Şi a zâmbit. Boreas Mun i-a văzut cicatricea hidoasă şi abia şi-a reţinut un ţipăt.

— Rience, i-a spus Ciri, zâmbind în continuare. Parcă trebuia să-mi arăţi ce-i durerea. Îţi aminteşti? Cu mâinile acestea. Cu degetele acestea. Acestea? Acestea cu care te ţii de gheaţă acum?

Rience i-a răspuns, Boreas nu a înţeles ce, pentru că dinţii magicianului clănţăneau şi se încleştau într-un mod care împiedica vorbirea articulată. Ciri s-a rotit pe patine, şi-a ridicat spada cu o mână. Boreas a scrâşnit din dinţi, convins că o să-l spintece pe Rience, dar fata doar şi-a luat avânt ca să se urnească din loc. Spre uimirea uriaşă a detectorului de urme, ea a ţâşnit, accelerând rapid, cu mişcări smucite ale umerilor. A dispărut în ceaţă şi, un răstimp, scrâşnetul ritmic al patinelor s-a stins.

— Mun… Scoascoaa… te… mă… a lătrat Rience, cu bărbia peste marginea gheţii. Şi-a aruncat mâinile pe gheaţă, a încercat să se agaţe cu unghiile, dar toate îi erau

deja rupte. Şi-a întins degetele, încercând să se agaţe de suprafaţa însângerată cu palmele şi încheieturile. Boreas Mun s-a uitat la el şi a fost sigur, atât de sigur că…

În ultimul moment, au auzit scrâşnetul patinelor. Fata se apropia cu o viteză incredibilă, aproape că nu reuşeau să o urmărească cu privirea. Patina chiar pe marginea stratului de gheaţă.

Rience urla şi se îneca în apa groasă şi plumboasă. Apoi a dispărut.

Pe marginea crăpăturii în gheaţă, lângă urma uniformă a patinei a rămas sânge. Şi degete. Opt degete.

Boreas Mun a vomitat pe gheaţă.

Bonhart galopa pe versant, de-a lungul malului lacului, alerga nebuneşte, fără să se gândească la calul care şi-ar fi putut rupe picioarele în orice clipă în crăpăturile acoperite de zăpadă. Ramurile îngheţate ale brazilor îl plesneau peste faţă, îl băteau peste umeri, îi aruncau praf de gheaţă pe ceafă.

Nu putea vedea lacul, toată valea, căci, asemenea cazanului fumegând al unei magiciene, era acoperit de pâclă.

Dar Bonhart ştia că fata era acolo.

O simţea.

Sub gheaţă, la adâncime, un roi de bibani vărgaţi escorta cu curiozitate spre fundul lacului o casetuţă argintie, fascinant de strălucitoare, care alunecase din buzunarul unui cadavru. Înainte de a ajunge la fund, ridicând un nor de mâl, cei mai îndrăzneţi bibani chiar au încercat să o atingă cu gura. Dar deodată s-au împrăştiat îngroziţi.

Cutia emitea vibraţii ciudate, alarmante.

— Rience? Mă poţi auzi? Ce-ai păţit? De ce nu-mi răspunzi de două zile? Raportează, te rog! Ce-i cu fata? Nu trebuie s-o laşi să intre în turn! Mă auzi? Nu cumva s-o laşi să intre în Turnul Rândunicii… Rience! Răspunde, la naiba! Rience!

Rience, fireşte, n-avea cum să răspundă.

„Panta s-a terminat, malul a devenit plat. Capătul lacului”, s-a gândi Bonhart, „sunt la margine. l-am tăiat calea fetei. Unde-o fi? Şi unde-o mai fi şi turnul ăla blestemat?”

Perdeaua de ceaţă s-a desprins ca din senin şi s-a ridicat. Şi atunci a văzut-o. Era chiar în faţa lui, călare pe iapa sa neagră. „Magiciana”, s-a gândit el, „comunică cu acest animal. Ea l-a trimis la capătul lacului şi i-a spus s-o aştepte.

Dar oricum n-o mai poate ajuta nimic.

Trebuie s-o omor. Să-l ia naiba pe Vilgefortz. Trebuie s-o omor. Mai întâi aştept să se milogească pentru viaţa ei… Şi apoi o omor.”

A strigat, şi-a îmboldit calul cu pintenii şi s-a lansat într-un galop frenetic.

Şi, deodată, şi-a dat seama că a luat ţeapă. Că ea l-a tras pe sfoară.

Era separat de ea de nici măcar o jumătate de poştă, dar pe o gheaţă subţire. Ea se afla de cealaltă parte a lacului, unde, pe deasupra mai era şi curbura din interiorul semilunii; fata, călărind de-a lungul curburii, era mult mai aproape de capătul lacului.

Bonhart a înjurat, a scuturat frâiele şi a condus calul pe gheaţă.

— Dă-i bătaie, Kelpie!

De sub copitele iepei negre săreau bolovani de pământ îngheţat.

Ciri s-a lipit de grumazul calului. O copleşise spaima văzând că o urmărea Bonhart. Se temea de acest om. Un pumn invizibil a lovit-o în stomac la gândul că trebuie să-l înfrunte în luptă.

Nu, nu putea să se lupte cu el. Încă nu.

Turnul. Doar Turnul o poate salva. Şi portalul. Ca atunci în Thanedd, când magicianul Vilgefortz era cât pe ce să pună mâna pe ea…

Singura salvare este Turnul Rândunicii.

Ceaţa se ridicase.

Ciri a tras de frâie, simţind dintr-odată că se revarsă asupra ei o căldură înfiorătoare. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Ce era în faţa ochilor ei.

Bonhart a văzut şi el. Şi a chiuit triumfător. La capătul lacului nu exista niciun turn. Nu existau nici măcar ruinele turnului, pur şi simplu nu era nimic. Doar o movilă abia vizibilă, abia conturată, doar un morman de pietre înnegrite, presărate cu buruieni şi vrejuri uscate şi îngheţate.

— Iată-ţi turnul! a răcnit. Iată-ţi turnul magic! Iată-ţi salvarea! Un morman de pietre!

Fata părea că nu aude şi nu vede nimic. Şi-a îndemnat iapa până lângă movilă, lângă mormanul de pietre. Şi-a ridicat mâinile spre cer, de parcă ar fi blestemat cerurile pentru ceea ce i se întâmpla.

— Ţi-am spus că eşti a mea! a răcnit Bonhart, împungându-şi roaiba cu un pinten. Că o să fac ce vreau cu tine! Că n-o să mă oprească nimeni! Nici oamenii, nici zeii, nici diavolii, nici demonii! Nici turnurile fermecate! A mea eşti, vrăjitoareo!

Potcoavele roaibei răsunau pe gheaţă.

Ceaţa s-a ridicat, alungată de un vânt ivit din senin. Roaiba s-a învârtit şi a dansat, rânjindu-şi dinţii peste zăbală. Bonhart s-a lăsat pe spate în şa, a tras hăţurile cu toată puterea, întrucât iapa, buimacă, se arunca îndărăt, se smucea, se învârtea, aluneca pe gheaţă.

În faţa lui, între el şi ţărmul pe care se afla Ciri, un unicorn alb, de zăpadă dansa pe gheaţă, ţopăia, adoptând vestita poziţie de pe scuturile heraldice.

— Fără trucuri de-astea cu mine! a răcnit vânătorul, stăpânindu-şi iapa. Nu mă sperii pe mine cu vrăji! Te prind, Ciri! De data asta te omor, vrăjitoareo! Eşti a mea.

Ceaţa s-a lăsat din nou, s-a răsucit, s-a ancorat şi a început să ia forme ciudate. Formele deveneau tot mai clare şi mai clare. Erau călăreţi. Siluetele de coşmar ale călăreţilor fantomatici.

Ochii lui Bonhart s-au lărgit.

Pe cai scheletici călăreau scheletele călăreţilor,

îmbrăcate în armuri şi zale mâncate de rugină, cu mantale zdrenţuite, cu coifuri boţite şi zgâriate, decorate cu coarne de bivol, cu pene jumulite, de struţ şi de păun. Prin vizierele coifurilor, ochii fantomelor străluceau cu o lumină albăstruie. Fluturau steagurile sfâşiate.

În fruntea cavalcadei demonice, galopa cineva înarmat, cu o coroană pe coif, cu un medalion pe piept, zăngănindu-şi armura ruginită.

„Pleacă!” duduia în capul lui Bonhart. „Pleacă, muritorule! Ea nu este a ta. Ea este a noastră. Pleacă!”

Un singur lucru nu i se putea reproşa lui Bonhart: curajul. Nu se temea de fantome. El stăpânea groaza, nu intra în panică.

Dar calul său s-a dovedit a fi mai puţin rezistent.

Roaiba s-a ridicat, a baletat pe picioarele din spate, a nechezat sălbatic, a azvârlit din copite şi a sărit. Sub lovitura potcoavelor, gheaţa a plesnit, crăpându-se înfiorător, plăcile de gheaţă stăteau în poziţie verticală, apa revărsându-se. Calul a nechezat, a lovit marginea cu copitele sale din faţă şi a sfărâmat-o. Bonhart şi-a smuls picioarele din scăriţe şi a sărit. Prea târziu!

Apa i-a ajuns peste cap, duduindu-i şi răsunându-i în urechi ca o clopotniţă. Plămânii erau gata-gata să-i plesnească.

A avut noroc. Picioarele, care se zbăteau în apă, au dat de ceva, probabil calul lui care se scufunda. Şi-a luat avânt, propulsându-se, a ieşit la suprafaţă, a scuipat şi a gâfâit. A apucat strâns marginea gheţii. Fără să intre în panică, şi-a scos cuţitul şi l-a înfipt în gheaţă, urcându-se pe ea. Zăcea gâfâind cu putere, apa scurgându-se din el.

Lacul, gheaţa, versanţii înzăpeziţi, pădurea neagră de brazi pudraţi cu alb – totul a fost inundat dintr-odată de o strălucire nenaturală, cadaverică.

Bonhart s-a aşezat în genunchi cu mare efort.

Deasupra orizontului, cerul albastru-bleumarin ardea cu o coroană de lumină orbitoare, cu o cupolă luminoasă, din care se înălţau brusc fascicule şi spirale înflăcărate, coloane mişcătoare şi vârtejuri de lumină. Din cer atârnau panglici

şi draperii strălucitoare, în nuanţe schimbătoare.

Bonhart a gemut. Simţea că are un lanţ de fier pe gât.

În locul în care doar în urmă cu o clipă nu exista decât o movilă de pietre, acum străjuia un turn. Maiestuos, înalt şi zvelt, negru, neted, strălucitor, parcă ar fi fost tăiat dintr-o singură bucată de bazalt. În cele câteva ferestre pâlpâia focul, iar pe crenelurile zimţate din vârf ardea *aurora borealis.*

A văzut-o pe fată, întoarsă în şa spre el. I-a văzut ochii luminoşi şi linia cicatricei hidoase de pe obraz. A văzut-o apoi îmboldindu-şi iapa neagră, în timp ce intra alene în tenebrele de sub arcada de piatră de la intrare.

Şi dispare.

Aurora borealis a explodat în vârtejuri orbitoare de foc.

Când Bonhart a început să vadă din nou, turnul nu mai era. Era o movilă înzăpezită, un morman de pietre, presărat cu vrejuri negre, uscate.

Îngenuncheat pe gheaţă, în balta de apă ce se scursese din el, vânătorul de recompense a scos un strigăt sălbatic, sfâşietor. În genunchi, ridicând mâinile spre cer, a urlat, a bocit, a blestemat şi a hulit oamenii, zeii şi demonii.

Ecoul urletului a răsunat în văile acoperite cu brazi şi s-a rostogolit de-a lungul suprafeţei îngheţate a lacului Tara Mira.

Interiorul turnului i-a amintit deodată de Kaer Morhen, acelaşi coridor lung şi negru din spatele arcadei, acelaşi abis nesfârşit în perspectiva coloanelor sau a statuilor. Era de neconceput cum acest abis se putea încadra în obeliscul zvelt al turnului. Ştia însă că nu are niciun rost să încerce să-l analizeze, nu în cazul turnului care a ieşit din neant, apărând acolo unde nu era nimic. Într-un astfel de turn ar putea fi orice şi nimic nu ar fi trebuit să surprindă.

S-a uitat în urmă. Nu credea că Bonhart ar îndrăzni şi ar izbuti s-o urmărească aici, dar a preferat să fie sigură.

Arcada prin care intrase ardea cu o strălucire nefirească.

Copitele lui Kelpie răsunau pe podea, sub potcoave trosnea ceva. Oase. Cranii, tibii, coaste, femururi, pelvisuri.

Mergea călare prin osuarul uriaş. „Kaer Morhen”, s-a gândit ea, amintindu-şi. „Morţii ar trebui să fie îngropaţi în pământ... Aşa cum era demult... Atunci credeam în aşa ceva... În maiestatea morţii, în respectul pentru morţi... Dar moartea este pur şi simplu moarte. Iar mortul este doar un cadavru rece. Nu contează unde zace, unde îi putrezesc oasele.”

Mergea călare prin tenebre, pe sub arcade, printre coloane şi statui. Întunericul se ondula ca fumul, urechile i se umpleau de şoapte intruzive, de suspine şi incantaţii blânde. Se lumina brusc înaintea ei şi se deschideau uşile uriaşe. Se deschideau una după alta. Uşile. Infinit de multe uşi grele se deschideau înaintea ei fără niciun sunet.

Kelpie mergea agale, zăngănind potcoavele pe podea.

Geometria pereţilor, a arcadelor şi a coloanelor din jur a fost deodată tulburată atât de violent, încât Ciri a simţit că ameţeşte. Avea senzaţia că se află în interiorul unui corp poliedric imposibil, al unui octaedru uriaş.

Încă se mai deschideau uşi, dar nu mai marcau o singură direcţie. Deschideau infinit de multe direcţii şi posibilităţi.

Iar Ciri a început să vadă.

O *femeie cu părul negru, ducând de mână o fată cu părul cenuşiu. Fata se teme, se teme de întuneric, se teme de şoaptele care cresc în întuneric, este îngrozită de zăngănitul potcoavelor pe care îl aude. Femeia cu părul negru, cu o stea strălucitoare la gât, se teme şi ea. Dar nu lasă să se vadă. O duce pe fată mai departe. Spre destinul ei.*

Kelpie mergea agale. Următoarele uşi.

Iola a Doua şi Eurneid, în cojocele, cu desăgi, mărşăluiesc pe un drum îngheţat şi înzăpezit. Cerul este bleumarin.

Următoarele uşi.

Iola Prima se închină în faţa altarului. Lângă ea se află maica Nenneke. Amândouă privesc, chipurile lor sunt deformate de o grimasă de groază. Ce văd? Trecutul sau viitorul? Adevărat sau fals?

Deasupra amândurora, a lui Nenneke şi a Iolei, mâini. Mâinile întinse ca gest de binecuvântare, ale unei femei cu

ochii aurii. Un diamant în colierul femeii, strălucitor ca steaua dimineţii. Pe umărul femeii, o pisică. Deasupra capului ei, un şoim.

Următoarele uşi.

Triss Merigold îşi ţine minunatul păr şaten, fluturat şi răvăşit de rafale de vânt. În faţa vântului nu există scăpare, nu mai rămâne nimic în faţa vântului.

Nu aici. Nu în vârful dealului.

Pe deal se perindă un şir lung şi nesfârşit de umbre. Siluete. Merg alene. Unii îşi întorc faţa spre ea. Figuri familiare. Vesemir. Eskel. Lambert. Coen. Yarpen Zigrin şi Paulie Dahlberg. Fabio Sachs... Jarre... Tissaia de Vries.

Mistle...

Geralt?

Următoarele uşi.

Yennefer, înlănţuită, atârnată de zidul jilav al unei temniţe. Mâinile ei sunt o masă de sânge închegat. Părul negru, ciufulit şi murdar... Buzele crăpate şi umflate... Dar în ochii purpurii, voinţa de a lupta şi de a rezista nu era încă stinsă.

— Mami! Rezistă! Rezistă! Vin să te ajut!

Următoarele uşi. Ciri întoarce capul. Cu părere de rău. Şi cu jenă. *Geralt. Şi o femeie cu ochii verzi, cu părul negru şi tuns scurt. Amândoi goi. Ocupaţi, absorbiţi de plăcerea pe care şi-o oferă reciproc.*

Ciri depăşeşte adrenalina care o sugrumă, o zoreşte pe Kelpie. Copitele bocăne. Şoaptele pulsează în întuneric.

Următoarele uşi.

Salutare, Ciri!

— Vysogota?

Ştiam c-o să izbuteşti, domniţa mea curajoasă. Viteaza mea Rândunică. Ai scăpat fără daune?

— I-am învins. Pe gheaţă. Am avut o surpriză pentru ei. Patinele fiicei tale...

— Aveam în vedere daunele morale.

— M-am abţinut de la răzbunare... nu i-am ucis pe toţi... Nu l-am omorât pe Huhurez... Cu toate că el m-a rănit şi m-a desfigurat. M-am stăpânit.

— Ştiam că o să învingi, Zireael. Şi că o să intri în turn. Am citit despre asta. Pentru că a fost deja descris... Totul a fost descris. Ştii ce oferă studiile? Abilitatea de a utiliza surse.

— Cum este posibil să stăm de vorbă... Vysogota... Nu cumva eşti...

Da, Ciri. Am murit. O, nu contează! Mai important este ce am aflat, ce am găsit... Acum ştiu unde s-au dus zilele pierdute, ce s-a întâmplat în deşertul Korath, cum ai dispărut din ochii urmăritorilor tăi...

— Şi cum am intrat în acest turn, nu-i aşa?

Sângele mai Vechi care-ţi curge prin vene îţi conferă putere asupra timpului. Şi asupra spaţiului. Asupra dimensiunilor şi asupra sferelor. Acum eşti Doamna Lumilor, Ciri. Ai o Forţă puternică. Nu-i lăsa pe criminali şi răufăcători să ţi-o folosească pentru propriile lor scopuri...

— N-o să-i las.

— La revedere, Ciri! La revedere, Rândunico!

— La revedere, Bătrâne Corb!

Următoarele uşi. Lumină, lumină orbitoare.

Şi parfum pătrunzător de flori.

Pe lac zăcea negura, pufoasă ca un abur împrăştiat rapid de vânt. Suprafaţa apei era lustruită ca o oglindă; pe covoarele verzi, din frunze plate de nufăr, se iveau florile albe.

Malurile erau înecate de verdeaţă şi de flori.

Era cald.

Era primăvară.

Ciri nu s-a mirat. Cum ar fi putut să se mire? Totul era posibil acum. Noiembrie, gheaţă, zăpadă, pământ îngheţat, un morman de pietre pe o movilă năpădită de vrejuri – aşa era acolo. Dar iată că aici este altfel, aici turnul zvelt de bazalt, cu creneluri zimţate în vârf, se reflectă în apa verde a lacului, presărată cu nuferi albi. Aici este mai, întrucât în luna mai înfloreşte trandafirul sălbatic şi mălinul.

În apropiere, cineva cânta la fluier sau la flaut, cânta o melodie veselă şi săltăreaţă.

Pe malul lacului, cu picioarele din faţă în apă, doi cai albi ca zăpada beau apă. Kelpie a fornăit, a dat cu copita în stâncă. Atunci caii şi-au ridicat capetele şi le picura apă din nări. Iar Ciri a oftat adânc.

Pentru că nu erau cai, ci unicorni.

Ciri nu s-a mirat. A oftat de admiraţie, nu de mirare.

Melodia se putea auzi din ce în ce mai clar, venea din spatele desişului de mălini, înţesat de floricele albe. Kelpie s-a îndreptat din proprie iniţiativă în acea direcţie, fără niciun îndemn. Ciri a înghiţit în sec. Ambii unicorni, neclintiţi ca nişte statui, o priveau, reflectându-se pe suprafaţa apei lustruite ca o oglindă.

În spatele desişului de mălini stătea pe o piatră rotundă un elf cu părul deschis la culoare, cu faţa triunghiulară şi ochii uriaşi, migdalaţi. Cânta, plimbându-şi graţios degetele pe flaut. Cu toate că le-a văzut pe Ciri şi pe Kelpie, cu toate că le-a privit, nu a încetat să cânte.

Floricelele albe de mălini aveau un parfum atât de intens, pe care Ciri nu-l mai întâlnise niciodată în viaţa ei. „Şi nici nu era de mirare”, se gândea ea în mod conştient. „În lumea în care am trăit până acum, mălinul este pur şi simplu altfel.

Pentru că în acea lume totul este altfel.”

Elful şi-a încheiat melodia cu un tril prelung, subţire, şi-a luat flautul de la gură şi s-a ridicat.

— De ce a durat atâta? a întrebat-o el cu un zâmbet. Ce te-a reţinut?

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

ANDRZEJ SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VI

TURNUL RÂNDUNICII

Ecranizat de NETFLIX

Războiul a cuprins întreaga lume, iar mântuitorul din profeție nu e de găsit. Vrăjitorul Geralt din Rivia e într-o cursă nebunească să o găsească pe Ciri, copilul prevestit, dar o întreagă armată e pe urmele lui.

Ciri, căutată deopotrivă de prieteni și de dușmani, a preluat identitatea unei nelegiuite și trăiește liber pentru prima dată în viața ei.

Dar plasa se strânge rapid în jurul său. Geralt o caută pe față, împreună cu o mână de aliați loiali, încercând s-o salveze, în vreme ce ambele tabere au trimis mercenari înfricoșători ca să-i dea de urmă și s-o pedepsească pentru faptele ei.

Într-un singur loc se mai poate ascunde: Turnul Rândunicii.

„Niciunul dintre personajele lui Sapkowsky nu e alb sau negru, toate au tușe de gri – chiar și Geralt, chiar și monștrii."

The Deckled Edge

virtual project

ARMADA powered by NEMIRA

Cover art: © Didier Graffet / Bragelonne 2019

e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0897-9

9 786064 308979